

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ένα έκλεκτο έδεσμα
ΤΟ ΧΑΒΙΑΡΙ

Πώς παρασκευάζεται

Η ακριβότερη τροφή ήταν άνακαθεν το χαβιάρι. Άλλα κι' η έκλεκτοτερη επίσης.

Το γνήσιο χαβιάρι — γιατί υπάρχουν και άλλα κατωτέρως ποιότητας — προέρχεται από ένα ψάρι που καλείται οξύρρυγχος ή σίλουρος και που ζή κυρίως στην Κασπία Θάλασσα και τον Εύξεινο Πόντο. Για την αλιεία του έχει συγκροτηθεί μία ρωσσοπερσική εταιρεία. Άλλ' οι Πέρσες ασχολούνται μόνο με το ψάρεμα. Τα υπόλοιπα, δηλαδή η παρασκευή του χαβιριού, αποτελεί έργο των Ρώσων, που έχουν μονοπωλήσει σχεδόν αυτό το προϊόν.

Ο οξύρρυγχος είναι ένα μεγάλο ψάρι που ανήκει στην κατηγορία των γοδοειδών — στην ίδια κατηγορία ανήκει κι' ο βακαλάος — και που χαρακτηρίζεται από το όξινο ρυγχό του.

Εκτός από την Κασπία, οξύρρυγχος ζουν επίσης και στο Δούναβι. Άλλα σε πολύ μικρό αριθμό. Έτσι, ενώ η παραγωγή χαβιριού από την Κασπία ξεπερνάει τους 200 τόννους το χρόνο, από το Δούναβι μόλις δγαίνονται 10—12 τόννοι.

Οξύρρυγχοι, σε μικρό αριθμό, ζουν επίσης στο γαλλικό ποταμό Γironή, στον ισπανικό Γκουανταλκιβίρ (περιοχή Σεβίλλης) και στον Ιταλικό Πάδο. Η αντίστοιχη παραγωγή χαβιριού απ' αυτές τις περιοχές είναι: 3 τόννοι, 1 τόννος, 500 κιλά ετησίως.

Άλλα το άνωτερο απ' αυτά είναι το χαβιάρι της Κασπίας Θάλασσας, που χαρακτηρίζεται από την ιδιαίτερη γεύσι της θάλασσας που έχει. Τη γεύσι αυτή την όφειλε στο ότι οι οξύρρυγχοι που ζουν εκεί τρέφονται με φύκια κι' άλλα θαλασσινά φυτά, που δεν βρίσκονται στους ποταμούς που αναφέραμε.

Υπάρχουν τρεις κατηγορίες μαύρου χαβιριού. Το «γκρό-γκράιν», με μεγάλα αυγά, το «Σεβρόγκκα» με μέτρια αυγά, κι' ένα τρίτο είδος που μοιάζει σαν πηκτή και που προέρχεται από οξύρρυγχους που ηλιεύθησαν άργα (κατά το Μάιο).

Εκτός απ' αυτό υπάρχει το κόκκινο χαβιάρι, (το μπρικ), που γίνεται από αυγά σολωμών. Αυτά τα αυγά έχουν ζωηρό κόκκινο χρώμα και μέγεθος περίπου μπιζελίου. Η ανώτερη ποιότητος κόκκινου χαβιριού είναι της Καμσατκά και του Καναδά.

Το χαβιάρι ήταν γνωστό από παλαιότητας εποχής στην Ευρώπη. Ο Γάλλος αξιωματικός Μπωβίλλιε περιγράφει την παρασκευή του σ' ένα διβλίο που δημοσίευσε το 1826 ως εξής:

«Για να παρασκευάσετε χαβιάρι από αυγά οξύρρυγχου, κατά τον τρόπο των Ταρτάρων θα κάμετε το εξής:

»Θα πάρετε αυγά ενός ή περισσοτέρων ψαριών αυτού του είδους. Πρέπει να είναι ώριμα» πράγμα που θα το καταλάβετε, βλέποντας ένα λευκό σημάδι στην επιφάνειά τους. Θα τα βάλετε μέσα σε μία λεκάνη με νερό και, αφού αφαιρέσετε όλες τις ίνες που βρίσκονται ανάμεσα τους, θ' αρχίσετε να τα χτυπάτε όπως τα άσπράδια των αυγών της κότας. Θα ανανεώνετε διαρκώς το νερό και θα συνεχίσετε το χτύπημα ως που να τα ιδήτε να καθαρίζονται τελείως. Κατόπιν θα τα βάλετε να στραγγίσουν και θα τους ρίξετε φιλό αλάτι και πιπέρι. Θα τα τοποθετήσετε ύστερα μέσα σε μικρές σακούλες από πανί, που να έχουν το σχήμα σφαίρας. Αυτό είναι το χαβιάρι».

Οι οξύρρυγχοι αρχίζουν κατά το τέλος Μαρτίου όταν λιώνουν τα χιόνια, να εμφανίζονται στις ακτές της Κασπίας και ν' ανεβαίνουν το Βόλγα. Είναι η καλύτερη εποχή για την αλιεία τους.

Το καλό χαβιάρι πρέπει να είναι τελείως ξηρό. Συμβαίνει, όμως, κάποτε να φαίνεται σαν βουτηγμένο σε λάδι. Αυτό οφείλεται στο ότι έσπασαν μερικά αυγά.

Η χαρακτηριστική γεύσις που έχει το καλό χαβιάρι είναι σαν να τρώει κανείς ψάρι μαζί με καρύδια. Άλλ' αυτή τη γεύσι τη συναντάμε μόνον στο χαβιάρι που προέρχεται από την Κασπία.

Τα χαβιάρια της Γironής, του Γουανταλκιβίρ, του Πάδου, καθώς και μερικά άλλα που γαίνονται από τον ποταμό Χούδσον (Άμερική), δεν έχουν αυτή τη γεύσι. Διαφορετική γεύσι έχει επίσης το κόκκινο χαβιάρι, (μπρικ), που γαίνεται από το σολωμό.

Υπάρχει επίσης το ρόζ χαβιάρι, που γαίνεται από τις μορύνες της Ίσλανδίας. Περιέχει περισσότερες βιταμίνες από τα δύο άλλα, αλλ' οι γαστρίμαρχοι το τοποθετούν σε κατώτερη μοίρα απ' αυτά.

Το 1908, όταν ο κόσμος έπλεε σε ώκεανους ευτυχίας, η «Άγροτική Μούσα» — ο πατέρας μου ήταν συνδρομητής — προκήρυξε έναν άξεχαστο, με την αλήθεια, διαγωνισμό. Ήταν ένας διαγωνισμός ποιητικός, που δεν άναφερόταν, όπως θα υπέθετε κανείς, σε άγροτικά θέματα.

«Το βραβείο αποτελούμενο εκ διακοσίων φράγκων — έγραφε στην προκήρυξη — θ' απονεμηθή εις τους πλέον εμπνευσμένους στίχους και το βραβευθέν έργο θα δημοσιευθή με δλας τας τιμές εις τας στήλας της «Άγροτικής Μούσας». Το θέμα του ποιητικού διαγωνισμού ήταν το ακόλουθον: «Άνοιξις, νεότης του χρόνου, νεότης, άνοιξις της ζωής». «Επί της σκέψεως αυτής του Νικολά Τομαζέο όφείλουν οι διαγωνισθέντες να δοκιμάσουν τας ποιητικές αυτών αρετάς!»

Ο διαγωνισμός αυτός μου άρεσε. Μόλις είχα τελειώσει τις σπουδές μου και είχα πάρει το δίπλωμά μου. Άποφάσισα λοιπόν να λάβω μέρος. Κάθισα κι' έγραψα ένα μεγάλο λυρικό ποίημα 132 στίχων και τστέρισα στην «Άγροτική Μούσα».

Δεν χρειάζεται βέβαια να σας πω με πόση αγωνία περιμένα τα αποτελέσματα. Κάθε Δευτέρα έτρεχα άμέσως κάτω όταν έρχονταν ο ταχυδρόμος κι' έπαιρνα τα γράμματα και το έβδομαδιαίο τεύχος του περιοδικού που το άνοιγα με τέτοια τρεμούλα σά να επρόκειτο για την τύχη του κόσμου.

Τέλος, οι σελίδες της «Άγροτικής Μούσας» ανέφεραν και τ' όνομά μου. Μα το ανέφεραν για να καταστρέψουν μέσα μου κάθε αυτιά, κάθε έλπιδα επιτυχίας. Το βραβείο είχε άπονεμηθή σε μία γυναίκα, στη δεσποινίδα Κορίννα Φιόρι. Έπειτα από τον τίτλο ακολουθούσαν οι στίχοι, καθώς και η φωτογραφία της δεκαοκταετιδος ποιήτριας «άγαπητής εις τας Μούσας» — έγραφε το σχετικό σχόλιο — αί όποιαι την επρόκειτο αν άφθόνης με το δώρον της θείας εμπνεύσεως, και λατρευομένης από τας χάριτας, αί όποιαι της προσέθεσαν την άκατανίκητον γοητείαν της έκπάγλου καλλονής».

Δίχως να δώ τη φωτογραφία, άρχισα άμέσως να διαβάω τους στίχους της και να τους συγκρίνω με τους δικούς μου. Όμολογώ πως βρήκα πολύ άνωτερος τους δικούς μου. Μα βλέπετε η Κορίννα ήταν κορίτσι δέκα όχτώ χρόνων και μάλλον άωροίκο κορίτσι! Γέλασα όμως όταν διάβασα στο ποίημα την παραιοίωσις που έκανε η Κορίννα: έλεγε πως τα νεύατά της και η όμορφιά της έμοιαζαν με τριαντάφυλλο «που άνθίζει την αύγη, πλημμυρισμένο από τας δάκρυα της πρωϊνής δροσιάς».

Ήμουν φυσικά πολύ στενοχωρημένος για την άποτυχία μου, μα η στενοχωρία μου πέρασε γρήγορα όταν πρόσεξα τη φωτογραφία της Κορίννας. Τί πρόσωπο, τί μάτια, τί γλυκειά έκφρασις, τί νεανική δροσιά, τί χείλη γραμμένα, τί θείο χαμόγελο! Ήταν πραγματικά καλλονή! Ήμουν τότε μόλις είκοσι χρόνων και ή όμορφιά της Κορίννας με γοήτευσε.

«Ναι, σκέφτηκα, η Κορίννα είναι ένας άγγελος και οι άγγελοι δεν μπορούν να γράφουν κακούς στίχους. Και οι στίχοι της Κορίννας είναι άωροι!»

Μ' αυτό το συλλογισμό έαναδιάβασα το ποίημα και το βρήκα, φυσικά, άριστούργημα. Έπειτα, όπως ήταν πάλι φυσικό, ένοιωσα κεραυνόβολο έρωτα για την Κορίννα!

Θέλησα τότε ν' άρχισω άλληλογραφία μαζί της, αν και άγνοούσα τη διεύθυνσί της. Άποφάσισα λοιπόν να πάω στα γραφεία της «Άγροτικής Μούσας» και να μάθω τα καθέκαστα επί τόπου. Με την ευκαιρία αυτή, ο πατέρας μου, γνωστός κτηνίατρος της κοινότητος, μου έδωσε τ' άπαραίτητα χρήματα για να πάω στην πρωτεύουσα και μαζί κι' ένα γράμμα για το συνάδελφό του, το δόκτορα Κοκκόζα.

Όταν έφτασα στα περίφημα γραφεία της «Άγροτικής Μούσας» ή άπογοητεύσι μου ήταν μεγάλη. Δέ βρήκα εκεί παρά έναν ήλικιωμένο κύριο: Ήταν ο διεύθυνσις, ο μοναδικός συντάκτης κι' ο διαχειριστής του περιοδικού. Τόν είδα να κοιμάται. Όταν τον ξύπνησα κι' έμαθα το σκοπό της έπισκέψεώς μου, μου είπε πως η Κορίννα Φιόρι είχε στείλει κάποιον συγγενή της για να εισπράξη το βραβείο της και πως δεν ήξεραν τη διεύθυνσί της.

Στενοχωρημένος έφυγα από την «Άγροτική Μούσα» βλαστημώντας και τράβηξα για το σπίτι του κτηνίατρο Κοκκόζα για να του δώσω το γράμμα του πατέρα μου. Αυτός ο Κοκκόζα είχε πολλές πολλές σχέσεις και ίσως νάερε κάτι να μου πη για την άωρία Κορίννα!

Με δέχτηκε ο ίδιος. Ήταν ένας γέρος, κάπου έβδομηντάρης, φαλακρός, λίγο καμπούρης, που φορούσε μία ρόμπα για να μην κρυώνη, μάλλινες παντόφλες κι' ένα βελούδινο σκούφο στο κεφάλι.

—Τι θέλετε, με ρώτησε.
—Να σας δώσω ένα γράμμα απ' τον πατέρα μου.

—Καθίστε.
Καθώς κουβεντιάζαμε, είδα στο γραφείο του ένα τεύχος της «Άγροτικής Μούσας», που ήταν άκριβώς άνοιχτό στη σελίδα που δημοσιευόταν το ποίημα και ή φωτογραφία της Κορίννας.

—Όραίοι στίχοι, δεν βρίσκετε; είπα.

—Όραϊότατοι! είπε αυτός.
—Έξερτε την ποιήτρια;
—Λιγάκι...
—Ω! φώναξα με χαρά. Και που μένει;

—Εδώ.
—Σ' αυτό το σπίτι δηλαδή;
—Άκριβώς.
—Πόσο θα ήθελα να της μιλήσω! —Μα εδώ και λίγη ώρα, παρατήρησε ο γέρο-καμπούρης, δεν κάνατε τίποτ' άλλο παρά να μιλάτε μαζί της.

—Πώς; φώναξα κατάπληκτος.
Τότε ο δόκτωρ Κοκκόζα μ' έπιασε απ' το μπράτσο για να μην πέσω και μου είπε:

—Λοιπόν, αν μου υποσχεθήτε πως θα φυλάξετε το μυστικό μου, θα σας το πω: 'Η Κορίννα Φιόρι είμ' εγώ! Κάποτε καλλιεργούσα τις Μούσες. Μα, καταλαβαίνετε, πως αν μάθουν ότι ένας κτηνίατρος γράφει στίχους, κινδυνεύει να χάση την πελατεία του. Κι' έτσι κι' εγώ γράφω με το ψευδώνυμο Κορίννα Φιόρι.

—Καλά και ή φωτογραφία της άωρίας αυτής κοπέλλας;
—Την έκοψα άπόνα περιοδικό και την έστειλα. Είναι μία χορεύτρια του μπουζίκ-χάλ.

Δέ θέλησα να μάθω άλλο. Κατέβηκα πηδώντας τις σκάλες σά να με χτύπησε κεραυνός. Άναπνήρα το τράινο και πήγα στο σπίτι μου, στο χωριό μου. Και κάθε φορά που βλέπω ένα τριαντάφυλλο εν' άνθισή την αύγη, πλημμυρισμένο από τας δάκρυα της πρωϊνής δροσιάς» το ποδοπατώ με λύσσα για να δγάλω το άχτι μου!...

BINTZENTOS ΜΠΟΥΤΣΙ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΡΗΤΙΣ

Ίδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΓΗΛ.: 27-135—29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Διπλή ζωή!

Ίστορία από τις πιο συνθιμισμένες, αλλά και από τις πιο δραματικές. Γραμμένη σε στιγμές εξάφωας από νεαρή κυρία. Τόσο νέα και τόσο άπειρη... Παντρεμένη. «Παντρεύτηκα πολύ μικρή με άντρα που δεν τον ένοιωσα ποτέ...». Υπάρχει και ή διαφορά της ηλικίας. Δεκαέξη ετών εκείνη, τριαντάδυο εκείνος, όταν παντρεύτηκαν. Δεκαπέντε όμως χρόνια δεν δημιούργουν άπόστασις άγεφύρωτη. Είναι ζευγάρια με πολύ μεγαλύτερη άπόστασις που περνούν αρμονικώτατα. Μη δίνουμε στον παραγοντα ηλικία σημασία περισσότερο από όση έχει.

Άλλαωτε και ή κυρία δεν φαίνεται ν' άποδίδη στην ηλικία την άποστρόφη που αισθάνεται για τον άντρα της. Άπλούστατα δεν της ζέστανε την ψυχή. «Άδεια αισθάνεται τη ζωή της κοντά του. Ίσως και να φταίη ο άνθρωπος. Δεν είναι πάντα υπεύθυνος κανείς όταν δεν ανταποκρίνεται στα όνειρα μιας γυναίκας, όταν δηλαδή δεν βρίσκει το σφυγμό της. Μπορεί να είναι λαμπρός σε όλα και στη συμπεριφορά και στα αισθήματα, αλλά να μη συντονίζεται ψυχικά με τη συντροφιά του. Άρρινα δέ και τον άλλο συντονισμό, το συντονισμό των αισθήσεων, που δεν παίζει κι' αυτός μικρό ρόλο. Όπως πάλι ένας άντρας μπορεί να είναι έλεινός και τριασάβιος, και να λατρεύεται από μία γυναίκα που τη βασανίζει.

Βρίσκει άκρη σ' αυτές τις δουλειές; Έκείνο που ενδιαφέρει στην υπόθεσί μας είναι ότι ή κυρία ήταν δυστυχής στο πλευρό του συζύγου που της έδωσαν. Ή φύσι, λένε, άποστρέφεται το κενό. Κενή καθώς ήταν ή ψυχή της, διψούσε μία πηγή για να σβύση τη δίψα της. Δεν άργουν να παρυσιαστούν οι πηγές στο δρόμο εκείνων που διψούν για έρωτα. Άλλα τί άτυχία! Ούτε νέος, ούτε έλεύθερος. «...Μεγάλος. Ή κόρη του στην ηλικία μου...». Άποδείξει, ότι δεν ήταν ή διαφορά των δεκαπέντε χρόνων που την έφερε σε άπόστασις από τον άντρα της. Φθινοπωρινός ο άνθρωπος στον όποιον χάρισε την καρδιά και το σώμα της. Ο έρωτας στη μεγάλη του έντασι. Πως να γίνη τώρα για να συμπυκνωθούν οι τέσσερες που αποτελούν τα δύο ζεύγη; Πως ν' άποβληθούν οι άνεπιθυμητοι; Γιατί, άνεπιθυμητός είναι και στον μεσήλικα ή συζυγός του. Κι' αυτόν «δεν τον ένοιωσα» ή γυναίκα του.

Υπάρχει όμως διαφορά στα δύο σκέλη του παρανομου ζευγαριού. Ότι ενώ ή κυρία, άποφασισμένη να τα παίξει όλα για όλα, δεν περιμένει παρά το σύνθημα, για να έγκαταλείψη τον άντρα της, ο έγγαμος κύριος, δεν φαίνεται ναχη τις ίδιες διαθέσεις. Δεν τον ένοιωσε ή γυναίκα του, αλλά και δεν έννοει, διαλύοντας το σπίτι του να την εγκαταλείψη και να χωριστή κι' από την κόρη του. Μην του ζητά τα άδύνατα. Όταν προχωρή ή ζωή, δεν

μπορεί ο καθένας να τη διαμορφώνη κατά τις ανάγκες της στιγμής. Με τη γυναίκα του θα μείνη ο ένας, έτοιμη για χωρισμό είναι ή άλλη. Χωρίζει γι' αυτόν που δεν χωρίζει γι' αυτήν. Την πολιορκούν νέοι, την πολιορκούν λεβέντες. Ούτε γυρίζει να τους δη. Τους συχαίνεται όλους. Ένα το ιδανικό της. Γι' αυτόν ζή. Έφυγε από την πόλι στην όποια μένει, για νάρθη — με τη γυναίκα του, φυσικά — στην Άθήνα και τον άκολουθησε. Δεν λυγάριασε τίποτα. Ούτε άντρα, ούτε σπίτι, ούτε γονείς. Ό,τι θέλει άς γίνη, ό,τι θέλουν άς πούνε. Φτάνει να είναι κοντά του.

Άδιαφορεί για την ύπόληψί της. Ούτε σκέπτεται το οικονομικό ναυάγιο που την άπειλει. Στο ταμπλό της έρωτικής ρουλέτας καταθέτει τα άπαντά της. Νιάτα, αξιοπρέπεια, άνεσεις. Μη προσπαθή να την κάνατε ν' αλλάξη γνώμη. Είναι άποφασισμένη. Δεν γράφει την έπιστολή για να κλάψη τη μοίρα της, για να ζητήσει μία γνώμη για να παρακαλέση να της ρίξετε ένα σωσίβιο στο τρικυμισμένο πέλαγός της. Γράφει για να ξεσπάση, για να διαλαλήση αυτό που ξεχειλίζει μέσα της, για να μάς πη ότι τίποτα δεν έμποδίζει «να υπάρξη αίσημα τόσο άδάνατο, τόσο αιώνιο, σε δύο άνδρωπους που έχουν σχηματίσει οικογένεια κι' έχουν δημιουργήσει υποχρεώσεις. Ναι, το φωνάζω. Θα το φωνάξω όσο ζω. Ο γάμος δεν έμποδίζει ν' αγαπούμε έξω απ' αυτόν...».

Και λέει, και λέει... Σά να της είπε κανείς όχι. Σύμφωνοι έκαστο τοίς έκαστο. Δεν υπάρχουν έμποδια για τον έρωτα. Όταν τον είναι κλειστός ο δρόμος της νομιμότητος, δεν τόχει τίποτα να στραφή στην παρανομία. Δεν υπάρχουν έμποδια. Άλλα δεν ύπόκει και εύτυχία. Αδύτο είναι που δεν πρόσεξε ή κυρία. Της ξεσπύει ο γενικός κανόνας: ότι διπλή ζωή και χαρά είναι δύο έννοιες που βαδίζουν στην αινιότητα, χωρίς ποτέ να συναντηθούν.

Τι δγαίνει που διαλύει εκείνη το σπίτι της, όταν ο άλλος, άνθρωπος υπερώριμος πια, διατηρεί το δικό του; Ποιά εύτυχία μπορεί να υπάρξη ανάμεσα στους δύο τους; Θα την έπισκέπτεται από μυστικό τους καταφύγιο γεμάτος άνησυχία. Θα τη θωπεύει με το ματί στο ρολόι, διαστικός να έπιστρέψη στο σπίτι του, όπου τον περιμένει μία σύζυγος και μία κόρη όληκλη της γυναίκας που αγαπάει. Σ' ένα τέτοιο κλίμα μπορεί ποτέ ν' άνθισα το λουλούδι της χαράς;

Μη γελιάμαστε. Ο κοινωνικός νόμος πολλές φορές είναι πιο ίσχυρός από το φυσικό. Εύκολο σχετικώς να γίνετε παραβάτες του κοινωνικού νόμου. Άλλα σε τί θα σας ώφεληση ή παράβασις του, όταν σ' απαντήσει σάς περιμένει ή άγωνία, ή λαχτάρα, ο φόβος, ή ντροπή; Ζωή χωρίς γαλήνη. Ή επίγεια κόλασις. Και οτις φλογές της καλίσσεως αυτής, πριν απ' όλους θ' άποτεφρωθή ο έρωτας, που έγινε ο δημιουργός της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

—Από συνοικισμό τον πήρε ή Κάθηνη;
—Όχι, από έρωτα!...

(Του Π. Παυλιδή)

Λυρικά τραγουδία

Πιστεύω έσένα

«Ό,τι κι' αν λέν τυχόν για σένα, δεν μπορώ να το πιστέψω... κι' οτιδήποτε μου πούνε —να μην προφτάσω τη ζωή μου να χαρώ! — στο λέω, φώς μου, πως τ' αϊτιά μου δεν τ' άκούνε. (Κούνε.

Κι' είναι πολλοί, να ξέρης, καλοθελητές που κάτι πάντοτε για σένα ψιθυρίζουν κι' αν τάχω άκούσει, δεν έπίστεψα ποτές τα λόγια που ίσως μία καρδιά την άπελπί- (ζουν.

«Ό,τι κι' αν έρθουν να μου πούν, δεν το πιστεύω κι' αν με ποτίζουν με τα λόγια τους φαρμάκι παντοτεινά θα σ' αγαπώ και δεν ζηλεύω και θα υπομένω, περιμένοντας λιγάκι, μίας μέρας όμορφης τ' όλόκληρο το φώς που όλα τα ψευτικά σκοτάδια θα διαλύση και φανερός ο πόθος που ήτανε κρυφός, σε μίας αγάπης ξαστεριά θα σου μιλήση.

Μούχουνε πη πολλές φορές, ότι όπτας άλλες χαρές, άλλες αγάπες, άλλα χόσια, μούπαν πως σ' άλλες άγκαλιές συννοτετάς αναζητώντας άλλες μέρες κι' άλλα βράδια. Μούπαν ακόμα, πως θα πρέπη να κατέβω για να σε φτάσω — τόσο που είσαι χαμηλά — μούπαν ότι... μα όλ' αυτά δεν τα πιστεύω γιατί ο κόσμος ο κακός, θα πη πολλά.

Και σ' αγαπώ! Το ξέρεις πόσο σ' αγαπώ, το ξέρεις ότι τα δύο μάτια μου δακρύζουν — αυτό στο λέω, δίχως διάλογο να ντραπώ — όταν και λίγη άδιαφορία σου αντίκριζώ. Κι' είναι στιγμές, που ίσως θέλω να πιστέψω τόσες κακιές που μου λένε όλοι αυτοί όμως φοβάμαι ν' μην τυχόν και καταστρέψω μία τόσο αγάπη, τέτοια αγάπη ζηλεύτη.

Δεν τα πιστεύω. Είναι πιο συνθιμισμένα τα λόγια αυτά που με πικραίνουν πολύ κι' έτσι πιστεύω, μόνο έσένα... μόνο έσένα, γλυκειά μου αγάπη, πανέμενη και δειλή. Πιστεύω έσένα κι' ούτε καν υπολογίζω κίτρινα λόγια στην κακίας το σκοπό. Πιστεύω έσένα και γι' αυτό σου ψιθυρίζω, πόσο σ' αγαπάω και πόσο σ' αγαπώ... ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Πάνε πέντε χρόνια που η Κλαίρη πέθανε στην άγκαλιά μου. Πέθανε, θύμα του έρωτος! Ήταν μικρότερή μου, κατά όχτω χρόνια, κι' ένοιωθα γι' αυτή μητρική στοργή, γιατί από μικρές είχαμε απομείνει ορφανές.

Την έβλεπα ν' ανθίζει, να μεγαλώνει σαν τριαντάφυλλο και η καρδιά μου έτρεμε από ένα άοριστο προαίσθημα, μήπως το άγγελικό αυτό πλάσμα παρουσθή σε καμιά ερωτική περιπέτεια, που θα πλιγώνει την άδολη καρδιά του. Μά τι μοίρα ο άνθρωπος δεν μπορεί να την άποφυγή...

Η Κλαίρη γνώρισε μία μέρα το Φρανσουά, ένα μελαγχολικό πολιτικό μηχανικό κι' άμέσως η καρδιά της σκίσησε γι' αυτόν. Τον έρωσα αυτόν τον φοβερό. Ο Φρανσουά μου φάνηκε απ' την πρώτη στιγμή έγωιστής, αντιπαθητικός. Προσπάθησα να λογικέψω την Κλαίρη. Μάταιος κόπος.

Η άδελφούλα μου ήταν ευτυχισμένη και θυσίασε τα πάντα στον έρωτά της. Ταράχθηκε όταν τα έμαθα όλ' αυτά και πρό πάντων όταν πληροφορήθηκε πως ο Φρανσουά βάφει σε λίγο για το Παρίσι για κάποια δουλειά του.

Η Κλαίρη όμως πίστευε στους όρκους του πως γρήγορα θα γύριζε για να την παντρευτεί.

Πέρασαν αρκετοί μήνες

από τότε. Ο Φρανσουά έγραφε στην αρχή τακτικά στην άδελφή μου, μα τα γράμματα με τον καιρό έγιναν πιο άραια και στο τέλος σταμάτησαν.

Η Κλαίρη άρχισε ν' απελπίζεται. Περίμενε να γίνω σε λίγο υπτέρα, πράγμα που την θύρισε σ' απελπισία και εύτυχια μαζί, και ώρες-ώρες τα δάκρυα έτρεχαν άφθονα απ' τα ώραία της μάτια. Προσπαθούσα να μετριάσω τη λύπη της άδελφής μου, ετοιμάζοντας τα χωροδίστικα για το παιδί που θα γεννιόταν.

Η Κλαίρη χαμογέλασε, βλέποντάς τα, μα το χαμόγελό της ήταν θλιμμένο. Σιγά-σιγά είχε καταστήσει η σκιά του έαυτού της κι' άναγκαζόταν να μένει ξεπλωμένη στο κρεβάτι. Μονάχα ο έρωτας θα μπορούσε να την άναζωγωνήσει, την Αύγη, όπως την ονομάζαμε, και την άγάπησε σαν άληθινός πατέρας της.

Ήρθε τέλος η μέρα που η Κλαίρη έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι, όλο υγεία, χαριτωμένο. Μά η θλίψη και ο τοκετός είχαν εξαντλήσει την άτυχη άδελφή μου και ήταν τώρα σχεδόν έτοιμοθάνατη.

Πήρα πια την άπόφασι και τηλεγράφησα στον Φρανσουά: «Κλαίρη γέννησε κορίτσι. Είναι έτοιμοθάνατη. Τρέξε»

Την άλλη μέρα έλαβα μία

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η εύγενής

Μετά τας άς ύφισταν άλληπαλήλους μύθους και θαυρηθείς τας άγενείς κυρίας τε και κόρας, κατόπιν πλήρους σκευωρας κι' ιδέας φαινήσας έακρόφην άπως συνδεθώ μετ' εύγενούς γυνής. Κι' ηζόμην ούτω έρευνών μετ' σχολαστικότητος ότε ηυβάνισον γυνήν έκπαγλου ωραιότητος, βαδίζουσαν σεμνοπρεπώς και έχουσαν επίσης ύψος κυρίας εύγενούς. Βαρώνης ή Δουκίσσης. Και ως είκός σαγγελνυθείς ποό της τοιαύτης Μούσης, ωραίης, ζουμερολοιδικής και χαμηλοβλεπούσης έλαβον την άπόφασιν να δρώσω μετ' άλύσης και στην άγκάλην να ριφθώ της σεσουμβουλής Δουκίσσης.

Και όντως έπλησίασον ταύτην κατεπειγόντως κι' ένθαρυνθείς τας μέγιστα καθό, εις ταυτα λόγους. —Ω! Μίς! της είπον εύγενώς ύποκλιθείς συγχρόνως, ω, θαύμα άνεκτίμητον του είκοστού αιώ. Μά έλέπων ταύτην απεδύδουσαν και (δυσφορούσαν μάλλον —Μη απενδέτε! άνέκραξον καθότι (έγω κάλον, δι' ό και ως ιδανική και πρώτη (προς άπάσας προσφέρατε προς άσπασμόν τας κρινό- (δάκτυλά σας! Καί, ω Θεοί! ή εύγενής έστάθη προς (συμνήν. —Ευπρόξ! της είπον, ω θεά, ό τά (λας δεν εσάσά! Και αύτη άννυσάσα τας φάσκελλα (μ' όμην μοι είπεν λίαν εύγενώς: «Πάσα, μη (στά χρωσάω!»

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

λακωνική απάντησι: «Άδύνατον έλθω. Φρανσουά».

Το πλῆγμα ήταν φοβερό, κι' άναγκάστηκε να πω ψέμματα στην Κλαίρη που έλπιζε και περίμενε με άγωνία.

Ήταν άνοιξι. Τα χελιδόνια στήριζαν τον ούρανο και τα λουλούδια εύδιάζαν. Το νεογέννητο κοιμόταν ησυχά στην κούνια του. Μά η Κλαίρη δρισκόταν στο τέρας της ζωής της. Κατάλαβε πως ο Φρανσουά δεν θάρχόταν. Ζήτησε να δη για τελευταία φορά το παιδί της. Όταν το άγκάλιασε τα χέρια της έτρεμαν και ψιθύρισε με πόνο:

—Φτώχό πλάσμα δίχως όνομα!

—Όχι, της άπάντησα με δάκρυα στα μάτια, το μωρό σου δεν θα μείν δίχως όνομα. Σου το δακίζομαι, Κλαίρη.

Χαμογέλασε, γύρισε το κεφάλι της και δεν μίλησε πιά. Σε μίαν ώρα, ξεψύχησε στην άγκαλιά μου.

*

Πέρασε ένας χρόνος από τότε. Παντρεύτηκε το Ρενέ, έναν άνθρωπο καλό και τίμιο, που έδωσε τ' όνομά του στη μικρή της Κλαίρη, την Αύγη, όπως την ονομάσαμε, και την άγάπησε σαν άληθινός πατέρας της.

Ήμουνά τώρα εύτυχισμένη κοντά στον άντρα μου, στην Αύγη και στο μικρό Μαρσέλ, που μου χάρισε ο Θεός. Κι' έξαφνα ξαναγύρισε ο Φρανσουά.

Τον είδα μία μέρα και τρόμαξα. Είχε έρθει για να πάρω το παιδί του.

Μου είπε πως είχε παντρευτεί μία γυναίκα που τον βασάνιζε, έγωίστρια και άσχημη. Του άπάντησα σκληρά, του είπα πως ήταν ένας έγκληματίας. Ένοιωθα την άνάγκη να έκδικηθώ, να του δείξω πόσο τον μισούσα για τον άδικο χαμό της Κλαίρης. Ό,τι και νάκανε, ή Αύγη θάμεινε μαζί μου.

—Παράτησε άνατρα, του φώναξα, την κοπέλλα που θυσίασθηκε για σένα. Στάθηκες σκληρός για τη γυναίκα που σ' άγάπησε, για το παιδί σου. Και τολμάς σήμερα να διεκδικήσης τα δικαιώματά σου σαν πατέρα, έσύ, ό μεγάλος έννοχος. Φύγε, σε μισώ!

—Συχώρα με, μου είπε, δεν ήξερα τί έκανα...

—Όχι, σε μισώ!

—Άφσέ με τουλάχιστον να δώ το παιδί μου.

—Όχι, του άπάντησα σκληρά. Αύτη θα είναι ή τιμωρία σου. Η Αύγη δεν ξέρει άλλον πατέρα, απ' το Ρενέ, τον άντρα μου. Φύγε!

Τον είδα να φεύγει σκυφτός, με τα δάκρυα στα μάτια. Στάθηκε σκληρή απέναντί του, μα έπρεπε να τον τιμωρήσω για το θάνατο της Κλαίρης, της άγαπημένης μου άδελφούλας, που κατέβηκε έξ αιτίας του στον τάφο με την καρδιά συντρίμνη, χωρίς να χαρή άκόμα τη ζωή, όταν πια έφτασε στο κατώφλι της χαράς και της εύτυχίας.

PIER RENOYAR

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Άρχισαν από τώρα ζωρότατες ζυμώσεις, για την καλοκαιρινή θεατρική σαιζόν.

Η Σοφία Βέμπο που φεύγει την ερχόμενη άδωμάδα για την Εύρωπη, για να παρακολουθήσει την πρόδο του έλαφρού θεάτρου, φιλοδοξεί να παρουσιάσει κι' έφ'τος το καλοκαίρι, το καλύτερο συγκρότημα. Μεταξύ άλλων έρρισκεται σε διαπραγματεύσεις και με τους γνωστούς κομικούς της πρόσας 'Ηλιόπουλον και Φωτόπουλον.

Πολύ δυναμικός προδλέπεται έφ'τος και ο θίασος του θεάτρου Σαμαρτζή. Στο θέατρο αυτό, υπάρχουν πληροφορίες ότι θα συνεργασθί ο επιχειρηματίας κ. Θ. Κρίτας, καθώς και οι άδελφές Καλουτά.

Από τα Αθηναϊκά θαριετέ εξ άλλου, στο «Βερντέ» της λεωφόρου Αλεξάνδρας θα έμφανισθί το συγκρότημα της Κούλας Μικολαΐδου και στο «Ραντάρ» το συγκρότημα του Κυριακού-Μανέλλη. Το «Ριάλιτο» διεκδικεί ο κωνερνανιέ 'Αριος.

Τέλος ο Πέτρος Κυριακός θα έγκαινιάσει το νέο του ιδιόκτητο, θέατρο στις Τζιτζιφιές του Νέου Φαλήρου.

Ο θίασος Καλουτά-Μακρή-Νέζερ σημειώνει πολύ μεγάλη έπιτυχία στην Κύπρο. Χαρακτηριστικό είναι ότι δίνει διπλές παραστάσεις, άπογευματινές δηλαδή και βραδυνές, πράγμα που δεν έχει συμβεί άλλοτε με κανένα θίασο.

Από την Κύπρο, ο ίδιος 'Ελληνικός μουσικός θίασος θα μεταθί για πρώτη φορά στην Βηρυττό, και θα δώσει εκεί 5 παραστάσεις στο νεόκτιστο κινηματοθέατρο «Καπιτόλ» που έγκαινιάσε πριν λίγο καιρό ο θίασος της Βέρας Κορέν.

Στην Βηρυττό, ο 'Ελληνικός θίασος θα παρουσιάσει ένα διεθνές πρόγραμμα που θα βασίζεται κυρίως σε χορούς και σε τραγούδια σε διάφορες γλώσσες.

Ο ίδιος θίασος θα μεταθί κατόπιν στο Κάιρο, στην 'Αλεξάνδρεια και το Παρίσι και θα γυρίσει στας 'Αθήνας την Κυριακή των Βαΐων.

Στη Βηρυττό εργάζεται με μεγάλη έπιτυχία και το ακροατικό ζεύγος Ντούο Τζάνσον.

Χάρης στις προσπάθειες του Καλλιτεχνικού Γραφείου 'Αθηνών, μετά την Κούλα Μικολαΐδου και τον Βάσο Σείτανιδη, μία άκόμη 'Ελληνική τραγουδίστρια, ή 'Ιωάννα 'Αλδα, έφυγε για το Παρίσι, κατόπιν ύποδείξεως του Πανελληνίου μουσικού συλλόγου, και έλαβε μέρος στο φεστιβάλ τραγουδιού της «Ούνεσκα» της δης Φεβρουαρίου.

Η Βάσω Μανωλίδου, ύποβάλλεται τελευταία, σε συστηματική δίαιτα προκειμένου να ύποδυθί τη Ζαν Ντ' Άρκ, στο έργο του Μπέρναρ Σω «'Αγία 'Ιωάννα». Μετό το έργο αυτό ή Μανωλίδου θα άποχωρήσει από το Βασιλικό θέατρο, και θα ήγηθί νέου θίασου που θα φύγη για την Κωνσταντινούπολη, μαζί με τον Γιόργιο Παππά.

Η Λυρική Σκηνή, έπειτα από άλλεπαλλήλες επαναλήψεις θα παρουσιάσει την ερχόμενη έβδομάδα, για πρώτη φορά στην 'Ελλάδα την όπερα του Σμετάνια «Πουλημένη μνηστή» κατά σκηνοθεσία του Γάλλου Γκυ Σαιν Κλαίρ, με τη Ζαχαράτου Χέβα, Παπαδοπούλου και τους 'Ιωαννίνδην, Τερζήν και Καζαντζήν, στους πρώτους ρόλους.

Στα χορευτικά του έργου, έκτός από το μπαλέτο θα λάβη μέρος ως σολίστ και ή χορεύτρια Λίλη Μπερό, ή οποία θα έμφανισθί ως... θηριοδαμάστρια!

Η Καλή Καλό, που έκαμε για πρώτη φορά την έμφανισί της ως διασάρχιν, παίζει με το θιασό της, με πολλή έπιτυχία, στην Καβάλλα. Το καλοκαίρι, ή Καλή Καλό θα έμφανισθί κατά πάσαν πιθανότητα, στην 'Αθήνα με δικό της συγκρότημα.

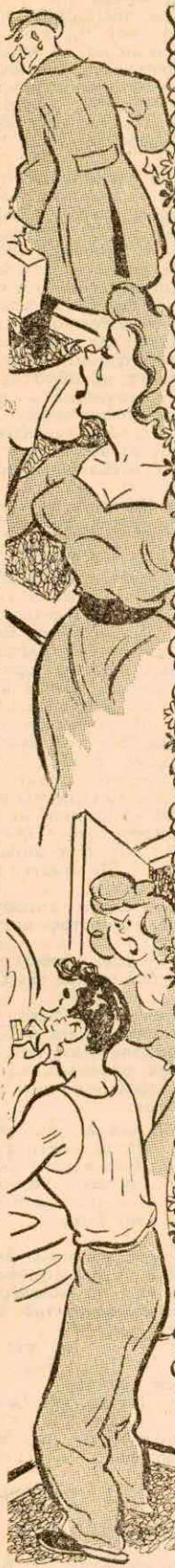
Η Καίτη Παρίση που άρέσει πάρα πολύ στην Κύπρο, θα συνεχίση την εκεί έμφανισί της ως το Πάσχα.

Το 'Αμερικανικό τραγουδιστικό κουαρτέτο, «Μέρρυ Μάκς» που ήλθε στας 'Αθήνας έχει παίξει σε πολλά μουσικά φέλιμ.

Μετά την «Ρίρικα», το πρώτο 'Ελληνικό μουσικό φέλιμ που θα παρουσιάσει και πλήρη μπαλέτο, με επί κεφαλής την Ντιριντάουα, θα άρχισι το γύρισμα της πασίγνωστης όπερέτας του Σακελλαριόη «Βαφτιστικός».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Γυρίνες! Ζήθειες! Νεύρα!

Κάθε γυναίκα πάντοτε τον άντρα που θα πάση τον θεωρεί επιπόλαιο, κορτάκια και μουντάρη κι' αν παντρεμένοι μείνουνε μονάχα λίγους μήνες, θα οίξη όπωσδήποτε σ' 'Εκείνον τις εύθύνες. Αυτή 'ναι ή γνώμη ή γενική των γυναικών που λένε: —Για κάθε διαζύγιο οι άντρες πάντα φταίνε!»

Ψοφάτε δα τις 'Οσιες να κάνετε Μαρίες και θέλετε τα θύματα συγγά να παραστήσετε. Οι άντρες δεν σας φεύγουνε, άγαπητές κυρίες: δεν ξέρετε άπλουστάτα, έσεις να τους κορτάξετε. Γνώσι δεν έχετε και νου

και—μεταξύ μας, άντρε-νου—τό ψάρι τους το ψήνετε, κυρίες μου, στα χείλια και, τότε με τη γκρίνια σας και τότε με τη ζήλεια, τότε με ψευτοκλάματα και με άηδίες άλλες, τους διώχνετε τους άντρες σας και μένετε μπουκαλές!

Είνε στ' αλήθεια γεγονός πως προκαλείτε μόνες σας την κάθε σας λαχτάρα και σας τα λέω ειλικρινώς πως είνε άνυπόφορη μία σύζυγος γκρινιάρια.

—Γκούρ! για τόνα!

—Γκούρ! για τ' άλλο!

—Είμαστε μέσ' στο χειμώνα και δεν έχω τι να βάλω. —Κύττα μούτρα πούχω κάνει.—Χαραμίστηκα δώ μέσα. —'Αχ! δεν έπαιρνα το Γιάννη, νάμια τώρα ποιγκηπέσσα; —Πόσο αισθανόμια κοιμένη, πρέπει να με δη γιατροός. —'Ο μισός σου πού πηγαίνει; 'Ασφαλώς θα ξενοτρώς! —'Εχω λυώσει απ' το σκελίτι. —Τέτοιον άντρα τι τον πήρα; —Τυχερή γυναίκα ή Καίτη, πούγαι τρία χρόνια χήρα! Και ξανά γκούρ, κυρίες μου, και γκούρ και γκούρ και πάλι παίρνει το καπελλάκι του κι' έδωσε πάν κι' οι άλλοι!

Αμ ή ζηλιάρια;... Οάπρεπε, κυρίες μου, να ξέρετε πως μία ζηλιάρια σύζυγος στιγμή δεν ύποφέρεται. —Γιατί μίλησες στην Πόση; Γιατί γέλασες στην Κάτια; —Μούργο! Καθαύμα! Σορόση, θα στα βγάλω εγώ τα μάτια! —Μάυρη τύχη πού την είχα. —Πού την ξέρεεις την 'Ανθή; —'Αχ! στο πέτο σου μία τοίχα, κι' είνε μάλιστα ξανθή! —'Αχ! Θεέ μου, τί να κάνω; —Πάλι μ' έκανες να κλάπω. —Ναι, έωε τέρας, θα πεθάνω, αλλά πρώτα θα σε θάψω! Και δός του ζήλεις και σκηνές, και ζήλεις κι' άλλες ζήλεις το σκάει α λά Γαλλικά κι' έσεις... εασάτε τσίλιες!

Μά τη ζωή του ασφαλώς πολύ θα συχαθί και τα κιλά του έάρους του θα γάνη δέκα-δέκα κι' αυτός πού θα κουκουλωθί μία νευρική γυναίκα: —'Αχ! τί άντρα πού τον έχω! —Μ' έννευρίζεις ό,τι κάνεις! —'Αλλο πλέον δεν σ' άντέχω! —Βάλληκες να με τρελλάνης! —Κύττα τον πως γασμουριέται! —Άκου τον πως ροχαλίζει! —Και πού ζή αυτός εαρνείται! —Πόσο Θεέ μου, μ' έννευρίζει! —Δες άξυρία και χάλι! —Μπά! Συρίζεσαι και πάλι; —Μην γελάς! Μην άναγνής! Μη σφρυγής! Μην κοιμάσαι! —Θεέ μου, θα λιποθυμήσω! Φτάνει πιά! Δεν με...λυπάσαι; Κουρέλι με τα νεύρα σας σωστό τον κατανηγάτε και τότε..., μην τον είδατε και μη τον άπαντήσατε!

Τι αυτό, αν δεν αλλάξετε, κυρίες μου, ειοι, θα προκαλήτε μόνες σας πολλές τέτοιες λαχτάρες, —γιατί—ποιά λίγο, ποιά πολύ, είσαστε όλες νευρικές, ζηλιάρες και γκρινιάρες. Κι' όταν του κάνης άδικες του άντρα σου σκηνές, όταν είνε τα νεύρα σου κάτι πρωτόφανες κι' όταν του βάλης τις φωνές και με εοισιές άπίθανες συγγά τον περιούεις, θα τότε χάσης γρήγορα γιατί θα γίνη Λούης!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΛΙΟΥ

Τό κορίτσι του λιμανιού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Για να σώσει τη μητέρα της η Τζένη άναγκάζεται να υποκύψει στις ανήθικες αξιώσεις του κ. Κορνέλιου. Κουρέλι πια γυρίζει σπίτι της. Η ζωή της καταστράφηκε για πάντα. Στο σταθμό του Πειραιώς τη συναντά ο Τέλης, αλλά του φέρεται ψυχρά, τον αποφεύγει. Ο νέος τ'αχάνει. Κι' όταν πηγαίνει στο σπίτι της Τζένης με την αδελφή του και κείνη ρωτάει τη φίλη της τι της συμβαίνει, πάλι η Τζένη αποφεύγει να της πη τιποτα.

9ον —Τίποτα! Μην έπιμένεις, είναι άνωφελο... Δεν θα σ'απώ...
—Ήτανε τόσο άποφασιστικός ο τόπος της, που η Βούλα δεν μπόρεσε να έπιμείνη.

—Αφισε τα χέρια της που κρατούσε, και της έπτε:

—Καλά, δεν έπιμένω, αφού αυτό σ'ε στενοχωρεί...

—Μη σ'ε προσβάλη η σιωπή μου, καλή μου Βούλα... της ψιθύρισε η Τζένη. —Αν ήτανε να μάθι κάποιος το τραγικό μυστικό μου, αυτός θα ήσαν έσύ... Μά δεν θα τ'ο μάθι κανείς...

—Η Βούλα της έδωσε το χέρι της.
—Φεύγω τότε... Σ'άφνω μοναχή σου, να σκεφτής, να δγάλης τα συμπεράσματά σου, αφού δ'ε θέλεις να ζητήσης τη συμβουλή εκείνων που σ'άγαπάνε...

—Πήγαινε τότε, καλή μου, αγαπημένη μου Βούλα... Καί ξαναγύρισε όταν θάχω κάπως ήρεμής, όταν θα μπόρω να σ'ε δεχτώ με την ψυχή μου κάπως πιό ταχτοποιημένη, με τη σκέψι μου πιό καθαρή...

—Σταμάτησε μιά στιγμή η φτωχιά κοπέλλα, για να συνεχίση σ'ε λίγο:

—Και... σ'ε παρακαλώ... πες στον Τέλη να μη με παρεξηγήση, να μη μού κρατήση κακία... —Αν μπορούσε κι' εκείνος— όπως και σύ— να δ'ε μέσ' στην ψυχή μου, θα μ'ε λυπότανε, θα μ'ε συμπονούσε, θάνοιωθε για μένα οίκτο και ανδία...

Πελαγωμένη η Βούλα της έπιασε μιά φορά ακόμα το χέρι, κι' έφυγε. Κι' η Τζένη, μένοντας μόνη της, μπόρεσε να καταπιή τον πόνο της, έπιστράτευσε ένα ψευτικό χαμόγελο, και γύρισε χαμογελαστή και δακρυσμένη κοντά στο κρεβάτι της μητέρας της...

Την άλλη μέρα, η Τζένη δεν δ'ηκέ από το σπίτι της. —Εμεινε εκεί μέσα κλεισμένη μέσ' στους τέσσερες ευεργετικούς τοίχους, που είχε το συναίσθημα ότι κρύβανε τη ντροπή της από τα μάτια του κόσμου...

—Όλο το πρωινό της τ'ο πέρασε δίπλα στο προσκέφαλο της μητέρας της. Την τάισε, της χτένισε τα γκρίζα της μαλλιά, την ανασήκωσε και την έβαλε να κάτση στ'ο

κρεβάτι, με δυο μεγάλα μαξιλάρια στ'ην πλάτη της, της διάβασε για να τ'η διασκεδάση.

Σ'ε μιά στιγμή, η αδύνατη φωνή της Πέρσας άκούστηκε γεμάτη σιγανό παρόνοιο:

—Τό χέρι μου και τ'ο πόδι μου δεν τ'α νοιώθω, κοροούλα μου... Δεν μπόρω να τ'α κουνήσω...

—Η Τζένη προσπάθησε να της δώση θάρρος:

—Δεν είναι τίποτα, μαννούλα... —Ο γιατρός έπτε ότι είναι προσωρινό, και θα περάση...

—Μακάρι... Γιατί, φαντάσου αν ήτανε γραφτό να μην κουνήσω ποτέ πια από τ'ο κρεβάτι! Τί θα γινόμαστε και οι δυο μας;

—Μη στενοχωριέσαι, μαννούλα... —Όλο θα περάσουνε...

—Δεν μιλήσανε για λίγο οι δυο γυναίκες. —Ύστερα, πάλι άκούστηκε η φωνή της Πέρσας:

——Αλήθεια, πώς δεν πήγες σήμερα στο μαγαζί σου;

—Εροκατάπτε η Τζένη:

—Μ'άφισανε να κάτσω κοντά σου... Μού δώσαν άδεια για σήμερα...

—Δάκρυσε η φτωχή η άρρωστη:

—Οι καυμένοι οι άνθρωποι... ψιθύρισε. Τί καλό πού είναι, για να μ'ε συμπονούν χωρίς να μ'ε ξέρουν... Ευχαρίστησε τους κι' από μέρους μου, κοροούλα μου, όταν θα πάς...

—Η Τζένη ένοιωσε ένα κόμπο να της σφίγγη αλύπητα τ'ο λαιμό. —Η άγνοια της φτωχιάς άρρωστης την έκανε να νοιώδη πραγματικό σπαραγμό...

—Θες να συνεχίσω, μαννούλα, τ'ο διάβασμα; ρώτησε με πνιγμένη φωνή.

—Η Πέρσα όμως ήτανε δοσμένη στ'ην ίδια ιδέα:

—Πρόσεξε, κοροούλα μου, νάσαι καλή κι' ευγενικά με τέτοιους καλούς κι' ευγενικούς ανθρώπους... έπτε. —Όπως σ'ε προσέχουνε, να τους προσέχης' όπως σου φέρουνται να τους φέρεσαι...

Μ'ε φοβερή προσπάθεια η Τζένη κατάρφερε να πνίξη ένα λυγμό που ανέθηκε να την πνίξη. Για να μη δ'η η μητέρα της τ'α δακρύα της, σηκώθηκε και πήγε στ'ην κουζίνα.

—Πού πάς;... Τη ρώτησε η άρρωστη.

—Νά σου τοιμάσω για να φάς... απάντησε από τ'ο μαυλό της:

—Ο "κολοκυδόμαγκας"

Στ'ο μπάρ: "Ενας κύριος με μπλε καμπαρίνα ανζητεί με μιά δεσποινίδα. —Ενας νεαρός υποκελευστής, εν στολή, κυττάζει πολύν ζωηρά και πολύν τολμηρά τ'ην κοπέλλα με ύφως Χωμόφρεν Μπόγκαρτ."

—Ο κύριος με τ'ην καμπαρίνα έπεμβαίνει χαμογελαστό:

—Θέλετε τίποτα;

—«Κοπανισμένος» μ'ά δ'ετ'ο ούζα ο υποκελευστής, απαντάει:

—Σ'ένοχλήσαμε; (Και ξανακυττάει τ'ην κοπέλλα).

—Βεβαίως!

—«Ε, τότε πάρ' τ'η εόλτα σου!

—Πρόσεχε πώς μιλάς!

—Βρέ... άντε σ'ο διάλολο μη σ'ε στελείω, κολοκυδόμαγκα!

—Ο "κολοκυδόμαγκας" εγάζει τ'ην καμπαρίνα: Κι' από μέσα φοορεί...

στολή αντιπλοίαρχου!

Σούζα ο υποκελευστής:

—Μ'ε συγχωρείτε, κ. αντιπλοίαρχε!

Και η απάντησι:

—Σ'ε συγχωρώ... γιατί είσαι ελάκας! Και τώρα σήκωσε άγκυρα και τράβα για άλλο λιμάνι. Προσοχή μόνον να μην π'εσης σ'ε... νάορη πάλι.

Ο ΦΑΚΟΣ

—ησε από τ'ην κουζίνα η Τζένη. Είναι μεσημέρι...

—Όσοι να της τοιμάση, μπόρεσε να συνέλθη. Κι' έτσι, όταν ξαναμπήκε στ'ην κάμαρα της μητέρας της με τ'α φαγά στο δισκο, είχε έντελως ήρεμής. Καί, μάλιστα, ένα χαμόγελο άνιζε πάλι σ'α πικραμένα χείλια της...

Την τάισε πάλι τη μητέρα της, σιγά, υπομονητικά. Κι' ύστερα, της διάβασε πάλι λίγο, τη νανούρισε, και τ'ην είδε να κλείνη τα μάτια της ήρεμα και να κοιμάται. Τότε, πατώντας σ'α ύχια, σηκώθηκε από τη θέση της και γλύστρησε στ'ην κουζίνα. —Έπτεσε σ'ε μιά καρέκλα, μπροστά σ'ο τραπέζι, και, άκούμπησε τ'ο κεφάλι της σ'α χέρια της, παραδόθηκε σ'ους πικρούς της λογισμούς.

Τί θάκανε τώρα; Θά ξαναπήγαινε σ'ο μοδιστράδικο; —Έπτεπε να ξαναπάη. Χοει-αζότανε λεφτά, θα χρειαζότανε κι' άλλα αούρια. Κι' άλλα μεθούριο... —Ο λασπωμένος δρόμος ήταν άνοιχτός μπροστά της... Τό τέμμα του χανότανε, μπροστά, σ'ο δάθος του γκρίζου ορίζοντα... Ναι, μ'α της ήτανε τόσο δύσκολο να ξαναδρεθ'η μπροστά σ'ο φοιχτόν εκείνον άνθρωπο, κι' ακόμα χειρότερα, να δεχτ'η τ'α χείλια του, τ'α φιλιότα του, και να τού τ'α ναταποδώση...

—Έκλεισε τα μάτια της με αδάσταχτο πόνο... —Ήτανε τόσο άνυπόφορα κουραστικός ο Γολγοθάς της πούχε άρχισει ν'άνηφορίζη. Τόνοιωθε: Σ'ε κάθε καινούργιο βήμα της, τ'α πόδια της θά μ'ατάνανε σ'ις μυτερές πέτρες... Μά θ' ανέβαινε! —Έπτεπε να μη σταματήσει.

—Ενα χτύπημα στ'ην εξώπορτα τ'ην έκανε να πεταχτ'η. Ποιός νάταν, άρα γε;... Στ'ην άρχη, σκέφτηκε να μην άνοίξη. —Ενα δεύτερο χτύπημα, λίγο πιό δυνατό, άκούστηκε. Ξαφικά, μιά σκέψι πέρασε μέσ' από τ'ο μυαλό της: Κι' αν ήταν ο γιατρός; Σηκώθηκε, και πήγε ν' άνοίξη.

—Απότομα, κέρωσε: Μπροστά της δρισκόταν ο Τέλης! Για μιά στιγμή, βλέποντάς τον η Τζένη ένοιωσε πώς τ'ην κυριεύε ένας άπερίγραπτος πανικός... —Έκανε μάλιστα ένα βήμα πίσω, σ'α νάθελε να μπη μέσ' σ'ο σπίτι της και να κλείση τ'ην πόρτα. —Ο Τέλης όμως δεν τ'ην άφισε: Μ'ένα θάρρος έκπληχτικό, έντελώς αντίθετο με τ'η συνθισμένη του δειλία, έβαλε τ'ο πόδι του σ'ο άνοιγμα της πόρτας για να τ'ην έμποδίση να κλείση, και με τ'ο χέρι του άρπαξε τ'ο μπράτσο της Τζένης.

—Δεσποινίς Τζένη!... της έπτε άποφασιστικά. Σ'ας παρακαλώ... Είν' ανάγκη να μ'άκούσετε, για ένα λεπτό!...

—Δεν τ'ο απάντησε. —Εμεινε μπροστά του, σ'α χαμένη, λλωμή, τρέμοντας, με τ'α μάτια της χαμηλωμένα...

—Θά μού κάνετε τ'η χάρι ν'άρθετε να περπατήσουμε λίγο οι δυο μας;... τ'ην ξαναρώτησε ο Τέλης.

—Έρριξε μιά κλέφτικη ματιά πρ'ος τ'ο μέρος της κοιμισμένης μητέρας της η Τζένη. —Η άνάσα της άρρωστης ήτανε κανονική, ήρεμη. Βγήκε τότε προφυλαχτικά η φτωχιά κοπέλλα, και, τραδώντας μαλακά τ'ην πόρτα, τ'ην κλείδωσε.

—Ύστερα, με σκυφτό κεφάλι, άμίλητη, άκολούθησε τόν Τέλη. Πέρασε κάτι στενά δρομάκια, έρημικά. Για πολλήν ώρα και οι δυο τους δεν μιλούσαν. —Ύστερα, ο Τέλης της έπτε, μιλώντας της για πρώτη φορά σ'α ζωή του σ'όν ενικό:

—Τί έχεις;

—Οι δυο λέξεις του πέρασαν πάνω από τ'ην πονεμένη της καρδιά σ'α δυο ζωαγρόνες πνοές ζεφύρου... Πίσω τους, τ'ο ενδιαφέρον του ανάβλυζε γεμάτο αυθόρμητισμό, ζεστό, γεμάτο ελκικρινεία...

—Δεν τ'ο απάντησε—τί να τ'ο πη;... Πώς να τ'ο πη;... —Ο Τέλης όμως ήθελε να μάθι με κάθε τρόπο:

—Πές μου τί έχεις, Τζένη... τ'ην ξαναρώτησε.

—Για να πνίξη τ'η συνθισμένη του δειλία έκανε φοβερή προσπάθεια. —Έτρεμε η φωνή του.

—Δεν έχω τίποτα, Τέλη... τ'ο απάντησε σιγά εκείνη.

—Η φωνή του ξανακούστηκε γεμάτη άγωνία, κομμένη από τ'η συγκίνηση:

—Έχεις!... Μη μού κρύβεσαι... —Η Βούλα μούπε ότι μ'ας κρύβεις κάτι τρομαχτικό... Τί είν' αυτό;... Πές μου, τ'ο Τζένη.

—Γιατί να τ'ο π'ω σ'ε σένα, αφού δεν

τ'ο είπα της Βούλας; τόν ρώτησε, κυττάζοντάς τον με τ'ην άκρη του ματιού της.

—Αυθόρμητη, γεμάτη όρμητική ελκικρινεία ανάβλυσε από τα χείλια του η μεγάλη όμολογία:

—Γιατί εγώ σ'άγαπώ, Τζένη!

—Ύστερα από τ'η μικρή αυτή μ'α τόσο μεγάλη φράσι, ο Τέλης σταμάτησε. Σ'α νάχε ξαντλήσει όλο τ'ο δυνατό άπόθεμα της τόλης του, σώπασε τώρα τρομαγμένος, αναστατωμένος μ' αυτό πούχε καταφέρει να πη.

—Η Τζένη χαμογέλασε μελαγχολικά.

—Σ'ε ευχαριστώ γι' αυτό πού μού λες, καλέ μου Τέλη... τ'ο απάντησε σιγά. Είναι μιά μεγάλη παρηγορία μέσ' σ'α σκοτεινιά της ζωής μου... Για κακή τύχη όμως και τ'ων δυο μας, είναι πια άργά...

Χλωμός, γεμάτος άγωνία ο Τέλης τ'η ρώτησε:

—Άργά;...

—Ναι, άργά! τ'ο ξανάπε με τραγική πεποίθηση, έπίσημα.

—Γιατί είν' άργά, Τζένη; Πές μου, σ'ε παρακαλώ... Μη με σκοτώνεις... Χαμήλωσε άκόμα πιό πολύν τ'α μάτια της εκείνη, και τ'ο απάντησε:

—Γιατί, σ'α ζωή δεν κάνουμε ό,τι μ'ας άρέσει, ό,τι λατρεύουμε. Κάνουμε πιό συχνά ό,τι μ'ας επιβάλλουν έπιταχτικά οι τραγικές περιστάσεις...

—Δηλαδή, θες να π'ες ότι θα μ'άγαπούσε, αν δ'ε σ'ανάγκαιε η περίστασι να κ'άνης κάτι άλλο;...

—Τόν κυττάξε για πρώτη φορά σ'α μάτια, και τ'ο απάντησε σταθερά:

—Ναι, Τέλη!...

—Η άπλη όμολογία της τόν άναστάτωσε... —Η ματιά της καρφώθηκε φλογερή σ'α μάτια του, και γλύστρησε βαθειά σ'όλο τ'ον τ'ον οργανισμό για να τόν συγκλονίση...

—Έτσι, όπως δρισκόντουσαν κοντά-κοντά, μέσ' σ'ο στενό έρημικό δρομάκι, τ'ην άγκάλιασε σφιχτά και τ'ην ένοιωσε να τρεμουλιάζει γεμάτη έρωτα μέσ' σ'α άγκαλιά τ'ου...

—Άκριβή μου... Λατρεύτ'η μου... ψιθύρισε πολύν κοντά σ'α αυτή της.

—Ξαφικά, τ'ην ένοιωσε να τόν σπρώχνη άποφασιστικά, με δύναμι. Ξέφυγε από τ'ο άγκάλιασμά του.

—Οχι, Τέλη... τ'ο έπτε, με πίκρα. Είναι άργά, σ'ο λές...

—Αυτή τ'η λέξη τ'η λές για δεύτερη φορά... της φώναξε. Καί δεν μού τ'ην έξηγεί... Είν' άργά, λές... Γιατί;...

—Δεν τ'ο απάντησε. —Ενα δάκρυ τρεμούλιασε σ'α ματοστίνουρά της, κι' άργοκύλησε σ'ο μάγουλό της. —Ο Τέλης τ'ην άγκάλιασε σφιχτά:

—Κλαίς;... της έπτε, Γιατί κλαίς, Τζένη;... Σ'άγαπώ! Δεν τ'άκουσε;... —Ονειρό μου είναι να σ'ε κάνω ευτυχισμένη...

Κι' ύστερα, πιό σιγά, πρόσθεσε:

—Θες να γίνης γυναίκα μου;...

Φοβισμένη από τα λόγια του, αναστατωμένη, τόν έστρώσε για δεύτερη φορά μακρά τ'η:

—Οχι!... —Οχι!... Δεν γίνεται αυτό...

—Δεν γίνεται!...

—Οχι... Είμε μιά ευτυχία άπαγορευμένη για μένα!...

Τ'ην κυττάξε έπίμονα, σ'α νάθελε να της άποσπάση τ'ο μυστικό της. Τ'η έπιασε τ'ο χέρι, και της τ'ο σφίξε με δύναμι:

—Τζένη!... της ψιθύρισε, δραχνά, με πυρετό. Χτ'ες μιλώντας σ'α Βούλα, της έπτε ότι σ'ο συμβαίνει κάτι πού δ'ε μπορείς να τ'ο αναλογιστής και η ίδια, χωρίς να νοιώσης άνατριχίλα και φοικη... Είν' αλήθεια;...

Μ'ε σκυμμένο τ'ο κεφαλάκι της, βαρύν από τ'ις άσκήκτες, τ'ις μολυβένιες έννοιες, εκείνη έμεινε σιωπηλή...

—Τζένη!... ξανάπε ο Τέλης, πιό δυνατά. Μίλησε μου... Τόν πόνο σου μοίρασε τ'ον μαζί μου!... Είμε άνυπόφορο να σ'ε νοιώθω δυστυχισμένη, και να μη μπόρω να έξαφάρωω τ'η δυστυχία σου... Δώσε μου τ'ο δικαίωμα να σταδ'ω σ'ο πλεύρο σου, να σ'ε υπερασπιστώ, και να νικήσω!...

Μελαγχολικά, κούνησε η Τζένη τ'ο κεφάλι της:

—Δεν έχω εγώ δικαίωμα να σ'άνακατέψω σ'α τραγική μου ιστορία, χωρίς να

φταίς, φτωχέ μου Τέλη... τ'ο έπτε πολύν σιγά.

—Θέλω ν'αναλάβω όλες τ'ις ευθύνες!... της απάντησε με δύναμι. —Θάμαι η πιό μεγάλη άπόδειξι ότι μ'άγαπάς. τ'ο να μού έπιταχίσεις να σ'ε υπερασπιστώ, αγαπημένη μου!... Κι' ακόμα πιό πολύν, να σ'ε σώσω!...

Για μιά στιγμή, τ'ο τρομερό μυστικό της φούσκωσε μέσα σ'α τ'ην ξεχειλισμένη καρδιά της κι' έκανε να φτάσουνε σχεδόν ως τ'α χείλια της τ'α λόγια πού σχηματίζανε τ'ην άλυσίδα της τραγικής της ιστορίας!... Πόσα θάθελε να τάλεγε όλα, όλα σ'όν αγαπημένο της, σ'όν άνθρωπο πού προσφερότανε με τόση προθυμία να τ'η βοηθήση, να τ'η στηρίξη, να τ'η σταματήσει στ'ην άκρη τ'ού κρεμού πού άνοιγότανε μπροστά σ'α πόδια της... Ξαφικά όμως, μιά σκέψι τ'η σταμάτησε: —Ο Τέλης ήτανε άγιος άνθρωπος, με μιά ψυχή κάτασπρη σαν κοριτσιτική. Πώς θα υποδεχότανε τ'ην όμολογία της; Πώς θ'άκουγε τ'οδερό τ'ης σφάλμα; —Θά τ'ο δρισκε έλαφροντικά, η θά τ'ην καταδικάζε αλύπητα;... —Αντί να τ'η συχωρέση, μήπως θά τ'ην κατηγορούσε κι' αυτός, σύστροφος κι' άλύγιστος σαν ψυχρός δικαστής, σαν κοινωνία;... Κι' έτσι, μήπως έχανε για πάντα κι' αυτόν, και τ'ην έκτιμσή τ'ου;...

Κατάπιε με προσπάθεια τ'α λόγια της πούχανε φτάσει ως τ'α χείλια της, τ'α φυλάκισε ξανά σ'α φορτωμένη καρδιά της:

—Δεν μπόρω να σ'ο μιλήσω... άναστέναξε.

—Ο Τέλης άφισε να π'εση με άπογοήτευσι τ'ο χέρι της πού κρατούσε:

—Δεν μ'άγαπάς!... της έπτε.

Τόν ένοιωσε τόσο πικραμένο, πού βέλησε να τόν παρηγορήση.

—Σ'ε λατρεύω! τ'ο απάντησε γλυκά. Μέσα σ'α φοβερά σκοτάδια πού με τριγυρίζουνε, πού με πνίγουν από παντού, είσαι η μοναδική μου άχτίδα... —Άσε με να σ'ο π'ω, σήμερα πού σ'ε χάνω, πού πρέπει να σ'ε χάσω: Σ'άγαπάς από τ'ην πρώτη στιγμή πού σ'ε είδα... Μόνο, έπειδή σ'άγαπάς πολύν, δεν θέλησα να σ'ε κουράσω με τ'α σ'αήκωτα βάρη τ'ης δικής μου δυστυχίας... Μπορεί αυτό νάτανε λάθος; γιατί άνικανη να κρατήσω τόσα βάρη, γονάτισα!... Καί τώρα, είμαι πεσμένη σ'ο χ'ωμα, σαν κορούλη!...

—Τζένη!... Λατρεύτ'η μου!... Τ'είν' αυτό πού λές;... τ'η ρώτησε σαν τρελλός.

—Η αλήθεια... τ'ο απάντησε ήρεμα, άποφασιστικά. —Η τραγική αλήθεια!...

—Είπες ότι είσαι πεσμένη σ'ο χ'ωμα.

—Είμαι!... τ'ο έπτε.

—Κι' αν... κι' αν προσπάθησω να σ'ε σηκώσω;... Νοιώθω και τ'η δύναμι και τ'ην

ίκανότητα να κάνω τ'ο π'αν για σένα. Αυτό είναι τ'ο πιό λίγο.

Κούνησε μελαγχολικά τ'ο κεφάλι της: —Δεν θα κατάφερνες να μ'ε σηκώσης, φτωχέ μου Τέλη, τ'ο ψιθύρισε. Μπορεί μάλιστα να σ'έσερνα μαζί μου σ'ο χ'ωμα!...

—Τζένη!... Τί μού κρύβεις;... Μίλησε μου...

Τ'η είχε πιάσει και τ'α δυο χέρια, και της τ'ο σφίγγε... της τ'ο σφίγγε δυνατά —σ'α νάθελε να της τ'α σπάση!...

—Μίλησε μου!... της ξανάπε γεμάτος άγωνία. Πές μου τ'α όλα...

—Άσε με...

—Οχι... Δεν σ'άφνω... Θά μού π'ες...

—Δεν έχω να σ'ο π'ω τίποτα!...

—Έκανε να τ'ο ξεωύρη. Δεν τ'ο κατάφερε όμως, γιατί τ'ην κρατούσε δυνατά. —Γύρω τους, οι πρώτες σκιές τ'ού δειλινού είχαν άρχισει να πικνώνουνε. Μακριά, η θάλασσα γινότανε γκρίζα σ'α τ'ην παραλία άνάβανε τα πρώτα φώτα.

—Τζένη!... της ξανάπε πιό σιγά, μ'ένα ίκετευτικό παράπονο σ'α φωνή του. Δεν με λυπάσαι;... Μ'άφινεις σ'α τ'ην πιό μαυτική άμφιβολία... Δεν με λυπάσαι;...

—Όπως δρισκόντουσαν κοντά-κοντά, ένωμένοι, τόν κυττάξε βαθειά. Τ'α κατάμαυρα μάτια της καρφώθηκαν πικραμένα μέσα σ'α τ'ην ψυχή του. Τ'α χείλια της μισανόιζαν.

—Δεν σ'ε λυπάμαι... άναστέναξε. Σ'άγαπώ!...

Κι' ύστερα, αυτά τ'α ίδια χείλια κολήσανε για μιά στιγμή άπάνω σ'α δικά του. Για μιά στιγμή όμως ύστερα, άποσπάστηκε από τ'ο άγκάλιασμά του. Ζαλισμένος αυτός άκόμα από τ'ην άπρόοπτη ευτυχία τ'ού φιλιού της, τ'ην άφησε να φύγη...

—Τζένη!... μπόρεσε μόνο να της φωνάξη.

Δεν τόν άκουσε, δεν θέλησε να τόν άκούση. Τρέχοντας άπουμακρύνθηκε. Τ'α πρώτα σκοτάδια τ'ην κατάρπιανε σ'ο στρίψιμο τ'ού έρημου δρόμου...

ΙΕ'

Δεν κοιμήθηκε όλη τ'η νύχτα η Τζένη. Γύριζε και ξαναγύριζε σ'ο φτωχό κρεβάτι της, με τ'ην ψυχή της άναστατωμένη, με τ'η φαντασία της άχαλίνωτη πού τ'ην έσερνε μακριά. Τώρα μόλις συλλογιότανε πώς αυτό πούχε κάνει, πούχε άφήσει να συντελεσθ'η ε'ς βάρος της, ήτανε κάτι πάρα πάνω από μιά κακή πράξι: ήτανε μιά άσκατη βλακεία. —Αντί να κλείση τ'α μάτια της και να π'εση τόσο χαμηλά, θυσιάζοντας μεμιάς όλα της τ'α δ'ε'ρια, όλο τόν ανθρωπισμό της, πιό καλό δεν θάτανε να τ'αχε όλα έμπιστευθ'η από τ'ην άρχη σ'όν

ΑΥΤΟΚΙΝ

Τέλη;... Ήταν όμως τόσο ταπεινό να του προσφερθεί με προίκα της οικτρή τη δυστυχία!... Τονίωθε, θα τον κούραζε από την πρώτη στιγμή το να σηκώνει τόσο απότομο βάρος... Κι' ύστερα, δεν της είχε μιλήσει ακόμα τότε. Μια τραγική μοίρα, είχε καταδικάσει τα χείλη του να μείνουν κλειστά, τότε που ένα «σ' αγαπώ» θάτανε γι' αυτή την καυτενούλα πραγματική σκηνίδα σωτηρίας... Μια φορά, τώρα ήταν άγιά! Κάτι πιο πολύ από άργα... Δεν μπορούσε ποτέ σαν τίμια κοπέλλα να του προσφέρει τη φτώχεια της, τη δυστυχία της, και το κορμί της με τ' ανεξίτηλα αποτυπώματα των φιλιών ενός ξένου απάνω του... Των φιλιών που δεν τα υπαγορεύει η αυθόρμητη ανάγκη της ψυχής, αλλά ο ψυχρός υπολογισμός, το έλεος των συμφερόντων...

Εκρυψε ντροπισμένη το πρόσωπό της πούκαγε μέσα στο μαξιλάρι της. Πώς μπόρεσε να το κάνει αυτό; Της φαινόταν άπιστευτο και τερατώδες!... Πώς είχε καταφέρει να κλείσει τα μάτια της και να περπάτησε στο χάος... Και να τώρα πούχε πια πηδήσει, από πάνω, από τα χείλια της άβυσσου, από το φως, δυο άγνια χείρια απλωνόντουσαν έρωτευμένα προς το μέρος της, δυο χείλια μισανόγιανε για να προσφέρουνε γι' αυτήν το «σ' αγαπώ!...». Και οι δυο αυτές μικρές λεζούλες με την άπεραντη σημασία, διασχίζανε το διάστημα, για να φτάσουν ως το βάθος του γκρεμού, ως εκεί που τρεμούλιαζε το φτωχό κορμί της, οίκτρα τραυματισμένο από τις φοβερές κουντρούδρες, και να χωθούνε δαβριά μέσ' στην ψυχρή της σαν ύπασχες απαγορευμένης ευτυχίας... «Σ' αγαπώ!...». Δεν μπορούσε πια ούτε να τ' ακούσει, ούτε να το πη... «Έπρεπε να δουλώσει επίμονα τ' αυτιά της, να σφραγιστεί χωρίς οίκτο τα χείλιά της, και να τραβήξει το δρόμο της με ηρωισμό μακριά από τη γοητεία του «σ' αγαπώ!...», που της το στερούσε πια για πάντα η ζωή...

Εβρεξε με πικρά δάκρυα το μαξιλάρι της, και, στο τέλος, εκεί, κατά τα ημερώματα, μπόρεσε να κοιμηθεί λίγο... Ο ύπνος της, παραγμένος, εφιαλτικός, αντί να την ξεκουράσει, την κουρέλιασε κυριολεκτικά... Ξύπνησε κατά τις δέκα το πρωί, με το κεφάλι της βαρύ, το κορμί της σκοτωμένο. Μειάζει, όλη η τραγική πραγματικότητα χύμης να την πνίγει... Ένοιωσε μιάν άδασαταχη άηδία να την πλημμυρίζει. Μιάν άηδία για τον εαυτό της, για την τύχη της, για τη ζωή... Σηκώθηκε, πήγε στο νεροχύτη, κι' έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό της. «Υστερα, πήγε να δει τη μητέρα της.

Η άρρωστη την περίμενε άνησυχη, με την αγωνία ανάγλυφη στο πρόσωπό της. Μόλις την είδε το πρόσωπό της φωτίστηκε μ' ένα τριφερό χαμόγελο:

— Άρρωστης να ξυπνήσεις... τη μάλωσε γλυκά.

— Πώς είσαι, μαμάκα;... τη ρώτησε η Τζένη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Άλληλογραφία

Ν. Ι. Ν. Α. Π. (Ισταμπούλ): Εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Περιμένω ανυπόμονα το Πάσχα. Η. Θ. ο δ ω ρ ο π ο υ λ ο ν (ΰπληρο): Για το ίδιο ζήτημα μούγραψε κι' ένας εκλεκτός φίλος στην Αθήνα, ο κ. Η. Θεοδωρόπουλος. Για τις «ανάγκαιες» όμως φταίνε οι εφημερίδες της εποχής. Α. υ δ ι α Α. 44: Οι φωτογραφίες σας πολύ καλές. Θα σας έχω όπ' όψιν μου όταν έπικείται το γύρισμα. Κα Μ. Α. Ρ. Ε. Ι. Ν. Ο. Β. (Ν. Φάληρον): Με μεγάλη συγκίνηση διάβασα το ευγενικό γράμμα σας με τα όρατα σας λόγια. Κι' έβγαλα άλλη μια φορά το μελαγχολικό συμπέρασμα ότι η πραγματική ευγένεια είναι προσόν άναμφισβήτητο της παλιάς καλής εποχής... Σ. Χ. Ρ. Γ. (Πειραιά): Οι στίχοι σας κάτι θέλουν να πουν, χωρίς να το ολοκληρώσουν όμως. Γίνετε πιο σαφής. Α. δ. ν. ι. δ. α. (Βοιωτία): Εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Δυστυχώς τα μυητορήματά μου δεν έχουν εκδοθεί προς το παρόν, ίσως αργότερα. Ψ. η λ. ο. ν. Ν. Ε. Α. (Δάφνες): Μου στέλνεται το Αον κεφάλαιο ενός αστυνομικού μυητορήματός σας, για να γνωριστεί ως ειδικός. Περιμένω και τη συνέχεια... Ρ. ο. ζ. α. ν. ι. τ. α. Ζ.: Έλατε να σας ακούσω πάλι. Ψ. η λ. ο. ν. Ν. Α. Ρ. Κ.: Εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Οι στίχοι σας έχουν και από την άφελεια και τη δροσιά των δημοτικών μας τραγουδιών. Συνεχίστε. Χ. Κ. Χ.

Και λέγοντας αυτά ο χωροφύλακας, έδωσε μιά... φιλική καρπαζιά στον κατάπληκτο ύπουργό!...

ΝΥΚΤΕΡ.ΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Δεν είναι πάντα εύτραπέλη ή μορφή των παρεξηγήσεων και των άπροσπτων πού προκύπτουν από το «ίνκόνιτο» των επίσημων. Συμβαίνουν κάποτε και παρεξηγήσεις με συνέπειες κάθε άλλο παρά διασκεδαστικές. Θά αφήνηθω μιά περίπτωση, της οποίας έχω προσωπική αντίληψη. Τον Δεκέμβριο του 1925 ο στρατηγός Παγκάλος, πρωθυπουργός τότε και δικτάτωρ, ταξίδευε με το τραίνο στην Θεσσαλονίκη. Ήταν, νομίζω, παραμονές δημοτικών εκλογών και διεγράφετο ο κίνδυνος επιτυχίας του άριστου ύποψηφου — και ήδη δουλευτού της ΕΠΕΚ — κ. Μηνά Πατρίκιου. Αυτό θα ήταν ένα σοβαρό πλήγμα εις βάρος του προσωπικού κύρους του Παγκάλου και του πανισχύρου τότε καθεστώτός του.

Στην προεδρική συνοδεία ήταν κι' ο τότε ύπουργός της Προνοίας Κ. Φιλανδρός, άχώριστος σύντροφος του πρωθυπουργού και κύριος καθοδηγητής της προσφυγικής πολιτικής. Σκοπός του ταξιδιού του στην Θεσσαλονίκη ήταν να παρασύρει τους πρόσφυγες ύπέρ του ύποψηφίου της κυβερνήσεως και κατά του Πατρίκιου — προσφυγικής επίσης προελεύσεως. Ο Φιλανδρός είχε μαζί του και μερικά εκατομμύρια δραχμών, σε ολοκαίνουργια και κολληριστά τραπεζογραμμάτια της Έθνικής Τραπέζης, που έπρόκειτο να μοιρασθούν σε δικαιούχους πρόσφυγας, εις πρακτικήν ένδειξιν του κυβερνητικού προς αυτούς ενδιαφέροντος.

Δεν θυμούνται ακριβώς το ποσόν, αλλά έπρόκειτο για σεβαστό αριθμό δεσμίμων, τοποθετημένων σε μιά ειδική κομψή βαλίτσουλα, από την οποία είναι περιττό να σημειώσω ότι δεν αποχωριζόταν ούτε στιγμή ο Φιλανδρός. Φυσικά η αυτόπρσωπη έκ μέρος ενός ύπουργού διανομή χρημάτων σε δικαιούχους ήταν ένας νέος και πρωτότυπος τρόπος άσκησης πολιτικής, αλλά την εποχή εκείνη οι πρωτοτυπίες είχαν περάσει και δεν προκαλούσαν έπικριτικά σχόλια.

Δεν θυμούνται ακριβώς, αλλά νομίζω ότι τα όργανα της άσφαλείας που συνώδευσαν τον Πρόεδρο και τους ύπουργούς δεν είχαν γνώσι του περιεχομένου της μικρής και κομψής βαλίτσας. Άλλοιώς δεν θ' άφηναν τον Φιλανδρό να βγαίνει χωρίς συνοδεία σε κάθε σταθμό, να δαγάζει πρόχειρους λόγους στα συγκεντρωμένα πλήθη — ιδιαιτέρως στους πρόσφυγες — και να

παίρνη στα πεταχτά και κανένα μεζεδάκο που του προσέφεραν παλαιοί φίλοι.

Θά πλησίαζε ή 11η νυκτερινή όταν ή έκτακτη άμαρσοτοχία έφτασε στη Λάρισα. Πλην των τοπικών άρχων, είχε συγκεντρωθή στο σταθμό και άσκετό πλήθος για να χαιρετήσει τον Πάγκαλο και να του ζητήσει ένα σύντομο λόγο. Άν και κατάκοπος ο Πρόεδρος ικανοποίησε την έπιθυμία τού πλήθους και κατόπι άποσύρθηκε στο διαμέρισμά του για ύπνο, άφου έδωσε έντολή στην άσφάλεια να μη τον έννοχλήσει κανείς ως την Θεσσαλονίκη.

Μισή ώρα, περίπου θά έμενε ή άμαρσοτοχία στην Λάρισα. Άρκετή για τον Φιλανδρό, έμένα και δυο τρείς άλλους έπιβάτες που είχαμε όρεξη για μιά διαστική βολτίτσα στην πόλι με άμάε. Ο ύπουργός της Προνοίας κρατούσε όσαν ποτέ άλλοτε σφιχτά στο χέρι του το βαλίσάκι όταν φθάσαμε στην κεντρική πλατεία της Λαρίσης και καθήσαμε να πάρουμε κάτι. Το αυστηρό ίνκόνιτο του Φιλανδρού έξαφάνισε την έμενα από το ένδιαφέρον των όλγων νυκτερινών περιπατητών. Φαίνεται όμως, πως δεν είχαμε ύπολογίσει καλά τα πράγματα, γιατί ξαφνικά ακούσθηκε το σύριγμα του τραίνου που ξεκινούσε για τη Θεσσαλονίκη. Τιναχτήκαμε όλοι με άνησυχία, αλλά δεν ύπληρχε κανένας άμάε, ή μάς μεταφέρη στο σταθμό. Ένας από μάς παρεκάλεσε ένα χωροφύλακα που έκανε βόλτες να τρέξη για άμάε.

— Είπε μεγάλη άνάγκη, του είπαμε. Πρέπει να προλάβουμε το τραίνο.

— Το τραίνο; Τώρα;... Δεν άκούτε πού φεύγει;

— Μά έδώ είναι ο κ. ύπουργός... Ο χωροφύλακας έδεώρησε χρέος του να... καγχάσει. Δεν μπορούσε ο άνθρωπος να φαντασθή ότι βρισκόταν στη Λάρισα ένας ύπουργός, χωρίς να λάβη αυτός γνώσι.

— Άφού είναι ύπουργός, έκανε είρωνικά, άς σφυρίξει να σταματήσει το τραίνο!...

Και λέγοντας αυτά, έδωσε μιά φιλική... καρπαζιά στον κατάπληκτο Φιλανδρό, ο όποιος ένδιαφερόμενος περισσότερο για το πολυτιμώτατο βαλίσάκι παρά για το ύπουργικό κύρος, δεν έδωσε συνέχεια στο έπεισόδιο.

Ο μόνος τρόπος για να σωθή ή κατάσταση ήταν να ειδοποιηθή ο σταθμός Λαρίσης με σήμα τον έπόμενο σταθμό ότι λησμονήθηκε έξω ένας ύπουργός, κι' ότι ήταν άνάγκη να περιμένη το τραίνο. Ξεκίνησαμε τρέχοντας για το σταθμό και μαζί μάς δυο-τρείς ευπόλητοι πιστοίριοι που έπόμεναν καλά και σώαν να πάρουν από τα χείρια του ύπουργού το βαλίσάκι και να το μεταφέρουν αυτοί. Θεωρώ περιττόν να σημειώσω ότι ο Φιλανδρός δεν δεχόταν με κανένα τρόπο.

Ευτυχώς δρέθηκε, ύστερα από λίγα βήματα, ένα μόνιππο, που άιέλαβε να μάς μεταφέρη στο σταθμό. Τρέξαμε στον υσταλέο σταθμάοχη και του είπαμε τα καθήκαστα. Άρνήθηκε να πιστέψη ότι ο άνθρωπος με τη βαλίτσα ήταν ο ύπουργός της Προνοίας Φιλανδρός.

— Σας παρακαλώ, κύριοι, έλεγε, άφήστε με ήσυχο. Δεν έχω κέφι για άστεία. Θά ειδοποιηθώ τή... χωροφυλακή.

Φυσικά περισσότερο από τον σταθμάοχη δεν είχα κέφι για άστεία ο ύπουργός. — Σκέψου, μου σφύριζε σε μιά στιγμή στ' αυτί, να ξυπνήση το πρωί ο Πάγκαλος και να μάθη πως έξαφανίστηκε μαζί με τα εκατομμύρια! Θά με... έπικηρύξει.

Δεν είχε και πολύ άδικο. Ευτυχώς, πού ο σταθμάοχη δεν ήταν πολύ πεισματάρης. Άντελήφθη ότι δεν έπρόκειτο περί φάρσας, ούτε περί συνωμοτικού τεχνάσματος έναντίον του Παγκάλου. Έκανε σήμα στον έπόμενο σταθμό, έξιστόρησε την περιπέτεια του ύπουργού και έφερε ένα καλό αποτέλεσμα: Η άμαρσοτοχία στάθμευσε και μάς περίμενε. Ο Πάγκαλος κοιμόταν και δεν άντελήφθη το κωμικοτραγικό πάθημα του ύπουργού του. Άλλοιώς δεν έξερι κανείς ποιά θα ήταν το τέλος αυτής της ιστορίας...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΦΕΛΟΗΝΑΙ

Με το φακό του ματιού

ΤΟ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟ (φύλλο) των αιτήσεων αύξηθηκε από 1000 σε 3000 δραχμές. Η διαχιλιόδραχη διαφορά ίσως να μη φαίνεται μεγάλη με την πρώτη έντύπωση. Αποτελεί όμως βάρος αίσθητο για τον φτωχόκοσμο που είναι ύποχρεωμένος να συναλλάσσεται με τις κρατικές ύπηρεσίες και να προσκομίζει για φύλλο πληρωμή τη μιά αίτηση πάνω στην άλλη. Δεκαπέντε αιτήσεις χρειάζονται για να συγκεντρώσει κανείς τα πιστοποιητικά που προβλέπει ή διαδικασία της συντάξεως. Άλλά πούος μπορεί να δεβαιώσει ότι ή διαδικασία τελειώνει με την ύποβολή των πιστοποιητικών και ότι δεν χρειάζονται τριπλάσιες αιτήσεις μέχρι τού... εύτυχους τέλους; Είπε λοιπόν ή δεν είναι βαρύ για τον φτωχόκοσμο το τρισχιλιόδραχμο των αιτήσεων;

ΚΑΘΕ τόσο ο καθημερινός Τύπος άναγράφει νεκρούς και τραυματίες από έκρήξεις παλαιών νερκών. Άν ύπληχαν στατιστικά στοιχεία θά έλέγαιε ότι τα θύματα αυτών των άτυχημάτων άνέρχονται σε πολλές δεκάδες το χρόνο.

Είνα άνάγκη όμως να συνεχίζονται αυτές οι μακάβριες ύπομνησεις της γερμανοϊταλικής κατοχής και του συμμοριτοπολέμου; Και άφού ύπάρχουν μηχανήματα άνιχνεύσεως νερκών, γιατί δεν γίνεται μιά γενική έκκαθάρισις;

ΣΤΟ ΟΛΟ ΤΟΝ κόσμο ή αύξησης των φορολογικών συντελεστών παρακολουθεί την εύημερία του λαού. Όταν οι πολίται εύπορούν, το Κράτος αύξάνει τους φόρους. Έδώ συμβαίνει το αντίθετο. Αυτή την εποχή πού ο τιμάριθμος άνεβαίνει άνεμπόδιστα στα ύψη και παρουσιάζεται υπερτιμητική τάσις σ' όλα τα βασικά είδη, έγινε νέα αύξησης των φορολογικών συντελεστών. Το μέτρο είναι άψυχολόγητο και δεν συντελεί στην άποδοσι της είσπρακτικής πολιτικής του Δημοσίου. Αυτό άνεξάρτητα από τον κυκλώνα της φορολογικής μάς νομοθεσίας, για την οποία δεν πιστεύουμε να αισθάνωνται ύπερφανεία οι παλαιότεροι και νεώτεροι νομοβέται.

ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ έχει έξαφανισθή πάλι από την αγορά. Η τιμή του εν τώ μεταξύ έφτασε στις 4 χιλιάδες και όλες οι ένδείξεις πείθουν ότι δεν θά σταματήσει σ' αυτό το... ταπεινό έπίπεδο. Δυστυχώς ή ύπηρεσία του Μονοπωλίου πού διαχειρίζεται το είδος δεν άντελήφθη τη σημασία του ρόλου πού παίζει το πετρέλαιο στη ζωή των περισσότερων εργατικών οικογενειών. Άλλοιώς θα έρρυθμιζε τα της διανομής του έτσι ώστε να μη λείπη το πολύτιμον αυτό ύγρο από τα στίτια εκείνα πού το έχουν άπόλυτη άνάγκη...

ΣΕ ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ και ύγιεινή περιήγη, κοντά στην όδο Βουλιαγμένης, έγιναν πριν λίγες μέρες τα έγκαίνια των θεμελίων του πρώτου σπιτιού της πρώτης «Πόλεως Πολεμιστών». Πρόκειται για μιά μεγίστης κοινωνικής σημασίας προσπάθεια της «Ενώσεως πολεμιστών ζώνης έπαφής—πρόσω 1940—1» πού άποβλέπει στη δοθι-

αία στεγαστική άποκατάστασι όχι μόνον των μελών της αλλά και όλων των πολεμιστών. Και είναι περιττόν να τονισθή πόσον άπαραίτητη είναι ή γενναία ένίσχυσις της προσπάθειας εκ μέρους του Κράτους και της Κοινωνίας.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ του «εξυλμάτος» των παραπηγμάτων των μικροπωλητών δεν είναι τόσο άπλο όσο φαίνεται. Δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι οι δρόμοι των Αθηνών πρέπει να άποσυμφορηθούν, τόσο για λόγους τουριστικής εμφάνισης, όσο και για λόγους καθαρώς κυκλοφοριακούς. Δεν μπορεί όμως να παραγνωρισθή και ή τύχη τούσων διοπισαιστών, πού δημιούργησαν ήδη με τη βοήθεια ή την άνοχη του Κράτους, ένα μέσον διοτισρισμού και δεν ύπάρχει φυσικά καμμία δυνατότης τώρα να δημιουργήσουν ένα άλλο. Η ούσία είναι ότι κάθε προσπάθεια άποσυμφορήσεως των δρόμων και πλατειών πρέπει να συνδυάζεται με παράλληλη προσπάθεια τακτοποίησης των διοπισαιστών αυτών.

ΠΡΕΠΕΙ να όμολογηθή ότι είναι θαυμάσιο το πρόγραμμα της λαϊκής στέγης, όπως προβλέπεται από το σχετικό νομοσχέδιο. Δεν μπορεί όμως να βοηθή στεγαστική πολιτική άν δεν καταργηθούν πρώτα οι άπό γκαζοτενεκέδες παράγκες πού είναι κατεσπαρμένες σε πολλά σημεία της πρωτεύουσας—άκόμη και στη λεωφόρο Κηφισιάς άπέναντι από τον Έρυθρό Σταυρό—και δεν έγκατασταθούν οι σημερινοί παραγκούχοι σε ύποφερτά και πρό παντός ύγιεινά οικήματα. Δεν ύπάρχει μεγαλύτερο δείγμα κρατικής κακομοιρίας και άθλιότητος από τις πράγες αυτές, μέσα στις όποιες ζουν οικογένειες από 30 ετών με το όνειρο και τις ύποσχέσεις της... προσεχούς άποκαταστάσεως!

ΣΤΙΣ διαμαρτυρίες των καθημερινών εφημερίων για τα μέτρα πού λαμβάνονται έναντίον των εφημεριδωλών του Ήλεκτρικού Σιδηροδρόμου Αθηνών— Πειραιώς, ένώνει και ο «Θεσσαυρος» τις δικές του. Η άπομάκρυνσις των εφημεριδωλών από τους σταθμούς, δεν πρόκειται δέβαια να έξυπηρετήσει τους έπιβάτες (πού θα ύποχρεώνωνται να βγαίνουν από το σταθμό για να προμηθευώνται την εφημερίδα τους) ούτε... τουριστικούς σκοπούς. Είναι άπλως ένα άνόητο και έπιπόλαιο μέτρον, πού δεν είναι δυνατόν παρά να αρθή ύπό την γενική κατάκραυγή...

Ο ΛΕΩΡΙΑ και άντικανονική ύπληρξεν ή σκέψις ν' άπαγορευθή ή οικοδόμησις κατοικιών για να μη διατίθενται, δήθεν, σ' αυτές κεφάλαια πού μπορούν να ριχθούν σε παραγωγικές έργασίες. Πρώτον γιατί και οι παραγωγικές έργασίες διέρχονται σοβαράν κρίσιν. Δεύτερον γιατί ο οικοδομικός όργασμός λυεί το τραγικό πρόβλημα της στέγης. Τρίτον, γιατί εκείνος πού διάθετει κεφάλαια για οικοδομές, δεν θά τα στρέφει άλλοι, αλλά θά τα κρατήσει καταχωνισμένα άρα άχρησιμοποίητα. Και τέταρτον γιατί, ή πραγματοποίηση της άτυχούς αυτής προτάσεως, θα προσέβη δεκάδες χιλιάδες άνέργους στο σεβαστό αριθμό εκείνων πού ήδη ύπάρχουν και θα καταδικάση σε άπραξία τους σχετικούς, κλάδους της ένθνικής οικονομίας. Άς έπιπείσουμε ότι θ' άποσυρθή ή άτυχής αυτή πρότασις, πού έπροκάλεσε πραγματική άνοστατώσι.

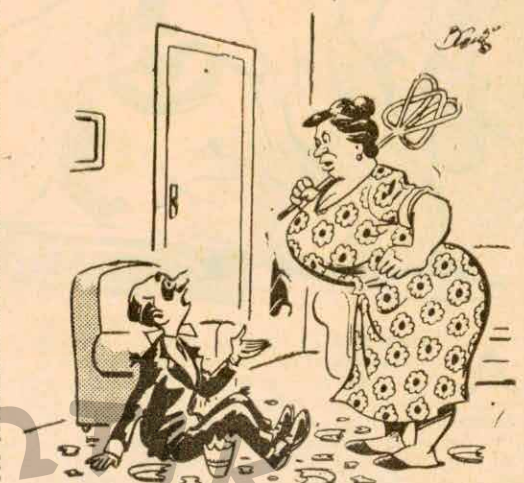
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

ΤΗΣ ΓΡΙΠΠΗΣ...

— Καί σου τώλεγα, εύλογημένε, πρόσεξε μήν ξανακυλήσης!

(Του Σ. Πολενάκη)

— Απορώ, βέ γυναίκα, πως το μάζ και σηκώνεις χέρι επάνω μου! Έρώ, άντρας είμαι και το σκέπτομαι να σου δώσω ένα χαστούκι!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Καλή του ώρα του κυρ. Δημάρχου πού έβαλε αυτά τα μαξιλάρια... (Του Άρχέλαου)

Τα ὀρφανὰ ΤΗΣ ANN ΣΟΔΕΡΝ

Ἡ φιλόνηδρη στὰρ δὲ υἱοδετήσῃ
καὶ δεῦτερο Ἑλληνόπουλο

Ανάμεσα σ' όλες τις στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ τὸν τίτλο τῆς πρῆς φιλόνηδρης, τῆς πρῆς εὐαίσθητης στὴ δυστυχία τῶν ἄλλων, τὸν ἔχει ἀπὸ χρόνια τώρα ἡ γοητευτικὴ Ἄνν Σόδερν. Τόσο πρὶν, ὅσο καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τελευταίου πολέμου εἶχε προσφέρει μεγάλα χρηματικά ποσὰ γιὰ διάφορους φιλονηδρικούς σκοπούς καὶ ἰδρύματα. Κι' αὐτό, ἐκτός ἀπὸ τὶς ἄλλες φιλονηδρικές πράξεις ποὺ ἔκανε καὶ κάνει γιὰ διάφορα άτομα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἐξακριβώνει μὴ τῆς ἀν ὑποφέρουν στ' ἀλήθεια. Μία λοιπὸν ἀπὸ τὶς τελευταίες φιλονηδρικές πράξεις τῆς εἶνε καὶ ἡ «υἱοδεσία» τριῶν ὀρφανῶν πολέμου, ἐνὸς ἀπὸ τὴ Γαλλία, ἐνὸς ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ τοῦ τρίτου ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ Ἑλληνόπουλο αὐτό, ἕνα ἀγοράκι 9 ἐτῶν σήμερα, ὀνομάζεται Χρήστος Βασιλείου καὶ μένει στὰ περίχωρα τῆς Ἀττικῆς. Ἀπὸ τὸ 1948, ποὺ ἡ Ἄνν συγκινήθηκε ἀπὸ τὴ τύχη τῶν τριῶν ὀρφανῶν, δείχνει γι' αὐτὰ μεγάλη ἐνδιαφέρον. Τούς ἔχει στείλει ἀρκετὰ χρήματα καὶ πολλὰ πράγματα σὲ δέματα, ἐνῶ παράλληλα ἐνδιαφέρεται καὶ γενικά γιὰ τὴ ζωὴ τους. Τούς γράφει συχνὰ καὶ παίρνει ἐπιστολὲς συχνὰ τὶς ἀπαντᾷ τὸς ποὺ διαβάσει μὴ τῆς με προσοχὴ.

«Ἀγαπητό μου παιδί, ἔγραψες ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸς ἡ Ἄνν στὸν μικρὸ Γάλλο Πιερ Ἀνρὺ ἀπὸ τὴ Ντιζόν, τὸν πρῶτο «γυιό» τῆς. Τώρα ποὺ ἀρχίζουν τὰ σχολεῖα, γράψε μου ἀμέσως τί σοὺ χρειάζεται ἀπὸ σχολικά εἶδη, βιβλία καὶ ρούχα γιὰ νὰ σοὺ τὰ στείλω ἐγκαιρῶς.

Στὸν ἄλλο «γυιό» τῆς, τὸν μικρὸ Ἀγγλὸ Φίλιπ Ἀντριου, ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ, ἀπάντησε πρὸ καιροῦ:

«Μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον παρακολουθῶ τὶς σπουδές σου. Μὴ σὲ νοιάζει γιὰ τὸ μέλλον; Ἀμὰ μεγαλώσης λί-

γο, θὰ φροντίσω νὰ σὲ φέρω ἐδῶ στὴν Ἀμερική». Καὶ στὸν τρίτο «γυιό» τῆς, τὸν μικρὸ Ἑλληνα Χρήστο Βασιλείου ἀπὸ τὴν Ἀττικὴ, ἔγραψε πρὶν λίγους μῆνες:

«Εἶμαι βέβαιη ὅτι ἡ κόρη μου Πατρίσια Ἄνν θὰ εἶνε ὑπερήφανη γιὰ τὸν μικρὸ «ἀδελφούλη» ποὺ ἔχει στὴν Ἑλλάδα».

Φυσικά, οἱ ἀξιωματικές αὐτὲς πράξεις τῆς γνωστῆς δεντέτας ἔχουν ξεπεράσει τὰ ὅρια τῆς Ἀμερικῆς κι' ἔχουν γίνει γνωστὲς στὴν Εὐρώπῃ. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔκανε τὶς πρῶτες «υἱοδεσίες», εἶνε πολλὰ τὰ γράμματα ποὺ φθάνουν στὰ χεῖρα τῆς Ἄνν ἀπὸ ὀρφανὰ παιδιά, ποὺ ζητοῦν τὴ προστασία τῆς. Ἡ ὥραία ὁμῶς πρωταγωνίστρια τῶν ταινιῶν—τώρα τελευταία ἐτοιμάσσε τὰ ἐγχρώμα φιλμ «Γράμματα σὲ τρεῖς γυναῖκες», με τὴν Λίντα Ντάρνελ καὶ τὴν Τζέιλ Κρέιν καὶ «Ἡ Νάνσυ παῖσι στὸ Ρίο», με τὴν Τζέιν Πάουελ καὶ τὴν Κάρμεν Μιράντα—δὲν μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλες αὐτὲς τὶς συγκινητικές ἀιτήσεις.

—Ἄν εἶχα περισσότερα χρήματα καὶ περισσότερο καιρὸ, λέει σὲ ὅσους τὴν ρωτοῦν, θὰ «υἱοθετοῦσα» κι' ἄλλα παιδιά. Ὅα ἤθελα νὰ ἦμουν ἡ μητέρα δεκαπέντε ἀκόμη ὀρφανῶν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμολ...

Κι' ἔχει δικὴν ἡ συμπαθέστατη δεντέττα. Οὔτε ἀπὸ τὶς πολὺ πλούσιες εἶνε οὔτε τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ, ἔχει γιὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τόσα παιδιά. Ἡ Ἄνν Σόδερν παντρεύτηκε γιὰ πρῶτη φορά τὸ 1936 με τὸν Ρότζερ Πράιερ. Χώρισαν τὸ 1942 χωρὶς νὰ κάνουν παιδιά, παρ' ὅλο ποὺ ἡ Ἄνν τὰ ἤθελε πολὺ. Ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα χρόνον, παντρεύθηκε πάλι με τὸν ὑπολοχαγὸ τότε τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ Ρόμπερτ Στέρλιγκ. Στις 14 Δεκεμβρίου τοῦ 1944 γεννήθηκε ἡ κόρη τῆς ἡ Πατρίσια Ἄνν, ποὺ εἶνε τώρα 6 χρονῶν. Ὅπως βλέπετε, λοιπόν, τὸ στῆθος ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ποὺ τὴν ἀπασχολεῖ ἀπὸ τὸ πρῶτο στίς 8 ὥς τὸ βράδυ στίς 6 ἡ ὥρα με μιὰ μικρὴ διακοπὴ τὸ μεσημέρι, ὁ σύζυγος, ἡ κόρη τῆς καὶ τὸ σπῆτι ἀπὸ τὴν ἄλλη, δὲν τῆς ἀφίνουν καιρὸ νὰ φροντίσῃ γιὰ περισσότερα ἀπὸ τρία «παιδιά» στὸ ἐξωτερικόν. Κι' ὁμῶς οἱ τελευταίες πληροφορίες λένε ὅτι ἡ φιλόνηδρη αὐτὴ γυναῖκα ἀπεφάσισε πρὶν λίγο καιρὸ νὰ «υἱοθετήσῃ» ἄλλα τρία ὀρφανὰ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν: ἕνα κοριτσάκι ἀπὸ τὸ Βέλγιον, ἕνα ἀγοράκι ἀπὸ τὴ Γερμανία, κι' ἕνα ἀκόμη κοριτσάκι, μιὰ μικρὴ Ἑλληνοπούλα ἀπὸ κάποιο χωριὸ τῆς Μακεδονίας. Τὰ τρία αὐτὰ παιδιά, ὅπως λέγεται, τὰ διάλεξε μόνη τῆς ἀνάμεσα σὲ ἑκατοντάδες ἄλλα ποὺ εἶχαν στείλει σχετικὰ γράμματα. Ἄν ἀληθεύουν οἱ φήμες αὐτὲς τότε τὰ «παιδιά» τῆς Ἄνν σύντομα θὰ γίνουν... ἐπτά!

Ἐτσι ὅπως πάμε, ἔλεγε ἐσχάτως ὁ ἀντρας τῆς, σὲ λίγο θὰ ἔχουμε δυὸ δικά μας παιδιά ἐδῶ καὶ δεκά, δικά μας πάλι, στὸ ἐξωτερικόν.

Δὲν κακίω γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα μου. Πολλὰ ὀρφανὰ παιδιά σ' ὅλο τὸν κόσμῳ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ στοργὴν καὶ προστασία καὶ δόξῃ.

Ἀς σημειώσουμε μερικὲς ἀκόμη πληροφορίες γιὰ τὴ σπουδαία αὐτὴ φιλόνηδρη καὶ «ἐπτερά» τῶν παιδιῶν:

Γεννήθηκε σὲ μιὰ πόλιν τῆς Βορείου Ντακότα τῆς Ἀμερικῆς, στίς 22 Ἰανουαρίου τοῦ 1914. Σπούδασε στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Οὐάσιγκτον καὶ σὲ ηλικία 23 ἐτῶν ἦταν διπλωματούχος ἡθοποιός. Ὑπῆρξε μαθήτρια καὶ μοντέλλο τοῦ μεγάλου Ζίγκφριντ. Στὸν κινηματογράφον δῆκε τὸ 1936 καὶ ἀπὸ τότε τὸ ἀστρὸ τῆς λάμπει χωρὶς διακοπὴ. Μέχρι σήμερα ἔχει παίξει σὲ περισσότερες ἀπὸ 50 ταινίες. Τὸν τίτλον τῆς στὰρ τὸν ἔχει ἀπὸ τὸ 1944. Εἶνε ὑψηλοῦ ἀναστήματος. ἔχει φυσικὰ ξανθὰ μαλλιά σὲ ὠραίες μπούκλες καὶ ἐκκραστικά γαλαζοπράσινα μάτια.

Ἡ φιλόνηδρη στὰρ Ἄνν Σόδερν.

ΤΖ. ΑΡΤΟΥΡ

Μαριδὺν Μάξγουελ
Κλάρκ Τρέιμπολ

ΑΙΘΗΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Αιουματινά

δράματα

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Για την τιμή της

Κοντά στο Μαρούσι, ανάμεσα στους θάμνους, ο Θύμιος ο Σαρρής, παραφυλάει να περάσει η κοπέλλα που αγαπάει σαν τρελλός, η πεντάμορφη Ασήμη.

Την είχε ιδεί μία δυο φορές, στο χωριό του, όπου η Ασήμη είχε πάει στο σπίτι της παντρεμένης αδερφής της. Και μονομιάς την έρωτεύθηκε θαλασσί. Και τότε δέσει κόμπο, να την κάνει δική του, με στεφάνι.

Στην αρχή σκέφτηκε να πάει να τη ζητήσει απ' τους δικούς της. Μα όταν της το παράγγειλε της ίδιας, με κάποια ξαδέλφη του, γνωστή της Ασήμης, η κοπέλλα του αποκρίθηκε πειραγμένη:

—Είμαι μικρή γω για τέτοια... Μα ο Θύμιος δεν απογοητεύθηκε. Θα την έπειθε να δεχτεί την πρότασή του.

Και γιατί να μην τον πάρει; Σ' όλη την Αττική ήταν γνωστή και τιμημένη η οικογένειά τους—οι Σαρρήςδες, με τ' όνομα. Κι' αν πηδούσε και για τον ίδιο, το Θύμιο, πολλές κοπέλλες θα λαχταρούσαν την άγκαλιά του, έτσι λεβέντης κι' άξιος πού ήταν!

Μα τί τον ένοιαζε το Θύμιο γι' αυτές; Αυτός την Ασήμη θέλει—αυτήν αποζητάει η καρδιά του.

Καθώς τα σκεφτόταν όλα αυτά, κυττάζοντας στο δρόμο, ξαφνικά ανασήκωσε ολόκληρος: Νά την!

Την ξεχώρισε νάρχεται σεμνή και χαμηλοβλεπούσα.

Ανασηκώθηκε από τον κρυψώνα του, ξεπρόβαλε το κεφάλι και με το βλέμμα του κυττάει ένα γύρο. «Ναυχία κι' έρημι! Κανένας διαβάτης δεν φαίνεται... Ξεθαυρεμένος ο Θύμιος έκανε έναν πήδη και βρέθηκε μπρός στην Ασήμη, ακριβώς τη στιγμή που διάβαινε από το μέρος του.

—Παναγιά μου! φώναξε η κοπέλλα ξαφνιασμένη και τραβήχτηκε πίσω.

—Μη φοβάται, κυρά μου! Καί συμπάθα με, να σου πω δυο λόγια!... της είπε ο Θύμιος όσο πιο γλυκά μπορούσε.

—Α, του λόγου σου είσαι; αποκρίθηκε εκείνη, ησυχασμένη τώρα και κοντοστάθηκε. Δεν έχω καμιά κουβέντα μαζί σου. Άντε στο καλό!...

—Άκουσε, Ασήμη! Θέλω να... να σου μιλήσω σοβαρά—μα τό Θεό!... Για καλό σου... γιά μās θέλω να πώ... Ξέρεις δά.

—Τίποτα δεν ξέρω, και τίποτα δεν βλέπω ν' ακούσω, καταλαβαίνεις; φώναξε η κοπέλλα, θυμωμένη τώρα και χειρονομώντας ζωγρά. Σου το παράγγειλα με την ξαδέλφη σου, και σου το έγραψα για στερνή φορά: Έγώ δεν παντρεύομαι, και δεν σε θέλω!...

Ο τόνος της φωνής της ήταν κοφτός, αποφασιστικός.

Μα ο Θύμιος δεν πρόσεχε τώρα διάλογα

τά λόγια της. Σώπαινε, έχοντας καρφωμένα πάνω της τα βλέμμάτα του, και της χαμογελούσε.

Έτσι πού την έβλεπε, γιά πρώτη φορά από τόσο κοντά, ένοιωσε ακόμα πιο δυνατό κι' ασυγκράτητο τον πόθο γι' αυτήν.

—Μα άκουσέ με, λοιπόν! της φώναξε. Καί τη ζύγωσε πιδ πολύ.

Μα η Ασήμη τινάχτηκε πίσω σά να τη σίμωνε φίδι.

—Κάνε πέρα, κάνε πέρα, σου λέω, κι' άσε με, να πάω στο σπίτι μου!... του φώναξε άγριεμένη.

Ο νέος ένοιωσε τώρα το πάθος του να φουντώνει μέσα του.

Κύτταζε την κοπέλλα σιωπηλά, καθώς το στήθος της πάλλοταν από την ταραχή. Καί μπρός στο πείσμα της και στην αντίστασή της, ξύπνησε μέσα στον άνθρωπο αυτόν της φύσεως, το ένστικτο της κατακτήσεως, ο άγριος κι' ανήμερος πόθος και του θόλωσαν τη σκέψη.

Κι' άξαφνα, όμοιος μ' άγρίμι, ώρμησε καταπάνω της, άπλωσε τα χέρια του να την πιάσει, να τη σφίξει στην άγκαλιά του, με πάθος.

—Σ' αγαπώ, Ασήμη!... τραύλισε.

Τα χείλη του έτρεμαν από τον πόθο. Κατάφερε να την πιάσει από τον ώμο, γιά μία στιγμή. Μα η κοπέλλα κατάλαβε την κρίσιμη θέση της. Καί μ' ένα στριφογύρισμα γοργό, ξέφυγε.

Μα όπως έκανε πλάγια γιά να τον αποφύγει πάλι καθώς την πλησίαζε, η κοπέλλα παραπάτησε στην άκρη του δρόμου. Κλονίστηκε κι' έπεσε στο χαντάκι.

Αυτός, όταν την είδε να πέφτει έδγαλε ένα ξεφωνητό και πήδησε κοντά της, τη στιγμή που η κοπέλλα προσπαθούσε ν' ανασηκωθεί και να φύγει.

—Παναγιά μου!... Βοήθα με!... στέναζε δυνατά η φτωχή.

Με φρίκη είδε το Θύμιο να ρίχνεται πάνω της, φοδερός, ανασταταμένος. Την έσφιξε με λαχτάρα στο στήθος του και προσπαθούσε να τη φιλήσει.

Άγριο πάλεμα ακολούθησε. Ο θυμός κι' η απελπισία της Ασήμης δυνάμωναν την αντίστασή της. Μα, μπρός στη βία του, λύγισε, τέλος...

Ο άλλος ήταν άμειλικτος. Η κοπέλλα αισθανόταν γοργή, κομμένη την ανάσα του, να της καιη το πρόσωπο...

«Θεέ μου! Χάθηκε η άμοιρη!...» συλλογίστηκε η δούλη.

Κι' η σκέψη αυτή, η ντροπή θέριψε τις δυνάμεις της.

Καθώς σφάδαζε, γιά ν' αποφύγει το άγκαλίσμα του Θύμιου τράβηξε απότομα το δεξί της χέρι και το στήριξε πάνω στο έδαφος, προσπαθώντας να στερεωθεί γι' αυτό, γιά να τον αποκρούσει.

Μα τότε, όταν σπασμωδικά της τινάγματα, το χέρι της άγγιξε σε κάτι σκληρό. Τόπισσε. Ήταν ένα κοτρώνι.

Σάλεψαν τα φρένα της.

Δάγκασε τα χείλη της αποφασιστικά, γάντζωσε σκληρά, με τα νύχια της, την πέτρα και την έσφιξε μέσα στη φούχτα της.

Σήκωσε ύστερα το χέρι της, στην κρίσιμη στιγμή και σά τυφλά, με μίσος, απελπισμένα, χτύπησε το νέο κατακέφαλα. Αφθονο αίμα την πισίλισε. Σωριάστηκε σωρό κουβάρι πλάι της ο Θύμιος, νεκρός, με το κρανίο θρυμματισμένο.

Πέντε μήνες μετά το φόνο — ένα πρωί του Δεκεμβρίου του 1891 — στο κακουργιοδικείο του Πειραιά, όπου δικαζόταν, χαμηλοβλεπούσα κι' όμορφη κι' άταραχη, με την απροσποίητη ειδικρινειά της, η Ασήμη άφηγήθηκε λεπτομερικά όλη τη φοβερή εκείνη σκηνή.

—Και δεν μετανοιώνεις γιά ό,τι έκανες; τη ρώτησε ένας ένορκος, όταν τελείωσε η άπολογία της.

Η κοπέλλα σήκωσε το κεφάλι της, τον κύτταζε περήφανα και είπε με σταθερότητα και σάν ν' άπορούσε:

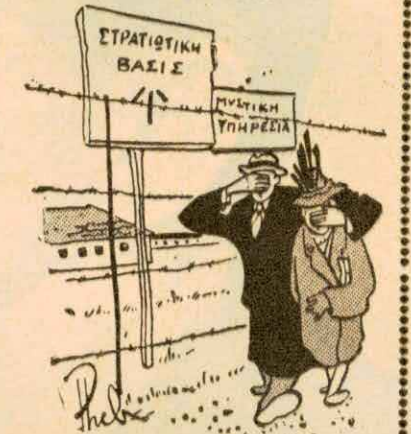
—Νά μετανοιώσω, δηλαδή, πού κρατήθηκε τίμια;... Όχι! Όχι!...

Κι' οι ένορκοι την άθώωσαν.

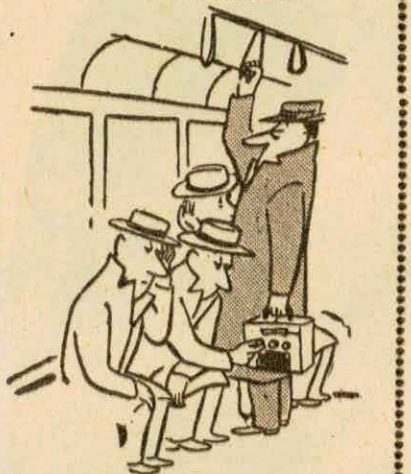
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

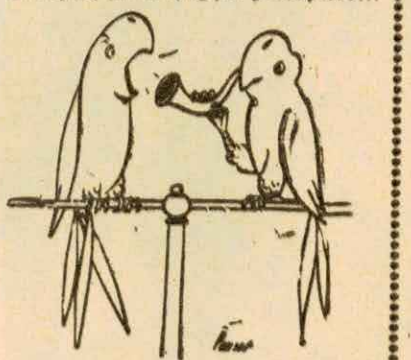
—Μη ρωτάς έμένα, παιδί μου. "Ο,τι κι' αν σου πώ εγώ, ή μαμά σου θα σου πη το αντίθετο!...

Οι καλοί πολίτες...

Ο κύριος με το φορητό ραδιόφωνο...

Ένας βαρήκοος παπαγάλος...

Η "Έστερ Ουίλλιαμς

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

των αστέρων

Σύντομες ειδησεύλες

* Ένας Άγγλος δημοσιογράφος ζήτησε από μερικές προσωπικότητες να του πούν ποιά επιτύμβιο φράσι θα επιθυμούσαν να χαραξουν πάνω στο μνήμα τους μετά τον θάνατό τους. Ο Κλάιβ Μπρούκ, που έχει ειδικευθεί στους ρόλους τέντλεμαν, του απάντησε ως εξής: «Με συγχωρείτε πού δεν σηκώνομαι!».

* Ο Πιέρ Φρεναί, δεν είναι μόνο ένας εξαιρετος ήθοποιός, αλλά και ένας φανατικός συλλέκτης στατιστικών. Το τελευταίο του άποκτημα είναι η παρακάτω στατιστική: «Το 1850 στην Ευρώπη υπήρχε ένας τρελλός επί 540 ατόμων, το 1925, δυο φορές περισσότεροι τρελλοί και το 1950 ένας επί εκατό ατόμων. Αν το κακό συνεχιστεί, συμπεραίνει ο Πιέρ, έτος 2000 η Ευρώπη θα είναι ένα άπεραντο φρενοκομείο!...».

* Ο κ. ντε Χαβίλλαντ παρακάλεσε και τις δυο κόρες του να ειρηνέψουν, σταματώντας άριστικά τον πόλεμο, πού διεξάγουν, χρόνια τώρα, ή μία στην άλλη. Διάφορες προσωπικότητες του Χόλλυγουντ προθυμοποιήθηκαν να μεσολαδήσουν γιά να ιδή ο κ. ντε Χαβίλλαντ, προτού πεθάνει, τις δυο κόρες του και πάλι αγαπημένες. Όποιος το επιτύχει πάντως αυτό θα πραγματοποιήσει έναν αληθινό άδλο.

* Η "Έστερ Ουίλλιαμς αμς άρνήθηκε να έμφανιστεί στο προσεχές της φιλμ με μαγιό τύπου μπικινί (δυο μικροσκοπικά κομμάτια ύφασματος).

* Οι άγαμοι του Χόλλυγουντ ίδρυσαν δική τους λέσχη. Τα μέλη της δεν είναι μόνο άστέρες πού δεν παντρεύτηκαν ακόμα, αλλά και χήροι, καθώς και διαζευγμένοι πού δεν σκοπεύουν να παντρευτούν σύντομα. Ίδου τα ονόματα των μελών πού φιγουράρουν σε μία πινακίδα, στην είσοδο της λέσχης: Τζων Άγκαρ, Τζων Μπάρρυμορ (γιός), Σκωτ Μπρέιντν, Ρόντ Κάμερουν, Μοντγκόμερι Κλίφτ, Στιβ Κόχαν, Τόντ Κούστις, Κιρκ Ντάγκλας, Χόγουαρντ Ντάρφ, Φάρλεϋ Γκρέιντσερ, Άλλαν Λάιν, Πήτερ Λάφφοντ, Ρίτσαντ Λόνγκ, Λόν Μάκ Κάλλιστερ, Ρούνττ Μάκ Ντόουαλ, Άντντ Μάρφον, Τζων Πάιντ, Ρονάλντ Ρήγκαν, Ρόμπερτ Στάκ, Ρόμπερτ Στήνλινγκ και Ρόμπερτ Γουάλλκερ.

* Όστόσο μία νεώτερη πληροφορία αναφέρει πως ο Μάριο Κάμπρε ξαναβρήκε το κεφί του και το ώραίο του χαμόγελο.

Το θαύμα αυτό όφείλεται σε μία άλλη γόησσα του Χόλλυγουντ, πολύ επικίνδυνη κι' αυτή: την "Υδών ντε Κάρ-

λ ο. Η "Υδών πού γυρίζει τώρα ένα φιλμ στο Λονδίνο συναντήθηκε με τον Μάριο σε μία καλλιτεχνική δεξίωση και από την ήμερα εκείνη οι δυο καλλιτέχνες έγιναν αχώριστοι φίλοι.

* Γιά να εύχαριστήσει το σκηνοθέτη του νέου του φιλμ «Μισσούρι» ο Κλάρκ Γκέϊ μ π λ έπαψε γιά μερικές βδομάδες να χρησιμοποιή το ξυράφι του και παρουσιάστηκε σά στουάντιο με μία μεγαλοπρεπή γκρίζα γενειάδα. Ο σκηνοθέτης όμως δεν έμεινε καθόλου εύχαριστημένος από τα αληθινά αυτά γένεια του Κλάρκ και τον παρακάλεσε... να ξυριστή. Συγχρόνως όμως διάταξε να του ετοιμάσουν μία... ψεύτικη γενειάδα πού θα τον κολλαεύει πολύ περισσότερο από την αληθινή.

* Η Ρίτα Χάινγουορθ θα επανέλθει στο Χόλλυγουντ γιά να γυρίσει εκεί το φιλμ «Οι άνδρες προτιούν τις ξανθές». Αυτή τη φορά θεωρείται δέβαιον πως ή είδησις δεν θα διαψευσθή.

* Ο Γουώλτερ ντε Χαβίλλαντ, πατέρας της "Ολίβιας ντε Χαβίλλαντ και της Τζόαν Φονταίν καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες γιά να συμφιλιώσει τις δυο κόρες του. Ο ίδιος ζή πολλά χρόνια μακριά απ' τα παιδιά του. Η Τζόαν τον επισκέφθηκε τελευταία έπ' εύκαιρά της όδης έπετείου των γενεθλίων του, κι' αυτή ήταν ή πρώτη συνάντησις πατέρα και κόρης, ύστερα από 17 ολόκληρα χρόνια χωρισμού.

Οι δυο κόρες δεν συγχώρεσαν ποτέ στον πατέρα τους το γεγονός ότι παντρεύτηκε μετά το θάνατο της μητέρας τους μία Γαλιανέζα.

Οι δυο κόρες δεν συγχώρεσαν ποτέ στον πατέρα τους το γεγονός ότι παντρεύτηκε μετά το θάνατο της μητέρας τους μία Γαλιανέζα.

Οι δυο κόρες δεν συγχώρεσαν ποτέ στον πατέρα τους το γεγονός ότι παντρεύτηκε μετά το θάνατο της μητέρας τους μία Γαλιανέζα.

Οι δυο κόρες δεν συγχώρεσαν ποτέ στον πατέρα τους το γεγονός ότι παντρεύτηκε μετά το θάνατο της μητέρας τους μία Γαλιανέζα.

Οι δυο κόρες δεν συγχώρεσαν ποτέ στον πατέρα τους το γεγονός ότι παντρεύτηκε μετά το θάνατο της μητέρας τους μία Γαλιανέζα.

Οι δυο κόρες δεν συγχώρεσαν ποτέ στον πατέρα τους το γεγονός ότι παντρεύτηκε μετά το θάνατο της μητέρας τους μία Γαλιανέζα.

Οι δυο κόρες δεν συγχώρεσαν ποτέ στον πατέρα τους το γεγονός ότι παντρεύτηκε μετά το θάνατο της μητέρας τους μία Γαλιανέζα.

Οι δυο κόρες δεν συγχώρεσαν ποτέ στον πατέρα τους το γεγονός ότι παντρεύτηκε μετά το θάνατο της μητέρας τους μία Γαλιανέζα.

Οι δυο κόρες δεν συγχώρεσαν ποτέ στον πατέρα τους το γεγονός ότι παντρεύτηκε μετά το θάνατο της μητέρας τους μία Γαλιανέζα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ύποτις

της ζωής

Έλατε να σας περιποιηθούμε

Του είχα φανή πολύ χρήσιμος, Δηλαδή, είχα φροντίσει να τελειώση εύνοικά μία υπόθεσί του, έπειδή έτυχε να γνωρίζω κάποιο πρόσωπο πού είχε μεγάλη πέρασι ο λόγος του σ' αυτή την υπόθεσι. Και ήθελε ο χριστιανός να ξεπληρώση αυτή την υποχρέωσι.

Και ο Θανάσης, έπέμεινε: —Ποιό βράδυ θάρρης να φάμε σπιτί;

—Θανασάκη μου, δεν τ' άφινουμε γιά άλλοτε;

—Αδύνατον, Κωστάκη μου. Δεν γίνεται. Τί θα πη ή κυρία μου;

—Νά της εξηγήσης ότι...

—Δεν έχω να της εξηγήσω τίποτα. 'Επί τέλους, θέλω κι' εγώ νάρθης στο σπίτι μου, να σε περιποιηθούμε κι' έμεις μία φορά.

—Ξέρεις, Θανασάκη μου, κατ' αρχήν είμαι έναντιον των προσκλήσεων.

—Ξέρω, ξέρω, είπε ο Θανασάκης και χαμογέλασε με κατανόηση. Έχεις πάθει από κάτι άλλες προσκλήσεις. 'Αλλά μην ανησυχής. Δεν έχουμε παιδιά. 'Εγώ, ή γυναίκα μου κι' ή πεθερά μου είμαστε ολοι-όλοι. 'Ενηλικοί, όπως βλέπεις.

—Όστε δεν σε περιμένει καμμία λαχτάρα, σάν κι' εκείνες. Μη μου χαλάς την καρδιά, Κωστάκη μου. Έκτος αν δεν μās καταδέχεται!

—Σας καταδέχομαι, Θανασάκη μου!

—Μας καταδέχεσαι, αλλά με τον τρόπο σου μās λες ότι δεν μās καταδέχεσαι. 'Εμείς δεν θέλουμε να μās καταδέχεται με λόγια. Αλλά με έργα. Γιατί έχουμε μεγάλη υποχρέωσι σε σένα.

—Καμμία, Θανασάκη μου. —Καμμία μπορεί να λες έ-σσύ. 'Εμείς όμως την έχουμε! Τότε... άς την έχουμε.

—Μάλιστα. Κι' έφ' όσον την έχουμε, θέλουμε να αποδείξουμε ότι την έχουμε. Γι' αυτό σε προσκαλούμε να σου...

—Αχ! Μαρία, τί μούκανες!! Τί θα ρίξω το βράδυ του κυρίου;...

—Αχ! Μαρία, τί μούκανες!! Τί θα ρίξω το βράδυ του κυρίου;...

—Αχ! Μαρία, τί μούκανες!! Τί θα ρίξω το βράδυ του κυρίου;...

—Αχ! Μαρία, τί μούκανες!! Τί θα ρίξω το βράδυ του κυρίου;...

—Αχ! Μαρία, τί μούκανες!! Τί θα ρίξω το βράδυ του κυρίου;...

—Αχ! Μαρία, τί μούκανες!! Τί θα ρίξω το βράδυ του κυρίου;...

κάνουμε το τραπέζι. Δεν μπορώ να καταλάβω την επίμονη άρνησί σου, Κωστάκη. 'Οφείλω να σου πώ ότι είμαστε άνθρωποι καθαροί αν έχης καμμία άμφιβολία!

—Μην το παίρνεις έτσι!

—'Ετσι το παίρνω. Κι' έτσι το παίρνε και ή κυρία μου!

Είπε πολύ πιο εύκολο να μετακινήσης ένα δουνό, να κάνης ένα γαϊδάρο να χορεύη σάμπα ή να κάνης τον ούρανο να βρέξη άπάνω από τη λίμνη του Μαραθώνος, παρά να νικήσης έναν έπιμονο άνθρωπο πού θέλει σώνει και καλά να σε περιποιηθή. 'Ορίστε ο Θανασάκης π. χ. 'Από δώ είχε, άπο και είχε, ξεφουρνισε το τελευταίο και άποφασιστικό έπιχειρήμα: «Είμαστε άνθρωποι καθαροί!» Δηλαδή, αν έπιμένης στην άρνησί σου, είνε σάν να μās λες πως μās θεωρείς δρωμικούς. Τί θ' άπαντήσης σ' αυτό το έπιχειρήμα; Νενικηκός με, Θανασάκη!

Και στο κάτω της γραφής —είπα όταν σκέφτηκα καλύτερα το πράμα—γιατί να σταθώ βράχος άκλόνητος στο Θανασάκη; Φαί θάτρωγα, δεν μ' μούδιφαν δηλητήριο. Παιδιά δεν υπήρχαν —ο θανάσιμος έχθρος μου—ας πηγαίνα.

—Την Πέμπτη το βράδυ, Θανασάκη!

Το μούτρο του Θανασάκη έγινε ήλιος λαμπερός. —Θάρρω εγώ να σε πάρω! μου είπε.

Οι πολύ περιποιητικοί άνθρωποι την έχουν αυτή τη συνήθεια. Θέλουν να σε κουδολάνε οι ίδιοι, όπως οι στρατηγοί πού νίκησαν μεταφέρουν ένα σπουδαίο αίχμαλτο με τ' αυτοκίνητό τους.

—Στόν έφερα! έφώναξε με χαμόγελο θριάμβου ο Θανασάκης στην «κυρία του».

—Όταν άκούς να λένε γιά

—Όταν άκούς να λένε γιά

—Όταν άκούς να λένε γιά

—Όταν άκούς να λένε γιά

—Όταν άκούς να λένε γιά

—Όταν άκούς να λένε γιά

—Όταν άκούς να λένε γιά

—Όταν άκούς να λένε γιά

—Όταν άκούς να λένε γιά

—Όταν άκούς να λένε γιά

—Όταν άκούς να λένε γιά

—Όταν άκούς να λένε γιά

σένα «κτὸν ἔφερα» ἀμέσως αἰσθάνεσαι ὅτι ἐγίνες μπασούλο. Ἡ «κυρία του» μὲ παρέλασε. Καὶ ἦταν ὅλο χαρὲς ἡ κυρία Δημήτρα:

— Τόση ἀκαταδεξία! εἶπε.

— Δὲν εἶνε ἀκαταδεξία δικαιολογηθήκα, ἀλλά...

Κι' ἔμεινα στὸ «ἀλλά». Γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμή μπήκε καὶ ἡ πεθερά. «Ἐλαβα τὴν τιμὴ νὰ τὴ γνωρίσω καὶ νὰ δεχθῶ τὶς εὐχαριστίες τῆς γιὰ τὴ μεγάλη «ὕπερσεια» που πρόσφερα στὸ γαμπρό της.

Ἦρθαν τὰ οὐζά, μὲ κατὶ νόστιμα μεζεδάκια.

— Ἐβίδα! Καλῶς ἦρθες!

— Καλῶς σὰς δρῆκα!

Ἦπια τὸ μισὸ ποτηράκι.

— Α! Τί εἶν' αὐτά, εἶπε ὁ Θανασάκης. «Ὅλο θὰ τὸ πιῆς. Τέτοιο οὐζὸ δὲν βρίσκειται πουθενά. Μοῦ τὸχουν φέρεται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν Τύρναβο.

— Δυὸ μῆνες τὸ φυλάμε μόνο καὶ μόνο γιὰ σὰς! ἐξηγήσε ἡ κυρία Δημήτρα. Ὁ Θανασάκης εἶχε πῆ: «Αὐτὸ νὰ μὴ τ' ἀγγίξῃ κανεὶς. Θὰ τ' ἀνοίξουμε μόνο ὅταν ἔρῃ ὁ Κωστάκης!»

— Δὲν τραβάω ἄλλο!

— Τί λές, μωρὲ Κωστάκη! ἀντέδρασε ὁ Θανασάκης. Αὐτὸ τραβιέται μόνο του! Ἐβίδα!

Ἦπια καὶ δεύτερο καὶ τρίτο. Κι' ἔπειτα περάσαμε στὴν τραπεζαρία.

★

Στὴν ἀρχὴ τὰ ὀρεκτικά. Ἀπλώσα καὶ πῆρα στὸ πιάτο μου δυὸ-τρία.

— Μὰ τί εἶν' αὐτά, Κωστάκη; εἶπε ἐπιτιμητικὰ ὁ Θανασάκης. Πουλᾶκι εἰσαι; Ἡ οἰκονομία θὰ μοῦ κᾶνῃς.

Μοῦ ἄρπαξε τὸ πιάτο καὶ τὸ γέμισε! Ἐλῆς, τουρσιά, σαλάμι, ζαμπόν, σαρδέλλες, φοέσκο δούτρο, χαδιάρη, σουτζουκάκια, ραπανάκια, τυροπτάκια. Ἐφαγα λίγο. Ἀλλ' ὁ Θανασάκης μὲ διέταξε:

— Ὅλα θὰ τὰ φᾶς, Κωστάκη!

— Ἀρκετὰ ἔφαγα, Θανασά!

— Α! Ἀκου δῶ, Κωστάκη! Μία φορὰ που ἦρθες στὸ σπίτι μου, θὰ φᾶς. Μὴν ντρέπεσαι! Ἐδῶ δὲν ἔχουμε τύπους!

— Μάλιστα, εἶπε καὶ ἡ πεθερά. Μία φορὰ εἶπαμε κι' ἐμεῖς νὰ σὰς περιποιηθούμε!

Τέλος πάντων, εἶπα, ἀς τοὺς κάνω τὸ χατήρι σὰ ὀρεκτικά καὶ μετριάω τὸ φαί.

Καθάρισα τὸ πιάτο καὶ πῆ-ραν χαρὰ μεγάλη. Ἀκολουθή-σε μὴ φαρσούπα, ἕνα πιάτο βαθὺ ὡς ἄπαντα. Κατόπιν ἦρ-θε τὸ ψάρι. Μία συναγρίδα πρῶτου μεγέθους, πού τῆς εἶ-χαν δώσει καὶ μὴ βραστή πα-τάτα στὸ ἀνοιχτὸ στόμα, γιὰ λόγους διακοσμητικούς. Ἡ κυ-ρία Δημήτρα μοῦ πῆρε τὸ πι-άτο κι' ἔκοψε ἕνα τεράστιο κομμάτι ἀπὸ τὴ μέση.

— Τί κάνετε ἐκεῖ; διαμαρ-τυρήθηκε. Ποιὸς θὰ τὸ φᾶ ὁ-λο αὐτό;

— Εσύ, Κωστάκη μου! εἶ-πε ὁ Θανασάκης. Εἶνε φρε-σκότατη, μυρίζει θάλασσα!

— Ἀρχισὰ νὰ τρώω καὶ νὰ πίνω. Ὅταν ἔφτασα στὴ μέ-ση, στόμωσα. (Πρέπει νὰ ση-μειώσω ὅτι εἶμαι καὶ λιγόφα-γος). Ἀλλὰ ὁ Θανασάκης εἶχε ἀντιρροήσεις.

— Σταμάτησε, Κωστάκη;

— Δὲν πάει ἄλλο, Θανασάκη μου.

— Α! Ὅλα κι' ὅλα. Στὸ

σπίτι μου δὲν ἀφίνουν φαί. Καὶ τέτοια συναγρίδα δὲν τὴν ξαναβρίσκεις! Πῆγα στὴ Ραρί-να μόνο καὶ μόνο γιὰ σένα!

— Μὰ δὲν πάει ἄλλο, Θα-νασάκη μου!

— Ὅα πᾶν! Ἐξ ἄλλου ἡ συ-ναγρίδα εἶνε ἐλαφρὸ φαί! Σι-γά-σιγά! Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ διάζεσαι!

— Μὰ ἐσεῖς δάλατε λιγώτε-ρη! εἶπα.

— Ναί, πετάχτηκε ἡ πεθε-ρά, ἀλλὰ ἐσὰς θέλουμε νὰ πε-ριποιηθούμε.

— Μὴ μᾶς κάνετε νὰ στενο-χωριώμαστε, κύριε Κωστάκη, πρόσθεσε μ' ἕνα γλυκανάατο χαμόγελο ἡ κυρία Δημήτρα.

Ἀναστένανε ἐνδομυῶς καὶ ὑποτάχθηκαν. Σιγά-σιγά, πη-ρουνιά σὲ πηρουνιά, κατάφερα ὅλο τὸ ψάρι. Δὲν ἤξερα ὅτι με περιέμενε καὶ πιετέλα κρέ-ας ψητὸ μὲ πατάτες, πού ἦρθε ἀχνιστὸ καὶ στρώθηκε στὸ τραπέζι.

— Ἐνα μεζὲ μονάχα! εἶπα.

— Ἐνα μεζέ, μάλιστα! εἶ-πε ὁ Θανασάκης εἰρωνικά καὶ μοῦ γέμισε πάλι τὸ πιάτο.

Ἐφαγα λίγο. Ἀλλὰ ὁ Θα-νασάκης ἀγανάκτησε:

— Κωστάκη! Δὲν ἔφαγες κα-θόλου!

— Ἐφαγα ἀρκετὰ, Θανασά-κη μου. Εὐχαριστῶ!

— Καλὲ τί ἀρκετὰ! εἶπε ἡ κυρία Δημήτρα. Ἐσεῖς μόλις καὶ τ' ἀγγίζετε! Μήπως δὲν σὰς ἀρέσει τὸ κομμάτι;

— Ὁχι! Ἰσα-ἴσα πού εἶνε περίφημο!

— Αὐτὸ εἶνε, εἶπε ὁ Θανα-σάκης. Δὲν τρώει τὴ σπάλα. Τότε θὰ φᾶς αὐτὸ τὸ μπου-τάκι!

Καὶ μοῦ ἄδειασε κι' ἕνα μπουτὶ στὸ πιάτο:

— Φάε, Κωστάκη!

— Σὲ παρακαλῶ, Θανασά-κη! Μὴν ἐπιμένῃς!

— Μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ φύ-γετε καὶ νηστικός! ἔκανε ἡ πε-θερά! Ἐκτὸς ἀν δὲν καταδε-χόσαστε τὸ φαί μας.

— Μὴν τὸ παίρνετε ἔτσι, μαντάμ!

— Ἐστὶ τὸ παίρνουμε, Κω-στάκη! Κι' ἔτσι τὸ παίρνει καὶ ἡ κυρία μου. Δὲν εἶν' ἔτσι, Δημήτρα;

— Βέβαια! Ἐστὶ εἶνε!

— Κι' ἐπὶ τέλους φαί εἶνε, Κωστάκη. Δὲν εἶνε δηλητήριο! Ἀλλὰ νὰ πίνῃς κι' ὅλας. Τὸ κρασί ἀνοίγει τὴν ὄρεξι!

Γιὰ νὰ μὴ τοὺς χαλάσω τὸ κέφι, πῆρα τὴν ἀπόφασί κι' ἔ-βαλα μπροστά καὶ τὸ ὑπόλοι-πο. Ὅταν τὸ ἀποτελείωσα, εἶ-χα τὸ συναίσθημα ὅτι εἶχα ἐκ-τελέσει βαρὺ καὶ δύσκολο κα-θήκον. Καὶ τὸ τελείωσα μὲν τὸ πιάτο, ἀλλὰ δὲν τελείωσαν τὰ δάσανά μου. Ἀμέσως ὁ Θα-νασάκης μοῦ πᾶσαρε ἕνα πι-ατάκι μὲ νεφράκια.

— Ὁχι Θανασάκη μου!

— Δὲν μπορεῖς! Εἶνε ὁ κα-λύτερος μεζὲς καὶ τὸν φυλάμε μονάχα γιὰ σένα!

— Νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ στὸν παραχωρήσω!

— Αὐτὸ δὲν γίνεται! Ὁ με-ζὲς εἶνε πρὸς τιμὴν σου!

— Καλὲ μία φορὰ εἴπαμε κι' ἐμεῖς νὰ σὰς περιποιηθού-με, πέταξε τὴν καλὴ κουδέντα τῆς κι' ἡ «κυρία» του.

Ἐπῆγαν κάτω καὶ τὰ νε-φράκια. Πῶς πῆγαν, εἶνε ἄλ-λο ζήτημα. Οἱ γυναῖκες σηκώ-θηκαν γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ πι-ατά. Καὶ ἦρθε τότε μὴ πια-

τέλλα μὲ παστίτσιο. Μ' ἔπια-σε ἀπελπισία.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπα, ἀλ-λὰ δὲν θὰ τιμῶσω τὸ παστί-τσιο!

— Γιατὶ; Δὲν σ' ἀρέσει;

— Τὸ παστίτσιο εἶνε τὸ ἀ-γαπημένο μου φαί. Ἀλλὰ πα-ράφαγα!

— Τί λές τώρα, Κωστάκη μου! Παράφαγες, λέει! Ὅα φᾶς καὶ παστίτσιο! Γιατὶ τέ-τοιο παστίτσιο δὲν ἔχεις ξα-ναφάει. Εἶνε ἡ σπεσιαλιτέ τῆς Δημήτρας!

— Μάλιστα, κύριε Κωστάκη, εἶπε ἡ κυρία Δημήτρα, μὲ ὕ-φος ὑπερηφάνειας. Ἐγὼ τὸ παστίτσιο τὸφτιαξα μόνο καὶ μόνο γιὰ σὰς. Ἀν δὲν τὸ τι-μῆσετε, θὰ μοῦ κακοφανῇ.

— Ἐστῶ. Ἀφού τὸ παίρνε-τε ἔτσι... Ἀλλὰ πολὺ λίγο σὰς παρακαλῶ! Μία ἰδέα!

— Μάλιστα! Μία ἰδέα! εἶπε ὁ Θανασάκης καὶ μοῦ ἀπλώσε- μὴ κομμάτια στὸ πιάτο.

Μόλις πῆρα δυὸ πηρουνιές. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς τὸ πα-στίτσιο ἦταν περίφημο. Ἀλ-λὰ δὲν πῆγαινε κάτω.

— Φαίνεται πῶς δὲν σὰς ἀ-ρέσει, κύριε Κωστάκη! εἶπε ἡ Δημήτρα, μὲ ἀπογοητευσί.

— Ὁχι, μαντάμ. Τὸ παστί-τσιο εἶνε ὑπέροχο. Ἀλλά...

— Τίποτα, τίποτα! Δὲν σὰς ἀρέσει!

— Μὴν τὸ παίρνετε ἔτσι, κυ-ρία μου!

— Ἀμ πῶς θὰ τὸ πάρουμε, Κωστάκη; Ὅα τὸ φᾶς! Γιὰ χά-ρι τῆς Δημήτρας! Σιγά-σιγά! Πιές κι' ἕνα ποτηράκι. Ἐβίδα!

Ἐκλείσα τὰ μάτια μου κι' ἔβαλα μπροστά. Φούσκωσα ἀ-πὸ φαί καὶ ἀπὸ ἀγανάκτησι. Γιὰ μὴ στιγμή μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ ἐπαναστατήσω. Νὰ δώσω μὴ στὸ τραπέζι, νὰ τὸ ἀναποδογυρίσω καὶ νὰ τὸ βά-λω στὰ πόδια. Ἀλλὰ μ' ἔφα-γαν οἱ καλοὶ τρόποι. Γιατὶ νὰ δυσχεραίσω τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ὑποχρεωτικούς αὐτοὺς ἀν-θρώπους καὶ νὰ τοὺς δουτή-ξω στὴ δυστυχία; Καὶ σιγά-σιγὰ τὸ κατάφερα. Εἶνε, πραγ-ματικά, καταπληκτικὸ τὸ τί ποσότητες μπορεῖ νὰ χωρήσῃ τὸ στομάχι τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ μετὰ τὸ παστίτσιο, ἦρ-θαν κεφτεδάκια τηγανιτά, πού-τὰ εἶχε φτιάξῃ ἡ πεθερά τοῦ Θανασάκη. Καὶ θὰ φᾶς, Κω-στάκη, καὶ δὲν μπορεῖς νὰ πε-ριφρονήσῃς τὰ κεφτεδάκια τῆς πεθεράς μου Κωστάκη, καὶ τέτοια κεφτεδάκια δὲν ἔχεις ξα-ναφάει, Κωστάκη, καὶ ἄλλο ἕ-να, Κωστάκη, καὶ ἄλλα δύο, Κωστάκη, καὶ μὴ φορὰ σὰς καλέσαμε κι' ἐμεῖς νὰ σὰς πε-ριποιηθούμε, κύριε Κωστάκη, ἔφαγα μὴ ντουζίνα. Εὐτυ-χῶς ἦρθαν τὰ φρούτα. Ὁ Θα-νασάκης μοῦ ἔβαλε ἕνα πορ-τοκάλι, ἕνα μήλο, ἕνα ἀχλάδι καὶ μὴ μπανάν.

— Ὁχι ὅλ' αὐτά, Θανασά-κη μου!

— Τὰ φρούτα εἶνε χωνευτι-κά, Κωστάκη!

ὑποτάχθηκαν στὴ μοῖρα μου. Αἰσθανόμουν ὅτι τὸ στο-μάχι μου εἶχε γίνει ἀποθήκη τροφίμων. Εἶχα ξεκουμπώσει τὸ γελέκο μου καὶ δὲν μπο-ροῦσα νὰ κουνηθῶ ἀπὸ τὴν κα-ρέκλα μου. Ἀλλὰ τὸ μενοῦ δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα. Μετὰ τὰ φρούτα ἦρθε ἡ ἐκπληξίς: ἕνα ταψὶ γαλατομπούρεκο! Μ' ἔπιασε ἕνα αἰσθημα ἀηδί-

ας. Ἀλλὰ πῶς μπορούσα ν' ἀρνηθῶ, ἀφού τὸ γαλατομ-πούρεκο τὸ εἶχαν φτιάξῃ πρὸς τιμὴν μου καὶ μάλιστα μὲ συνταγὴ πολιτική; Ὡς ἐδῶ καλὰ τὰ εἶχα πάει. Ἀν ἐπέ-μενα στὴν ἀρνησί μου, θὰ ἦ-μουν σὰν τὸν Μαραθωνοδρόμο πού τρέχει ὅλη τὴν ἀπόστα-σι καὶ παραιτεῖται ἔξω ἀπὸ τὸ Στάδιο.

— Ἠραῖο; ρώτησε ὁ Θανα-σάκης.

— Ἐξοχο!

— Ἐνα κομμάτι ἀκόμα;

— Οὔτε γιὰ ἀστεῖο!

— Πᾶμε τώρα γιὰ καφέ!

Ναί, ὁ καφὲς θὰ βοηθοῦσε στὴ χώνευσί. Δὲν ξέρω κι' ἐ-γὼ πῶς κατάρθωσα νὰ σηκω-θῶ. Τὸ στομάχι μου ἦταν σὰν μπετόν ἀρμε καὶ φοβόμουν μή-πως πάθῃ καμμία διάρρηξι.

★

Μισὴ ὥρα μετὰ τὸν καφέ, εἶπα νὰ φύγω. Ἐκείνη τὴ στιγ-μὴ ἀκριβῶς μ' ἔπιασαν κατὶ φοβεροὶ πόνοι. Κρύος ἰδρὼς ἀ-νάβλυζε στὸ πρόσωπό μου.

— Ἀχ! ἔκανα κι' ἔπεσα βαρὺς στὴν πολυθρόνα.

— Τί ἔχεις, Κωστάκη μου;

— Τὸ στομάχι μου! Γιὰ τὸ Θεό! Νὰ ζαπλώσω κάπου.

Μὲ τράβηξαν στὴν κρεββα-τοκάμαρα. Ἐπλώσα στὸ κρεβ-δάτι.

— Στομάχισσα! ψιθύρισα!

— Μὰ δὲν ἔφαγες καὶ τίπο-τα, καυμένη Κωστάκη!

Τούριξα μὴ ματιὰ γεμάτῃ μῖσος. Τὸ στομάχι μου τὸ χτυ-πούσαν οἱ πόνοι σὰν ταμ-πούρλο.

— Ἐνα γιαιτρός! ψιθύρισα. Τελειώνω!

Μοῦφεραν τὸν γιαιτρός.

— Στομαχικός φόρτος! εἶπε. Κι' ἔγραψε τὸ φάρμακο πού δίνουν στὶς βαρυστομαχίες. Ὁ Θανασάκης ἄδειασε στὸ ποτήρι τὸ νόστιμο πεοι-χόμενο τοῦ μπουκαλιού καὶ μοῦ τὸ πρόσφερε.

— Ἐλα, εἶπε προστατευτι-κά. Ὅα τὸ πιῆς καὶ θὰ σοῦ περάσῃ!... Καὶ θὰ μείνῃς ἐ-δῶ ἀπόψε!

Ἦπια λίγο καὶ ἀηδίασα.

— Δὲν θέλω ἄλλο! δῆλωσα.

— Ὅα τὸ πιῆς, Κωστάκη!

Ὅλο, Κωστάκη! ἐπέμεινε.

— Δὲν πάει κάτω!

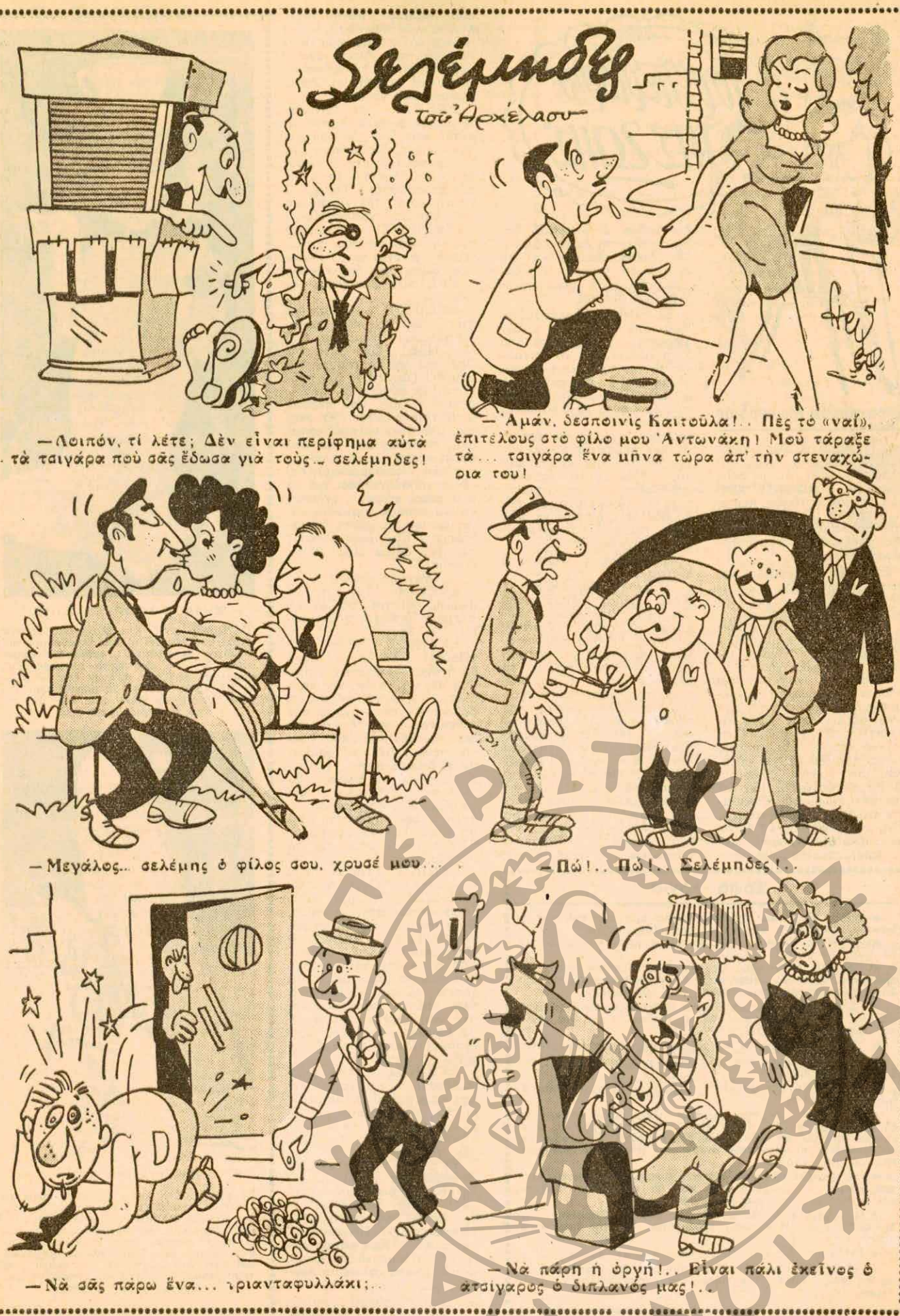
— Μὴ ἀπόφασί εἶνε, Κω-στάκη! Ἐπὶ τέλους, ἔχουμε εὐθύνῃ. Εἴπαμε νὰ σὲ περι-ποιηθούμε. Δὲν μπορεῖς ν' ἀρ-νηθῇς!... Ἐλα! Ἀκόμα λίγο, Κωστάκη! Γιὰ τὸ χατήρι μου.

Δὲν ξέρω πῶς μοῦρθε ἐκεί-νη τὴ στιγμή! Ἀρπαξὰ τὸ ποτήρι, περέχυσά τὸν Θανα-σάκη, ἀνοίξα τὸ παράθυρο, πῆδησα καὶ μῆκα σ' ἕνα ταξί.

★

Τέσσερες μέρες μοῦ χρειά-στηκαν γιὰ νὰ συνέλθω. Καὶ ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ πᾶω στὸ γνωστὸ μου πρόσωπο καὶ νὰ χαλάσω τὴν ὑπόθεσι τοῦ Θανασάκη. Ἦταν ὁ μό-νος τρόπος νὰ τοῦ ἀναποδῶ-σω τὴν περιποίησι!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Λοιπόν, τί λέτε; Δὲν εἶναι περίφημο αὐτὰ τὰ ταινάρα πού σὰς ἔδωσα γιὰ τοὺς... σελέμνδες!

— Ἀμάν, δεσποινὶς Καϊτοῦλα!... Πῆς τὸ «ναί», ἐπιτέλους στὸ φίλο μου Ἀντωνάκη! Μοῦ τάραξε τὰ... ταινάρα ἕνα μῆνα τώρα ἀπ' τὴν στεναχώ-ρια του!

— Μεγάλος... σελέμης ὁ φίλος σου, χρυσέ μου...

— Πῶ!... Πῶ!... Σελέμνδες!

— Νὰ πᾶρῃ ἡ ὄργη!... Εἶναι πάλι ἐκεῖνος ὁ αἰσιγάρης ὁ διπλάνος μας!...

Η Τροχοπέδη της καρδιάς

(Η σκηνή σ' ένα ήσυχο, σχεδόν έρημο, λαχανοπλασείο μιας συνοικιακής πλατείας. Είναι πρωί. Η νεαρή ταμία διαδράζει περσικό και το μοναδικό γκαρσόνι απολαμβάνει το ραχάτι της πλήξεως με παρατεταμένα χασμουρητά.

ΕΚΕΙΝΗ: Μικρούλα, νόστιμη, άδω, «φραζίλ» όπως βάλεγε ένας Παριζιάνος. Είκοσι χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τύπος κοινός, λεπτός, με συμπληθητική εμφάνιση κι' άνετες κι-νήσεις. Είκοσιέξι χρονών).

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει την ψευδοιστιή κουβέντα των έρωτων που πάντα είναι λίγο αδέξια, και λαχανο-σμένη): Σ' αγαπά, Νίνα, και τό ξέρεις. Δεν μπορείς να χύσεις αμοιβολίες γι' αυτό, Μά... δεν γίνεται αλλιώς, τό καταλαβαίνεις... Για να παντρευτούμε πρέπει να μά-στε σέ θέσι γά λήσουμε... Είναι μία ευκαιρία, να φύγω τώρα για την Αμερική. Δεν θα λείψω περισσότερο από

Σοφά λόγια

* Μόνον εκεί όπου θρίσκει κανείς πρόσωπα που τον αγαπούν, αισθάνεται τον εαυτό του ευτυχισμένο.

* Ο Θεός εδωμούργησε τη φιλία μόνο και μόνο για να κάνει υποφερτή τη ζωή.

* Έχουμε τόσο πολύ μεγάλη ιδέα για την ψυχή του ανθρώπου, ώστε να υποφέρουμε όταν αισθανόμαστε ότι δεν ερισκόμαστε μέσα στην καρδιά των δικών μας.

* Στη φιλία, όπως και στον έρωτα, είμαστε ευτυχείς μάλλον για τα πράγματα που αγνοούμε, παρά για κείνα που ξέρουμε.

* Η ευτυχία έρχεται και φεύγει σαν ένας χειμάρρος.

* Η ικανοποίηση που μας δίνει μία κακή πράξις δεν διαρκεί ποτέ πολύ.

* Η ευτυχία δεν αποκτάται, παρά μόνον χάρις στις α-τομικές μας ιδιότητες.

* Ο κόσμος είναι τόσο μεγάλος, ώστε θάταν σκληρό να ζή κανείς μόνος. Γι' αυτόν τον λόγο παντρευόμαστε. Κα-λύτερο πράγμα απ' τον γάμο δεν υπάρχει. Το όνομα της συζύγου είναι το γλυκύτερο όνομα που μπορεί να δώσει κα-νείς σε μία γυναίκα.

* Η ευτυχία είναι σαν διάττων αστήρ. Δεν ξέρουμε από πού μπορεί να ξεκινήσει ούτε πού θα καταλήξει. Έρχεται και φεύγει μέσα σε μία προσωρινή λάμψη.

* Η δυστυχία οφείλεται σε μία συνεχή εξασθένησι των δυνάμεών μας. Η ευτυχία προέρχεται από την ισορροπία τους.

* Η χαρά της ζωής ίσως να είναι η απολύτρωση.

* Ο Θεός έπλασε τον άντρα και μετά τη γυναίκα, γιατί πρώτα χτίζει κανείς τον πύργο και μετά θάζει τον άνεμο-δείκτη.

στά κλαμένα μάτια της). Μην κυττάς πού κλαίω... Εί-νε νευρικό!... (Ξαφνικά). Και πώς θα πάς; Λεπτά έχεις; **ΕΚΕΙΝΟΣ:** Τά ναύλα κι' ένα μικρό χαρτζήλκι. Αυτά μπόρεσα να δω.

ΕΚΕΙΝΗ: Έχω εγώ κά-τι μικρές οικονομίες απ' τό μισθό μου. Θάνε ως τριάντα πέντε λίρες. Τις φύλαγα για ν' αγοράζαμε μερικά πρό-χειρα επιπλάκια όταν θα παντρευόμασταν. Τώρα, τι να τις κάνω; Να τις πάωης εσύ. Θα σου χρειαστούνε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Χώνοντας σχεδόν μέσ' τη σάρκα των χειρών τ'α νύχια του): Γκάρ-σόν, δώσε μας δυο κονιάκ. **ΕΚΕΙΝΗ:** Δεν θέλω κον-ιάκ.

ΕΚΕΙΝΗ (Δακρυσμένη, Τσακισμένη, Άνικανη ν' άν-τιδράση, να βρη μέσα της λίγη δύναμη για να ύπερα-σπίση τον πελαγωμένο έαυ-τούλη της): Δεν πρέπει να σ' εμπόδισω... Δεν νομίζω, πώς έχω αυτό τό δικαίωμα... (Ταραγμένη). Φυσικά, κα-νείς δεν ξέρει αν θα πετύχη σε μία προσπάθεια που κά-νει, μα τί σημασία έχει αυ-τό; (Άγωνίζεται να φέρη κοινοφλαρισμένες αντίρη-σεις και τό «πετυχαίνει» πο-λύ αδέξια): Μπορεί να πάς στην Αμερική και να γυρί-σης άπογοητευμένος... **ΕΚΕΙΝΟΣ:** Αυτό μου εύχεσαι!

ΕΚΕΙΝΗ (Πικραμένη): Κάθε άλλο!... Πονώ πολύ και λέω κουταμάρες... Εύ-χομαι να γυρίσης γεμάτος επιτυχίες κι' όλο σου τ'ά-νειοι να γίνουν μία ώμορφη πραγματικότητα που να τη χαρούμε μαζί... (Στά θλέ-φορά της λάμπουνε τ'α ύγρ'α κοσμήματα του ψυχικού της πόσου). Να πάς, λοιπόν, ή-συχος... (Με ηρωικό κουρά-γιο).

Και να μη σκέπτεσαι τίποτ' άλλο απ' την καριέ-ρα σου... Μη σε νοιάζει για μένα... Θάχω τό κουράγιο να περιμένω... Ίσως ό έ-νας χρόνος να μου φανή σά ναχω ζήσει πέντε ζωές... Μα δεν περιάζει... (Βιαστικά δ'α περνάει) τ'α χεράκια της

ΕΚΕΙΝΗ (Τόν κυττάζει, κατάματα): "Οχι! Δεν θα σε διώξω!... Κι' ούτε θέλω τώρα να πάς στην Αμερική. Θα λήσουμε δώ τη φτωχή μας ευτυχία. Έμένα μου είν' αρκετή. Και δρίσκω πώς δεν πρέπει να τη χάσω. Ανακάλυψα μέσα μου μία ξαφνική δύναμη! Ένοιωσα πώς πρέπει ν'άνε κανένας στη ζωή λιγάκι εγωιστής. Ο έρωτας είναι μάχη. Έσύ έχασες! Πρέπει τώρα ν' άρ-πάξω τη νίκη!

ΕΚΕΙΝΟΣ (Κυττάζει θαυμαστικά τό λεπτεπίλε-πτο κουκλιτικό πλάσματά-κι που τ'άχει θεριώσει ό έ-ρωτας και τ'άχει κάνει γι-γάντιο!). Νίνα... πιστεύεις πώς σ' αγαπάω;

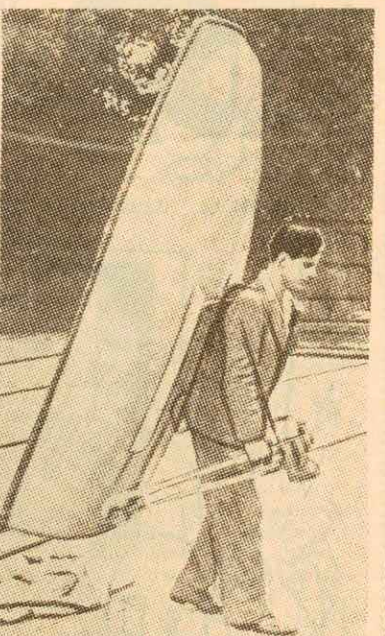
ΕΚΕΙΝΗ: Τό πιστεύω! Πιστεύω πως ή ζωή είναι δι-κή μου και δικός μου κι' έ-σύ!... "Ετσι πρέπει κι' έ-τσι θέλω να πιστεύω!... (Σηκώνεται). Πλήρωσε να φύγουμε!... Πάμε κάπου μα-κριά!... Πάμε να παίξουμε με τον έρωτα και με τ'α λου-λούδια... (Αυλαία:)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΣΚΥΛΟΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΣΤΗΣ

Ο Νεϋπορ είναι ένα εξαιρετικό έξυπνο σκυλί που εκτελεί σ' ένα ιπποδρόμιο του Λονδίνου εκπληκτικά νούμερα ισορρο-πίας. Σ' ένα από αυτά μεταφέρει σε απόσταση αρκετών μέτρων ένα φλυτζά-νι με τσάι, πού τό ισορροπεί στο κε-φάλι, χωρίς να χύση ούτε σταγόνα α-πό τό περιεχόμενό του!

ΕΝΑ ΓΥΑΛΙΝΟ ΚΑΝΟ

Τό μικρό αυτό κανό θα γίνη κατά τό έφετινό καλοκαίρι ό αγνώστος σύντρο-φος πολλών φιλάθλων. Είναι από ένα μύ-γμα ύάλου και έθονιτου και ζυγίζει, μα-ζί με τό μοτέρ, μόνο 35 κιλά. Κατα-σκευάστηκε από έναν Άγγλο μηχανικό και έχει στο έσωτερικό του βέλος για τρία άτομα. Τό μοτέρ του μπορεί να είναι ισχύος 1/2 έως 4 ίππων.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ έν δράσει.

Πώς απέδειξε τη νομιμοφροσύνη του ο «Κύριος Ατομική Βόμβα»

Πριν από 14 χρόνια, τό 1937, ή νεαρή Αμερικανίδα Κάθριν Που-ενινγκ άφησε την πατρίδα της και πήγε στην Ισπανία, για να συναν-τήση τον άντρα της πού είχε κατα-ταγή έθελοντής στον στρατό των κυβερνητικών. Άντί γι' αυτόν όμως, βρήκε έναν αντισυνταγματάρχη, έ-πίσης Αμερικανό, πού της ανήγ-γυιλε ότι ό σύζυγός της είχε σκο-τωθή.

Τό χτύπημα ήταν τρομερό για την Κάθριν. Δεν άρκούσε πού είχε χάσει τον άντρα της, αλλά δρισκο-ταν ολόμοναχη σε μία ξένη χώρα, δίχως φίλους και μ' ελάχιστα χρή-ματα. Στην κρίσιμη λοιπόν αυτή περίστασι, τη βοήθησε ό συμπα-τριώτης της αξιωματικός.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν παληό και φανατικό κομμουνιστικό στέλε-χος. Είχε γεννηθή στη Γιουγκοσλα-βία, είχε εγκατασταθή στις Ήνωμ, Πολιτείες σε ηλικία 16 ετών, κι' αργότερα είχε σπουδάσει στο Ίν-στιτούτο Λένιν της Μόσχας. Είχε εξασκήθ' στην κατασκοπεία, τό σαμποτάζ, τις οδομαχίες, τους έμ-πρησμούς, τις έκτροχιάσεις τραί-νων... Κι' είχε σταλή στην Ισπα-νία ως «κομισσάριος» της Διεθνούς Ταξιαρχίας.

Όστόσο, κι' αν ακόμη ή Κάθριν ήξερε τό παρελθόν του, δεν θα μπο-ρούσε ν' άρνηθ' την πολυτιμη βοή-θειά του, πού θα της επέτρεπε να γυρίση στις Ήνωμ. Πολιτείες. Και τόν άποχαίρετ'ε, γεμάτη φιλία κι' εύγνωμοσύνη γι' αυτό.

Δεν μπορούσε να φαντασθ' ότι ό «ευεργέτης» της ανέφερε στους ά-νωτέρους του κάθε λεπτομέρεια της γνωριμίας τους, κι' ότι ή αναφορά του φυλάχτηκε στα αρχεία της μυσ-τικής άστυνομίας, στη Μόσχα...

Όταν γύρισε στην Αμερική, ή νεαρή χήρα άφοσιώθηκε στην επι-στήμη της—ήταν καλή βιολόγος—προσπαθώντας να ξεχάσει έτσι τον πόνο της. Λίγα χρόνια αργότερα, σ' ένα πανεπιστήμιο της Καλιφορ-νίας, γνώρισε ένα νέο επιστήμονα, τό δόκτορα Ρόμπερτ Όππενχάιμ, πού είχε διακριθ' κι' όλος με τις εργασίες του στη Φυσική. Καί, τό 1940, έγινε γυναικά του.

Όταν ό Ρούζβελτ άποφάσισε να διατεθούν 2 δισεκατομμύρια δολλά-ρια για την δημιουργία ενός νέου «υπερ - όπλου», οι άρμόδιοι τεχνικοί έκριναν ότι ό καταλληλότερος για να διευθύν' τις εργασίες αυτές στα τεράστια εργοστάσια πού θα χτί-ζονταν στο Λός Άλάμος, ήταν ό Όππενχάιμ.

Η Μυστική όμως Υπηρεσία, έ-πειτα από μία συστηματική έρευνα, γινάτωσε ότι ό νέος αυτός φυσί-κος ήταν «έπικίνδυνος». Είχε εκδη-λώσει άλλοτε κλίσεις προς τό Μαρ-ξισμό κι' είχε σχετισθ' με γνωστούς κομμουνιστάς. Ο αδελφός του Φράν ήταν μέλος του κομμουνιστικού κόμ-ματος. Κι' ό πρώτος σύζυγος της γυναικάς του είχε σκοτωθή στην Ί-σπανία, πολεμώντας μαζί με τούς κυβερνητικούς.

Τί έπρεπε λοιπόν να γίνη, έφ' ό-σον ό Όππενχάιμ ήταν ό μόνος άνθρωπος στον κόσμο πού είχε τις άπαιτούμενες γνώσεις και πείρα για την κατασκευή της ατομικής βόμ-βας;...

Ο στρατηγός Λέλυ Γκρόβς, πού

ήταν στρατιωτικός διοικητής του «Σχεδίου Μανχάτταν» (των έργα-σιών δηλαδή για την ατομική βόμ-βα) κάλεσε τότε τον Όππενχάιμ κι' εξηγήθηκε καθαρά μαζί του. Ο φυσικός παραδέχθηκε ότι είχε ανα-κατευθ' άλλοτε σε «κομμουνιστικές» οργανώσεις, χωρίς να ξέρη τούς πραγματικούς σκοπούς των, κι' ότι είχε σχετισθ' με μέλη του κομμου-νιστικού κόμματος, αλλά δεν είχε έγγραφη κι' ό ίδιος σ' αυτό.

— Σήμερα όμως έχω αλλάξει έν-τελώς ιδέες, πρόσθεσε.

Ο Γκρόβς τον πίστεψε κι' έν-γυήθηκε προσωπικά γι' αυτόν. Έ-τσι, του ανέθεσαν ν' άρχισ' τις προκαταρκτικές εργασίες για την α-τομική βόμβα στο εργαστήριό του. Όσο όμως μυστικό κι' αν τηρή-θηκε τό «Σχέδιο Μανχάτταν», ή ρωσική κατασκοπεία μύριστηκε ό-τι οι Αμερικανοί έτοιμάζαν κάποιο ύπερ - όπλο. Οι πράκτορές της στην Αμερική προσπάθησαν να μά-θουν περισσότερα πράγματα. Φυσί-κά, κύριος στόχος τους έγινε ό Όπ-πενχάιμ και τό εργαστήριό του.

Στά τέλη του 1942, ανέλαβε να διευθύν' όλο αυτό τό κατασκοπευ-τικό δίκτυο ένας κομμουνιστής, γνω-στότατος στην αμερικανική Μυστι-κή Υπηρεσία για την προηγουμένη δράσι του: ό Στίβ Νέλσον. Οι άν-θρωποι της αντικατασκοπείας δεν πολυανησύχησαν στην άρχή, γιατί ήξεραν πώς ήταν ένας τυπός τρα-χύς, ώμος, έπιθετικός, τελείως ακα-τάλληλος για τέτοιου είδους «ε-πείες δουλειές».

Άγνοούσαν όμως μία σπουδαιο-τάτη λεπτομέρεια: ότι ό Νέλσον ή-ταν ό άλλοτε αξιωματικός της Διε-θνούς Ταξιαρχίας, πού είχε δοθή-σει την Κάθριν Πουενινγκ, στην Ί-σπανία, κι' είχε κερδίσει τη φιλία της! Η εύγνωμοσύνη λοιπόν της τωρινής συζύγου του Όππενχάιμ θα τον διευκόλυνε στο έργο του...

Δεν είναι γνωστό αν ή Κάθριν άντελήφθη για ποιούς σκοπούς έ-φτασε ό Νέλσον στο Μπερκέλυ, στην έδρα δηλαδή του πανεπιστη-μίου της Καλιφορνίας. Ήξερε ό-μως ότι, για να γίνη άλλοτε αξιωμα-τικός της Ταξιαρχίας, σήμαινε πως ήταν σημαίνων κομμουνιστής, κι' επομένως αποτελούσε έπικίνδυνη γνωριμία για τον Όππενχάιμ...

Όστόσο, ούτε ή ίδια ούτε ό άν-τρα της ήβελαν να τον προσβάλουν, δείχνοντάς του άχαριστία. Τον κά-λεσαν λοιπόν δυο φορές στο σπίτι τους, φροντίζοντας όμως πάντα να υπάρχουν κι' άλλοι προσκεκλημένοι, ώστε να μη μπερσέ ό Νέλσον να βγ' απ' τα περιτρισεμένα όρια μίας κοινής κοσμικής συγκέντρωσης.

Τό αποτέλεσμα ήταν ν' άπογοη-τευθ' ό Νέλσον και να στείλ'η μία αναφορά στους άνωτέρους του, όμο-λογώντας την άποτυχία του και ζη-τώντας να τον χρησιμοποιήσουν κά-που άλλου αποδοτικότερα. Δεν ώ-φελοόσε να μείν' περισσότερο στο Μπερκέλυ—έγραφε—γιατί κούτε ό δόκτωρ Όππενχάιμ ούτε ή γυ-ναίκα του συμπάθουσαν τον κοι-μουνισμό, κι' επομένως δεν θα μπορούσε να μάθ'η κανένα μυστικό απ' αυτούς.

Η αναφορά αυτή έπεσε στα χέ-ρια της Μυστικής Υπηρεσίας και διέλυσε όριστικά κάθε ύποψία της. Έτσι ό «Κύριος Ατομική Βόμβα» —όπως έπονομάστηκε ό Όππεν-χάιμ— μπόρεσε να συνεχισ' τό έργο του άνενοχλητός και να φτά-σ'η στην τελική επιτυχία. Φύλαξε δηλαδή για καλά ένα εξαιρετικό μυσ-τικό πού του εμπιστευθήκαν οι κυ-βερνητικές άρχες των Ήνωμ. Πο-λιτειών.

Αθηναϊκά Έθίκα

Σταδερότης

Μπορεί ή αντιπολίτευσις αγρίως να δοά, μα είν' της Κυβερνήσεως ή θέσις στερεά. Κι' αν ίσως «αυτοδύναμος» δεν έγινεν έν τέλει, δεν θλέπω άλλον να κολλά εις της άρχης τό μέλι.

Αυτό κι' εγώ τό εύχομαι. Να μείν' εκεί σαν στύλος! Χωρίς της κυβερνήσεως θερμός να είμαι φίλος. Γιατί έχω φόβος σοβαρούς, πολλούς και διαφόρους, μην έρθ'η άλλη κυβερνήσις και δάλη κι' άλλους... (φόρους!)

Γιατί ή πείρα απέδειξε, στη χώρα μας έν γένει, ότι με κάθε αλλαγή αυτό πάντα συμβαίνει. Και μόλις άλλοι έρχονται, καινούργιοι, στα ύ- (πουργεία, το Χέλημ των θυμώσαντε με κάποια... νοσταλγία!)

Δενδροφύτευσις

Άρχίζει ή δενδροφύτευσις στών Αθηνών την πόλη, Κάθε πλατεία και όδός να γίνη περιβάσι. Μ' ένα τσαπί στο χέρι μας, όλοι, λοιπόν, άς σπεύ- (σουμε και δέντρα όπουδήποτε άμέσως να φυτεύσουμε. Πρέπει και επιβάλλεται στα δέντρα να προκόψουμε. Και μόλις μεγαλώσουν να πάμε να τ'α... κόψουμε!)

Κατόρθωμα φακίρη

Αυτό τό νέο μ' έκανε κατάπληκτος να μείνω. Ένας φακίρης ξακουστός έσχάτως, στο Τουρίνο, σε γυάλινο κιβώτιο έκλεισθηκε τό τέρας, και νηστικός παρέμεινε πενήντα πέντε ήμέρας. Μεθ' ό εξήλθεν ύγιής και ήταν μία χαρά και άς μην έγευμάσιζε ούτε μία φορά! Κι' άμέσως μόλις τόμαθε, μετ' ένθουσιασμού, τό ύπουργείον τό σοφόν του Έφοδισμού, εις τό φακίρη μύησε έν τάχει να πετάξ'η και νάρθη έδώ ή μέθοδος αυτής και μ'α διδάξ'η! Και όπως πάν τ'α πράγματα, όχι μόνο θα φτάσουμε, μα του φακίρη τό ρεκόρ έμεις θα ά... ξεπεράσουμε!

Έν ύφέσει!

Αυτό τό νέο άσφαλώς, πολύ θα σάς άρέση. Η γρίπη ή περιβόητη ευρίσκεται «έν ύφέσει». Οι άσθενείς δεν πέφτουνε πλέον κατά χιλιάδες, μα πέφτουν τώρα μοναχά κατά... έκατοντάδες! Κι' ή γρίπη θα εξαφανισθ' ταχέως και δεσάτως όταν μοιραίως κι' άσφαλώς πέσι κι' ό... τελευταίος! Ο' απαλλαγούμε όριστικώς και πυρετού και πόνου, και θα την περιμένουμε να ξαναέρθ'... του χρόνου!

Κάτω οι πολυκατοικίες!

Αυτά είνε μέτρα σοβαρά και όχι παπαρδέλλες. Άπαγορεύεται στο έξ'ες να χτίζονται όκέλλες, μα κι' οι λοιπές οικοδομές ό λίγες ή πολλές, δεν θάχουν πολυτέλειες, μα θ'αν πολύ άπλές.

Η κάθε πολυτέλεια στο μέλλον καταργείται! Καλορίφερ και άσφάνσερ και άλλα είδη σπάνια, τ'α ξύλινα πατώματα, κουζίνες, νιέροχυται κι' απαγορεύονται άυστηρώς επίσης και τ'α μπάνια!

Λιτά θ'άνε τ'α σπίτια μας, μη ούσης αντίρρήσεως, όπως στο πνεύμα τό λιτόν της χώρας μας άρμόζει. Και κλασσικόν ύπόδειγμα της άνοικοδομήσεως, θ'αν ή παράγκα ή κομψή του φίλου Καραγκιόζη!

Πολιτισμός!

Πολιτισμός και πρόοδος και νέα μεγαλεία. Με άυστηρά διαταγή, εις τ'α κρεπωλεία, άπαντες οι χασόπιδες έχουνε τώρα βάλει μία σκαυρία άσπρη και κομψή σ' τ'ωράίο τους κε- (φάσι! Κρέας, δέδια, δεν έχουμε έτούτον τον καιρό. Μα έχουμε σ' αντίλλαγμα χασόπιδ καθαρό! Και κρέας όταν σου άνηθή, κι' είν' τ'α ψυχγία κού- (φια, θά πής: «Χασόπιδ, βάλε μου τριακόσια δράμια... (σκούφια!»)

Ξεπούλημα

Ξεπούλημα! Ξεπούλημα όλα τ'α καταστήματα! Έκπτώσεις καταπληκτικές για να μαζέψουν χρή- (ματα! Παντού πωλούν είδη φτηνά κι' ό κόσμος έρωτά, εάν ύπάρχη μαγαζί πού να πουλήσ'... λεφτά!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Η καρδιά μας

Μ'Α ΛΙΡΑ «ΤΡΑΚΑ»!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Κομφεδμένος νεαρός από κείνους που την εποχή της νεότητος του Σπύρου του Μελά ελεγόντο «λιμοκοντόροι». Ίσως: Κοστούμακι της ώρας — με δόσεις φυσικά — «ακαταστασίμως» χωρίστρα, και μονίμως μισοσηκωμένο άριστερο φρύδι για «έφος». **ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ:** Πανομοίωτος ημιγελώος τύπος. Ο κ. ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ: Σοβαρός και λογικός άνθρωπος, όπως κάθε διοικητής Τραπεζής. **ΜΠΑΛΑΣΚΑΔΗΣ:** «Εμπορος. Κοινή εμφάνιση, εξοπνο μούτρο, ΕΝΑΣ ΚΛΗΤΗΡΑΣ».

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα μικρό, μάλλον θορυβώδες και μάλλον δρώμικο αθηναϊκό καφενεάκι).

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: (Συνεχίζοντας κουβέντα)... Βέβαια, δεν σου λέω πώς ο Διοικητής της Πιστωτικής Τραπεζής είναι φίλος μου. Αλλά... πώς να σου πω; Με ξέρεi. Γνωριστήκαμε στο πάρτυ της κυρίας Μοντέλλου, ήπιαμε μαζί, γελάσαμε — δηλαδή εγώ έλεγα τα «έξυπνα» κι αυτός γελούσε — και νομίζω πως διατηρεί μία πολύ ευχάριστη ανάμνησι από τη γνωριμία μας.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: (Ανυπόμονα). Λοιπόν; Ρεζουμέ!

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Ρεζουμέ: Θα πäs εκ μέρους μου, θα δώσω μια κάρτα που θα σου γράψω τώρα και θα του πάρης μία λίρα.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Σε κοτζάμ Διοικητή τρακά μια λίρα;

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Μάλιστα. "Αν ζητήσω πέντε λίρες μπορεί να πη «δεν εύκολύνονται». Δεν τους ξέρεις εσύ τους τραπεζίτες. Ή μία λίρα είναι σιγουριά.

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Τέλος πάντων. (Ανα-

στενάζει). Προκειμένου να μην έχουμε το δράδυ να κεράσουμε την Κική και τη Φωφώ ούτε πäsτα... πάμε και για τη μία λίρα.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο ιδιαίτερο γραφείο του κ. Διοικητού).

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Ο γραμματέας του κ. Διοικητού, παρακαλώ;

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Έχει γρίπη!

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Ο κ. Διοικητής;

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Είναι μέσα. Περιμένετε στον προθάλαμο κι' όμα θ' άκούσετε το «τζιτζίκι» περάστε.

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Τι «τζιτζίκι»;

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Κουδούνι θρανό. Γκρρρ!

Θα σας έμπαξα εγώ αλλά αισθάνομαι ρίγη και όπως διάβασα στην εφημερίδα πρέπει να κατακλιθώ. Φεύγω.

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Κι' αν σας ζητήση ο κ. Διοικητής;

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Εκείνος μου είπε να πάω να πέσω. (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο ίδιο γραφείο).

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: (Κάθεται στο γραφείο του 'Ιδιαίτερου).

Ας καπνίσουμε το τελευταίο τσιγάρο. (Ανάβει).

ΜΠΑΛΑΣΚΑΔΗΣ: (Μπαίνει). Καλημέρα σας.

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Καλημέρα σας.

ΜΠΑΛΑΣΚΑΔΗΣ: (Συνιστά τον εαυτό του). Μπαλασκάδης! Έρχομαι εκ μέρους του κ. Μπουρδάκα.

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Χαίρω πολύ. (Σοβαροφάνως). Καθίστε.

ΜΠΑΛΑΣΚΑΔΗΣ: Μερσί! (Βγάζει τα γάντια του και κάθεται). Προκειται γι' αυτή τη γέκρισι πιστώσεως. Είναι πολύ απλό αλλά και συγχρόνως πολύ δύσκολο.

Με συγχωρείτε που θα μιλά κάπως ωμά στο θέμα, κ. 'Ιδιαίτερε, αλλά ο κ. Μπουρδάκας μου είπε πως είναι πολύ φίλος σας και να σας κάνω την εξήγησι άμέσως. Θάχετε δύο διακόσιες λίρες!

(Ακούγεται το «τζιτζίκι»).

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Με συγχωρείτε! (Σηκώνεται παίρνοντας την αίτησι του Μπαλασκάδη).

ΣΚΗΝΗ 4η

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: (Χωρίς καν να τον κυττάει). Αισθάνομαι αδιάθετος. Έχω ρίγη.

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: (Ψύχραιμα). Πρέπει να πάρετε άμέσως κινίνο και άσπιριν. Πάω να σας φέρω. Έν τώ μεταξύ διαπλωθήτε, παρακαλώ, στον καναπέ να σας σκεπάζω με το πατό σας.

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Εύχαριστώ! (Τον βλέπει, δεν τον ξέρει, να νομίζει πως είναι κάποιος υπάλληλος). Τηλεφωνήστε στο σπίτι μου ότι θα πάω σε λίγο. Έχουμε τίποτα επείγον;

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Μπα τίποτα! Μην ενο-

χλήθε, κ. Διοικητά. Την ύγεια σας να κυττάτε τώρα... (Επιδείξια). Μόνο... αυτή την αίτησούλα αν θέλετε να εγκρίνετε μία στιγμή. Είναι για μία πίστωση γνωστού και φερεγγύου προσώπου του κ. Μπαλασκάδη.

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: (Ριγώντας, από τη γρίπη φυσικά κι' όχι από το άκουσμα του ονόματος). Του Μπαλασκάδη, του εμπορου καφέδων;... Μά, βεβαίως! Είναι πολύ απλό!... Δώστε μου το στυλό μου!

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: (Προθυμότητα). Αμέσως, κ. Διοικητά!

(Ο Διοικητής γράφει «εγκρίνεται» και μονογράφει)

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο ιδιαίτερο γραφείο)

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: (Σοβαρά). Κύριε Μπαλασκάδη, όριστε! Ένεκριθη.

ΜΠΑΛΑΣΚΑΔΗΣ: Εύχαριστώ θερμώς! (Ανοίγει το χαρτοφύλακα).

(Το μέτρημα του ποσού είναι άπρεπες και δεν γίνεται ενώπιον του «θεατού», δηλαδή του αναγνώστου).

ΣΚΗΝΗ 6η

(Σε πέντε λεπτά στο γραφείο του Διοικητού).

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Πάρτε δύο κινίνα και μία άσπιριν. Στο σπίτι τηλεφώνησα. Είπα να τοιμάσουν τη θερμοφιάλη για τα πόδια σας, ένα τσάι μ' ένα κουτάλακι κονιάκ «ναπολεόν» και νάρθη άμέσως ή νοσοκόμος για τις δειντούζες.

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Ευχαριστώ. Να μείνετε σεις 'Ιδιαίτερός μου από αύριο. Ο προηγούμενος δεν είχε τόσο επιδεξιότητα.

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Μάλιστα, κ. Διοικητά. Είσατε πολύ καλός. Χαίρετε.

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Στο καλό, παιδί μου...

ΣΚΗΝΗ 7η

(Στο καφεείο)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Λοιπόν; Τι έκανε; Τα κατάφερε; Πές μου γρήγορα, γιατί ανησυχώ. Είμαι πανί με πανί!

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Είχες άμφιβολία ότι θα κάνω διάνο; Όταν μάθης μάλιστα όλη την αλήθεια θα τα χάσης.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Δηλαδή; Τι θές να πής; Μίλα μου. Θα με σκάσης!...

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Δεν είν' ανάγκη να σκάσης τώρα που πήγε περίφημα η δευλειά.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Περιφημο;

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Αληθινός θρίαμβος, φίλε μου! (Βάζει το χέρι στην τσέπη του).

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: (Με γουρλωμένα μάτια): Λοιπόν;... Λοιπόν;...

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: Πάρε τη λίρα. Δεν έδωσα την κάρτα σου για να μη σ' εκθέσω.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Δηλαδή;... Πώς του πήρες τη λίρα; Τον ξέρεις εσύ το Διοικητή;

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ: (Μπλαζεδίστικα). Όχι, καυμένο!... Αφού είμαι 'Ιδιαίτερος του Μην-κυττάς που απέφυγα να στο πώ...

(Αύλεια)

ΕΨΙΛΟΝ

Εϋδυμα λόγια

—Τι είδους οικόγένεια είναι οι Ζουρλόπουλοι;

—Θα σας το πώ με δυό λόγια. Ή γυναίκα γράφει ποιήματα που κανένας δε διαβάζει, ή κόρη ζωγραφίζει τοπία που κανένας δεν αγοράζει κι' ο άντρας γράφει επιταγές που κανένας δεν εξοφλεί!

—Τάμαθες, Φρόσω; Παντρεύομαι.

—Αλήθεια; Απίστευτο!

—Και δε με ρωτάς τί κάνει ο άρραδωνιαστικός μου;

—Το ξέρω πριν το πής: κάνει τη μεγαλύτερη κουταμάρα της ζωής του.

—Ή χαρτορίχτρα; Λοιπόν, μικρούλα μου, αλήθεια ό,τι σου είπα πέραν ότι θα παντρευτής και θ' αποκτήσης δίδυμα;

—Εως τώρα μόνο το μισό. Τα δίδυμα!

—Είπε αλήθεια ότι ο Μίμης παντρεύτηκε από συμφέρον;

—Ναι, δηλαδή τη γυναίκα του την πήρε από συμφέρον, τα λεπτά της όμας από έρωτα!

Περιποιηθείτε ΤΑ ΠΟΔΙΑ σας!

Οι άσκήσεις για την εύλυγία τους

Είτε λίγα όσα κι' αν πη κανείς για το σπουδαιότερο ρόλο που παίζει ή καλή ύγεια των ποδιών στη γενική ευεία, στην άνεσι και στην καλλονή συγχρόνως. Γιατί, όταν τα πόδια βρίσκουν τις περιποιήσεις που χρειάζονται, αποφεύγει κανείς τις διάφορες μικροανωμαλίες και παραμορφώσεις, που κάνουν όδυνηρό και άχαρο το περπάτημα.

Οι περισσότερες απ' αυτές τις ανωμαλίες προλαμβάνονται αν τα πόδια διατηρούνται εύλυγιστα και με τονωμένους τους μύς των. Ή εύλυγία είναι απαραίτητη, για να εκπληρωθή το πόδι τους δυό βασικούς και διαφορετικούς προορισμούς του: να χρησιμεύει δηλαδή ως βάθρο και ως μοχλός.

Ός βάθρο για τη συγκράτησι του βάρους του σώματος, το πόδι θάπρεπε νάναι όσο δυνατόν πλατύτερο και πιό επίπεδο στο κάτω μέρος του. Αντίθετα, ως μοχλός θάπρεπε νάχη κυστό σχήμα τόδου, για να σπρώχνει εύκολότερα το σώμα προς τα έμπρός. Όστόσο, το σχήμα του έχει στην πραγματικότητα δευτερεύουσα σημασία, γιατί είναι προτιμώτερο νάχη κανείς πόδια κακά σχηματισμένα αλλά εύλυγιστα, παρά τέλεια στο σχήμα και δυσκαμπτα.

Ή έλλειψις εύκνησίας των φαλάγγων του ποδιού προκαλεί συχνά κάλους άρχες πλατυπόδας κι' άλλες τέτοιες ένοχλήσεις. Οι συνέπειες λοιπόν αυτές προλαμβάνονται με μία κατάλληλη γυμναστική του ποδιού — ή, κι' αν άκούψη έχουν εκδηλωθή ήδη, θεραπεύονται μερικά ή όλικά.

Ας δούμε μερικά απ' τις εύκολότερες άσκήσεις που συνιστούν οι ειδικοί για τη διατήρησι της εύλυγίας του ποδιού:

Προσπαθήτε να πιάσετε με τα δάχτυλα των ποδιών διαφορά μικρά αντικείμενα, π. χ. ένα κουβάρι, μαλλί, μια κουβαρισμένη κάλτσα ή ένα μολύδι τοποθετημένο χάρυμ κάθετα προς το πόδι ώστε να μπορούν να το αρπάξουν τα δάχτυλα. Με τον τρόπο αυτό δυναμώνουν οι μύς και διορθώνεται ή πλατυποδία.

Καθεσθε, έχοντας τα πόδια σας σπνριγμένα σ' ένα βιβλίο πάχους 2—3 πόντων και γυρισμένα έλαφρά προς τα μέσα, με τα δάχτυλα πάνω στα χείλη του βιβλίου. Τεντώνετε ύστερα τα δάχτυλα προς τα κάτω, προς το πάτωμα, χωρίς ν' ανασκώσετε καθόλου τις φτέρνες. Ή άσκηση αυτή τονώνει τους μύς κι' ανακουφίζει απ' τους πόνους που νοιώθει κανείς στο έμπρος μέρος του πέλματος όταν το βάρος του σώματος δεν μοιράζεται κανονικά στο περπάτημα.

Προσπατάτε στα νύχια, παιζοντας συγχρόνως τα δάχτυλά σας ένα — ένα (με τον πλήρη μυικό έλεγχο σας, θα μπορήτε να τα κουνάτε ανεξάρτητα το ένα απ' το άλλο). Κάνετε το ίδιο, κλείνον-

τας όσο το δυνατόν τα δάχτυλα, έτσι όπως σοίγγετε τη γροθιά σας.

Μη ζητάτε ποτέ απ' τα πόδια σας περισσότερα απ' όσα μπορούν κανονικά να σας προσφέρουν. Άκόμα και τα δυνατότερα και πιό εξασκημένα πόδια δεν μπορεί παρά να διαμαρτυρηθούν στο τέλος, έπειτα από όλοκληρων ώρων όρθοστασία ή περπάτημα. Ή παρατεταμένη όρθοστασία εξασκεί πιεσι στους μύς, αδυνατισμένους συγχρόνως απ' την κόπωση, και υποβάλλει σε υπερβολική προσπάθεια τους συνδέσμους του ποδιού, που αρχίζουν τότε να πονούν. Νά γιατί πρέπει να ξεκουράζετε κάθε τόσο τα πόδια σας, επιτρέποντας στους μύς να ξαναδούν την ελαστικότητα τους.

Επίσης ξεκουράζονται τα πόδια με την αλλαγή του ύψους των τακουνιών. Τα ψηλότερα τακούνια ανακουφίζουν ιδίως το τόσο του ποδιού, τα δε χαμηλότερα τα δάχτυλα. Όταν διατηρούνται εύλυγιστα τα πόδια, δεν παθαίνουν ανωμαλίες και παραμορφώσεις. Αν συμβή όστόσο να εμφανισθούν τα ανεπανόρθωτα αυτά συμπτώματα, αποτελούν μία έγκαιρη προειδοποίηση ότι τα πόδια σας δεν λειτουργούν όπως πρέπει.

Μη φορτώνετε τότε όλη την ευθύνη στα καινούργια παπούτσια σας. Βέβαια, τα ακατάλληλα

Ή Μόνα Φρήμαν, γνωστή «εταρ» του Χόλλυγουντ, διακρίνεται για το ανάλαφρο, ξεκούραστο και χαριτωμένο περπάτημα της.

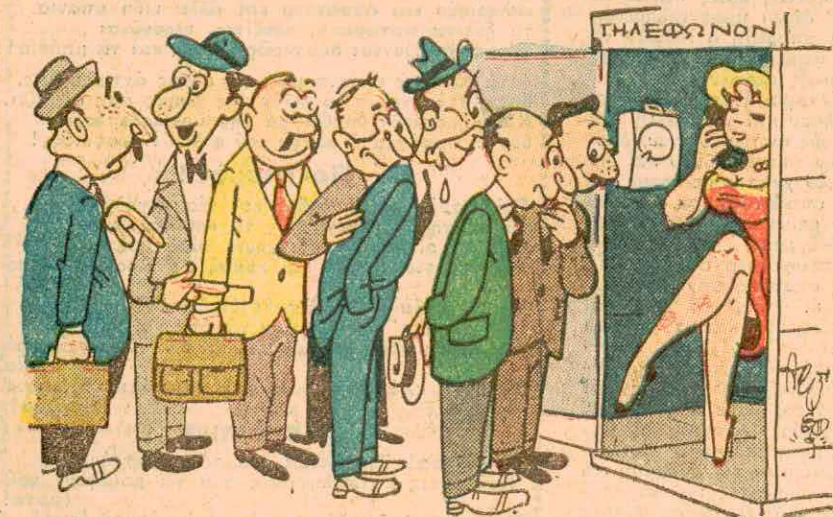
παπούτσια μπορεί ν' αύξησουν την κανονική προσπάθεια του ποδιού, σπάνια όμως είναι οι βασικές αίτιες των παραμορφώσεών του. Μόνον ένας ειδικός μ' εξασκημένο μάτι, είναι εις θέσιν να διαγνώση αυτές τις αίτιες — να εξακριβώση π.χ. ότι ένας κάλρος στο μικρό δάχτυλο όφειλεται σε ρευματισμό του έσωτερου μέρους του ποδιού, που μάς κάνει να περπατάμε με το βάρος του σώματος μας ριγμένο μάλλον προς τα έξω. Στην περίπτωση αυτή, ή τοπική θεραπεία του κάλου δεν φέρνει μόνιμα αποτελέσματα, εφόσον δεν θεραπεύεται ο ρευματισμός.

Κατά τον ίδιο τρόπο, μία επώδυνη σκλήρυνσις του πέλματος, που όφειλεται σε άρχη πλατυποδία, δεν μπορεί να λείψη αν δεν διορθωθή ή άρχική αίτία της, ή πλατυποδία.

Οι υποδείξεις που σας κάνομε παραπάνω βασίζονται, όπως είπαμε, σ' έπιστημονικές παρατηρήσεις. Δεν έχετε συνεπώς παρά να τις εφαρμόσετε άκριβώς, αν θέλετε ν' αποκτήσετε το περπάτημα έκεينو που γοητεύει τους άντρες, αν επιθυμήτε να είσατε στο δρόμο «σπαθάρη» να προκαλήτε με την άψογη εμφάνισι σας και τη γοητεία σας το θαυμασμό.

Δοκιμάστε, και το αποτέλεσμα των προσπαθειών σας θα σας ικανοποιήση απόλυτα.

Μετά το μπάνιο της κάνει μασάζ στις κνήμες της, απ' το γόνατο ως τον αστράγαλο με μία ειδική λωσιόν.

—Και σεις περιμένετε να τηλεφωνήσετε;
—Όχι... εμείς κοιτάμε!...

(Του 'Αρχέλαου)

Ελληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η μάχη του Ήρακλειού

Το έργο του Βρετανού συνταγματάρχη Μπέρναρντ Φέργκυσσον «Μαύρη φουρά και οι έχθροι του Βασιλέα» είναι η ιστορία του συντάγματος που υπηρέτησε ο συγγραφέας στο διάστημα του πολέμου. Περιγράφει σ' αυτό ένα μέρος από τη μεγάλη μάχη της Κρήτης. Το Ιον τάγμα του συντάγματος του, υπεράσπιζε την πόλη του Ήρακλειού. Δημοσιεύουμε εδώ ένα μικρό απόσπασμα από το θαυμάσιο αυτό βιβλίο. Πρόκειται για την πρώτη επίσημη βρετανική περιγραφή της μάχης αυτής που κατέπληξε ολόκληρο τον κόσμο με τον ήρωισμό και την αυτοθυσία των αγωνιστών που αντιμετώπισαν τον έχθρο.

«Ο πρώτος πραγματικός συναγεμώσις στην Κρήτη, άρχισε στις 16 Μαΐου. Την ημέρα εκείνη έγινε μία επιδρομή από τριάντα και πλέον Μέσσερσιμ. Κι' όμως η επιδρομή αυτή αποδείχθηκε πως δεν ήταν παρά το προανάκρουσμα του αγώνα που θα έπακολουθούσε. Στις 20 Μαΐου, στις δυόμισι ακριβώς το απόγευμα, πληροφορηθήκαμε ότι πολλοί αλεξιπτωτιστές είχαν πέσει στο Μάλεμε. Όλοι γνώριζαν το μέρος αυτό, γιατί το τόγμα μας είχε περάσει από κει κι' ο καθένας προσπαθούσε να μαντέψει το αποτέλεσμα. Λίγο αργότερα, κατά τις τέσσερις το απόγευμα, σημειώθηκε πρωτοφανής σ' έντασι αεροπορικός βομβαρδισμός εναντίον του Ήρακλειού και ιδιαίτερα του λιμανιού του. Τρία λεπτά πιο ύστερα ρίχτηκε μία κόκκινη φωταβολίδα. Αυτή τη φορά επρόκειτο για το πραγματικό πανηγύρι. Ο βομβαρδισμός με στούκας άρχισε στις 4.12 μ.μ. Αεροπλάνα Μέσσερσιμ 110, άρχισαν να παίρνουν μέρος στην επίθεση από τις 4.34 μ. μ. Στις 5.29 ο ουρανός είχε μαυρίσει από τα Ντορνιέ, τα Μέσσερσιμ και τα Γιούγκερς. Κι' ακριβώς στις πεντέμισι, ο ουρανός γέμισε μαύρες κουκκίδες που έφεταν από τ' αεροπλάνα. Ήσαν αλεξιπτωτιστές.

Είχε πέσει λοιπόν η στιγμή που τόσο την περιμέναμε όλοι. Το πλημύρισμα όμως τ' ουρανού μ' αυτά τα μαύρα στίγματα και τα λευκά παρασόλια, ξεπερνούσε και την πιο παρατολή φαντασία. Οι στρατιώτες που βρίσκονταν στην παραλία, άρχισαν να πυροβολούν με τα όπλα τους. Καθένας διάλεγε τον αιωρούμενο στόχο του, σημάδεψε, χτυπούσε και ξανάριζε. Πολλοί Γερμανοί προσγειώθηκαν νεκροί. Πολλοί ήταν τραυματισμένοι και κρέμονταν από τα δέντρα και τα ηλεκτρικά σύρματα. Άλλοι μπερδεύονταν μεταξύ τους κι' έπεφταν μαζί αγκαλιασμένοι. Κι' άλλοι κόβονταν στα δύο απ' τα πυρά των δικών τους αεροπλάνων. Ήταν μία αληθινή κόλαση φωτιάς και θανάτου. Άλλα οι περισσότεροι αλεξιπτωτιστάι πυροβολούσαν με τ' αυτόματα τους εναντίον μας. Μερικοί έφταναν στη γη με τα χέρια υψωμένα, για να δείξουν ότι παραδίδονται. Κι' αμέσως κατόπιν έριχναν τις δολοφονικές τους χειροβομβίδες—που τις είχαν κρυμμένες—μόλις πατούσαν το χώμα. Ώστόσο, από το πρώτο αυτό κύμα, φαίνεται πως οι περισσότεροι σκοτώθηκαν στον αέρα ή στα πρώτα λίγα λεπτά της προσγειώσεώς τους. Ο θάνατος τους παραμόνευε σε κάθε σημείο. Τότε ακριβώς χτύπησε το τηλεφώνη της διοικήσεως του λόχου κι' ο τηλεφωνητής είπε ήρεμα στο λοχαγό Μπάρρυ, που μόλις είχε εξοντώσει τρεις αλεξιπτωτιστές βοηθούμενος από τον ύπολοχαγό Κοχράιν:

—Συναγεμώσι! Χρώμα δυσσίνι, σέρ!
Οι Γερμανοί αλεξιπτωτιστάι που δρέθηκαν μέσα στα περιβόλια, τρέχανε σαν τρελλοί προς το μέρος που είχαν πέσει τα όπλα τους κι' έτσι έδιναν εύκολο στόχο. Άλλοι είχαν βρεθεί στ' αμύγδαλα κι' άλλοι μέσα στις καλαμποκιές και φώναζαν συνθηματικά για ν' αποκαταστήσουν έπαφή μεταξύ τους. Πολλά αεροπλάνα έπεφταν επίσης φλεγόμενα, το ένα πίσω από τ' άλλο. Στο πολεμικό μου ημερολόγιο γράφω ότι στις 7.7 μ. μ. οχτώ Ντορνιέ έπεσαν, όλα μαζί. Οι ρίψεις όμως αλεξιπτωτιστών συνεχίζονταν, χωρίς καμμία σχεδόν διακοπή, πάνω από δυο ώρες και σ' όλα τα σημεία. Όσοι Γερμανοί προσγειωνόνταν γεροί, δεν έχαναν τον καιρό τους. Έτρεχαν να καλυφθούν όπως μπορούσαν. Στο τέλος κατώρθωσαν να εγκαταστήσουν αρκετά φυλάκια γύρω μας, απ' όπου μας ένοχλούσαν αδιάκοπα χωρίς να είναι εύκολο να τους διώξουμε.

Τις τελευταίες τους ρίψεις οι Γερμανοί τις έκαναν λίγο πριν πέσει το σκοτάδι, κοντά στο αεροδρόμιο. Κάπου τρία μίλια ανατολικά της θέσεώς μας, υπήρχε κάποιος λόφος με επίπεδη κορυφή που λέγεται Τραπέζι. Μόλις άρχισε να σκοτεινιάζει, δεκαπέντε αεροπλάνα πέρασαν ξυστά από τις πλαγιές του κι' όταν ξαναφάνηκαν είδαμε να πέφτουν πολλοί αλεξιπτωτιστές. Οι δυνάμεις αυτές ήσαν πάρα πολύ μακριά για να τις αντιμετωπίσουμε. Το μόνο που μπορούσαμε να κάνουμε ήταν να τις έχουμε υπ' όψη για την επομένη. Ώστόσο όταν μοιράστηκε στις караδάνες ζεστό συσσίτιο, αυτόμάτως γίνθηκαν όλοι ευθυ-

Οι στρατιώτες που βρίσκονταν στην παραλία άρχισαν να πυροβολούν τους Γερμανούς αλεξιπτωτιστές...

μοι γιατί είχαν την έντύπωση ότι η πρώτη μέρα, τουλάχιστον, είχε περάσει χωρίς μεγάλες λαχτάρες.

Την επομένη το πρωί σήμαναν ένα ή δυο συναγεμώσι. Μερικά αναγνωριστικά αεροπλάνα πέταξαν πάνω από την περιοχή για να εξακριβώσουν τ' αποτελέσματα της προηγούμενης. Κι' ακριβώς στις πεντέμισι το απόγευμα, έντεκα μεταγωγικά έριξαν πλήρεις στρατιωτικές μονάδες στο ανατολικό άκρο της θέσεώς μας. Ή δεύτερη νύχτα πέρασε σχεδόν ήρεμη. Μά την τρίτη μέρα, ο έχθρος έριξε ενισχύσεις κι' εφόδια πίσω από το λόφο. Από τη στιγμή εκείνη, το πεδίο της μάχης είχε πια καθοριστή. Τα έχθρικά πολυβολεία γάζων κυριόλεκτικά τις θέσεις μας και οι εξοδοί γίνονταν συνεχώς δυσκολότερες. Ώστόσο ένας Γερμανός ήρθε και μού παραδόθηκε. Μερικοί από τους συντρόφους του, όπως μου εξήγησε, έχασαν τον θάνατος τους γιατί δεν ήξεραν πως έχει η κατάσταση και γιατί δεν κατώρθωσαν να βρουν έπαφή μεταξύ τους. Υπήρχαν όμως ακόμη μερικές ισχυρές ομάδες που είχαν πιάσει επικαιρα σημεία κι' έτσι οι κινήσεις μας ήσαν εξαιρετικά δυσκόλες. Κι' οι μέρες άρχισαν να περνούν ή μία πίσω από την άλλη, μ' όλες ήσαν όμοιες κι' απαράλλαχτες σ'α δυο σταγόνες νερού.

Στο σημείο αυτό ο συνταγματάρχης Μπέρναρντ Φέργκυσσον διακόπτει την αφήγησή του για να παραχωρήσει τη θέση του στο λοχαγό Τζέραλντ Μπάρρυ, που δίνει μίαν όμηρική σχεδόν εικόνα της όλης καταστάσεως:

«Στη διάρκεια της μέρας, η κοιλάδα δούζει από τον κρότο

των ντουφεκιών και των πολυβόλων που έβαλλαν αδιάκοπα κι' από τα δυο μέρη. Μονάχα τη νύχτα σταματούσε το κακό. Ών να γίνονταν κάποια σιωπήρη συμφωνία όλα ήρεμούσαν. Διανοητικά ή κατάστασι, και για τους δυο αντιπάλους, θάταν εξαιρετικά δυσάρεστη. Την ώρα εκείνη οι νεκροί θάβονταν, οι τραυματίες μεταφέρονταν έξω από το πεδίο της μάχης, διανεμόνταν τα τρόφιμα και τα πυρομαχικά κι' οι άντρες εύρισκαν την ευκαιρία να περπατήσουν λίγο για να ξεμουδιάσουν τα πόδια τους. Τα χαράματα, έπρεπε να ξαναπιάσουν όλοι τα πόστα τους. Τ' αεροπλάνα θ' άρχιζαν πάλι το δουπτό τους πάνω από το κεφάλι μας. Μετά το δείπνο όλοι προσπαθούσαν να κοιμηθούν, εκτός απ' τους φρουρούς. Δεν περνούσε όμως πολλή ώρα και κάποιος φώναζε:

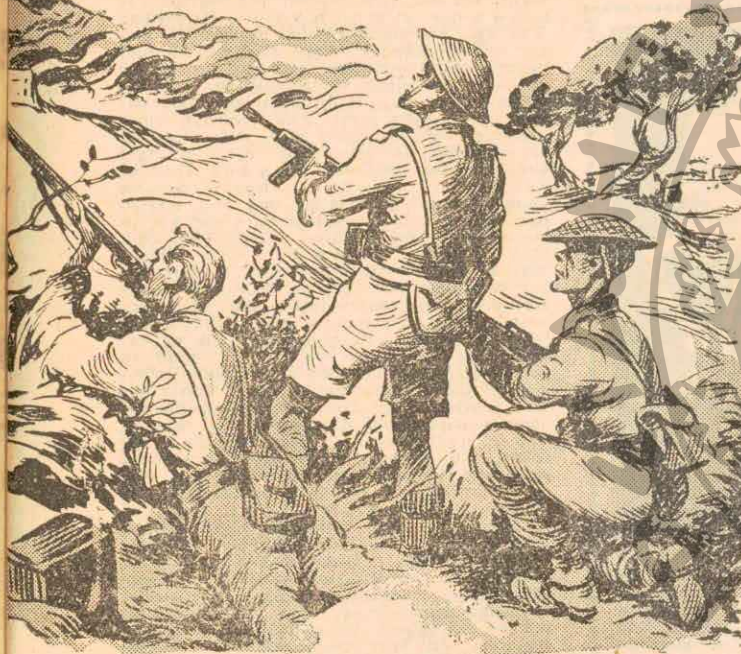
—Άκού! Έρχονται πάλι!

Τότε σηκώνομασαν όλοι και κυττάζαμε προς το μέρος της θάλασσας. Ο τόσο γνώριμος μας θόρυβος, των αεροπλάνων, γινόταν ολόενα και πιο δυνατός. Και σ'ε λίγο οι σκοτεινές σιλουέτες των μεταγωγικών που πετούσαν χαμηλά, ξεπροβάλλαν πάνω από το πέλαγος. Κάθε πρωί, ακριβώς στις έννι, ή αρμάδα αυτή του αέρα μας έφερνε το «χαίρε» του θανάτου. Μόλις σουρούπωνε, έκανα επιθεώρησι στα φυλάκια και κουδέντιαζα με τους στρατιώτες. Όλοι τους, μού υπέβαλλαν, σχεδόν πάντα, την ίδια ερώτησι:

—Πώς πάει ή μάχη; Τι νέα υπάρχουν;

Το άκμαίο ήθικό τους είχε γίνει τώρα σκληρή αποφασιστικότητα. Γιατί παίζανε το σκληρότερο παιχνίδι της ζωής τους. Κάθονταν ακίνητοι στις θέσεις τους, με τη διαταγή να υπερασπίσουν την πόλη μέχρις εσχάτων, χωρίς να ελπίζουν σ'ε βοήθεια. Ώστόσο, μ' όλη την επιτυχία της φουράς του Ήρακλειού, στα περισσότερα σημεία ή μάχη είχε χαθή. Το Μάλεμε είχε εκπνεύσει. Ή φουρά του ή μάλλον ό,τι απόμεινε απ' αυτή, διέφυγε πολεμώντας προς τα Σφακιά, στη νότια άχτη του νησιού. Στο Ρέθυμνο, ανάμεσα στο Μάλεμα και στο Ήρακλειο, κατώρθωσε να εγκατασταή μία ισχυρή γερμανική μονάδα και να μας κόψει στα δυο. Και κάθε στιγμή που περνούσε, ο έχθρος ενισχύονταν ολόενα με καινούργιες δυνάμεις. Τα ξημερώματα της 28ης, ο αντισυνταγματάρχης Πίτερν κλήθηκε στο στρατηγείο της ταξιαρχίας, όπου του άνεκινώθη ότι το ίδιο εκείνο βράδυ θ' αποχωρούσαν οι δυνάμεις μας. Εύτυχως, έρχονταν ναυτικό. Ο στόλος είχε χάσει αρκετά σκάφη την προηγούμενη, ενώ διέσωζε τους επιζήσαντας από τον κόλπο της Σούδας. Μά ξαναγύριζε για να σώσει και τους υπερασπιστάς του Ήρακλειού.

Ή είδησις έπρεπε να κρατηθή απόλυτα μυστική ως το τελευταίο δευτερόλεπτο. Ο Πίτερν κι' ο ύπασιπτής του Στέριλινγκ, δούλεψαν έντατικά όλη την ημέρα, για να κανονίσουν τον τρόπο της εκκενώσεως. Ή μέρα όμως αυτή ήταν ή πιο τραγική απ' όλες. Στις έφτά το πρωί, άρχισαν ισχυρά πυρά όλμων εναντίον του πρώτου τάγματος και της διοικήσεώς του. Μία βόμβα έπεσε σχεδόν πάνω στο λοχαγό Άλσστερ Χάμιλτον και τον πολτοποίησε. Στις 11.15 π. μ. είκοσι μεταγωγικά έριξαν το φορτίο τους και στις 11.45 φάνηκε ο μεγαλύτερος αεροπορικός στόλος που είχαμε δη ως τότε. Έξηνατέσσερα μεταγωγικά έριχναν συνέχεια αλεξιπτωτιστές πίσω από το Τραπέζι. Άλλα έφτά έριχναν άντρες πάνω σ' ένα μικρότερο λόφο με όλα τους τα εφόδια. Υπολογίστηκε ότι την ημέρα εκείνη, συνολικά, μεταφέρθηκε στην περιοχή αυτή μία όλη κληρη ταξιαρχία. Ο βομβαρδισμός ήταν σκληρός και συνεχής. Τέλος, μόλις νύχτωσε κι' ακριβώς στις 9.30, οι δυο πρώτοι λο-

χοι, αυτοί δηλαδή που κρατούσαν τ' αεροδρόμιο, μετακινήθηκαν προς το λιμάνι.

Τα πάντα τώρα κρέμονταν από την Ικανότητά μας, να μη πάρουν είδησι, οι Γερμανοί τί γίνονταν γύρω τους. Ώστόσο ως που να σκοτεινιάσει, δεν είχε φανή κανένα πλοίο και κανένας στρατιώτης δεν είχε εγκαταλείψει τη θέση του. Έκείνο που μας δυσκόλευε αρκετά, ήταν ή καταστροφή των αρχείων. Γιατί, όπως ήταν φυσικό, δεν έπιτρεπόταν ν' ανάψουμε φωτίες.

Παρ' όλες όμως τις αφάνταστες δυσκολίες, έγιναν όλα όπως έπρεπε. Θάψαμε τα πυρομαχικά, σχίσαμε τις κουβέρτες μας κι' ετοιμάσαμε μικρές νάρκες-παγίδες, που τις τοποθέτησαμε μέσα στους γυλιούς. Ο λοχαγός Έβανς, έριξε πετρέλαιο μέσα σ' όλα τα βαρέλια με το ρούμι. Αυτός ήταν άπολεματικότερος τρόπος σαμποτάζ από το σπασίμο τους. Υπολογίσαμε ότι κάθε λόχος θα χρειάζονταν δυο ώρες τουλάχιστον για να φτάση στον κυματοθραύστη. Πραγματικά δεν κάναμε λάθος στους υπολογισμούς μας. Ή τελευταία ομάδα, μία διμοιρία που εκάλυπτε τη χαράδρα στ' ανατολικά, έξω από τ' αεροδρόμιο, αποτραβήχτηκε κατά τη μία ή νύχτα κι' ακολουθούσε την οπισθοφυλακή του δεύτερου λόχου, που κατευθύνονταν προς τη θάλασσα. Κάπου εκεί μας περίμεναν τα πλοία.

Προχωρούσαμε σιωπηλά. Το σκοτάδι σκέπαζε την πορεία μας, δεν ακουγόταν ο παρακίρος ψιθύρος. Άκροπατώντας, περνούσαμε από τα μέρη που τα είχαμε γνωρίσει τόσο καλά: Το αεροδρόμιο, τους ελληνικούς στρατώνες, τη λέσχη όπου είχαμε κάνει τόσα αλησμόνητα πάρτυ με τους φιλοδενούς κατόικους του Ήρακλειού. Στιγμές επίσημα συγκινητικές. Κανένας δεν μπορούσε να βγάλη από την καρδιά του τους καλούς αυτούς ανθρώπους που είχαν υποδεχθή με τόση θερμη τους Σκωτσέζους συντρόφους τους και είχαν πολεμήσει στο πλευρό τους με τέτοιο αλησμόνητο ήρωισμό. Και τώρα τους αφήναμε στο έλεος του έκδικητικού έχθρου, περασμένα μεσάνυχτα, χωρίς καν να τους ειδοποιήσουμε, χωρίς να τους σφίξουμε για τελευταία φορά το χέρι. Τους εγκαταλείπαμε! Κι' ήταν μοιραίο, οι άνθρωποι αυτοί ν' αντιμετώπιζον, τέσσερα ολόκληρα χρόνια, την έχθρική κτηνωδία, τις καταπίεσεις μίας αδυσώπητης σκλαβιάς, τη θηριωδία, και τους τουφεκισμούς άθων όμωρων.

Αυτή είναι ή δραματική αφήγησι της μάχης του Ήρακλειού, όπως την έζησαν οι συνταγματάρχης Μπέρναρντ Φέργκυσσον κι' ο συνάδελφός του λοχαγός Τζέραλντ Μπάρρυ. Ή εκκένωσι της μεγαλονήσου από τ' αγγλικά στρατεύματα έγινε με τη βοήθεια των δυο καταδρομικών «Ωρίων» και «Διδώ» και με τέσσερα αντιτορπιλλικά: «Τα ΄Ιμπερίαλ», «Χότσπαρ», «Κίμπερλεϊ» και «Τζάβελιν». Ο στρατός επιβιβάστηκε την τελευταία στιγμή. Δύο στρατιώτες που έκαναν λάθος στην προβλήτα, έπεσαν στο νερό κι' έφτασαν στα σκάφη κολυμπώντας. Πολλοί όμως Άγγλοι—όπως γράφαμε πολλές φορές—έμειναν στο νησί κι' άλλοι πιάστηκαν αιχμάλωτοι από τους Γερμανούς, άλλοι ανέβηκαν στα βουνά μαζί με τους Κρητικούς κι' άλλοι κατώρθωσαν—ύστερα από αφάνταστες περιπέτειες—να ξεφύγουν σ' άλλα νησιά, Χίο, Σάμο, Μυτιλήνη και να περάσουν στη Σμύρνη κι' από κει στην Αίγυπτο. Το «Κίμπερλεϊ» με τον ταξιαρχο, έννεα ανώτερους αξιωματικούς και με άγνωστο αριθμό ανδρών, δέχτηκε συνεχείς επιθέσεις από τις τέσσερις τη νύχτα, ως τις δέκα το πρωί. Εύτυχως δεν έπαθε καμμία σοβαρή ζημιά, μ' όλο που μία βόμβα έπεσε πολύ κοντά του. Το «Ίμπεριαλ» απέπλευσε μισή ώρα νωρίτερα μαζί με το «Χότσπαρ». Μετά όμως από μίας ώρας ταξίδι, το πηδάλιο του τελευταίου έπαψε να λειτουργεί. Είχε παθεή ζημίες από μία προηγούμενη επίθεσι. Άναγκάστηκε λοιπόν, να πλευρήσει στο «Ίμπεριαλ» κι' οι άντρες που βρίσκονταν σ' αυτό να πεδήσουν μέσα στο σκοτάδι, πάνω από το κενό χωρίς τα δύο σκάφη. Ώστόσο ή τύχη του τελευταίου ήταν τραγική. Ώστερα από λίγο βυθίστηκε αυτάνδρο, χτυπημένο από τορπιλλή.

Το «Ωρίων» υπέστη κι' αυτό τρομαχτική επίθεσι από τα στούκας. Οι νεκροί του ήσαν περισσότεροι από έκαστο και κάπου διακόσιοι οι τραυματίες του. Παρ' όλ' αυτά κι' έτσι πληγωμένο κατώρθωσε να φτάση στην Άλεξανδρεία. Τα ίδια και χειρότερα έπαθε και το καταδρομικό «Διδώ» που άχρηστευθή σχεδόν ολόκληρο. Ώστόσο, με μερικούς θαυμάσιους έλικους απόφυγε τη βύθισή του κι' έφτασε στον προορισμό του τσακισμένο κυριολεκτικά και με πολλά θύματα. Λίγο προτού μπη στο λιμάνι, ένας Σκωτσέζος στρατιώτης, άρπασε τη γκαϊδα του κι' άρχισε να παίζει το εμβατήριο της μονάδας του. Τότε, όσοι ήσαν ακόμη ζωντανοί, άρχισαν να τραγουδούν με δακρυσμένα μάτια:

«Απ' τις χαράδρες, τα φαράγγια της πατρίδας
Ξαναπροβάλλει ο ήλιος της αυγής».

Μέχρι της εκκένωσεως, οι Άγγλοι, δεν είχαν χάσει ούτε μία σπιθαμή εδάφους στο Ήρακλειο. Αν όμως ή μικρή φουρά έμενε κει, θα εξοντωνόταν δίχως κανένα πρακτικό όφελος.

Αυτή είναι ή σκληρή αλήθεια κι' αυτό, κυρίως, πρέπει να λάβουν υπ' όψιν τους εκείνοι που θα σκέφτονταν ίσως διαφορετικά, έχοντας στο νου τους τους ήρωικούς νησιώτες που ζύπνησαν ένα πρωί και δρέθηκαν εμπρός σε μία τραγική πραγματικότητα. Το επαναλαμβάνουμε: Κι' αν ακόμα έμεναν οι Άγγλοι θα θυσιάζονταν άνωφελά, επιβαρύνοντας μόνον περισσότερο τη θέση των γενναίων κατοίκων του ήρωϊκού κι' αιματοποτισμένου νησιού.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
(Ή άλληλογραφία όπισθεν)

Ο Αγαθάγγελος ΚΙ' Ο ΤΣΟΓΚΑΣ

Οι αδυναμίες ενός παλαιοῦ
κλέφτη κι' στρατηγού
τοῦ 21

Τοῦ παλαιοῦ Ρουμελιώτη
κλέφτη γέρο-Τσόγκα —στρα-
τηγού στην Ἐπανάστασι τοῦ
Εἰκοσιένου— δυὸ ἦταν οἱ ἀδυ-
ναμίες: ὁ ποδόγυρος κι' ὁ Ἀ-
γαθάγγελος!

Μὲ τὴν πρώτη ἀδυναμία του
(γράφανε μερικά γι' αὐτὴν ἄλ-
λοτε) τὰ κουτσοκατάφερνε.

—Ὡρὲ ἀγαπάω τὴ γυναῖκα
μου, ἔλεγε ὁ Τσόγκας σ' ὅσους
τὸν συμβούλευαν, μὰ λέω νὰ
βρῶ καὶ καμιά ἄλλη νὰ μὴ
κάνη παιδιά...

Χαρέμι, δηλαδή, λογάριζε
νὰ φτιάξῃ ὁ γέρο-Τσόγκας,
μπὰς καὶ πέθαινε ἄκλῆρος!

Μὲ τὴν ἄλλη ἀδυναμία του
ὅμως, νὰ ἐρμηνεύῃ τὸν Ἀγα-
θάγγελο, τὰ εὗρισκε μπαστού-
νια.

Τὰ λίγα γραμματάκια ποὺ
ἤξερε δὲν τοῦ ἐπιτρέπανε νὰ κα-
μαρώνῃ γιὰ ἐγγράμματος—ὅ-
πως τοῦ ἄρεσε— καὶ πολὺ πε-
ρισσότερο νὰ λογαριάζεται ἐρ-
μηνευτὴς τῶν ὀπτασιῶν τοῦ Ἀ-
γαθάγγελου, ποὺ ἦταν γραμ-
μένες σὲ γλώσσα καθαραῖουσα.

Ὡστόσο τὴ φυλλάδα τοῦ Ἀ-
γαθάγγελου ἐννοοῦσε νὰ τὴν
σέρνῃ διαρκῶς μαζὶ—στὸν
κόρφο του. Πολλὲς περικοπὲς
τὶς εἶχε μάθει ἀπόξω κι' ἀνα-
κατωτά.

—Τὸ λένε τὰ χαρτιά μας
κι' ὁ Ἀγαθάγγελος, συνήθιζε
νὰ λέει, γιὰ τὸ μεγάλο ὄνειρο
τῆς λευτεριάς τοῦ Γένους.

Μὰ τὰ παραπάνω λόγια, γιὰ
νὰ λένε τὰ σωστά, δὲν ἦταν
τοῦ Τσόγκα μόνο. Κι' ἄλλοι
πολλοί, τὰ ξαναλέγανε καὶ μὴ-
λιστα ἐκείνοι ποὺ εἶχαν διαβά-
σει ἀπ' τὰ νεανικά τους χρό-
νια, ἢ κι' ἀργότερα, τὸ διβλίο
αὐτό, ποὺ στήριζε μυστικὸς
σύντροφος, κατηχητὴς καὶ πα-
ρηγορητὴς τοῦ σκληρωμένου
λαοῦ.

«Τὸ πλῆθος τοῦ ἔθνους —
γράφει ὁ Φίλημος στὸ ἱστορι-
κὸ δοκίμιό του γιὰ τὴν Φιλικὴ
Ἐταιρεία— ἐχειραγωγεῖτο ὡ-
φελίμως καὶ ἀπὸ τὰς ὀπτασί-
ας τοῦ Ἀγαθαγγέλου, πιστεύον
δογματικῶς τὴν μέλλουσαν με-
ταβολὴν τῆς τύχης του. Ἐπρε-
σβευν ὅτι ἡ ἀδυναμία, αἱ ὁ-
δυναὶ καὶ αἰχμαλωσίαι θέλουσι
προσφέρει εἰς τοῦτο γῆρας εὐ-
τυχές...».

Ὁ Τσόγκας, λοιπόν, ἀπ' τὰ
παλιὰ τὰ χρόνια, τότε ποὺ ἦ-
ταν πρωτοπαλῆκαρος τοῦ Κα-
τσαντώνη, εἶχε μιά ἀσβυστὴ
δίψα γιὰ μάθησι. Ἦθελε νὰ ξέ-
ρῃ τὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων
χρόνων μὲ τὰ δόγματα τῶν με-
γάλων ἀνδρῶν, πολιτικῶν καὶ
στρατιωτικῶν, τὸς πολέμους,
τὰ ἔθιμα καὶ τὶς ἄλλες συνή-
θειες τῶν ἀρχαίων, τὶς ἀρχαῖες
τοπωνυμίες κλπ. Καὶ κάθε φο-
ρὰ ποὺ ἔβαζε τὴ σπάθα του
στὴ θήκη, κι' εἶχε τὸν καιρὸ,
ἐτρεχε στίς συναστροφές τῶν
μορφωμένων (τιμὴ μεγάλη ἦταν
στὸ γενοαῖο πατριώτη αὐτό) ν' ἀ-
κούσῃ καὶ νὰ μιᾶ.

Ὁ,τι ἀρπαζέ ἀπὸ κει πῆ-
γαينه ὅστερα νὰ τὸ πῇ σὲ ἄλ-
λους εὐχαριστημένους. Μόνο
ποὺ δὲν δεχότανε ἀντιγυναιές!

Μερικοὶ τὸν ἄφηναν νὰ λή-
ψῃ ἀνεμπόδιστα. Ἦταν ὅμως καὶ
κάμποσοι ποὺ τοῦ μπαίνανε

στὴ μύτη καὶ τότε αὐτὸς θύ-
ζωνε καὶ κἀκίωνε μαζὶ τους.

Ἔτσι μιὰ φορὰ, στὰ 1823
ὅταν βρισκόταν στὸ Μεσολό-
γι, φώναξε τὸν Ἀναστάση Μό-
στρα, γραμματικὸ καὶ σύμβου-
λό του ἀπὸ πολλὰ χρόνια, καὶ
τὸν ρώτησε γιὰ μιὰ περικοπὴ
τοῦ Ἀγαθαγγέλου, ὅπου μνη-
μονεύεται μιὰ «γυνὴ γυνὴ».

—Ποιά νὰ 'ναι αὐτή, ὦρὲ,
τοῦ λέει καὶ τί γυρεύει αὐτοῦ
μέσα;

Ὁ Μόστρας τοῦ ἀπαντᾷ
στ' ἀστεία:

—Μὰ λέει γιὰ καμιά γυ-
μνὴ γυναῖκα, στρατηγέ, ὁ Ἀ-
γαθάγγελος ἢ μήπως τὴ νειρεύ-
τηκες;...

—Τί λές, ὦρὲ, γραμματι-
ζούμενο καπὼνι, τοῦ φωνάζει
τότε ὁ Τσόγκας, ποὺ δὲν μι-
λάει. Πάμε στὸ Διευθυντὴ νὰ
μὰς τὸ ξεδιαλύνῃ.

Διευθυντὴς τῆς Δυτικῆς Ἑλ-
λάδος, Πρωθυπουργὸς δηλαδή,
ἦταν ὁ Α. Μαυροκορδάτος. Κι'
ὁ Μόστρας καὶ οἱ ἄλλοι εἶπανε
τοῦ στρατηγού πὼς δὲν ἦταν
σωστὸ νὰ ἐνοχλήσουν τὸν Μαυ-
ροκορδάτο ζητώντας τὸν ἐξη-
γήσεις προφητειῶν τοῦ Ἀγα-
θαγγέλου.

—Τί νὰ πᾶμε, τοῦ εἶπαν,
τώρα στὸ Διευθυντὴ; Αὐτὸς χά-
νει τὸ φῶς του τώρα γράφον-
τας...

Ὁ Μαυροκορδάτος εἶχε ὁ-
φθαλμικὴ πάθησι ἀπὸ τότε
καὶ πέθανε, ὅπως εἶνε γνωστὸ,
σχεδὸν τυφλός.

Ὁ Τσόγκας ὥστόσο ποὺ εἶ-
χε τὸ θάρρος —δεῖξί του χέ-
ρι— τὸν ἔλεγε φανερά ὁ Μαυρο-
κορδάτος— πῆρε τὸ γραμματι-
κὸ του καὶ πῆγε.

Ἀφοῦ τοὺς δέχτηκε ὁ Μαυ-
ροκορδάτος ἀρχισε μιὰ γενικώ-
τερη κουβέντα μαζὶ τους σχετι-
κὰ μὲ τὶς προφητείες τοῦ Ἀ-
γαθαγγέλου καὶ τοὺς εἶπε ὅτι
ὅλο τὸ κείμενό του δὲν εἶνε
γνήσιο. Ἐξηγήσε ὅτι πολλοὶ
φρόντισαν νὰ δάλουν δικὰ τους
λόγια μέσα ἀπὸ σκοποὺς πα-
τριωτικῶς. Ἀνάφερε πράγματα
ἐναντὶ αὐτοῦς τοὺς συμπλη-
ρωτὰς, τὸν Ἠπειρωτὴ ἐκδότη
τοῦ Ἀγαθαγγέλου Στάνο ἀπὸ
τὰ Γιάννενα. Ἐφερε κι' ἕνα ἄλ-
λο παράδειγμα: ὅτι μιὰ φορὰ
στὴ Βλαχία σὲ μιὰ ἐπίσημη
συγκέντρωσι τῶν Ἐταριστῶν,
ποὺ ἦταν παρών κι' ὁ ἴδιος,
πιάσανε μιὰ παράγραφο γιὰ
τὸν Ἀγαθάγγελο. Κι' ἐκεῖνὴ ἐ-
πίσης εἶχε περιληφθῇ σὲ μιὰ
ἀπὸ τὶς ἀπειρες ἐκδόσεις του!

Τὸν Τσόγκα ὅμως δὲν τὸν ἱ-
κανοποιήσανε οἱ ἐξηγήσεις τοῦ
Μαυροκορδάτου. Ἐκλείσει τὸ
διβλίο, τὸ ἔβαλε, ὅπως συνήθι-
ζε, στὸν κόρφο του καὶ εἶπε:

—Ἦ δὲν ξέρετε ἢ δὲν θέλε-
τε νὰ μὰς τὰ πῆτε σεις οἱ προ-
κοιμένοι...

Καὶ κίνησε νὰ φύγῃ κατσου-
φισμένος.

Στὴν ἐξοδὸν, γιὰ νὰ τὸν κα-
λοπιάσῃ, ὁ Μαυροκορδάτος, τὸν
σταμάτησε.

—Κάθισε, λέει τοῦ στρατη-
γού, κάτι ἔχω νὰ σοῦ δώσω....

Ἐβαζε στὴ διβλιόθηκί του,
πῆρε μιὰ σπάνια κι' ὠραία δε-
μένη, ἐκδοσι τοῦ Ἀγαθαγγέλου
τὸν 1708, καὶ τὴν ἔβαλε στὸ
χερὶ τοῦ Τσόγκα.

Κι' ὁ στρατηγὸς ἔφυγε, πιά,
εὐχαριστημένος.

Ὁ Ἀγαθάγγελος γι' αὐτὸν
ἦταν μεγάλος προφήτης.

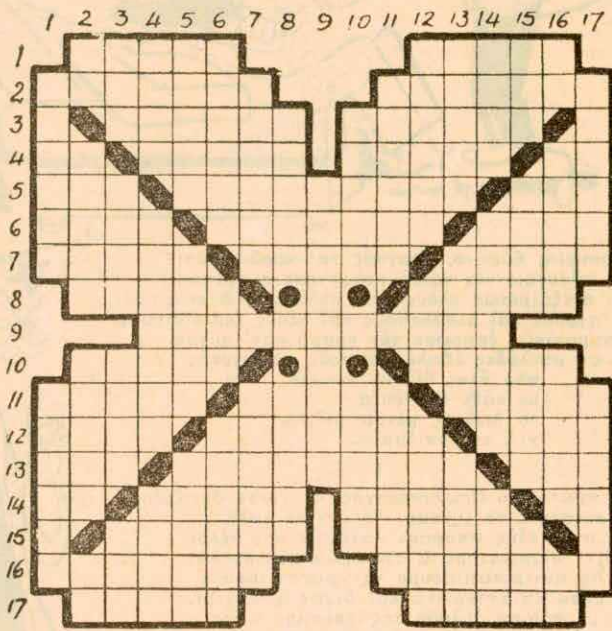
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 316

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Σοφὸς τῆς ἀρχαιότητος. — Δυστυχισμένος.
- 2) Ἑλλαν ποιητής. — Καλάμι γιὰ φάρμα (καθ.).
- 3) Εὐρύχωρος. — Χώρα τῆς Ἀσίας.
- 4) Βυζαντινὴ νότα.—Πόδι (ἐμ- παικτικά). — Παιγνιόχαρτο. — Μ' ἕνα Ω στὴ μέση γίνονται διάδρο- μος.
- 5) Χρονικὸ διάστημα. — Σετε-

- 7) Πόλις τῆς ἀρχαιότητος ποὺ ἡ καταστροφὴ τῆς ἔμεινε ἱστορι- κή. — Ἡ ὑψηλότερη κορυφὴ τῆς Πίνδου στὴ Θεσσαλία.
- 8) Εἶδος ὁφάσματος. — Ἀνά- ρια.
- 9) Ἐχει σχέση μὲ τὸν ἱσθμὸ τῆς Κορίνθου.
- 10) Διατηρεῖται μέσα στὸ ἄ- λάτι. — Μεταφορικὸ μέσον.
- 11) Ζώνη τῶν γυναικῶν στὴν

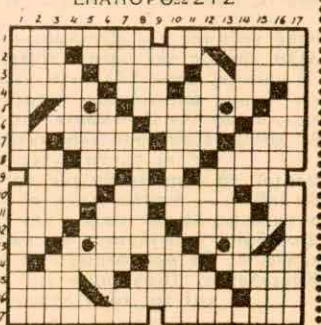
- 6) Τὸ κρασί τῆς Ἁγίας Μετα- λημεως (δημ.). — Ἀδυνατά.
- 9) Ζῇ μέσα στὰ δάση.
- 10) Τὸ τιμωρεῖ ὁ νόμος. — Ἀ- νόθετο.
- 11) Ὑστερα ἀπὸ μιὰ μάχη μέ- νουν συνήθως πολλὰ τέτοια πτω- ματά. — Ἀπ' ὅλους ἀνεπιθύμητο. — Ὑπόνομος (δημ.).
- 12) Ἀποστρέφονται. — Αὐτὸ ποὺ προσφέρει κάτι. — Λάγν.
- 13) Ρῆμα ποὺ τὸ προκαλεῖ ἡ ...τρικιμία. — Δίδεται σὲ νενομί- στο πολεμιστῇ. — Στὴ χώρα αὐτὴ θρῆσκοντο τὸ χρυσόμαλλο δέρας.
- 14) Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Παραλλαχὴ πόλις τῆς Β. Γαλ- λίας. — Ἀσυμπλήρωτος. — Προ- τρέπει.
- 15) Ἀνισόρροπα. — Συγκο- μιδῇ.
- 16) Χωράφια κατ'ἀλλήλα γιὰ καλλιέργεια. — Φυτό ποὺ περνᾷ τὸν πόντο ποὺ προκαλοῦν οἱ τσου- κνίδες (δημ.).
- 17) Ἡ Γαλλία ἔχει μιὰ τέτοια ἀκτὴ. — Ἀναπνοή.

- ἀρχαιότητα. — Ἀπόλυτα σύμφω- να μὲ τοὺς νόμους.
- 12) Μέρους τοῦ ποδιοῦ. — Πε- ριπατος στὴ γλώσσα τῶν μαρῶν. — Ἀρρώστια.
- 13) Ἐχει ἀρκετὰ δέντρα. — Πρόσωπα. — Σημεῖο τοῦ ὀρίζον- τος (αἰτ.).
- 14) Ἐταῖρα τῆς ἀρχαιότητος. — Χωράφια κατ'ἀλλήλα γιὰ ὄρ- γωμα. — Μέρους τοῦ ὑποδήματος.
- 15) Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημ.). — Θεληματικά. — Τροφὴ τῶν ἀ- σθενῶν. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.
- 16) Νότα. — Βαφῇ. — Ἐορ- τές τῶν ἀρχαίων πρὸς τιμὴν με- γάλους θεῶς. — Τὸ ἐπαναλαμβά- νου γελῶντας.
- 17) Ἄλλο ὄνομα τῆς Ἀμφί- σης. — Βασιλίσσα.

ΣΥΜΕΩΝ ΜΟΥΦΙΔΗΣ
Ἡ λύσις τοῦ 315ου
στὴ σελ. 62

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

Στὸ σχέδιο τοῦ σταυρολέξου
τοῦ προηγουμένου τεύχους παρε-
λήφθησαν 4 μαῦρα τετραγωνίδια.
Ἀναδημοσιεύουμε σήμερὰ τὸ σχέ-
διο μὲ τὰ 4 αὐτὰ τετραγωνίδια
σημειωμένα μὲ μαῦρες κουκκίδες.
Ζητοῦμε συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀ-
ναγνώστες μας γιὰ τὸ λάθος
αὐτό.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ μαρτύριο τῆς γυναῖκας

Ὅταν ξεχειλιζῇ ἡ ζήλεια...

Ἄν συζητήσετε περὶ ζήλειας μὲ
μιὰ ὁποιοδήποτε γυναῖκα, ἀλλὰ ἐν-
τελὸς ἀκαδημαϊκὰ καὶ ἀπρόσωπα,
θὰ παραδεχθῇ ἀσφαλῶς ὅτι τὸ συν-
αίσθημα αὐτὸ εἶνε ἡ ἐπικρατεστέρα
ἀδυναμία καὶ συγχρόνως τὸ χειρό-
τερο μαρτύριο τοῦ φύλου τῆς. Ἄν
ὅμως πῆτε σὲ μιὰ ὠριμένη γυναι-
κα ὅτι ζηλεύει ἡ ἴδια—προπάντων
δὲ ὅταν ὑπάρχῃ στὴ μέση κάποια
ἀντίζηλος—θὰ ἀρνήσῃ κατηγορημα-
τικά. Ὡστόσο ἡ ζήλεια εἶνε πρα-
γματικὰ συνυφασμένη μὲ τὴ γυναι-
κα. Ἡ βασικὴ αἰτία τῆς εἶνε ἕνα
αἰσθημα κατωτέροτης, ποὺ ὑπάρ-
χει σ' ὅλο τὸ ὠραῖο φύλον. Ἐπειδὴ
δηλαδή ἡ γυναῖκα δὲν διαλέγει συ-
νήθως, ἀλλὰ διαλέγεται, φοβάται
μῆπως καμὴ κι' ἄλλες ἐκλογές ὁ
ἄντρας ποὺ ἔγινε σύζυγός τῆς. Ἡ
ζήλεια αὐτή, ποὺ ὑπάρχει ἀπὸ συν-
αίσθημα κατωτέροτης, μπορεῖ νὰ
ἐκδηλωθῇ καὶ πρὶν ἀπ' τὸ γάμο.

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ἡ γυναι-
κα ἀνησυχεῖ μῆπως δὲν εἶνε τόσο
ὠραία ἡ τόσο ἐξυπνὴ ἢ τόσο κομ-
ψὴ ἢ τόσο ὡκοκωρὰ, ὅπως ἡ «ἄλ-
λη». Βασανιστικώτερη δὲ ἀπ' ὅλες
εἶνε ἡ ἀβεβαιότης τῆς μῆπως δὲν
ἔχει τὴν ἐλκυστικότητά καὶ τὴν ἐρ-
ωτικὴν ἱκανότητα τῶν ἄλλων ἀντι-
προσώπων τοῦ φύλου τῆς.

Ἐξ ἄλλου ἡ γυναικεῖα ζήλεια βα-
σιζέται στὸ γνωστὸ γεγονός ὅτι οἱ
περισσότεροι ἄνδρες εἶνε ἐκ φύσεως
ἄτακτοι κι' ἐπιζητοῦν τὴν ποικιλία
στὸν ἔρωτα—ἡ τοῦλάχιστον τὴ λα-
χταροῦνε, ὅταν δὲν τὴν ἔχουν... Ἐ-
ρεῖ ἐπίσης κάθε γυναῖκα ὅτι, ὅσο
ἐλαττώνεται τὸ μυστήριό ποὺ τὴν
περιβάλλει, μὲ τὴν καθημερινὴ συμ-
δίωσι, καὶ ξεθωριάζει τὸ ρομάντισ-
τὸ ἐρωτικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀνδρὸς
ξεθυμαίνει. Προσθέστε σ' ὅλ' αὐτὰ
καὶ τὸ φρικτὸ ἐφιάλτη ποὺ δοκιμά-
ζουν πολλὲς γυναῖκες ὅσο νοιώθουν
πὼς ζυγώνουν τὰ γερατειά, καὶ θὰ
τὶς δικαιολογήσετε τότε ἀπόλυτα
γιὰ τὴν ζήλειαν.

Ἡ ἀγάπη, ὁ γάμος, ἡ οἰκονομ-
κὴ σταθερότης, τὸ σπίτι, τὰ παιδιὰ,
εἶνε σπουδαιότερα γιὰ τὴν γυναῖκα
παρὰ γιὰ τοὺς ἄνδρες. Εἶνε φυσικὸ
λοιπόν, ὅταν ἀποκτήσουν ἕναν ἄν-
τρα, δικὸν τους, νὰ φοβοῦνται διαρκῶς
μῆπως τοὺς τὸν κλέψῃ κάποια
ἄλλη. Ὅσο περνοῦν μάλιστα τὰ
χρόνια, μεγαλώνει ὁ φόβος τους,
γιὰτὶ ξέρουν πὼς ὁ ὄχι πολὺ νέος
ἄντρας χρειάζεται ἕναν ἰσχυρότερο
ἐρωτικὸ ἐρεθισμὸ—καὶ τὸν δικαιολο-
γοῦν κατὰ βάθος γιὰτὶ τὸν ἀνα-
ζητεῖ, ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦν νὰ
μὴν τὸν ἀφήσουν νὰ τὸν βρῇ...

Εἶναι λοιπόν φυσικὸ καὶ κανονικὸ
νὰ ὑπάρχῃ ἡ ζήλεια σὲ κάθε γυ-
ναῖκα, ἀλλὰ μέσα σὲ λογικὰ ὅρια.
Ὅταν ξεφεύγῃ ἀπ' τὰ ὅρια αὐτὰ
κι' ἀπ' τὸν ἐλεγχὸ τῆς λογικῆς, γί-
νεται πιά μιὰ μορφή νευρασθενείας,
ποὺ χρειάζεται εἰδικὴ ψυχιατρικὴ θε-
ραπεία.

Προσοχὴ λοιπὸν σ' αὐτὲς τὶς ξα-
φνικὲς ἐξέφωξες τῆς ἐμφυτῆς γυναι-
κεῖας ζήλειας! Σὲ τέτοια περίπτω-
σι, ἐπιβάλλεται νὰ ἐπικρατῇ ἡ
λογικὴ, νὰ ξαναπάρῃ τὰ ἥνια καὶ νὰ
ἐμποδίσῃ συνέπειες τραγικῆς κάπ-
της. Ὁ χρόνος κι' ἡ ὑπομονὴ διορ-
θώνουν συνήθως τὸ κάθε τι...

Οἱ ἄνδρες μπορεῖ κι' αὐτοὶ νὰ ζη-
λέψουν τὶς γυναῖκες τους ἢ τὶς ἀ-
γαπημένες τους, ὅταν τὶς ὑποπτεύ-
ονται ὅτι παίζουν «διπλὸ παιγνίδι»,
ἢ ὅταν φοβοῦνται ὅτι προσπαθεῖ νὰ

τοὺς ἐκτοπίσῃ κάποιος ἀντίζηλος.
Στὴν περίπτωσί τους ὅμως, ἡ ζή-
λεια—εἴτε δικαιολογημένη εἴτε ὄχι
—εἶνε λιγώτερον ἐντονὴ, ἐπιμονὴ καὶ
βασανιστικὴ.

Γιὰτὶ ὁ ἄντρας, μὲ τὸν ἀπροσμέ-
τρητο ἐγωισμό του, δὲν αἰσθάνεται
ποτέ τὸν ἑαυτὸ του κατώτερο ἀπ'
τοὺς ἄλλους ὁμοφύλους του, ὅπως
ἡ γυναῖκα. Ἐξ ἄλλου, ἔχει πάντα
τὴν πεποίθησι ὅτι θὰ μπορέσῃ κά-
ποτε καὶ μὲ κάποιον τρόπο ν' ἀπο-
κτήσῃ κάτι ποὺ ἐπιθυμεῖ (ἀρκεῖ νὰ
νε ἕνα πράγμα λογικὸ).

Κι' ὅταν ἀκόμη πρόκειται γιὰ
μιὰ γυναῖκα ποὺ τοῦ ξεφεύγει, μπο-
ρεῖ νὰ προστατέψῃ τὸν ἐγωισμό του
μὲ τὴ γνωστὴ φράσι γιὰ «τὶς ἄλλες
πορτοκαλίες ποὺ κάνουν πορτοκαλί-
α». Θὰ μπορούσε δέδοται νὰ σκεφθῇ
μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ μιὰ γυναῖκα στὴ
θέσι του. Δυστυχῶς ὅμως, οἱ κοινο-
νικὲς συνθήκες δὲν συγχωροῦν στὴ
γυναῖκα νὰ... τραγῇ ὅποια πορτο-
καλιά τῆς ἄρσει, μὲ δικὴ τὴν πρω-
τοβουλία, δίχως σχετικὴ πρόσκλησι!

Πρέπει νὰ προσθέσουμε ὅτι δὲν
εἶνε ὁλαβερὲς ὅλες οἱ μορφές κι' οἱ
βαθμοὶ τῆς ζήλειας. Πολλὲς φορὲς
μάλιστα λίγη ζήλεια ὠφελεῖ. Μιὰ
γυναῖκα π.χ. ποὺ φοβάται πὼς θὰ
τῆς κλέψουν τὸν ἄντρα τῆς ἢ τὸν ἀ-
γαπημένο της, προσπαθεῖ νὰ γίνῃ
πιὸ γοητευτικὴ, πρὸς ἀντίστοιχὴ καὶ
πιὸ ἀπαραίτητη. Δὲν ἐπιτρέπει στὸν
ἑαυτὸ τῆς νὰ καταπέσῃ, νὰ γερά-
σῃ καὶ νὰ χάσῃ τὸ θέλητρό της
πρὸ τῆς ὥρας τῆς.

Ἐπίσης ἕνας ἄντρας ποὺ ζηλεύει
γιὰ τὶς ἐπιτυχίες ἑνὸς ἄλλου, ἀνα-
πτύσσει μεγαλύτερη ἐνεργητικότητα
καὶ βάζει τὰ δυνατά του γιὰ νὰ τὸν
φτάσῃ καὶ νὰ τὸν ὑπερβῇ. Δίχως τὸ
κίνητρο τῆς ζήλειας, πολλὲς ἐπιτυ-
χιες δὲν θάχαν πραγματοποιηθῇ.

Ἐφ' ὅσον ἡ ζήλεια παίζει τόσο
σπουδαῖο ρόλο στὸ γάμο, εἶνε φυ-
σικὸ νὰ σκέπτονται πολλὲς γυναι-
κες νὰ ξανακερδίσουν τὸν ἄπιστο
σύζυγό τους κάνοντάς τον νὰ τὶς ζη-
λέψῃ. Ἄν ὅμως ρωτοῦσαν τοὺς εἰ-
δικούς ψυχιάτρους, ἐκείνοι θὰ τοὺς
ἀπαντοῦσαν, μὲ τὴν πολυτιμὴν πείρά
τους, ὅτι ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε κατα-
δικασμένη κατὰ 99% σ' ἀποτυχία.
Ἀκόμη καὶ στίς λίγες περιπτώσεις
ποὺ ὁ σύζυγος «συνέρχεται» βλέ-
ποντας τὴ γυναῖκα του νὰ φλερτα-
ρῇ μὲ ἄλλον, μένει στὸ βάθος τῆς
ψυχῆς του ἡ ὑποψία κι' ἡ προσβο-
λὴ τοῦ ἐγωισμοῦ του, ποὺ δηλητη-
ριάζουν γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία τοῦ
ἀνθρώπου. Γιὰτὶ κάθε σύζυγος, εἴ-
τε πιστὸς εἴτε ὄχι, ἔχει ριζωμένη
τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶνε δι-
κὴ του, κτήμα του, κι' ὅτι ἀποκλείε-
ται ἀπολύτως κι' ἡ παραμικρότερη
ἐρωτικὴ δοσολογία τῆς μ' ἄλλον
ἄντρα.

Θὰ τὸ χαρακτηρίσετε δέδοται ἐ-
γωιστικὸ αὐτὸ ἐκ μέρους τῶν ἄν-
δρῶν. Ἴσως νὰ συμβαίη κι' αὐτό.
Πάντως ἡ ἀξίωσις τῶν ἀρρένων πει-
ρὶ ἀπολύτου ἀποκλειστικότητος τῆς
γυναίκας ποὺ ἀποτελεῖ τὸ συντροφ-
εῖος τῆς ζωῆς τῶν, εἶνε ἐντελὴς ψυχολο-
γημένη. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀνδρική ψυχο-
σύνθεσις. Ἀς μὴ ξεχνάμε ἀλλοστε
καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Γερμανοῦ φίλο-
σοφου: «Ἡ γυναῖκα εἶνε ἀναφαίρε-
το κτήμα τοῦ σύζυγου τῆς».

Τὸ κουκλοθέατρον

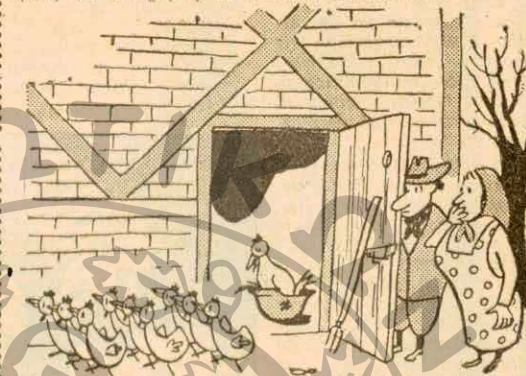
Τὸ μοναδικὸ παιδικὸ θέαμα, τὸ
κουκλοθέατρον ὁ «ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΥ-
ΤΟΥΣΗΣ», δίνει διασκεδαστικὰς
παραστάσεις γιὰ τοὺς μικροὺς θεα-
τὰς στὸ Ἑλληνικὸ Ὡδεῖον Φειδίου 3,
κάθε Κυριακὴ στίς 11 π. μ. καὶ
4 μ. μ.

Ὁ γιὰ τὸ ὅς: Πρέπει νὰ ἐγγειωθῇ ἀμέσως,
ἀδελφὴ, γιὰτὶ ἔχει ὀξεία σκοληκοειδίτιδα!
(Τοῦ Π. Ποταμίανου)

—Πῶς τὸ βροῖσκες;...
—Ἄν εἶναι σοῦπα, τῆς λείπει ἀλάτι... Ἄν
ὅμως εἶναι κρέμα, τότε θέλει βανίλια...

ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ
—Στὸ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ θάλλῃς τὴν κλωσσα μέ-
σα σὲ παλιὸ χειρῶνικό κρόνος!...

Ὅταν ὁ ναύαρχος παρακολουθεῖ τὰ μεγάλα γυ-
μνάσια τοῦ στόλου!...

Τρεις από τις ωραιότερες και δημοφιλέστερες ποικιλίες όρχεοειδών.

Καλλιτεχνήματα της Φύσεως

Η ιστορία κι' η καλλιέργεια των όρχεοειδών

Είπε αναμφισβήτητο ότι ο ασφαλέστερος δρόμος που οδηγεί στην καρδιά του ανθρώπου, περνάει... απ' το στομάχι του. Αυτό σημαίνει ότι κερδίζει την αγάπη του η γυναίκα που του μαγειρεύει νόστιμα φαγητά του γούστου του.

Άλλο τόσο βέβαιο λοιπόν είναι ο συντομότερος δρόμος προς τη γυναίκα καρδιά, περνάει απ' το ανθοπωλείο! Ένα ωραίο μπουκέτο αποτελεί εύλογη κι' ευγενική τρόπο αίσθηματικής εκμυστηρεύσεως, που δεν αφήνει αδιάφορη ούτε και την πιο σκληροκαρδη. Σίγουρα κι' ο Άδωνις θα γοήτευσε την Εύα προσφέροντάς της τα ωραιότερα λουλούδια του Κήπου της Έδεμ!

Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν ήταν όρχεοειδή τα λουλούδια αυτά. Πάντως, δεν θα τα ακριβολογώσε βέβαια ο Άδωνις, όπως οι σημερινοί άσκητικοί απόγονοί του.

Πραγματικά, τα έκλεκτα όρχεοειδή, που καλλιεργούνται σε ειδικές σέρρες, κοστίζουν πανάκριβα. Χάρη στο πάθος των γυναικών για τα λουλούδια κι' εξωτικό αυτά λουλούδια, έχει δημιουργηθεί μία επικερδέστατη «βιομηχανία».

Κανένα άλλο λουλούδι στον κόσμο δεν έχει τόσο έλκυστική και περιπετειώδη ιστορία, όσο τα όρχεοειδή. Έχουν πατρίδα τους τις ζούγκλες των τροπικών, τα δάση του Αμαζονίου ή τους βάλτους της βορείου Βιρμανίας. Από εκεί εισήχθησαν στην Ευρώπη, στα μέσα του 18ου αιώνα.

Τον πρώτο καιρό, πριν αρχίσει η συστηματική καλλιέργειά τους στις ευρωπαϊκές χώρες, επάγγελματιες «κνηγοί όρχεοειδών» εξερευνούσαν τις μακρινές και άγριες αυτές περιοχές κι' αψηπούσαν τους ανατριχιαστικότερους κινδύνους, για να βρουν λουλούδια παράξενα και πολυχρώμα. Φυσικά, πουλούσαν πανάκριβα τα ευρήματά τους, από 800 ως 1.000 λίρες τη ρίζα!

Μά ήταν δικαιολογημένοι, γιατί αναγκάζονταν να εισχωρήσουν με χίλιους κόπους στα παρόθινα δάση, να φτάσουν σε μέρη απρόσιτα αντιμετωπίζοντας αλώστοτες

καινιδάτους, δηλητηριώδη έντομα κι' έρπετα... Οι ιθαγενείς τους θεωρούσαν... τρελλούς, και δύσκολα δέχονταν να τους προσφέρουν τις υπερασίες τους για το καλόγημα των άποσκεινών τους.

Έτσι αναγκάζονταν να εισχωρούν μέσα στη ζούγκλα με λίγους ιθαγενείς. Κι' εκτός απ' τους κινδύνους που αναφέραμε παραπάνω είχαν ν' αντιμετωπίσουν και τα τρομερά θηρία των παρθένων δασών. Πολλοί από τους κνηγούς αυτούς των όρχεοειδών πληρώσαν με τη ζωή τους την αποστολή τους να εισχωρήσουν, χάριν των σπανίων αυτών λουλουδιών, στην καρδιά της ζούγκλας, όπου τους κατασπαράζαν διάφορα άγρια.

Εκτός απ' το θάρος και την αντοχή, οι κνηγοί όρχεοειδών έπρεπε να έχουν και μάτια-διαπεραστικά, για ν'

Οι Αμερικανίδες συνηθίζουν να στολίζουν τα μαλλιά τους με πανάκριβα όρχεοειδή...

ανακαλύπτουν τα λουλούδια που ζητούσαν ανάμεσα στο χάος της τροπικής βλάστησης. Γιατί τα όρχεοειδή ζουν παρασιτικά, εις βάρος άλλων φυτών, κι' είναι κρυμμένα ανάμεσά τους — άλλοτε μέσα σε κουφάλες δέντρων, άλλοτε μέσα σε θαμνούς γεμάτους φείδια, άλλοτε κάτω από καταφράκτες ποταμών, που είναι γεμάτοι από κροκοδείλους...

Αφοῦ ανακάλυπταν το

όρχεοειδές, οι κνηγοί το εξαγάγαν με τις ρίζες του (που έχουν συνήθως μορφή δολφίνου) και φρόντιζαν για τη διατήρησή του ως ότου το παραδώσουν στον αγοραστή.

Χάρη στις προσπάθειες λοιπόν των τολμηρών αυτών τυχονομάτων, η βοτανική επιστήμη μελέτησε 5 χιλιάδες είδη όρχεοειδών. Μερικά απ' αυτά βλαστάνουν και στις ευρωπαϊκές χώρες, σε αγρία κατάσταση, είναι όμως μικρά, δίχως άρωμα, κι' ενδιαφέρουν μόνο τους βοτανολόγους. Τα άλλα, οι ποικιλίες των τροπικών λουλουδιών, καλλιεργούνται συστηματικά σε μεγάλα θερμοκήπια. Οι ανθοκόμοι τους έχουν δώσει μακροσκελέστατα και δυσκολοπρόσπερα όνοματά, που θα ταιρίαζαν μάλλον... σε σπάνιες αρώματες, πασά σε τέτοια καλλιτεχνήματα της φύσεως!

Τα όρχεοειδή — όπως και τα περισσότερα φυτά — είναι εξαιρετικά εύαίσθητα στις ατμοσφαιρικές μεταβολές κι' ευχρηστών μόνο σ' ένα περιβάλλον σαν εκείνο απ' το οποίο προήλθαν αρχικά. Τα θερμοκήπια λοιπόν απομυμνούνται τη θερμότητα και την υγρασία της ζούγκλας. Το χειμώνα διατηρείται σταθερή θερμοκρασία με εγκαταστάσεις κλιματισμού. Το καλοκαίρι, η σκεπή διαρρυθμίζεται έτσι ώστε να διασκορπίζει το ήλιο φως όπως οι πυκνές φυλλώσιες των τροπικών δασών. Για το πότισμα χρησιμοποιείται μόνο βροχινό νερό, κι' οι γλάστρες των φυτών περιέχουν ένα μίγμα από ειδικές ίνες και φυτικά υπολείμματα.

Οι πολλαπλασιαστές των όρχεοειδών γίνεται είτε με σπόρους, είτε με χείρισμα των βολβών κάθε 4 χρόνια. Για να βλαστήσει και ν' ανθίσει ένα τέτοιο φυτό, χρειάζεται 8—10 χρόνια.

Με επιτυχίες, «διασταυρώσεις», οι ανθοκόμοι έχουν επιτύχει τους πιο περίεργους συνδυασμούς χρωματισμών, σχημάτων, ραβδώσεων, τόσο που τα λουλούδια κάθε ρίζας δεν είναι ποτέ τελείως όμοια με των άλλων.

Δεν κατάφεραν όμως ακόμη να δημιουργήσουν όρχεοειδή με γνήσια ροζ απόχρωση. Έχει παρατηρηθεί δε ότι αυτό είδικά το χρώμα ζητούν περισσότερο οι γυναίκες, μολονότι μπορούν να διαλέξουν ανάμεσα σε τόσα άλλα. Έτσι, αποδεικνύεται για μιὰ ακόμη φορά μιὰ παλιά αλήθεια: ότι η γυναίκα θέλει πάντοτε ότι δεν μπορεί να έχει!

Τα αντίθετα έλκονται...

Ο Τζάιμς Μόρρις, άνθρωπος 1 μ. 47 και βάρους 28 κιλών, που είναι γνωστός με το όνομα «ο άνθρωπος-σκελετό», κι' η Μυρτώ Κορμπέν, άνθρωπος 1 μ. 65, βάρους 215 κιλών, που είναι γνωστή ως η «γυναίκα-ελέφανς», έκαναν τελευταία τους γάμους τον στο Λος Άντζελες.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Περίττον...

— Άν είχες ένα διαμεταμοιωμένο πώς θα το έδενες;

— Πρώτα-πρώτα θα παντρευόμουν, ύστερα...

— Άρκει! Είπε περίττο να συγχίσης. Κατάλαβα!...

— Η ιδιοτροπία πελάτησα: Μα επί τέλους, τόσο δύσκολο είναι να μου θηπτε κατάλληλα παπούτσι...

— Ο καταστηματούχος: Άντιχώς, κυρία μου, δεν έχουμε παπούτσια... μικρά απ' έξω και μεγάλα από μέσα!...

— Ο κ. καθηγητής, είναι ευθιμένο στην εργασία του. Σαφικά, η γυναίκα του το φωνάζει:

— Γαίωρε! Γαίωρε!... Ο γυιός μας ήπιε όλο το μελάι! Τι να κάνω τώρα, Θεέ μου!...

— Κι' ο άσχημος καθηγητής άπαντάει, χωρίς να διακόψει το διάβασμά του:

— Γράψε με μολύβι...

— Δύο αντίπαλοι, που πρόκειται να μονομαχήσουν, φτάνουν στο πεδίο της τιμής.

— Για να ξεπληρώ η προσβολή που μου κάνατε, λέει ο πρώτος, πρέπει ο ένας απ' τους δύο μας να μείνει εδώ! Κι' ο άλλος, προθυμότητα:

— Μείνετε σείς! Εγώ φεύγω!...

— Ένας σχολικός επιθεωρητής επισκέπτεται το σχολείο κάποιου χωριού. Βρίσκει τις τσέτες όχι πολύ καθαρές και κάνει παρατηρήσεις στο δάσκαλο. Μεταξύ των άλλων, περνάει το δάχτυλό του πάνω από ένα γεωγραφικό χάρτη.

— Κυτάχτε! Λέει αυστηρά. Κυτάχτε σκόνη!...

— Μα είνε φυσικό, απαντάει ο δάσκαλος.

— Φυσικό; Τι θέλετε να πείτε;

— Επιτρέψατέ μου να σας παρουσιάσω ότι βάλατε το δάχτυλό σας στο μέρος που παριστάνει... την έρημο της Σαχάρας!

— Ο γιατρός στη γυναίκα του άρωστών:

— Κατωρθώσατε να κινήτε τον άντρα σας να ιδρώσει, όπως σας είχα συστήσει;

— Βέβαια, γιατρέ μου! Έφτασε μόνο να του δείξω το λογαριασμό της μοδίστρας μου!...

— Ένας απάχης, με το περιστρωφό στο χέρι, σταματάει τη νύχτα ένα δασάτη, σε κάποιο έρημικο δρόμο. Κι' εκείνος, βλέποντας τις απειλητικές του διαθέσεις, τον ικετεύει με δάκρυα:

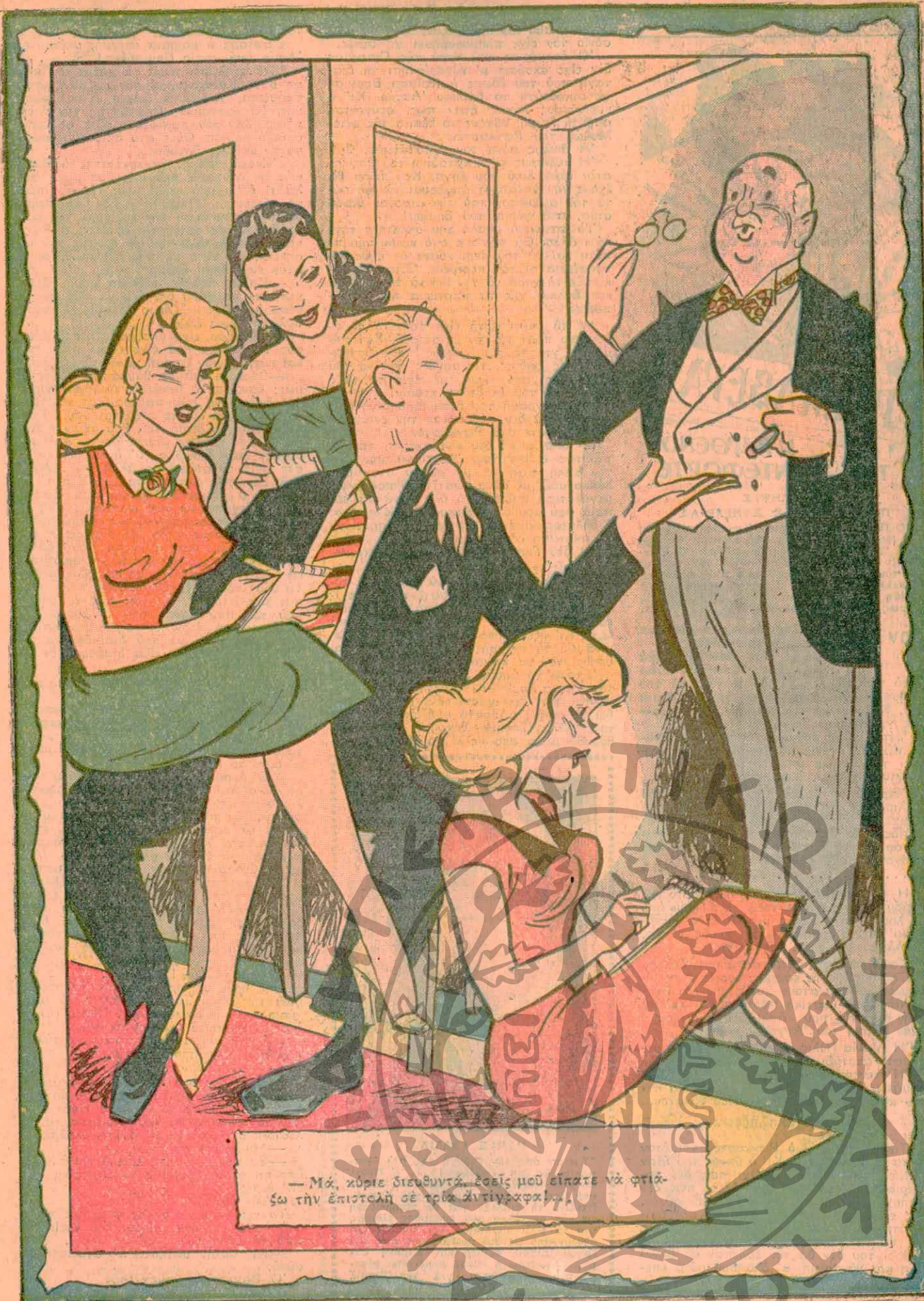
— Αφήσον με! Έβαψα σήμερα τη γυναίκα μου... Θάταν τρομερό... να πάω να την ξαναβρώ τόσο γρήγορα!

— Πώς λεγόταν, μικρό μου, η μαμά σου, πριν να παντρευτεί με το μπαμπά σου;

— Μα... νομίζω πως λεγόταν «Σενοδοχείον Άνεσις».

— Τι λες, παιδί μου; Τρελλάθηκες;...

— Αυτό τ' όνομα είναι γραμμένο στις πετσέτες του σπιτιού μας...

— Μά, κύριε διαδυντά, εσείς μου είπατε να φτιάξω την έπιστολή σε τρία χιτιγράφα!...

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Πάπας προέβλεπε στον Ραγκαστέν να πάει στο Μοντεφόρτε και να αιχμαλωτίσει τον κόμη Λάμα, πατέρα της Πριμαβέρα. Ο Ραγκαστέν αρνείται. Κατόπιν αυτού τον πιάνουν και τον κλειώνουν στο δολοφονικό σ' ένα σκοτεινό κελλί. Ο Καίσαρ Βοργιάς σκέφτεται να κατέβει στο κελλί του και να μάθει για τις σχέσεις του Ιππότη με την κόρη του Λάμα.

9ον Στο τέλος, όμως, το αίσθημα της ζήλειας υπέρσχυσε. —Θα πάω! είπε. Δεν θα ήσυχάζω αν δεν εξασφαλίσω, δεν μάθω αυτό που θέλω. .. Στην ανάγκη, θα του προσφέρω για αντίλλαγμα την ελευθερία του. Και δεν θα είναι, δέβαινα, τόσο τραγικό για να μην δεχτεί. —Ήταν τώρα έρθος κι' αφού δεβαιώθηκε πως το έγχειριδιό του δισκοτών στη θέση του, βγήκε από το δωμάτιο.

Όταν έφτασε στο Ισόγειο, πήρε από τη θέση όπου βρίσκονταν το κλειδί του κελιού του Ραγκαστέν κι' ένα άλλο που άνοιγε τις κλειδαριές που έσμιγαν τις αλυσίδες των δεσμών του Ιππότη κι' έπειτα άρχισε να κατεβαίνει τις σκάλες, που οδηγούσαν στο υπόγειο.

Η Λουκρητία είχε γυρίσει εκείνο το δρόμο μόνη στον άνακτορά της. Πήρε εκεί το λουτρό της, έφαγε μερικά κρύα φαγητά κι' έπειτα ξαπλώθηκε στο κρεβάτι της. —Αλλά κοιμήθηκε πολύ λίγο.

Κατά τα μεσάνυχτα, σηκώθηκε, ούρεσε ένα άραχνόφραστο φέρεμα, έριξε έναν εύρυχωρο μανδύα στους ώμους της και βγήκε από μια μυστική πόρτα που έβλεπε στην πλατεία που απλωνόταν μπροστά στον Πύργο του Αγγέλου.

Η Αιώνια Πόλις κοιμόταν τυλιγμένη μέσα στο σκοτάδι και τη σιωπή. —Η Λουκρητία προχωρούσε με γρήγορα βήματα. Βιαζόταν να γευθεί τον έρωτα και την απόλαυσι στο κατώφλι του θανάτου...

Νύχτα εκπλήξεων

Την ώρα αυτή, ο Ραγκαστέν κοιμόταν μέσα στο κελλί του. Κι' ο ύπνος του ήταν ήρεμος και γαλήνιος. «Οχι πως δεν λογάριζε το θάνατο. Αλλά ήξερε πως δεν υπήρχε τρόπος να γλυτώσει απ' αυτόν. Κι' είχε πάρει την απόφασιν να μην αφήσει την ψυχή του να λυγίση. Θα υπέμενε τα πάντα με καρτερία και θάρρος. Οι έχθροι του δεν θα τον έδελπαν να δειλιάσει και να τρέμει, μ' όλο που αυτό επέδωκαν κι' αυτό έπιθυμούσαν. —Ο Ιππότης δεν άγνοούσε, άλλωστε, τί τον περίμενε. —Ήξερε ως και τις παραμυ-

κρότες λεπτομέρειες της δοκιμασίας του θανάτου που του προωρίαν. —Ο δόν Γκαρσόνιο τον είχε πληροφορήσει γι' αυτές. —Ο έφημέριος του ναού της Παναγίας δεν είχε ακούσει μ' ευχαρίστησι τη διαταγή που του έδωσε ο Καίσαρ Βοργιάς να συνοδεύσει το θάρνο Λάστορ. Κι' ο κυριώτερος λόγος ήταν πως, φεύγοντας από τη Ρώμη, θαχανε το θέαμα της έκτελέσεως του Ραγκαστέν.

—Η σκέψις αυτή τον άναστατώνε. —Η σύλληψις κι' η καταδίκη του Ραγκαστέν ήταν δικό του έργο. Και τώρα θα έχανε την υπέρτατη απόλαυσι να ιδή αυτό τον άνθρωπο, που τον μισούσε θανάσιμα, στα χέρια του δημίου! —Το σατανικό μυαλό του σκέφτηκε τότε κάτι άλλο. Θα πήγαινε στο κελλί του Ιππότη και θα του περιέγραφε με κάθε λεπτομέρεια τί τον περίμενε. —Ετσι θα δοκίμαζε τη χαρά να τον ιδή να τρέμει προκαταβολικά για τα μαρτύρια που θα υπέφερε.

Με τη σκέψι αυτή είχε πάει το προηγούμενο πρωί να τον επισκεφθεί. Και του μίλησε για τους ποινικούς, τους δατράχους, τις έχιδνες, τις σαύρες, για να του περιγράψει, στο τέλος, με ποιο τρόπο ο δήμιος θα του έκοβε το κεφάλι.

—Η περιγραφή του ήταν άριστουρηματική. —Αλλά δεν προκάλεσε την έντύπωσι που περίμενε στο Ραγκαστέν.

—Όλα αυτά δεν είναι τίποτε, του απάντησε ο Ιππότης. —Αρκεί να μην έχω την κακή τύχη να με ρίξουν στον ίδιο λάκκο μαζί με σένα. Γιατί μου προκαλείς μεγαλύτερη άδηα από όλα αυτά τα ερπετά που μου άπαρίθυμους... —Αφίνα πως η δηλητηρίασημένη άναψή σου μπορεί να με σκοτώσει στη στιγμή.

—Ο δόν Γκαρσόνιο έφυγε άπογοητευμένος. —Μετά την άναχώρησι του σατανικού αυτού ρασφόρου, ο Ραγκαστέν δεν είχε ιδεί κανένα άλλον έκτος από ένα δεσμοφύλακα, που του πήγε λίγο ψωμί και νερό. Κι' ήξερε πως δεν θα ξανάβλεπε κανένα ως τη στιγμή που ο δήμιος κι' οι βοηθοί του θα πήγαιναν να τον πάρουν.

—Εκείνο το βράδυ, ο Ραγκαστέν κοιμόταν ήρεμα, σαν τον άνθρωπο που, βλέποντας πως έχει χάσει κάθε έλπιδα, σκύβει το κεφάλι μπροστά στη σκληρή μοίρα του. —Αλλά έυπνησε, ξαφνικά, άκούγοντας θόρυβο μέσα στο κελλί του. —Άνοιξε το-

Η ΜΙΣ ΓΑΛΛΙΑ

—Υστερα από την έκλογη της στη Μασσαλία ως μίς Γαλλία 1951, η Νικόλ Φορνιέ έκανε μια θρησκευτική εισοδό στο Παρίσι. —Ο οικος μόδας της Μαρσέλ Ντεβίνι τη διάλεξε για να παρουσιάσει τα νέα μοντέλα που κρεμόσσε ειδικώς για το φιλμ «Ολιδίσι» και που θα φορεθούν από τις δυο πρωταγωνίστριες του έργου. —Έντιξ Φεγιέρ και Σιμόνη Σιμόν. —Ανωτέρω η Νικόλ φορεί ένα φέρεμα που προορίζεται για την Έντιξ Φεγιέρ.

τε τα μάτια του κι' είδε μπροστά του τον Καίσαρα Βοργιά.

—«Έφτασε η μοίρασι στιγμή, σκέφτηκε. —Αντίο ζωή, αντίο Πριμαβέρα!...». —Είχε σπληλώσει τώρα τα μάτια του πάνω στον Καίσαρα και τον κτύπαζε κατά πρόσωπο, χωρίς να δείχνει ίχνος ταραχής. —Ο νυχτερινός επισκέπτης του ήταν μόνος. Δεν τον συνώδευαν ούτε φρουροί, ούτε ο δήμιος. Ούτε στο διάδρομο άκούγεται κανένας θόρυβος.

—«Έκαμα λάθος, ξανασκέφτηκε ο Ραγκαστέν. Δεν ήρθε ακόμη η ώρα μου. —Αλλά τί θέλει στο κελλί μου; Νομίζω πως το μάντευσα... —Όπως κι' ο δόν Γκαρσόνιο, θέλει ν' άπολαύσει την έκδίκησί του...». —Ενώ έκανε αυτές τις σκέψεις, ο Ραγκαστέν έβγαλε όλα του τα δυνάτα για να σηκωθεί κι' είπε με περιγελαστική φωνή στον επισκέπτη του:

—Καλώς ήρθατε, αυθέντα μου... Συχωρήστε με γιατί δεν ήμν να σας προσφέρω καθίσμα... —Όπως βλέπετε, είμαστε πολύ φτωχικά εδώ... —Ο Καίσαρ είχε άκουμπήσει στο έδαφος το φανάρι που είχε φέρει μαζί του και κτύπαζε τον Ιππότη χωρίς να λήξει.

—«Ηθθατε για να θαυμάσετε το έργο σας; Ξαναείπε ο Ιππότης. —Λυπάμαι γιατί δεν μπορώ να σας παρουσιάσω το πρόσωπο που θα είχατε στη θέση μου... —Γιατί, δέβαινα, η θέση που έχω σήμερα είναι εκείνη που έπρεπε ναχέτε σεις... —Δολοφονήσατε έναν άνθρωπο, κι' όμως δεν είσατε σεις άλυσσοδεμένοι άλλα γά... —Αυτό μου φαίνεται ακατανόητο... —Αλήθεια, τί γίνεται ο κύριος πατέρας σας;... —Κόντεψα να ξεχάσω να σας ρωτήσω... —Είνε Ι-κανώτατος άνθρωπος και τον εκτιμώ πολύ. —Δεν μου δόθηκε ποτέ ως σήμερα η ευκαιρία να ιδώ έναν άνθρωπο, τόσο δόλιο και πανούργο σαν αυτόν που να προσπαθεί να έμφανίζεται σαν ήμιος και ελίκρινος... Το ύφος του με ξεγέλασε τόσο πολύ, που για μία στιγμή, πίστεψα πως οι θήμες που τον παρίσταναν σαν δολοφόνο και δηλητηριαστή ήταν καθαρές σκυφαντίες. —Σας παρακαλώ να του διαδιδάσετε τη λύπη μου γιατί τον είδα διαφορετικόν από ό,τι είνε...»

—Ο Καίσαρ σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος χωρίς να πη τίποτε. —Την ίδια στιγμή ο Ραγκαστέν έσκασε στα γέλια. Αυτό το γέλιο, που προερχόταν από έναν άνθρωπο άλυσσοδεμένο, άνηχούσε μ' έναν τρόπο πολύ άλλοκοτο μέσα σ' αυτό το κελλί.

—Ο άναρωτιώσατε γιατί γελώ, είπε οε λίγο ο Ραγκαστέν. —Σας πληροφορώ, λοιπόν, πως γελώ για τον έαυτό μου. Δεν νομίζω πως ένας άνθρωπος, θα υπουρούσε να φανή τόσοσν άφελής όσον είνω. —Φαντασθήτε, λοιπόν, ότι στην αρχή σας πέρασα για ένα μεγάλο στρατηγό. —Αλλά δεν είσατε τίποτε άλλο από ληστής. Κι' η άστραφτερή ρουφήα που έδλεπα στα χέρια σας ήταν ένα δολοφονικό έγχειριδιό... —Αλλά όποσδήποτε, είσατε έ-ας δολοφόνος, πράγμα που είνε κάτ... —Βλέπω, όμως, πως πρέπει να σας κατεβάσω κι' από το δάθρο του δολοφόνου και να σας βάλω στην ίδια θέση μ' αυτό το σκυλήκι, το δόν Γκαρσόνιο... —Κι' αυτός επίσης ήρθε με την ίδια πως θά του έδιναν την ευκαιρία ν' άπολαύσει το μαρτύριο και την άγωνία μου. —Πέστε την αλήθεια, γι' αυτό δεν ήρθατε εδώ; —«Ηρθα για να σας προσφέρω την ελευθερία, απάντησε ο Καίσαρ. —Την ελευθερία; —Ναί. Είνε αλήθεια πως εγώ σκότωσα τον Φραγκίσκο. —Αλλά κείνος που καταδίκησθηκε γι' αυτό το έγκλημα είναι σύ... —Αν το θελήσης, θα λύσω άμέσως τις αλυσίδες σου και θα σ' άφίσω ελεύθερο... —Δεν καταλαβαίνω... —Θα σου εξηγήσω, είπε ο Καίσαρ με ύποπτη φωνή. —Αγαπάς τη Βεατρίκη, δεν είν' έτσι; —Την αγαπώ! —Το χέρι του Καίσαρος σφίχτηκε πάνω στη λαβή του έγχειριδίου, που κρεμόταν από τη ζώνη του. —Κι' αυτή; ρώτησε. —Σ' αγαπάει κι' αυτή; —Ο Ραγκαστέν χαμογέλασε. —Και τί σας ενδιαφέρει αυτό; αυθέντα; είνε

—Ο Καίσαρ έκανε ένα δήμα προς το μέρος του. Τα μάτια του γυάλιζαν, όπως στις στιγμές που ο θυμός κυριαρχούσε άπόλυτα πάνω του και τον παρακινούσε σε πράξεις βίας.

—Θα μιλήσης! φώναξε άφίοντας κατά μέρος τα τεχνάσματα που είχε σκεφτεί να χρησιμοποιήσει, όταν αποφάσισε να πάη να επισκεφθεί τον Ιππότη στο κελλί του. —Απαίτώ να μιλήσης!

—Ο Ραγκαστέν συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις του. Μία τρελή ιδέα είχε περάσει ξαφνικά, από το μυαλό του.

—Αυθέντα, είπε, κάνετε λάθος. Δεν θα μάθετε τίποτε! —Θα πάρω το μυστικό μου μαζί μου σόν τάφο!

—Μαντεύω! βρυχήθηκε ο Καίσαρ. —Εγίνε δική σου!... —Θα πεθάνης στη στιγμή, άθλιε!

—Λέγοντας αυτά, έβγαλε το έγχειριδιό του κι' ώρμησε πάνω του.

—Ο Ραγκαστέν, που περίμενε η καλύτερα που εύχόταν αυτή την επίθεσι, σήκωσε άμέσως τις άλυσίδες του και, με μία κεραυνόβολο κίνησι άρταξε με το δεξί του χέρι τον καρπό του αντίπαλου του. Ταυτοχρονα έσφιξε τα δάχτυλα του άριστερου χεριού του πάνω στο λαιμό του Καίσαρος.

—Οι σιδερένιοι χαλκάδες που του είχαν περάσει στα χέρια συνδέονταν στη μέση με μία αλυσίδα μήκους μισού περσιου μέτρου. —Ετσι, τίποτε δεν τον έμποδίζει να τα κινή, συμπαρασύροντας και την αλυσίδα μαζί του.

—Η κίνησις του ήταν, όπως είπαμε, τόσο κεραυνόβολος, που ο Καίσαρ δεν πρόφτασε ν' άμυνθεί. —Είχε την έντύπωσι τώρα πως ένας σιδερένιος χαλκάς έσφίγγε το λαιμό του.

—Σε κρατώ! είπε ο Ραγκαστέν με ύπόκωφη φωνή.

—Ο Καίσαρ, έκαμε, ώστόσο, μία κίνησι για να γλυτώσει προς τα πίσω. —Αλλά δεν ήρθε τη δύναμη να την άποτελεώση. Τα δάχτυλα του Ραγκαστέν σφίχτηκαν με περισσότερη δύναμη στο λαιμό του και τον έκαμαν ν' άφίση έναν ύποκωφο ρόγχο πόνου και άγωνίας. —Πνιγόναν...Και, ξαφνικά, έπεσε στα γόνατα... —Υστερα σωριάστηκε κάτω άναίσθητος, και το έγχειριδιό ξεφυγε από τα χέρια του.

—Ο Ραγκαστέν χαλάρωσε το σφίξιμό του κι' έσχυσε πάνω του.

—Λίγο ακόμη και θα τον έπνιγα! ψιθύρισε, βλέποντας ότι η καρδιά του αντίπαλου του μόλις χτυπούσε.

—Ο Ιππότης δεν είχε καιρό να χάνη. Κι' άρχισε να ψάχνει στη ζώνη του Καίσαρος. —«Αν μου είπε ψέματα!... σκεφτόταν. —Αν δεν έχω μαζί του το κλειδί!»

—Αλλά, ξαφνικά, μία φωνή θοιάμβου ξεφυγε από τα χείλη του. Τα δάχτυλά του είχαν συναντήσει ένα μικρό κλειδάκι. —«Αυτό πρέπει να είνε», σκέφτηκε ο Ραγκαστέν.

—Είχε βρή τώρα το κλειδί. —Αλλ' έπρεπε να το περάσει στην κλειδαριά, που βρίσκόταν στη μέση της θωρείας άλυσίδας που κρεμόταν άνάμεσα στα δυο χέρια του και το πράγμα δεν ήταν εύκολο. Το κατάρθωσε, τέλος, έπειτα από πολλές προσπάθειες και συγκεντρώνοντας όλη του τη δύναμη, το γύρισε μέσα σ' αυτήν.

—Η κλειδαριά άνοιξε άμέσως. —Ο Ραγκαστέν δεν χρειάστηκε να κάνει τίποτε άλλο από το να βγάλει τις θωρείες άλυσίδες και να τις άποθέσει πάνω στο πάτωμα του κελιού του. Το ίδιο έκαμε και για κείνες που έσφιγγαν τα πόδια του.

—Ήταν ελεύθερος! —Για τη στιγμή, δηλαδή, μπορούσε να κινή ελεύθερα τα χέρια και τα πόδια του. —Γιατί η πραγματική ελευθερία άρχισε έξω από τους τοίχους της φυλακής του κι' ίσως έξω από τα τείχη της Ρώμης.

—Ξανάσκυψε τότε πάνω στον Καίσαρα. —Θα συνέλθω, ψιθύρισε. —Τι μοναδική ευκαιρία αν είχα την ψυχή ενός Βοργιά! —Και πόσο μεγάλη θα ήταν η ύπηρεσία που θα προσέφερα στην ανθρωπότητα!... —Αλλά δεν είμαι πλάσμενος για δολοφόνος. —Έβγαλε έπειτα τη ζώνη του Καίσαρος και την έσφιξε στη μέση του. —Υστερα, φόρεσε τη μαύρη βελούδινη τόκα του αντίπαλου του και τυλίχτηκε μέσα στον εύρυχωρο μανδύα του.

—Μαύ φαίνεται, ψιθύρισε, πως μπορώ να παραστήσω τον Καίσαρα Βοργιά. —Λέγοντας αυτά, έβριξε ένα τελευταίο βλέμμα στον λιποθυμισμένο αντίπαλό του και διευθύνθηκε προς την πόρτα. —Αλλά, τη στιγμή που ήταν έτοιμος να διασκελισή το κατώφλι, έκαμε μία άποτομη στραφή και ξανάγυρισε στα βήματά του. —Ξανάσκυψε τότε κι' άρχισε να περνάει προσεκτικά τις άλυσίδες στα χέρια και τα πόδια του Καίσαρος. —Επειτα κλείδωσε τις δυο κλειδαριές κι' εύχαριστήμένος απ' αυτό που είχε κάνει, άνοιξε την πόρτα του κελιού του και βγήκε στο διάδρομο.

—Αυτός ο διάδρομος φωτιζόταν μόνο από ένα φανάρι που έκαίγε μέσα στο κελλί. —Επειτα από μερικά μέτρα, διακλαδιζόταν σε δυο βραχίονες. —Ο πρώτος απ' αυτούς σταματούσε σ' ένα είδος πηγαδιού. Μέσα σ' αυτό λογαριάζε ο Καίσαρ να ρίξη το Ραγκαστέν, με τη συντροφιά μερικών έρπετων και άλλων ζώων, προτού τον παραδώσει στο δήμιο για να τον άποκεφαλίσω. —Ο δεύτερος προχωρούσε καμμία δεκαπενταριά βήματα. —Απ' αυτό το σημείο άρχιζε μία σκάλα.

—Ο Ιππότης διευθύνθηκε προς τα εκεί κι' άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκαλοπάτια. —Στην κορυφή αυτής της σκάλας στεκόταν ένας φρουρός, που κρατούσε ένα φανάρι στα χέρια του.

—Ο Ραγκαστέν τυλίχτηκε όσο καλύτερα μπορούσε μέσα στο μανδύα του και προχώρησε προς το μέρος του. —Τη στιγμή που περνούσε πλάι του, ο φρουρός τον ρώτησε:

—Ο αυθέντης μου έπιθυμεί να τον συνοδεύσω;

—Ο Ραγκαστέν απάντησε μ' έναν ύποκωφο γρυλλισμό, που μπορούσε να ύποθεθ όστι σήμαινε όχι.

—Ο φρουρός δεν είπε τίποτε άλλο. —Η πρώτη σκάλα κατέληξε σ' ένα εύρύχωρο κεφαλόσκαλο. Μία δεύτερη σκάλα άρχιζε από κεί.

—Στο τέρμα αυτής της δεύτερης σκάλας δεν υπήρχε κανείς.

—Ο Ραγκαστέν ανέπνευσε.

—Αλλά μία τρίτη σκάλα άρχιζε από κεί. —Ο Ιππότης άρχισε να την ανεβαίνει. —Αλλά δεν είχε διασκελισει περισσότερα από τρία ή τέσσερα σκαλοπάτια, όταν είδε έναν άνθρωπο που κατέβαινε και διευθυνόταν προς το μέρος του.

—Η σκάλα ήταν αρκετά στενή. —Ο Ραγκαστέν σταμάτησε κι' έφερε το χέρι του στη λαβή του έγχειριδίου που είχε στη ζώνη του. —Αν έκείνος που κατέβαινε τον άναγνώριζε, θα πέθαινε στη στιγμή.

—Ο άνθρωπος που έρχόταν από το αντίθετο μέρος έξακολουθούσε να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια. —Ενα φανάρι που βρίσκονταν στο επάνω μέρος της σκάλας έριχνε ένα άμυδρο φως προς τα κάτω.

—Μία ύποκωφη φωνή άκούστηκε ξαφνικά: —«Άδελφέ μου!

—Ο Ραγκαστέν άναγνώρισε άμέσως τη Λουκρητία.

—Είδες τί μας κάνει αυτός ο Άμερικάνος με τη βροχή; —Έχουν τόσες μέρες να βγαύν έξω τα κορίτσια μας... (Του Π. Παυλίδη)

—Αλλά κι' αυτή τον άναγνώρισε επίσης. —Νομίζω πως βλέπω μπροστά μου τον Ιππότη ντε Ραγκαστέν, είπε.

—Ο Ιππότης κατάλαβε πως ήταν μάταιο ν' άρνηθ.

—Δεν κάνετε λάθος, κυρία, απάντησε. —Λέγοντας αυτά, έβγαλε το έγχειριδιό κάτω από το μανδύα του και έτοιμάσθηκε να ύπερασπισθή τον έαυτό του, σε περίπτωση που η Λουκρητία καλούσε σε δοήθεια.

—Όπως βλέπω, δραπέτευετε, αγαπητέ μου Ιππότε, είπε η νεαρή γυναίκα, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

—Κυρία, απάντησε ο Ραγκαστέν. —Πληττα μέσα στο κελλί, όπου μ' έβριξε ο πατέρας σας.

—Κι' αισθανθήκατε την άνάγκη να βγήτε έξω, για ν' άναπνεύσετε καθαρόν άέρα; —Μάλιστα, κυρία, —Εκτός απ' αυτό, είχα να κάμω μία έπίσκεψι.

—Μία έπίσκεψι;... Σε καμμία όμορφη κυρία;

—Σε σας, δούκισσα!

—Σε μένα;

—Φανταζόμουν, κυρία, ότι δεν θα είχατε ξεχάσει το ραντεβού που μου δώσατε στην αίθουσα των άκροάσεων... —Από το αυστρό βλέμμα σας καταλαβαίνω πως είσατε θυμωμένη μαζί μου γιατί δεν ήρθε εκείνο το βράδυ... —Συχωρέστε με... —Ο πατέρας σας, ρίχνοντάς με σ' αυτό το κελλί, μ' έμποδισε να πραγματοποιήσω την έπιθυμία μου... —Είχατε την πρόθεσι, λοιπόν, ναρθήτε στο μεγάλο μου; ρώτησε η Λουκρητία κατάπληκτη.

—Σας το είπα, κυρία.

—Η νεαρή γυναίκα σκέφτηκε μερικά λεπτά.

—«Ας γίνη το θέλημά σας, είπε έπειτα. —Ελάτε!

—Σας άκολουθώ, κυρία δούκισσα. —Πρέπει να σας προειδοποιήσω, Ιππότε, ότι στο τέρμα αυτής της σκάλας βρίσκεται η αίθουσα της φρουράς, όπου μένουν ένας άξιωματικός και είκοσι άντρες. —Επειτα απ' αυτή βρίσκεται η αυλή του πύργου, όπου κινδυνεύετε να συναντήσετε πολλούς περιέργους... —Αφού διασχίσετε την αυλή θα συναντήσετε μία διαρεία πόρτα, που πρέπει ν' άνοιχτεί μπροστά σας, για να μπορέσετε να περάσετε. Μόνος δεν θα μπορέσετε να κάμετε ούτε είκοσι βήματα χωρίς να σας άναγκώσουν και να σας πιάσουν...

—Κυρία, απάντησε ο Ιππότης, από τη στιγμή που μου κάνατε την τιμή να μου έπιτρεψετε να σας συνοδεύσω, καμμία δύναμη στον κόσμο δεν θα μπορέσει να μ' έμποδισή από το να έκπληρώσω την έπιθυμία σας.

—Η Λουκρητία τον κτύπαζε από το κεφάλι ως τα πόδια.

—Θαυμάζω το θάρρος σας! είπε. —Όπως είνε προαναγγέλει η δούκισσα Λουκρητία.

ΟΙ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
—Είδες τί μας κάνει αυτός ο Άμερικάνος με τη βροχή; —Έχουν τόσες μέρες να βγαύν έξω τα κορίτσια μας... (Του Π. Παυλίδη)

σα, έπρεπε να περάσουν μέσα από την αίθουσα της φουράς. Ο αξιωματικός, μόλις τους είδε, έδωσε ένα παράγγελμα κι οι είκοσι άνδρες παρατάχθηκαν αμέσως σε δύο σειρές.

—Είμαι πολύ ευτυχισμένη που σας συνάντησα, αδελφέ μου, έλεγε η Λουκρητία δυνατά, ενώ χαιρετούσε μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο τον αξιωματικό... Αυτά τα ύποπεια με τρομάζουν... Δεν θα βρω ποτέ το θάρρος να τα έπισκεφθώ τη νύχτα... Ο αξιωματικός είχε ανοίξει την πόρτα. Η Λουκρητία κι' ο συνοδός της πέρασαν απ' αυτή, διέσχισαν τη μεγάλη αύλη κι' έφτασαν στη βαρεία πόρτα που οδηγούσε έξω. Κι' εκεί επίσης βρισκόταν ένας αξιωματικός και μερικοί στρατιώτες. 'Αλλ' όπως κι' ο πρώτος, πέρασε το Ραγκαστέν για τον Κάισαρα Βοργία κι' άνοιξε με σεβασμό την πόρτα.

—Ήταν καιρός! είπε ο Ραγκαστέν, αφήνοντας έναν αναστεναγμό, όταν έφτασαν έξω.

Η έρωτευμένη τίγρις

Η διαδρομή από τον πύργο του Άγγελου ως το «Χαρούμενο Ανάκτορο» ήταν πολύ μικρή. 'Αλλ' έπρεπε να περάσει κανείς από πολλούς μικρούς και στενούς δρόμους, που έμοιαζαν σαν λαβύρινθος.

Πολλές φορές, κατά τη διάρκεια αυτής της διαδρομής, ο Ραγκαστέν αναρωτήθηκε μήπως θα ήταν καλύτερο να το βάλει στα πόδια και να φύγει. 'Αλλά δεν συγκράτησε ένα αίσθημα περηφάνειας κι' η ενστικτώδης περιφρόνησις που ένοιωσε πάντα προς τον κίνδυνο.

—Ετσι, ακολούθησε πιστά τη δούκισσα της Μπισαγκλίας και πήγε μαζί της από μία μυστική πόρτα στο «Χαρούμενο Ανάκτορο».

Όλοι κοιμόνταν μέσα σ' αυτό. Η Λουκρητία τον ώδηγησε μέσα στο «ναό της Αφροδίτης», όπου τον είχε δεχτεί κάποια άλλη νύχτα.

—Καθήστε, ίππότε, είπε. Θα ξαναγυρίσω σε μία στιγμή.

Κι' έφυγε από μία μικρή πόρτα.

«Νομίζω πως πάω να καταστρέψω τον εαυτό μου με τα ίδια μου τα χέρια, σκέφτηκε ο Ραγκαστέν. Για ποιο λόγο ήρθα εδώ, ενώ μπορούσα να φύγω;... Ο Κάισαρ θαχρή συνέλθει τώρα από τη λιποθυμία του. Κι' αλλοίμονο μου αν ξαναπέσω στα χέρια του!...»

Η Λουκρητία ξαναγύρισε έπειτα από μερικές στιγμές, φέρνοντας ένα ασχημότατο δίσκο, όπου είχε βάλει διάφορα φαγητά. Πάνω σ' αυτόν υπήρχε ένα μοναδικό ποτήρι.

—Σας έφερα μερικά κρύα φαγητά, είπε, για να σας κάμω να ξεχάσετε το ξερό ψωμί και το νερό που σας έδιναν στον πύργο του Άγγελου.

—'Αλλά τί κάματε, κυρία; φώναξε ο Ραγκαστέν. Η τιμή είναι πολύ μεγάλη για έναν τυχοδιώκτη όπως είμαι εγώ!

Η δούκισσα γέμισε με κρασί το μοναδικό ποτήρι.

Ο Ραγκαστέν αναρωτήθηκε τί μπορούσε να περιέχει: τη ζωή ή το θάνατο;

—Κυρία, είπε, νομίζω πως κάματε έναν περσιτικό κόπο... Δεν πεινάω, ούτε διψάω...

Η Λουκρητία γέλασε.

—'Επί τέλους! είπε, χτυπώντας μ' ένθουσιασμό τα χέρια. Νά, λοιπόν, που κατάφερα να σας κάμω να φοβηθείτε, ίππότε... Μπορώ σ' αυτό το κύπελλο, όλο το θάρρος σας σας εγκατέλειψε...

—Όχι κυρία, διαμαρτυρήθηκε ο Ραγκαστέν. Κανείς δεν θα μπορέσει να πη ότι φοβήθηκα... Και να ή απειδείξεις...

—'Ασπαζε αμέσως το κύπελλο κι' ήπιε το περιεχόμενό του ως τη μέση.

—Και τώρα κι' σειρά μου, είπε η Λουκρητία.

Πήρε τότε το κύπελλο στα χέρια της, το έφερε στα χείλη της και το άδειασε ως τον πάτο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Εκδόσεις

Ο έκδοτ. οίκος «'Αστήρ» εξέδωσε σε κομψό τεύχος, πλήρη μέθοδο του «Πινάκ», που λυει όλες τις άποριες. Πωλείται σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίπτερα.

ΕΥΘΥΜΙΑ ΣΤΙΝΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΈΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ

Αμερικάνικες Λόξεις

Τα πάντα γίνονται με μηχανές στην Αμερική και πρό πάντων η αριθμητική. Μπαίνεις σ' ένα κατάστημα να ψωνίσεις. Ποτέ ο καταστηματάρχης ή ο ταμίας δεν θα λογαριάσουν τίποτα με μυαλό τους. Για να δουν πόσο κάνουν δυο και δυο θα πατήσουν τα κουμπιά της αριθμομηχανής, θα δουν το αποτέλεσμα και θα σου πουν:

—Τέσσερα! Η ταμίας θα εισπράξει τα λεφτά και θα σου δώσει τα ρέστα ακριβώς.

Στην Ελλάδα είμαστε συνηθισμένοι διαφορετικά. Όταν ένα πράγμα στοιχίζει πενήνιμι χιλιάδες, έξαφνα, κι' έχεις δεκάρικο δίνεις το δεκάρικο και πεντακόσιες δραχμές ακόμα, για να πάρης ρέστα ολόκληρο τάλληρο για ν' αποφυγής τα ψιλά. Τέτοιους... πολύπλοκους λογαριασμούς αδύνατο να τους καταλάβουν οι μηχανοκίνητοι ταμίες.

Απληροφόρητος γι' αυτά τραβώ τον διάβολό μου με την ταμιά σ' ένα κατάστημα όπου ψώνισα κάτι που στοιχίζει 5 δολάρια και 1 σέντσι—ο φόρος. Έιχα λοιπόν, χαρτονόμισμα τών 10 δολλαρίων. Για να μη μου δώση ρέστα 4 δολάρια και 99 σέντσι της δίνω το δεκάρικο και ένα σέντσι. Η ταμίας κυττά κατάπληκτη το σέντσι.

—Τί είναι αυτό κύριε; Μου δίνετε πολύ περισσότερα.

—Σας δίνω το σέντσι, μίς, για να μου δώση ρέστα πέντε δολάρια. 'Ολόκληρο χαρτονόμισμα.

Η «μίς», κυττά τη μηχανή της όπου γράφει 5 και 1. 'Υστερα κυττά το δεκάρικο, κυττά το ένα σέντσι και άπορει.

—Σόρυ! Δεν καταλαβαίνω.

—Χρυσή μου, πάρε το δεκάρικο, πάρε και το σέντσι και δώσε μου ρέστα πέντε δολάρια.

Ζαλιζέται:

—Γιατί;

—Για να μη μου δώση ρέστα 4.99. Δεν θέλω τα ψιλά.

Σκέφτεται. Κι' ύστερα:

—Με συγχωρείτε, κύριε, για ξαναπείτε το. Δεν μπορώ να σας καταλάβω.

Ίδρω:

—Μά είναι απλό, μίς.

—Γές, σέρ. Έχετε να παίρνετε ρέστα 4 δολάρια και 99 σέντσι.

Σκάω:

—Σύμφωνοι! Πάρε, λοιπόν, ένα σέντσι ακόμα και δώσε μου ρέστα πέντε δολάρια.

—Γιατί;

—Γιατί δεν θέλω ψιλά!

—Μά, κύριε, σταθίτε. Τί είδους λογαριασμό κάνετε; Με μπερδεύετε. Έδώ αγοράσατε κάτι που στοιχίζει 5 και 1 σέντσι.

Περίττο να πω ότι στο τέλος εισέπραξα 4 και 99. Η μηχανοκίνητη ταμίας στάθηκε αδύνατο να καταλάβει τα υψηλά μαθηματικά. Κι' ο συνοδός μου, χαμογελώντας κάτω απ' τ' ανύπαρκτα μυστακια του:

—Αυτά συμβαίνουν, φίλτατε, όταν οι μηχανές αντικαθίσταντο το μυαλό. Σαν σ' αρέσει ξανακάνε τέτοιους λογαριασμούς, στην Ν. Υόρκη!...

Επίσημη θρησκεία του Κράτους δεν υπάρχει στην Αμερική κι' όλα τα θρησκευτικά, όλες οι αιώσεις, είναι απόλυτα ελεύθερες. Η θρησκευτική προπαγάνδα γίνεται κατά χίλιους τρόπους, ακόμα και στο δρόμο.

Στο Μπροντγουάι χειμαρροί πλήθους. Χειμαρροί αυτοκινήτων. Και μέσα στο θόρυβο ακούεται ένας που φωνάζει μ' ένα χωνί:

—Ευχαρίστητα νέα! Ευχαρίστητα νέα! 'Ερχεται ο Κύριος επί της γης! Μόνον οι πιστεύοντες στο Ευαγγέλιο θα σωθούν! Τα νέα είναι, δέβαινα, ευχαρίστητα, αλλά όχι και τόσο... φρέσκα. Πάρα πέρα ένας Νέγρος κρατά στα χέρια του Βίβλους και φωνάζει:

—Δίνω δωρεάν τη Βίβλο σε όσους υπόσχονται ότι θα τη διαβάσουν! Τον πλησιάζω:

—Μου δίνετε, σας παρακαλώ, μία Βίβλο...

Ο άραπης με κυττά:

—Υποσχεθείτε ότι θα τη διαβάσετε. Τό υποσχομαι.

—'Ορίστε, κύριε! Και σας εύχομαι να σας φωτίσει.

Μου δίνει τη Βίβλο, αφού υποσχέθηκε ότι θα τη διαβάσω. Διηγούμαι το περιστατικό σε κάποιον γνωστό μου δείχνοντας τη Βίβλο. Την βλέπει και γελά:

—Εγώ έχω μαζέψει... πενήντα!

—Και τί τις κάνεις;

—Τις πουλάω.

Ακαταγώνιστο το επιχειρηματικό πνεύμα των Έλλήνων. Ακόμα και πέρα απ' τον Ατλαντικό.

Η περιεργότερη αίρεσις στην Αμερική είναι των λεγομένων Κρίστιαν-Σάιαντιστς, των 'Επιστημονοχριστιανιστών. Η αίρεσις αυτή είναι πανίσχυρη, πλουσιώτατη και αριθμεί εκατομμύρια οπαδών. Οι 'Επιστημονοχριστιανιστοί έχουν το κέντρο τους στη Βοστώνη, μία από τις μεγαλύτερες και ωραιότερες εκκλησίες. Έπίσης δε και έφημερίδα μεγάλου κύρους το «Κρίστιαν-Σάιαν-Μόνιτορ». 'Επί πλέον είναι και φιλέλληνας και προσέφεραν μεγάλες υπηρεσίες στις εθνικές μας υποθέσεις.

Όμως για τη δική μας νοοτροπία ή αίρεσής τους είναι ακατάληπτη. Οι οπαδοί της αίρεσεως αυτής δεν αναγνωρίζουν τους γιατρούς. Πιστεύουν ότι γιατρεύει ο Θεός και το Ευαγγέλιο. Γιατροί δεν περνά ποτέ το κατώφλι του σπιτιού τους. 'Ακόμα και στίς πιο επικίνδυνες περιπτώσεις. Τα επεισόδια και παραδείγματα που αναφέρονται είναι άπειρα.

Η γυναίκα 'Επιστημονοχριστιανιστού κόβει το χέρι της. Τό σ'μα τρέχει.

—Τζόν, φωνάζει, χάνω πολύ αίμα! Τί θα γίνη;

Ο Τζόν παίρνει στο τηλέφωνο την εκκλησία και καλεί τον παπά:

—Πάτερ, του λέει, η γυναίκα μου έκοψε το χέρι της. Προσευχηθείτε για να σταματήσει η αιμορραγία.

Ο παπάς προσεύχεται αλλά φαίνεται ότι η προσευχή του δεν εισακούεται από τον Ύψιστο. Γιατί σε λίγο ξαναχτυπά το τηλέφωνο:

—Πάτερ, του ξαναλέει ο σύζυγος, προσευχηθείτε ακόμα. Γιατί το αίμα εξακολουθεί να τρέχει.

Ο αιδεσιμώτατος ξαναπροσεύχεται, αλλά προφανώς χωρίς αποτέλεσμα. Όπου στο τέταρτο κουδούνισμα απαντά στον εύσεδη σύζυγο:

—Ευσεβέστατε αδελφέ, εγώ έκανα ό,τι μπορούσα. Φωνάζτε και κανέναν γιατρό.

Ευτυχώς. Γιατί αν έπεμνε στίς προσευχές του ο αιδεσιμώτατος ή γυναίκα θα τα τίνανε... ευλαδέστατα!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΝ

Το μούβριο ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΣ

Για εκατό δραχμές!...

Στις 10 το πρωί της 10ης 'Ιανουαρίου του 1932 ο δόσκος Πέππας δόσοντας τα πρόβατά του στο Μεγάλο Πεύκο τράβηξε σιγά-σιγά προς την ακρογιαλιά. Όταν έφτασε εκεί είδε να επιπλέει ένας όγκος, κάτι σαν άδειο βαρέλι. Πλησίασε, κύτταξε καλύτερα και πάγωσε. Είδε πως ήταν το πτώμα ενός νέου.

Φτερά έδαλε στα πόδια του ο Πέππας, κι' έτρεξε να ειδοποιήσει τη χωροφυλακή. Κι' αργότερα το πτώμα αναγνωρίστηκε πως ανήκε στο Χρήστο Σταυρακάκη, έτών 20, σωφέρ, που εργαζόταν τη νύχτα στο υπ' αριθμόν 26.797 αυτοκίνητο του Σάββα Νικολαΐδη. Οι σημερινοί καθηγηται της Ιατροδικαστικής κ. κ. Γεωργιάδης, Κάτσας και 'Ηλιάκης όταν εξέτασαν το πτώμα δήλωσαν πως ο άτυχος νέος είχε στραγγαλιστεί από κάποιον που καθόταν στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου κι' ο οποίος του πέρασε το δρόχο, τον έσυρε προς τα πίσω και του τύλιξε κατόπι το σχοινί αρκετές φορές στο λαιμό. Ποιος ήταν ο δολοφόνος;

Ήταν μόνος; 'Αμέσως κινητοποιήθηκαν οι αστυνομικοί, με έπι κεφαλής τον κ. Σαμπάνη και τον σημερινό αρχηγό της Αστυνομίας, τον κ. 'Αγγελος 'Εδερτ. Κι' έμαθαν ότι ο Σταυρακάκης είχε φανή για τελευταία φορά τη νύχτα της 5ης 'Ιανουαρίου να πίνει τον καφέ του στο καφεενείο «Σόνια», στη Λεωφόρο 'Αλεξάνδρας.

Αργότερα είχε δηλώσει στον 'Ολάνδεζο, το σολίστα του κέντρου «Χόλλυγουντ», που ήταν γνωστός του, ότι θα πήγαινε δυο επιβάτες αγάγι στην 'Ελευσίνα.

Και δεν φοβάσαι να πας με δυο αγνώστους μέσα στην έρημιά; του παρατήρησε εκείνος.

—Τί θα μου κάνουν; άπορησε ο Σταυρακάκης. Στην τσέπη μου έχω μόνο εκατό δραχμές!...

Οι γνωστοί ύπαστυνομοί Τσίπης και Τσιμπιδάρος, είχαν μια σχετική πληροφορία με το έγκλημα από το χωριό Μαρκόπουλο. Είχε περάσει από εκεί ένα αυτοκίνητο με τα γνωρίσματα του αναζητούμενου, του θύματος, μα αντί για αριθμό 26.797 είχε αριθμό 28.797. Ο οδηγός του είχε βάλει δυο γαλιόνια βενζίνη στη μηχανή και μη έχοντας να πληρώσει είχε αφήσει τη ρεζέρβα. Τα χαρακτηριστικά αυτού του οδηγού έμοιαζαν μ' ενός κλέφτη αυτοκινήτων που είχε στη Σήμανσι τον αριθμό 98.005 και που λεγόταν Πα-

δρασκενός ή Παύλος Νιτενιόγλου ή Παύλος του Παρσσκενός Νιτενιόγλου από το 'Εσκι Σεχέρ. Πήγαν στο σπίτι του κι' ένας αστυνομικός παρουσιάστηκε για ιδιοκτήτης αυτούκινήτου.

—Τόν θέλουμε, είπαν στη μάνα του, για μία διαστική δουλειά...

Η μητέρα του τους πίστεψε και τους είπε ότι θα τους δείξει που θα τον βρουν, ο φίλος του Νικολόπουλος... Κι' έδωσε τη διεύθυνσι του δευτέρου.

Έτσι πιάσθηκε ο Νικολόπουλος.

Σε υπέρεψε άσχημα ο Νιτενιόγλου με τον Σταυρακάκη το σωφέρ που πνίχτηκε στο Μεγάλο Πεύκο, του είπαν σοδωρά, οι αστυνομικοί μπλοφάροντας...

Αυτός ο άτιμος, μ' έπηρε στο λαιμό του, ξεφώνισε ο Νικολόπουλος.

Κι' ύστερα ώμολόγησε πως πήραν το σωφέρ, πως πήγαν στην 'Ελευσίνα για να ιδή μία φίλη του και πως κοντά στο Μεγάλο Πεύκο, ο Νιτενιόγλου, ψάχνοντας στη θέσι της πορτιέρας, βρήκε ένα σχοινί κι' άρχισε να το παίζει στα χέρια του.

Τί θα κάνουμε με το σωφέρ που θα ζητήσει το αγάγι του; τον ρώτησε σε μία στιγμή άρβανίτικα ο Νικολόπουλος.

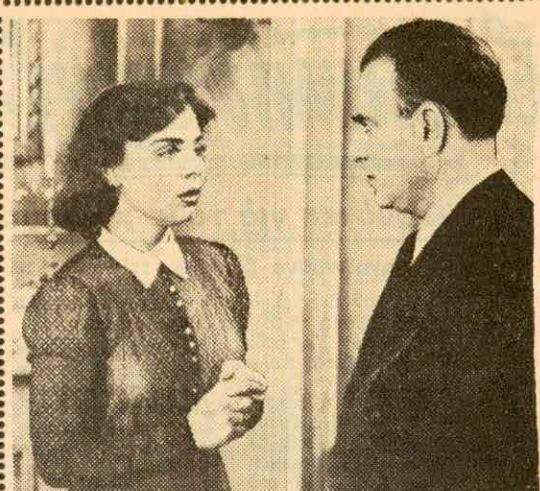
—Ντατελιάνι (θα τον καθαρίσουμε)! άπάντησε μ' άπάθεια ο Νιτενιόγλου.

Στη θέσι Καμίνι σταμάτησαν τ' αυτοκίνητο για να κατεβούν λίγα λεπτά. Όταν ανέβηκαν πάλι ο Νιτενιόγλου πέρασε άξαφνα το σχοινί στο λαιμό του σωφέρ και τον έπνιξε. Έπειτα ώδηγησε τ' αυτοκίνητο έχοντας δίπλα του το στραγγαλισμένο κι' όταν έφτασαν στην ακρογιαλιά έδεσαν το πτώμα και τό πέταξαν στη θάλασσα...

Ο Νιτενιόγλου κατεζήτητο έπίμονα. Είχε κάνει την εμφάνισή του στο Κορωπί, στο Λίοπεσι, στα Καλύδια, μα χάθηκε πάλι. Έμαθαν μόνο ότι στα Καλύδια είχε φιλοξενηθεί από ένα γνωστό του, τον Κατσίκη. Έκει στη φωτιά του σπιτιού έκαψε όλα τα χαρτιά που είχε πάρει από τις τσέπες του Σταυρακάκη. Πέταξε ακόμη και το δαχτυλίδι του στη φωτιά, μα το μάζεψε ο Κατσίκης. Η φωτογραφία του καταζητουμένου Νιτενιόγλου δημοσιεύθηκε φυσικά σ' όλες τις έφημερίδες. Μερικές έφθασαν στις 16 'Ιανουαρίου κι' ως το χωριό Λιλαία.

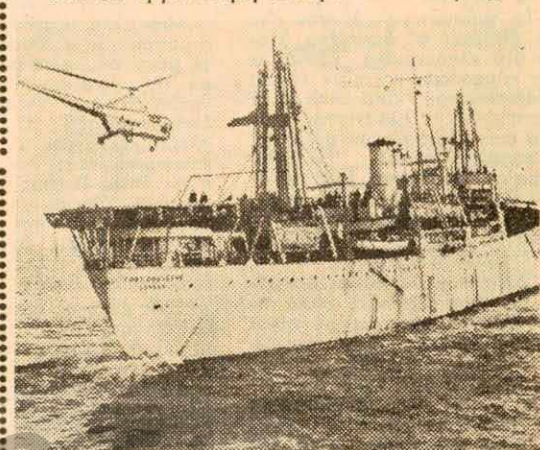
Οι χωρικοί κύτταξαν τη φωτογραφία, κύτταξαν κι' έναν άγνωστο που είχε έρθει από βράδυ στο χωριό τους μ' ένα αυτοκίνητο κι' είδαν πως έμοιαζαν καταπληκτικά. Έτρεξαν αμέσως και τό είπαν στα σταθμάρχη χωροφυλακής, ο οποίος και τον συνέλαβε. Ο Νιτενιόγλου έκείνη την ήμερα προσπάθησε να διαρβώση μία βλάβη του αυτοκινήτου και δεν είχε προσέξει καθόλου τις έφημερίδες. Έτσι πιάστηκε άναποπτας και σταλθηκε με συνοδεία στην 'Αθήνα. Έγιναν άσπληρες άνακρίσεις, τό έγκλημα φωτίστηκε σ' όλες τις λεπτομέρειές του. Διαιστώθηκε ότι ο Νικολόπουλος έφτιασε το δρόχο κι' ο άλλος έπνιξε τον άτυχο Σταυρακάκη! Για να ικανοποιηθί ο αυτοκινήτιστικός κόσμος που είχε άναστατωθή, έγινε σύνομα ή δική τους. Στις 5 Φεβρουαρίου του 1932 στις 10.30 μ.μ. οι δυο έγκληματίες καταδικάσθηκαν από το Κακοιουργικό δικαστήριο σε θάνατο. Και στις 3 μ.μ. της 11ης Μαρτίου του έφθασαν και έπληρώσαν με τη ζωή τους τό έγκλημα που διέπραξαν για εκατό δραχμές!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

«Κατέστρεψα μία νύχτα τη ζωή μου», αυτός είναι ο τίτλος της νέας ταινίας της «Νόβακ-Φιλμς» που πρόκειται να ιδουμή από το μυθιστόρημα της κ. 'Ιωάννας Μπουκουβάλα «Αναγνώστου «Μία μητέρα έξλιε-ώνεται». Στη φωτογραφία μας οι δυο πρωταγωνιστάι του έργου Δόφνη Σπούρα και Θ. Μωρίδης.

ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΑ ΣΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΝΑΥΤΙΚΟ

Στην Αγγλία γίνονται δοκιμές για τη χρησιμοποίησι των ελικοπτερόν από το έμπορικό ναυτικό. Σε περίπλοκα πολύπλοκα, κάθε έμπορικό σκάφος θα μεταφέρει ένα ελικοπτερό, που με τις άναγνωριστικές πτησεις του θα τού έξασφαλίζει ένα ταξίδι χωρίς δυσάρεστες συναντήσεις. Στη φωτογραφία μας ένα ελικοπτερό προσγειώνεται πάνω σ' ένα έμπορικό σκάφος, ενώ αυτό συνεχίζει κανονικά τόν πλόυ του.

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Ένας Βιεννέζος δημόσιος υπάλληλος, που κατά τις ελεύθερες ώρες του ασχολείται με μικροεφευρέσεις, έφτιαξε ένα τηλέφωνο για τους μπουσουλιεστίας. Χάρις στο τηλέφωνο αυτό ο οδηγός της μπουσουλιετας θα μπορεί να συνομιλή με τόν επιβάτη που κάθεται στο καλάθι, χωρίς να σκάβει ή να φωνάζει. Στη φωτογραφία μας το νέο τηλέφωνο κατά τη διάρκεια μιας συνομιλίας.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΑΣ

Όρμονες για τους κισρούς

Ένα συνηθισμένο βράσιμο των εγχύων

Μια πάθηση που δείχνει ιδιαίτερα προτίμηση στο γυναικείο φύλο, είναι οι κισροί. Στους άντρες εμφανίζεται πολύ σπανιότερα.

Πού οφείλεται αυτή η διαφορά; Στο ότι οι γυναίκες έχουν φλέβες πιο εύθραυστες, ή στο ότι υποβάλλονται στη δοκιμασία της έγκυμοσύνης και του τοκετού. Οι γιατροί δεν έχουν ακόμη εξηγήσει το λόγο. Είναι γεγονός ότι παρουσιάζονται συχνά κισροί κατά την έγκυμοσύνη. Έξ άλλου όμως, δεν λείπει η πάθηση αυτή κι από τις γυναίκες που δεν έγιναν ποτέ μητέρες.

Το πιθανότερο λοιπόν είναι ότι υπάρχει σ' ώριμα άτομα μια κληρονομική αδυναμία των αιμοφόρων αγγείων (όπως αποδεικνύεται από αμέτρητες περιπτώσεις εμφάνισης κισρών στα περισσότερα μέλη της ίδιας οικογένειας). Η ορθοστάση, το στέγνωμα ενός μεγάλου βάρους, οι δίαιτες, οι φάρμακα, κλπ., κάνουν συχνά να εξελιχθεί αυτή η προδιάθεση σε κισρούς των ποδιών.

Άλλοτε πάλι, οι φλέβες είναι μέν φυσιολογικές, αλλά υποβάλλονται συνεχώς σε πίεση περισσότερη από ό,τι μπορούν ν' αντέξουν — από ώριμες εργασίες, ή από όγκο της κοιλίας — κι έτσι σχηματίζονται τελικά κισροί.

Οι κισροί εμφανίζονται συνήθως στο εσωτερικό και πίσω μέρος του μηρού, της κνήμης και του γόνατος. Στα σημεία αυτά οι φλέβες είναι ευπαθείστερες, από τη συνεχή πίεση του αίματος που υποχρεώνονται να στέλνουν προς τα πάνω, προς την καρδιά. Στο εσωτερικό τους υπάρχουν οι «βαλβίδες», δηλαδή πτερυγία από ιστό, που αφήνουν το αίμα να κινείται μόνο προς μία κατεύθυνση, από κάτω προς τα πάνω. Όταν λοιπόν οι βαλβίδες αυτές γίνουν ελαττωματικές, από την υπερβολική και συνεχή πίεση του αίματος, μαζί με την ορθοστάση και άλλα αίτια, το αίμα δεν κυκλοφορεί πια κανονικά. Λιμνάζει δηλαδή στις εξωτερικές φλέβες, τις φουσκώνει, τις παραμορφώνει.

Αυτοί είναι οι λεγόμενοι κισροί. Αν δε η κατάσταση χειροτερεύει και παραμεληθεί, μπορεί να σχηματισθούν στο μέρος εκείνο χρόνια έλκη.

Όσοι πάσχουν από κισρούς, αισθάνονται διαρκώς κούραση και πόνο στα πόδια. Έχουν ποσειμένους τους αστραγάλους και το κάτω μέρος των ποδιών. Νιώθουν πόνο αιθέριος στα πόσους τους. Κι αν μείνουν όρθιοι επί πολλή ώρα, τη νύχτα υποφέρουν από δυνατές «κράμπες» στα πόδια.

Ο γιατρός τους συνιστά πάντοτε ανάπαυση, όσο το δυνατόν περισσότερη. Τη νύχτα, τα πόδια πρέπει να βρίσκον-

ται λίγο ψηλότερα από το υπόλοιπο σώμα.

Όσο για τη θεραπεία των κισρών, οι περισσότεροι γιατροί φρονούν σήμερα ότι η ορμονική μέθοδος είναι να λειψώνουν οι αρρώστες φλέβες, με μια κατάλληλη χειρουργική επέμβαση. Ο χειρουργός τις δένει σφιχτά με κλωστή σε διάφορα σημεία τους. Έτσι, αχρηστεύονται, νεκρώνονται κι απορροφώνται από τους γύρω ιστούς. Σε σοβαρότερες περιπτώσεις, ο χειρουργός κόβει ολόκληρα κομμάτια φλεβών, αφού πρώτα διοχετεύσει το αίμα τους σε άλλες, υγιέστερες.

Μια άλλη μέθοδος που χρησιμοποιείται μ' επιτυχία — είτε μόνη της είτε συνδυασμένη με τη χειρουργική — είναι οι «σκληρωτικές» ενέσεις. Αφού δέσουν δηλαδή τις κισρώδεις φλέβες, εισάγουν με ένεση στο εσωτερικό τους ώριμες ουσίες, όπως ζάχαρη, αλκοόλ, ιωδιούχα, άλατα κινίνης, λιπαρά οξέα, κλπ., που τις σκληραίνουν και τις καταστρέφουν γρηγορώτερα. Στο τέλος τις απορροφά ο οργανισμός.

Στις εγκύους όμως, που παθαίνουν συχνότατα από κισρούς μετά τον τρίτο μήνα της κύησης, δεν επιτρέπεται να ελασμοσώδη ή μεθόδους των ενέσεων, ούτε η χειρουργική. Τελειοτάτως λοιπόν, ανακοινώθηκαν εκπληκτικές επιτυχίες σε τέτοιες περιπτώσεις με ορμονοθεραπεία.

Ο Αμερικανός δόκτωρ Μαράζιτα π.χ. παρατήρησε ουσιοδεσάτη δελτίωση σε 27 έγκυες γυναίκες που έπασχαν από κισρούς, κάνοντάς τους ενέσεις με 50.000 μονάδες «προπινικής άλφα-εστραδιόλης». Επίσης ο δόκτωρ Μάκ Φάτερς επέτυχε πολύ καλά αποτελέσματα σε 34 εγκύους με «δενζοϊκή αιθινυλεστραδιόλη» ή με συνδυασμό «εστραδιόλης» και «προγεστερόνης», που τις χορηγούσε από το στόμα.

Όλες αυτές οι ουσίες είναι θηλυκές γεννητικές ορμόνες, που εξαγονται από τις ωθήκες. Φέρνουν δε αξιόλογη ανακούφιση των συμπτωμάτων των κισρών, ενώ συγχρόνως δεν αφήνουν να χειροτερεύει η κατάσταση των αρρώστων φλεβών.

Όπως δηλαδή, το προτιμώτερο είναι βεβαίως να προλαμβάνονται οι κισροί. Αν λοιπόν παρατηρήσετε τις πρώτες εκδηλώσεις τους, μη φοβάτε, πηδωστε καλώςδεχτές ή οτιδήποτε άλλο σφίγγει πολύ την κοιλιά σας ή τα πόδια σας. Αποφεύγετε όσο το δυνατόν την ορθοστάση. Στους κρίσιμους μήνες της έγκυμοσύνης, υποφέρετε να μεταχειρισθείτε ειδικές ελαστικές κάλτσες και επιδέσμους, που υποδορθούν τις φλέβες στο έργο τους. Προσπατών, μην άφινετε την κατάσταση να χειροτερεύει δίχως να κάμνετε κάτι.

Οι λευκοί δα λείψουν

Επειτα από λίγες χιλιάδες χρόνια η λευκή φυλή θα εξαφανισθεί από το πρόσωπο της γης! Αυτή είναι η απειροεξέχου πρόβλεψη του καθηγητή Ουίλλιαμ Μπούντ, του Πανεπιστημίου της Βοστώνης, που υπολογίζει ότι, με την επιμείζια των διαφόρων φυλών, η μέλλουσα ανθρωπότητα θάβει όλη ασιατικού τύπου. Οι Ευρωπαίοι θα λείψουν σιγά-σιγά, όπως κι οι Αφρικανοί κι οι Αμερικανοί. Ο άνθρωπος του μέλλοντος, κατά τον καθηγητή Μπούντ, θάχει τα εξής χαρακτηριστικά: σκούρα καστανά μάτια, μελαγχρόν δερμα, ίσια ή ελαφρά κατωσάρια μαλλιά, χαμηλό μέτωπο και κοντό κρανίο.

Οι χειρότεροι σωφύρες

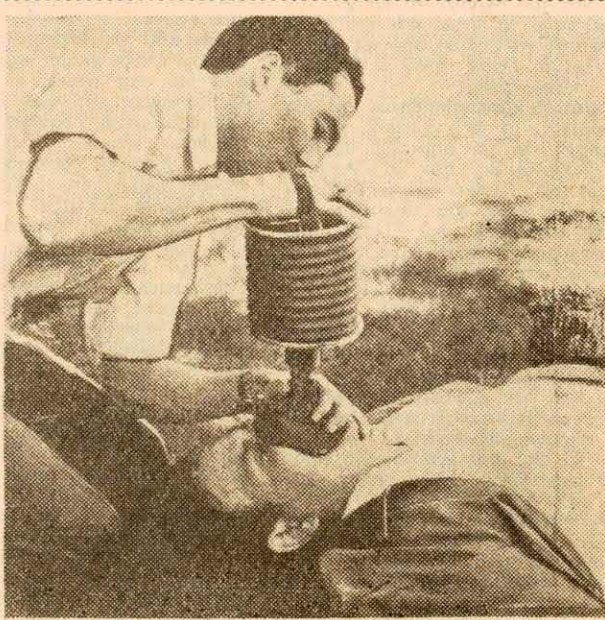
Ο καθηγητής Λάουερ, του Κρατικού Κολλεγίου της Αϊόβα, αφού μελέτησε πολυάριθμες στατιστικές, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα περισσότερα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα προκαλούνται από σωφύρες ηλικίας 21 ετών — κι όχι από εφήβους, όπως θα νόμιζε κανείς. Έξ άλλου διαπιστώσε ότι, από τα 16 ως τα 33 χρόνια τους, οι άντρες δεν είναι καλύτεροι σωφύρες από τις γυναίκες. Ύστερα αρχίζουν να χειροτερεύουν, ως τα 40. Από τα 41 ως τα 43 αποκτούν την υπεροχή οι γυναίκες, για να την ξαναπαρουν οι άντρες μετά τα 45.

Η αξία της ρυθμοθεραπείας

Η δίαιτα με ρύζι, που συνιστούν διάφοροι ένοιοι γιατροί, απεικονίζει αναμφισβήτητα ωφέλιμη από κάθε άλλη μέθοδο θεραπείας της «πείσεως» (έκτος της χειρουργικής αποκοπής «ρισίνων νεύρων»). Δυστυχώς όμως, διαπιστώθηκε επίσης ότι, μόλις σταματήσει η δίαιτα, ξαναεμφανίζονται και πάλι η πείση. Και φυσικά δεν μπορεί να τρώγουν κανείς συνεχώς ρύζι.

Αλτατόνιο για τα έγκυα

Σε περιπτώσεις σοβαρών έγκυμων που προκαλέσαν «επεί» (καταπληξία) γίνεται μετάγγιση ορού αίματος. Όταν όμως δεν μπορεί να εφαρμοσθεί αυτή η μέ-

ΓΙΑ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΣΦΥΞΙΑΣ

Μ' αυτή τη μικρή φορητή συσκευή, που ανοιγοκλείνει σαν φουσαρόνικα και ζυγίζει μόνον 1 κιλό, μπορεί να ξαναζωντανέψουν άτομα που έπαψαν ν' αναπνέουν από ασφυξία, πνιγμό, ηλεκτροπληξία ή καρδιακή προσβολή. Αυτός που τη χειρίζεται, εφαρμόζει με τόνα χέρι μια «μάσκα» πάνω στο πρόσωπο του θύματος, και του φυσάει αέρα ανεδοκατεβαίνοντας με τ' άλλο χέρι συσκευή 15-18 φορές στο λεπτό. Αντί αέρος, μπορεί να χρησιμοποιηθεί και οξυγόνο.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ για τη λέπρα

Τα συμπτώματά κι ο τρόπος μεταδόσεώς της

Για σκεφθείτε τι θα γινόταν, αν εμφανιζόταν ξαφνικά στην Όμόνοια ένας άνθρωπος φανερά αρρώστος, παραμορφμένος, με μια επιγραφή κρεμασμένη στο λαιμό του: «Είμαι λεπρός». «Ελέηστε με, παρακαλώ!». Ο κόσμος θα διασκορπιζόταν περίτρομος, θα επενέδαινε αμέσως η αστυνομία, οι εφημερίδες θα δημοσίευαν την είδηση με τεραστίους τίτλους και θαδρίσκον ευκαιρία να κατακεραυνώσουν την Κυβέρνηση. Μόνο οι υγειονομικές αρχές δεν θα πολυανησυχούσαν. Γιατί ξέρουν σήμερα οι γιατροί ότι ένας λεπρός που κυκλοφορεί ανάμεσα στους υγιείς, είναι πολύ λιγότερο επικίνδυνος από... ένα γριπιώδη!

Έχει εξακριβωθεί πράγματι ότι η λέπρα μεταδίδεται δύσκολα, μόνο με την παρατεταμένη και πολύ συχνή επαφή.

Η αρρώστεια αυτή είναι μία από τις αρχαιότερες, και συγχρόνως τις πιο παρεξηγημένες. Άγνωστο πότε πρωτοεμφανίστηκε στην ανθρωπότητα. Πάντως, στα χρόνια της Παλαιάς Διαθήκης, την ήξεραν καλά και την έτρεφαν.

Αργότερα, στο Μεσαίωνα, η Ευρώπη μασιζόταν κάθε τόσο από επιδημίες λέπρας πολύ μολυσματικής μορφής. Υπήρχαν τότε στις διάφορες ευρωπαϊκές χώρες 19.000 λεπροκομεία, όπου εκλείναν τα δυστυχισμένα θύματα αυτής της αρρώστιας. Ο Ροβέρτος της Σκωτίας κι άλλοι Ευρωπαίοι βασιλείς ήταν λεπροί.

Στην Αμερική ήταν άγνωστη η λέπρα, ως ότου μετέφεραν εκεί το μικρόβιο της οι Ισπανοί, τον 16ο αιώνα. Σήμερα υπολογίζεται ότι υπάρχουν στον κόσμο περίπου 3.000.000 λεπροί — οι πιο πολλοί στις Ινδίες, τη Βιρμανία, την Κίνα, την Ιαπωνία, τις Ολλανδικές Ινδίες, την Αφρική και τις τροπικές χώρες της Αμερικής.

Στην Ευρώπη και στη Βόρεια Αμερική, τα κρούσματα της λέπρας είναι ελάχιστα. Κι όμως εξακολουθεί να υπάρχει μία αδικαιολόγητη λεπροφοβία.

Η λέπρα προκαλείται από ένα ειδικό μικρόβιο, το δακίλο του Χάνσεν. Υπάρχει σε δύο μορφές: νευρική και δερματική.

Η πρώτη είναι σχετικώς ελαφρότερη κι όχι μεταδοτική. Το μικρόβιο προσβάλλει τα νεύρα και προκαλεί απώλεια της όψης, κάποτε δε και παράλυση. Η εξέλιξη αυτής της μορφής μπορεί να σταματήσει μόνη της, σ' οποιοδήποτε στάδιο.

Ο δερματικός τύπος χαρακτηρίζεται από κοκκινωπές ή κιτρινωπές κηλίδες του δέρματος, ιδίως στο μέτωπο, στα χέρια και στα πόδια. Το δέρμα γίνεται χοντρό και με κόμπους, εξελκώνεται, καταστρέφεται οι ιστοί κι οι δακρυγόνοι, όσο προχωρεί η αρρώστεια με τα χρόνια. Υπάρχει ακόμη κι ένας

τρίτος τύπος, μίγμα των δύο προηγούμενων.

Στην αρχή της, η δερματική λέπρα εκδηλώνεται μόνο με κακοδιαθεσία, πυρετό, άνορεξία, ζάλη, αιμορραγίες της μύτης κι άλλα τέτοια συμπτώματα. Όταν όμως προχωρήσει πολύ, παραμορφώνει φρικτά το πρόσωπο, τα χέρια κι άλλα μέρη του σώματος, καταστρέφει τη μύτη και το λάρυγγα, φέρνει τύφλωση...

Δεν θεωρείται όμως σήμερα τελείως ανίατη, όπως άλλοτε. Αν γίνη εγκαίρως η διάγνωση με τα κλινικά συμπτώματα και τις εργαστηριακές εξετάσεις, κι υποβληθεί ο αρρώστος στην κατάλληλη θεραπεία, συχνά σταματάει η εξέλιξη της νόσου και δεν οδηγεί στην απελπιστική κατάσταση στην οποία μοναδική ανακούφιση είναι ο θάνατος. Σήμερα, περισσότεροι από τους μισούς λεπρούς πεθαίνουν από ασθένειες άλλες, τελείως άσχετες προς τη λέπρα. Και το ποσοστό αυτών που θεραπεύονται αυξάνει ολοένα.

Πρό ολίγων ετών, έθεωρείτο ωφέλιμο κατά της λέπρας το «έλαιον σαουλούγκρα», που εξαγεται από ένα φυτό της Βιρμανίας. Σήμερα όμως χρησιμοποιείται μόνο σε λίγες ειδικές περιπτώσεις, γιατί αποδείχθηκε ότι πολύ αποτελεσματικό. Μεγαλύτερη επιτυχία σημειώσε η χρήση ώριμων φαρμάκων της ομάδας των «σουλφονών», όπως είναι η «προμίνη», η «εδιαζόνη» και η «προμίζόλη». Αυτά αντικατέστησαν όλες τις προηγούμενες θεραπευτικές μεθόδους με έμβολια, ορούς, αντιδωτικά κλ.

Δεν έχει εξακριβωθεί ακόμη με βεβαιότητα αν το μικρόβιο της λέπρας μεταδίδεται από το δέρμα ή με άλλον τρόπο. Πάντως, επαναλαμβάνουμε ότι για τη μετάδοσή του απαιτείται στενή και παρατεταμένη συνάφεια ενός ανθρώπου υγιούς μ' ένα λεπρό που έχει ανοιχτές πληγές.

Συνήθως, μολύνονται από την αρρώστεια τα παιδιά, τα συμπτώματά της όμως εκδηλώνονται έπειτα από πολλά χρόνια. Πραγματικά η περίοδος που μεσολαβεί από τη μόλυνση ως την πρώτη εκδήλωση είναι συνήθως 6-8 χρόνια, μπορεί όμως σε μερικές περιπτώσεις να ελαττωθεί σε λίγους μήνες ή ν' αυξηθεί σε 20 χρόνια. Καμμία άλλη ασθένεια — εκτός της φυματιώσεως — δεν έχει τόσο μακρά περίοδο επώσεως.

Δόκτωρ ΤΖΕΙΜΣ ΤΟΜΠΕ-Υ

Οι κίνδυνοι από το τάλκ

Το τάλκ (πορφυρό μαγνησίον) θεωρείται γενικά σαν σκόνη τελείως ακίνδυνη και «απλή» για μεγάλη χρήση στην Ιατρική.

Αλλά οι επιστήμονες της αμερικανικής Κλινικής Μαγνίου προέβλεψαν ότι μπορεί να προκαλέσει σοβαρότατες παθήσεις, ακόμη και σε πολύ μικρή ποσότητα. Κατά τους εν λόγω επιστήμονες κι αυτό το πούδρασμα των χειρουργικών γαντιών με σκόνη τάλκ, μπορεί να έχει ολέθριες συνέπειες για τον εργαζόμενο ασθενή. Ένας σοβαρότατος κίνδυνος είναι ότι η σκόνη του τάλκ μπορεί να περιέχει μικρόβια τετονίου. Εκτός αυτού, το πούδρασμα μιας πληγής με τάλκ μπορεί να προκαλέσει τη δημιουργία οίδηματων, που έχουν μεγάλη ομοιότητα με τα φυματιώδεις πύκνωσες.

Τελωτοθεραπεία

(Του Αρχέλαου)

—Δυστυχώς, μάλλον Μαθιό, η γυναίκα σου... σώμα!

—Εγώ, Λουλουίνα μου, έλυσά το πρόβλημα της υπηρέτειας! Το γραφείο Συνδικατισμών μου στέλνει κάθε μεσημέρι από ένα... υποψήφιο σύζυγο!

—Αντε, γιατί! Αργείας πολύ ακόμη!...

ΚΑΘΕ χρόνο, το καλοκαίρι, η Ντονατέλλα έφευγε απ' το Μιλάνο και πήγαινε σ' ένα παραθαλάσσιο χωριό της Καλαβρίας σ' ένα εξοχικό σπιτάκι. Ήταν όρφανή, 18 χρόνων, γλυκειά, καλόκαρδη και ζούσε με τους θείους της, που την αγαπούσαν πολύ.

Μια θερμή αυγουστιάτικη νύχτα, η Ντονατέλλα φόρεσε ένα ελαφρύ φορεματάκι και τράβηξε για την παραλία. Πήδησε σε μια βάρκα και βανοίχτηκε στο πέλαγος. Έπειτα παράτησε τα κουτιά κι άφισε τη βάρκα ακυβέρνητη. Έξαφνα, λίγο πιο μακριά, είδε μιαν άλλη βάρκα. Μέσα σ' αυτή βρισκόταν ένας άμορφος νέος.

—Καλησπέρα! της φώναξε.

—Καλησπέρα, απάντησε η νέα. Ποιος είστε;

—Ο Μικέλε Τάνι. Υποπλοίαρχος του Β. Ν. Και σεις είσατε η Ντονατέλλα Γκράντι. Σας ξέρω... γιατί σας παρακολούθω εδώ και μιά βδομάδα... Μένω στην άκρη του κόλπου, στην κόκκινη βιλλίτσα με τη μητέρα μου. Είμαι ανύπαντρος και μοναχογιός. Περνώ τώρα την άδειά μου. Μου μένουν ακόμα όχτώ μέρες. Κυτάξτε με και πείτε μου αν μπορούμε να τις περάσουμε μαζί.

—Δεν μπορώ να ξέρω, απάντησε η νέα.

—Θα ιδωθούμε αύριο το πρωί;...

—Θα ιδωθούμε...

—Αν σας όμοιογώσω κάτι θα με πιστέψετε;

—Πρέπει να σας πιστέψω... το απαιτεί η ευγένειά.

—Σας αγαπώ, Ντονατέλλα!

Η θερμή φωνή του τάραιζε την καρδιά της νέας. Ένοιωσε πως η ώρα του έρωτος ίσως νάχε σημαίνει και γι' αυτή.

Η βάρκα του νέου πλησίασε τη δική της και μ' ένα πήδημα ο Μικέλε βρέθηκε κοντά της. Η Ντονατέλλα ένοιωσε δυο γερά μπράτσα να την αγκαλιάζουν και δυο χείλη να κολλούν στα δικά της.

—Θύμωσες που σε φίλησα, Ντονατέλλα; τη ρώτησε ύστερα ο νέος.

—Όχι... Μά είσαι ο πρώτος άντρας που με φίλησε.

—Το ξέρω, γλυκεριά μου. Είσαι άγνη σαν τα κρίνα και ωραία σαν τα ρόδα. Είμαι σίγουρος πως κοντά σου θα βρω την ευτυχία...

Σώπασε μια στιγμή και ύστερα είπε πάλι:

—Λένε πως θα γίνει πόλεμος... Ας ευχηθούμε να μη συμβεί τέτοιο κακό. Μά, σου υπόσχομαι όπωσδήποτε πως μιά μέρα, θα γίνης γυναίκα μου.

Κι' όταν έφτασε η μέρα που ο Μικέλε θαφευγε γιατί έληγε η άδειά του, έκλαψαν και οι δυο τους, κι' ανταλλάξαν όρκους.

★

Ο πόλεμος ξέσπασε. Οι δυο νέοι άλλαξαν γραφείο στην αρχή, μα αργότερα η Ντονατέλλα έχασε τα ίχνη του αγαπημένου της. Περνούσε τώρα ημέρες βαθείας μελαγχολίας. Απελπιζόταν στη σκέψη ότι ο Μικέλε είχε σκοτωθεί ή πιαστή αιχμάλωτος. Η μητέρα της που ήξερε το μυστικό της, προσπαθούσε να την παρηγορήσει. Μά, μιά μέρα, της είπε πως έπρεπε πια να παντρευτεί...

Πέρασε ένας χρόνος και ύστερ' άλλος ένας, δίχως η Ντονατέλλα να μάθι τίποτε σχετικά με τον αγαπημένο της. Έπειτα, ο πόλεμος τελείωσε. Και η όμορφη νέα, αφού περίμενε λίγο ακόμα, υποτάχτηκε στη σκληρή μοίρα της: Παντρεύτηκε με κάποιον που δεν τον αγαπούσε.

Το καλοκαίρι ξανάρθε. Οι βειοί της την πήραν, σαν άλλοτε, έφυγαν απ' το Μιλάνο κι εγκαταστάθηκαν στο μικρό παραθαλάσσιο χωριό. Ο άντρας της είχε τις δουλειές του και δεν πήγε μαζί τους. Η Ντονατέλλα ξαναβρήκε το εξοχικό σπιτάκι, τη θάλασσά της, τ' αστέρια της, όλα, όλα εκτός απ' το Μικέλε. Πού ήταν ο αγαπημένος της;...

Τό έμαθε την άλλη μέρα από μιά γρήγα φίλη της που τό είχε πληροφορηθεί τυχαία. Ο Μικέλε είχε αιχμαλωτιστεί και τώρα είχε γυρίσει, σχεδόν τυ-

Ντονατέλλα

Συγκινητικό δ ήνημα

φλός. Είχε χάσει το ένα του μάτι και με το άλλο μόλις διέκρινε το φώς απ' το σκοτάδι. Και βρισκόταν αυτό το καλοκαίρι, στην ίδια κόκκινη μικρή βίλλα, όπως άλλοτε.

—Πάω κάθε μέρα, βλέπω τη μητέρα του και μιλώ μαζί του. Αν θέλετε ναρρήτε, Ντονατέλλα... της είπε η γρήγα φίλη της.

Η Ντονατέλλα της διηγήθηκε τη θλιβερή ιστορία της.

—Ήξερα το ειδωλλίό σας, είπε η γρήγα κυρία. —Θέλω να τον ξαναδώ, κυρία. Μά δίχως να μάθω ποιά είμαι. Γιατί είμαι μιά άπιστη... Έπρεπε να μη διαστώ να παντρευτώ...

Όταν πήγαν την άλλη μέρα στην κόκκινη βίλλα τους υποδέχτηκε η μητέρα του Μικέλε.

—Ποιά είναι μαζί σας, κυρία Σαλιέρι; ρώτησε ο Μικέλε που πλησίασε σιγά-σιγά.

—Μιά καλή μου φίλη, κύριε πλωτάρχα...

Και σύστησε τη Ντονατέλλα με τ' όνομα του άντρός της.

—Η φίλη μου θα μείνη μερικές μέρες εδώ, πρόσθεσε. Μπορεί νάρχεται να σας κρατάει συντροφιά, να σας διαβάξη κάτι... αν θέλετε...

—Θα είμαι ευγνώμων στη φίλη σας, απάντησε ο Μικέλε. Ποιά είναι το μικρό της όνομα;

—Τ' όνομά μου είναι Ντονατέλλα! απάντησε η νεαρή γυναίκα.

Είδε τότε το πρόσωπο του Μικέλε να παίρνει μιά θλιβερή έκφραση. Κατάχλωμη, η Ντονατέλλα τον κύταζε μ' άγωνία. Μήπως είχε αναγνωρίσει τη φωνή της;

—Πάνε χρόνια από τότε... είπε ο Μικέλε συγκινημένος. Ένα αϊβέριο πλάσμα φάνηκε στη ζωή μου που είχε τ' όνομά σας, κυρία μου. Μά χάθηκε.

Τα μάτια της Ντονατέλλα είχαν βουρκώσει.

—Ό! τ' όνομά μου είναι τόσο κοινό...

—Όχι δά. Ούτε το όνομα αυτό, ούτε η γυναίκα που αγαπήσα ήταν ένα κοινό πλάσμα. Μά χάθηκε ξαφνικά απ' τη ζωή μου. Καλύτερα έτσι ίσως... Θάταν τώρα δυστυχισμένη μαζί μου... Σας περιμένω να ξανάρθετε, κυρία...

Η Ντονατέλλα ξαναπήγε. Πήγαινε πια κάθε μέρα και του διαβαζε έφημερίδες, περιοδικά, βιβλία. Πολλές φορές ένοιωσε την ανάγκη να του τ' όμολογήσει όλα, να του ζητήσει συγγνώμη. Μά δεν ήθελε να του δώσει κι' άλλη πίκρα.

—Ξέρετε, Ντονατέλλα, της είπε μια

μέρα ο νέος, ξέρετε πως

με φώναζε η γλυκεριά μου,

η αγαπημένη μου;...

—Πώς θέλετε να το ξέρω;

—Τα μάτια της γεμίζουν δάκρυα...

—Μικέ! Ήταν σαν ένα χέρι για μένα. Μικέ! Αν σκεφτόσαστε λιγάκι, θα

το βρίσκατε μόνη σας...

—Αδύνατον! έπε εκείνη. Είμαι μιά ανόητη, δεν μοιάζω στη δική σας Ντονατέλλα. Εκείνη ήταν καλή. Εγώ όχι... Εκείνη είχε πίστι, εγώ δεν έχω.

—Όχι, δεν έχετε δίκιο. Ξέρετε κάτι ακόμα;

—Τι θέλετε να πείτε;

—Η φωνή σας μου θυμίζει τη φωνή της αγαπημένης μου. Ήταν σαν μουσική... Τώρα πηγαίνετε αγαπητή μου φίλη, θα είστε κουρασμένη.

Πήρε ύστερα το χέρι της και τόφερε στα χείλη του. Η νέα γυναίκα ανατρίχιασε. Ήταν τό ίδια αυτά χείλη που της είχαν δώσει άλλοτε το πρώτο έρωτικό φιλί. Σε λίγο έφυγε δακρυσμένη.

Ξαναπήγε λίγες μέρες ακόμα. Κι' έν' απόγευμα είπε στο Μικέλε:

—Αύριο φεύγω... Ο άντρας μου με περιμένει

Μά θα ξαναγυρίσω το άλλο καλοκαίρι...

—Δεν θα με ξαναβρήτε, Ντονατέλλα.

της είπε ο νέος. Θα πάμε να μείνουμε στη Νάπολι. Κάποιος χειρουργός θα προσπαθήσει να μου σώση τουλάχιστο το ένα μάτι... Δεν ξέρω αν θα πετύχη...

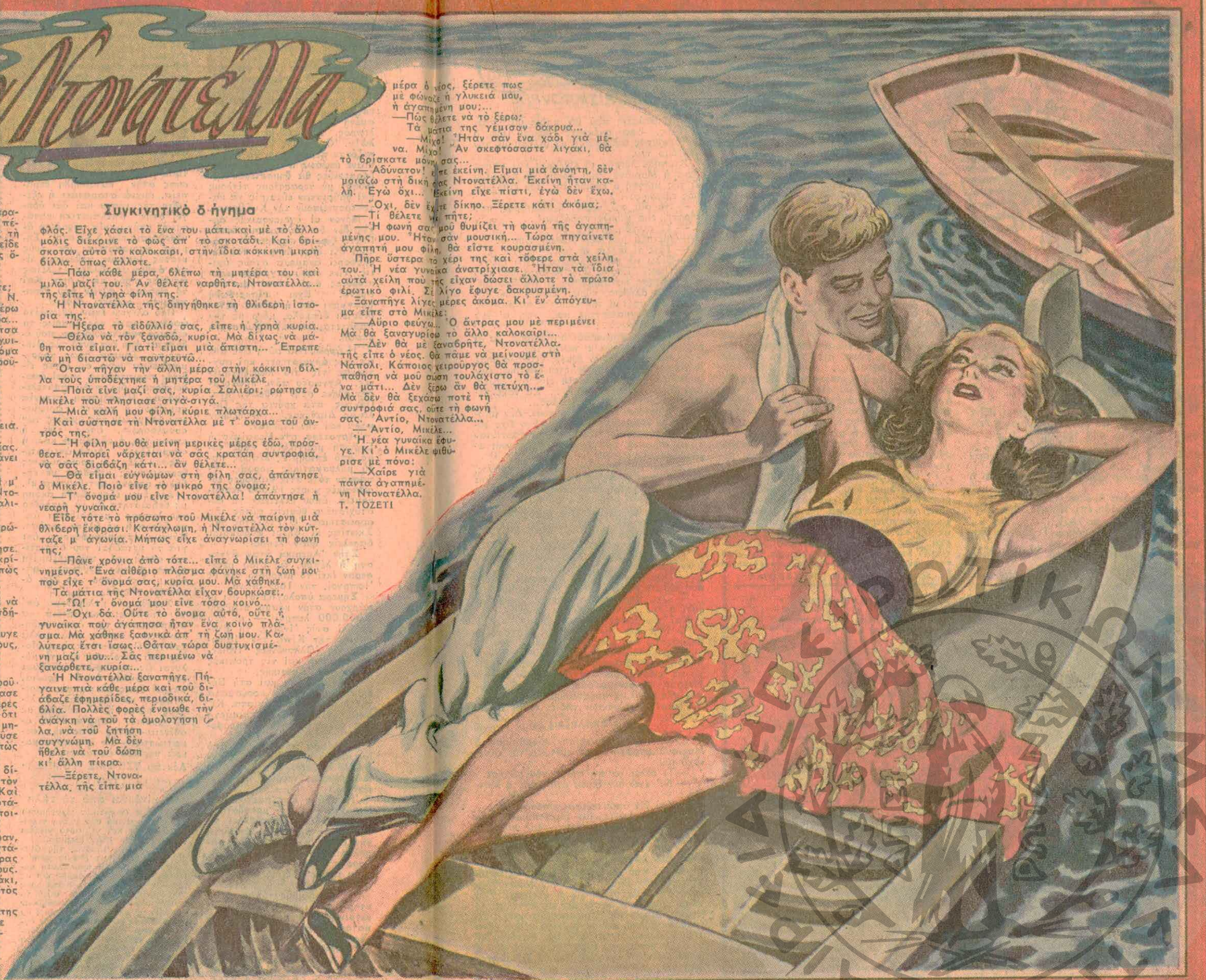
Μά δεν θα ξεχάσω ποτέ τη συντροφιά σας, ούτε τη φωνή σας. Αντίο, Ντονατέλλα...

—Αντίο, Μικέλε...

Η νέα γυναίκα έφυγε. Κι' ο Μικέλε ψιθύρισε με πόνο:

—Χαίρε για πάντα αγαπημένη Ντονατέλλα.

Τ. ΤΟΖΕΤΙ

Η ματωμένη κληρονομία

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Λουκία τρομοκρατεί το θείο της και τον αναστατώνει με υποκωπή στις αξιώσεις της. Στο μεταξύ η Λάουρα Μερβιγύ κρυφά στείλει τον γιο της Λουκία να συναντηθεί με τον σύζυγό της Μπενέ, για τις εγκληματικές επιχειρήσεις τους. Τα λόγια που άκουσε την αναστατώνουν, την τρομοκρατούν.

—Φοβερά πράγματα!...
—Το υποψιάζομαι.
—Αυτοί δεν είναι άνθρωποι. Είναι θηρία! Θα φύγω... ψιθύρισε η Λάουρα, που ήταν σαν τρελλή.

—Πώς; Τι λέτε;
—Ούτε μία ώρα δεν μπορώ πια να μείνω μέσα σ' αυτό το σπίτι.
—Να φύγετε αμέσως, τη συμβούλεψε η Μαριάννα.

—Όχι, τώρα αμέσως κιόλας.
—Μα τι συνέβη επί τέλους;
—Είπε θηρία, σάς λέω!...
—Μα δεν καταλαβαίνω. Τι έλεγαν; Εξαναρώτησε η Μαριάννα.

—Οι κακούργοι θέλουν να σκοτώσουν το παιδί μου.
—Α τούς άχρειους! είπε η Μαριάννα, ανατριχιάζοντας. Καλά έκαμα λοιπόν και σάς είπα να κρυφακούσετε.

Η Λάουρα πήρε το κοριτσάκι της και τσούφισε με λαχτάρα στην αγκαλιά της.
—Να είστε ευλογημένη, είπε στη γρηγόρη ύπρετρία. Μου σώσατε το παιδί μου!...

Και, χωρίς να χάσει στιγμή, έκαμε ένα μικρό δέμα τα πράγματά της, φίλησε την Μαριάννα και την αποχαιρέτησε.

Καθώς καταλαβαίνετε, κι' εγώ δεν θα μείνω εδώ, της είπε η γρηγόρη ύπρετρία. Πρέπει να μου γράψετε, να μου πείτε που είστε, για ναρθω να σας βρω.

—Αλλοίμονο, απάντησε η Λάουρα. Δεν ξέρω που θα με οδηγήσει ο Θεός. 'Αλλά θα σας γράψω.

Κι' έφυγε από το σπίτι του «γιατρού Μπενουά».

Την ίδια μέρα, έγκατέλειψε τη Ντιζόν, κι' άρχισε να γυρίζει, από χωριό σε χωριό και να ζητιανεύει.

Κι' έτσι μία μέρα, στο σιδηροδρομικό σταθμό, ζήτησε βοήθεια από τον Έρρίκο Κορντιέ, που δεν τον αναγνώρισε, γιατί ήταν μεταμφιεσμένος. Είχε όμως την τύχη να συναντήσει το ζευγάς Έμερ, που, καθώς θυμούνται οι αναγνώστες μας, ανέλθαν να την βοηθήσουν, και της πλήρωσαν το εισιτήριο για το Παρίσι.

Στο μεταξύ, ο Μπενουά κι' ο Μπενέ, συμφώνησαν ν' άρχισουν αμέσως τους εκδασμούς των, και, για πρώτο θύμα, διάλεξαν τον Ζοζέφ Μερβιγύ.

Ο Μπενέ ανέλαβε να του γράψει ένα γράμμα. «Αν το διάβηκε τους αυτό δεν πετύχαινε γιατί ο Μερβιγύ μπορεί να μην τρομοκρατιόταν, θα στρεφόταν προς την

κυρία Ναδερντέ, κι' έπειτα προς τη Λουκία. Τον Νταλμερ, προς το παρόν, θα τον άφηναν κατά μέρος. Είχαν σκοπό να δημοσιέψουν, σε μία εγχώρια εφημερίδα, μία αφήγηση αρκετά σκανδαλιστική, με την οποία θα τραβούσαν την περιέργεια του κοινού, πάνω σ' αυτήν την υπόθεση. Φυσικά, δεν θ' ανέφεραν τα πραγματικά ονόματα, αλλά η αφήγηση αυτή θα ήταν έτσι γραμμένη, ώστε κι' ο πιο κουτός θα μάντευε ποιους άφορούσε.

Όταν έφυγε ο Μπενέ, ο Λοριόλ ή Μπενουά, βυθίστηκε σε σκέψεις.

Η «επιχείρηση», που έπρόκειτο ν' αναλάβει, του φαινόταν πολύ σοβαρή, και πολύ επικίνδυνη. Ύψιρξε στη ζωή του, ως τότε, πάντοτε επιφυλακτικός, πάντοτε μετρημένος, και, τώρα, ήταν σαν να τάπαιζε όλα σ' ένα χαρτί.

Βέβαια, δεν θ' ανακατευόταν σε καμιά πλαστογραφία. 'Αλλ' από τη στιγμή, που η Λάουρα θα γινόταν γυναίκα του, θ' αναγκαζόταν, θέλοντας και μή, να διεκδικήσει τα κληρονομικά της δικαιώματα, και, τότε, θα ήταν φανερό η συνενοχή του.

Κι' έφτανε ν' απασχοληθεί μία φορά μόνο η Δικαιοσύνη μαζί του, για να μη γλυτώσει ποτέ πια από τα νύχια της.

Γι' αυτό, ήταν πολύ διστακτικός.

Εκείνο όμως που τον απασχολούσε περισσότερο, ήταν πώς να καταφέρει τη Λάουρα, να γίνει γυναίκα του. Τ' άλλα βάρχονταν αργότερα. Τι θαπρεπε να κάνει για να την κατακτήσει; Τι μέσα να μεταχειριστή; Την πειθώ; Τη βιά; Αυτό θα εξαρτιόταν από την ίδια τη Λάουρα, κι' από

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΕΣ

«Αν' την ημέρα που γεννή—
μεις στη ζωή μου βασανί—
και όλο τυραννιέμαι.
Γιατί έχει δάσκαλη η ζωή
όπως το έχω έννοη—
και διαρκώς τραδιέμαι.

«Ένεκα πούναστε, φτωχοί,
Φροσάκι μου, αδερφή ψυχή,
μας κόβεται η ανάσα.
Και άχ και άχ κάθε στιγμή
τα τάλληρα να οικονομή—
να εξασφαλί—τη μασσα.

Και πάντα ταύτα, δηλαδή,
ενώ για έξυπνο παιδί
με λογαριάζει η πιάτσα
Και άλλοι πούνε πιο χαζοί
γυρίζουνε με λιμουζί—

«'Εχουνε κάργα μά—
τσα!
Μα κάπου θάβρω το
(κουμπί.
Και τότε οι δυο θα κρ—
(λυμνή—
μεις στο παρό την α—
(πλά.
Κι' έτσι θα ξοθή ένα
(προσ—
που θάνε πάντα η ζωή
μάσσα, φούμα και ξά—
(πλά!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

της περιστασίας που θα παρουσιάζονταν. Τέλος, αφού σκέφτηκε αρκετή ώρα, ο ψευτογιατρός αποφάσισε να μιλήσει με την οικονόμο του.

Χτύπησε λοιπόν το κουδούνι και μπήκε μέσα η Μαριάννα, που, χωρίς να περιμένει να της μιλήσει ο κύριός της, του είπε κάπως ειρωνικά:

—Να σάς πω, κύριε: η οικονόμος, που πήρατε, είναι κάπως παράξενη!...

—Τι συνέβη μεταξύ σας;
—Μεταξύ μας δεν συνέβη τίποτα.
—Τότε τι θέλεις να πής;
—Θέλω να πω απλούστατα ότι έφυγε.

—Πώς; Έφυγε; Τι είναι αυτά που μου λές; ρώτησε κατάπληκτος ο τυχοδιώκτης.

—Την αλήθεια, κύριε. Έφυγε, εδώ και μιά ώρα, μαζί με την κόρη της παίρνοντας και τα πράγματά της μαζί της, σ' ένα μικρό δωματάκι!...

—Έφυγε... επανέλαβε ο Μπενουά, σά να μην πιστεύε ακόμα τ' αυτιά του.

—Μάλιστα, κύριε, έφυγε, εξακολούθησε η Μαριάννα. Τι της ήρθε, έτσι ξαφνικά; Δεν ξέρω. Το μόνο, που ξέρω, είναι ότι έφυγε. Και μ' έναν τρόπο, κύριε... Σά να χέξει πεισε πανούκλα στο σπίτι μας!...

Ο Μπενουά ήταν έξω φρενών. Δεν μπορούσε να καταλάβει για ποιά λόγο είχε φύγει η Λάουρα, και του κάκου αναρωτιόταν τι να σημαίνει, άραγε, αυτή η ξαφνική αναχώρηση.

Πέρασε τη νύχτα του σχεδόν άγρυπνος, και, το πρωί, πήγε να βρει τον Μπενέ, για να του μεταδώσει την ακατανόητη εκείνη είδηση.

—Πολύ παράξενο! είπε ο τυχοδιώκτης, όταν τον άκουσε. 'Αλλ' υπάρχει και κάτι άλλο, πιο παράξενο...

—Ποιό; ρώτησε ο Μπενουά.
—Ο Μπενέ έδωσε από την τσέπη του μιά εφημερίδα, και την άνοιξε.

—Πώς; τον ρώτησε ο Μπενουά. Τό δημοσιεύσατε κιόλας εκείνο που λέγαμε;

—Όχι, απάντησε ο Μπενέ. Συμβαίνει κάτι άλλο... Να, διαβάστε το αυτό.

Και του έδωσε την εφημερίδα.

Ο Μπενουά την πήρε, και διάβασε εκείνο που του έδειξε ο συνενοχός του; «Παρακαλούνται θερμώς όσοι γνωρίζουν τη σημερινή διαμονή της Λάουρας Μερβιγύ να ειδοποιήσουν σκεπτικώς τον κύριο Ντεσάν, συμβολαιογράφο Ντιζόν, Θεωρούμεν σκόπιμον να προσθέσωμεν ότι πρόκειται περί συμφερόντων της εν λόγω νέας».

Οι εκπλήξεις

Όταν διάβασε αυτή την «ειδοποίησι» ο Μπενουά στράφηκε και κύτταξε τον συνενοχό του.

—Τι θέλει να πη αυτό; τον ρώτησε.
—Κι' εγώ δεν ξέρω, απάντησε ο Μπενέ.

—Και δεν υποπτεύεσαι τίποτα;
—Πρώτα-πρώτα, δεν ξέρω ποιός δημοσίευσε αυτήν την αγγελία.
—Μα ο συμβολαιογράφος ασφαλώς.
—'Αν είν' έτσι, τότε θα δρούσε η διαθήκη, που υποπτεύομαι.

—Και πού θέλατε να την αντικαταστήσετε με μιά άλλη, που θα την πλαστογραφούσατε σεις, πρόσθεσε ο Μπενουά. 'Αν αυτό προκάλεσε αυτήν εδώ την αγγελία, το πρώτο μέρος της επιχειρήσεώς μας πάει κατά διαβόλου, και το δεύτερο μέρος χάνει την αξία του, γιατί ο Ζοζέφ Μερβιγύ κι' η κυρία Ναδερντέ, όταν εξαναγκαστούν ν' αποδώσουν την κληρονομία, θα ξαναγίνουν φτωχοί!...

—Αυτό είναι αλήθεια, παραδέχτηκε ο Μπενέ. Μας απομένει όμως η Λουκία, που, όταν ενηλικιωθή, θα πάρει το μερίδιό από

την μητρική της περιουσία, διακόσιες χιλιάδες φράγκα δηλαδή.

—Και τι να πωρη κανείς από ένα τέτοιο ποσόν; παρατήρησε ο Μπενουά περιφρονητικά. Δεν σας το κρύβω, φίλε μου, εγώ είμαι απελπισμένος. Κι' ενώ είχα τη Λουκία στο σπίτι μου...

—Την αφίστατε και σας έφυγε, συμπλήρωσε ο Μπενέ, δηλαδή αφίστατε και σας έφυγε η τύχη σας.

—Μήπως μπορούσα να το προβλέψω αυτό; Μήπως μπορούσα να μαντέψω τις προεξέσεις της; Να τι θα πη νανε κανείς άτυχος!

—Δεν πρέπει, αγαπητέ μου, να χάνουμε το βάρος μας. Έχουμε ακόμα καιρο. Πρέπει πρώτα-πρώτα, να μάθουμε τι απεγινε η Λάουρα Μερβιγύ, και γι' αυτό θα φροντίσετε σεις. Στο μεταξύ, εγώ θα προσπαθήσω να μάθω για ποιά σκοπό την ζητάει ο συμβολαιογράφος. 'Υστερα από δυο ώρες, ελπίζω να ξέρω. Σεις πρέπει να μάτετε αν η Λάουρα έφυγε από την πόλη. Ρωτήστε στο σταθμό του σιδηροδρόμου, κι' αν μάθουμε ότι δεν έφυγε από εκεί τότε θα ψάξουμε να την βρούμε μέσα στην πόλη, και, με τη βοήθεια του Διαβόλου, να είστε βέβαιοι ότι θα την ανακαλύψουμε.

Κι' οι δυο τυχοδιώκτες χωρίστηκαν.

Ο Μπενέ δεν δυσκολεύτηκε να μάθει ότι την αγγελία εκείνη την είχε δημοσιέψει ο συμβολαιογράφος Ντεσάν. 'Η υποθεσί άρχισε να γίνεται ανησυχαστική.

Πήρε αμέσως ένα αμάξι και πήγε στο μέγαρο Μερβιγύ. Ζήτησε να τον δει, αλλά του είπαν ότι τόσο αυτός, όσο κι' η κυρία Ναδερντέ δεν δέχονταν.

Εδωλε τότε από την τσέπη του ένα επισκεπτήριο, κι' έγραψε άπάνω με το μολύδι του:

«Ήρα να σάς μιλήσω για το πρόσωπο που εξεφανίστηκε».

Ο υπηρέτης στον οποίο τώδωσε, τον κύτταξε μια στιγμή αναποφάσιστος, κι' έπειτα πήγε να ειδοποιήσει τον κυρίο του.

Μένοντας μόνος, ο Μπενέ κύτταξε γυρω του, κι' εσπασε το αμάξι του, μήπως ακουσι τίποτα. 'Α, τελήθη έτσι ότι κατι συνεβάνε στο μέγαρο, γιατί οι υπηρέτες φαινότανν ταραγμένοι, και μιλούσαν-μεταξύ τους με σιγανή φωνή.

—Καταλαβαίνω, σκεπτηκε ο εκδαστής, θα διαβάσαν την αγγελία του συμβολαιογράφου, κι' αναστατώθηκαν...

Εκείνη τη στιγμή γύρισε ο υπηρέτης και του είπε:

—Περάστε, κύριε. Ο κύριος Μερβιγύ σάς περιμένει.

—Τώρα, προσοχή!... είπε μέσα του ο τυχοδιώκτης.

Ο υπηρέτης τον οδήγησε στο γραφείο του κ. Μερβιγύ, όπου βρισκόταν κι' η κυρία Ναδερντέ.

Ο Μερβιγύ τον δέχτηκε ευγενέστατα, και τον ρώτησε με κάποιον αγωνία:

—Ξέρετε, κύριε, πού είναι;
—Χτές ακόμα ήταν στη Ντιζόν, απάντησε ο Μπενέ.

—Είστε βέβαιος;
—Την είδα με τα μάτια μου.
—Πού;
—Σ' ενός γνωστού μου.

—Κανενός οικογενειακού μας φίλου, μήπως; Πώς λέγεται;
—Δεν ξέρω αν είναι οικογενειακός σας φίλος, κύριε Μερβιγύ, αλλά τον ξέρετε πολύ καλά, απάντησε ο Μπενέ, τονίζοντας τα λόγια του. Είναι ο γιατρός Μπενουά.

Ο Μερβιγύ χλώμιασε.

—Δεν τον ξέρουμε καθόλου αυτόν τον κύριο, είπε η κυρία Ναδερντέ.

—Σεις, κυρία, πιθανόν, απάντησε ο εκδαστής. 'Αλλ' ο κύριος αδελφός σας τον γνωρίζει πολύ καλά.

—Πιθανόν να το δρίσκετε παράξενο, αλλά δεν είναι και τόσο, απάντησε ο Μπενέ και σκώπηκε άπάνω: 'Απλούστατα, συνέβη κάποια παρεξήγησι. Διαβάστε αυτό και θα καταλάβετε, πρόσθεσε, δίνοντας στον καταπληκτο Μερβιγύ την εφημερίδα, που δημοσίευσε την αγγελία του συμβολαιογράφου.

Ο Μερβιγύ διάβασε δυνατά την αγγελία εκείνη.

—Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε η κυρία Ναδερντέ. Και γιατί ήρθατε να μάς δείξετε αυτή την αγγελία;

—Αυτό σημαίνει, απάντησε ο Μπενέ, με ύφος ψυχρό, ότι ο συμβολαιογράφος έχει να κάνει σοβαρώτατες ανακωκώσεις στη δεσποινίδα Λάουρα Μερβιγύ.

—'Η νέα αυτή δεν λέγεται Μερβιγύ, φώναξε η κυρία Ναδερντέ, γιατί η μητέρα της δεν είχε νόμιμο γάμο με τον αδελφό μου.

—Είστε βεβαί για γι' αυτό, κυρία; τη ρώτησε ο εκδαστής. Δεν ακούσατε τίποτα για τον γάμο τους, που είχε γίνει στο έξωτερικό, ούτε για τη διαθήκη του αδελφού σας υπέρ της Σοφίας και της Λάουρας;

Ο Ζοζέφ Μερβιγύ έγινε κατακόκκινος.

—Πιθανόν ν' άκουσαμε, απάντησε η κυρία Ναδερντέ, αλλ' αυτά είναι λόγια του αέρος.

—Του αέρος δεν είναι σωστή έκφρασι, έπευε ο εκδαστής, γιατί εγώ έχω το σχέδιο της διαθήκης αυτής.

—Σεις;
—Μάλιστα.

—Γραμμένο από το χέρι του αδελφού μου;

—Όχι, αλλ' από τον κύριο Γκουτίλ, το συμβολαιογράφο του.

—Εστω, 'Αλλά κι' αυτό δεν αποδεικνύει τίποτα. 'Αλλο είχε σκοπό να κάνει, κι' άλλο έκαμε. 'Αν υπήρχε διαθήκη, θα παρουσιαζόταν από κάποιον, κατά τη διαθήκη της κληρονομίας. Μάλιστα, κύριε. Να είστε απολύτως βέβαιοι ότι εγώ, κι' ο

αδελφός μου είμαστε οι νόμιμοι κληρονόμοι του Ζαν Μερβιγύ.

—Είπε περριπτό να μου το τονίζετε, είπε ο Μπενέ. Έχω τη γνώμη ότι επειδή βρέθηκαν όρισμένα έγγραφα, το ζήτημα θα ξανασηζητηθή. Και πρέπει κάτι να υπάρχει, για να δημοσιέψη αυτήν την αγγελία ο κύριος Ντεσάν, που, καθώς ξέρετε, διαδέχθηκε τον κύριο Γκουτίλ στο συμβολαιογραφείο του.

Ο Μερβιγύ σκώπηκε κι' άρχισε να κάνει βόλτες μέσα στο γραφείο του.

«Να λη, άρα γε, την αλήθεια; σκεπτότανε. 'Ανακάλυψε, μήπως, η Λουκία αυτά τα έγγραφα, όπως με είχε φοβερίσει;»

—Ζοζέφ, τι σκέπτεσαι; τον ρώτησε ανυπόμονα η αδελφή του.

—Τί σκέπτομαι; Τη Λουκία, την κόρη σου.

—Τί θέλεις να πής;
—Πριν από λίγον καιρό, η Λουκία μου είπε ότι ανακάλυψε αποδείξεις πως η Σοφία κι' η Λάουρα είναι αναγνωριστή ως νόμιμες κόρες του αδελφού μας, κι' ότι υπήρχε μάλιστα και διαθήκη του, που τις άφινε κληρονόμες του.

—Και δεν μου το είπες;
—Δεν πίστευα ότι ήταν αλήθεια. 'Υπόθεσα ότι η Λουκία ήθελε να με τρομοκρατήσει, απειλώντας με ότι θα κατέθετε αυτά τα έγγραφα στο συμβολαιογράφο.

—Και δεν μου είπες τίποτα, επανέλαβε η κυρία Ναδερντέ. 'Ηλιθία!

Ο Μερβιγύ, που ήταν ήδη ερεθισμένος, θύμωσε.

—'Ησουν τότε απασχολημένη με τους καινούριους σου έρωτες, της απάντησε άποτομα.

—Οι καινούριοι μου έρωτες, του φώναξε εκείνη ψυχρά, δεν απειλούσαν την περιουσία μας, ενώ οι δικοί σου πιθανόν να γίνουν αιτία της καταστροφής μας.

—Πώς; Με κατηγορείς;
—Μήπως με νόμισες για τυφλή; Μήπως δεν ξέρω ότι είσαι τρελλά έρωτευμένος με την ανηψιά σου;

—Εσύ, αίσχρη γυναίκα, ανάξια μητέρα, μ' έσπρωξες σ' αυτόν τον έρωτα! Φώναξε, τρελλός από τη λύσσα του ο Μερβιγύ.

Ο αδελφός κι' η αδελφή, ξεχνώντας πως υπήρχε κι' ένας ξένος μπροστά τους, άρχισαν πια να δριζώνται χυδαίωτα.

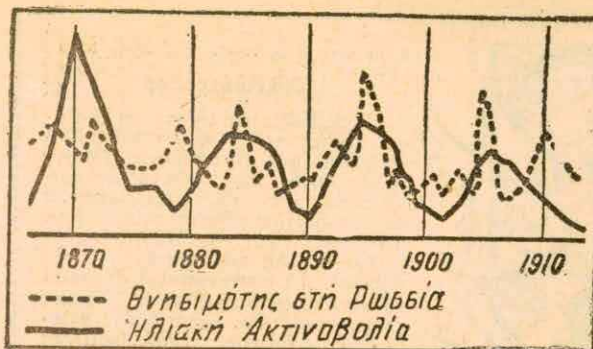
Ο Μπενέ έκρινε πως η στιγμή ήταν κατάλληλη να επέμβη, γιατί καταλάβαινε πως ήταν κύριος της καταστάσεως.

—Κυρία... κύριε, είπε, απομακρυνόμεστε από το θέμα μας, και σπαταλούμε την ώρα μας σε άσκοπες συζητήσεις. 'Η κυρία αδελφή σας, κύριε Μερβιγύ, είναι έλευθερη, είναι όμορφη, αγαπάει, την αγα-

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΜΑΤΟΥΡΑΙΑ

Δυο Παρισινοί κομμωτάι, ο Πιέρ και ο Ρενέ, λανθάρουν μία νέα μόδα με το σκοπό να εξυπηρετήσουν τις γυναίκες που φορούν γυαλιά. Το τζάμι πλασιώνεται από ολοκληρη μούκα με δοντέλλες φτερά, χάντρες κλπ. 'Ανοήτως δυο κομψές Παριζιάνες φορούν, σε φραυνη δέξιναι, τα νέα γυαλιά που μπορούν κάλλιστα να αντικαταστήσουν τις αποκρητικές μάσκες!

Το σχεδιάγραμμα αυτό, που έγινε από τον καθηγητή Τσιγκέφσκυ δείχνει τη σύμπτωση της μεγίστης ηλιακής ακτινοβολίας με την αύξηση της θνησιμότητας από διάφορες επιδημίες.

Η γρίπη οφείλεται στις κοσμικές ακτίνες;

Οι Ηετείς «κύκλοι» του 'Ηλίου

Η αιτία της σημερινής επιδημίας γρίπης, σύμφωνα με τις νεώτερες έρευνες, φαίνεται ότι πρέπει να αναζητηθεί σ' απόσταση 150 εκατομμυρίων χιλιομέτρων από μας. Υπεύθυνες γι' αυτήν, σύμφωνα με μια θεωρία, είναι οι περιφημες κοσμικές ακτίνες. Σ' αυτές οφείλεται επίσης το ότι η ασθένεια δεν παρουσιάζεται με την ίδια σοβαρότητα στις διάφορες χώρες.

Κατά τα τελευταία χρόνια, είχε παρατηρηθεί μία σύμπτωση μεταξύ της εμφάνισης διαφόρων επιδημιών και των περιόδων εντάσεως των ηλιακών κηλίδων. Γεγονός είναι πάντως ότι κατά τις περιόδους αυτές η γή μας δομολογείται έντονα από κοσμικές ακτίνες. Γιατί, όπως έχει εξακριβωθεί από τις παρατηρήσεις Αμερικανών αστρονόμων, ο ήλιος είναι η πηγή των κοσμικών ακτίνων. Κι' οι τελευταίες εξακολουθούν πάντοτε την κακοποιό δράση τους, που είναι άλλοτε περισσότερο κι' άλλοτε λιγότερο έντονη.

Φαίνεται πιθανόν ότι η επίδραση των κοσμικών ακτίνων εκδηλώνεται κατά δύο τρόπους. Από το ένα μέρος, εξασθενίζουν τον ανθρώπινο οργανισμό, και από τ' άλλο, ενδυναμώνουν διαφόρους μικροοργανισμούς και κάνουν μεγαλύτερη την τοξικότητά των.

Οι επιστήμονες παρατηρούν ότι οι κοσμικές ακτίνες δεν διανέμονται ομοιόμορφα πάνω στη γή. Ο δομολογισμός είναι άλλου έντονότερος κι' άλλου ασθενέστερος. Υπάρχουν διαφορές, λοιπόν, όχι μόνον από τη μία χώρα στην άλλη, αλλά κι' από τη μία πόλη στην άλλη. Γι' αυτό, η σημερινή γρίπη εμφανίζεται σ' άλλες περιοχές ως κακοήθης και σ' άλλες ως καλοήθης—κι' όχι, όπως νομίζουν πολλοί, επειδή οι κάτοικοι ώριμους περιόχων έχουν αποκτήσει σχετική ανοσία, από προηγούμενες επιδημίες γρίπης.

Οι επιστήμονες προσπαθούν ήδη να καθορίσουν ζώνες δομολογισμού. 'Αλλ' οι εργασίες αυτές θ' απαιτήσουν πολλά χρόνια για να ολοκληρωθούν.

Ηδη από το 1929, ο διακεκριμένος Γάλλος επιστήμων κ. Ανρύ Μερνέ έγραφε σ' ένα υπόμνημά του προς το γαλλικό άστεροσκοπείο της Ταλάνς: «Θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει με πολυάριθμα επιχειρήματα ότι τα μεγάλα φαινόμενα της ιστορίας, και γενικώς όλη η ζωή στη Γή, ρυθμίζονται από τις κινήσεις του 'Ηλιου και των πλανητών».

Αργότερα, ο αστρονόμος Πάλ Κουντέρκ παραδεχόταν ότι οι διακυμάνσεις της ηλιακής ακτινοβολίας έχουν μία άγνωστη ακόμη επίδραση στη βιολογία γενικώς, και ιδιαίτερος στον ανθρώπινο οργανισμό».

Εξ άλλου, ο δόκτωρ Ροντάλ, καθηγητής της ανατομίας στη Ναυτική Ιατρική Σχολή της Τουλών, γράφει τα εξής: «Υπάρχει άναμφισβήτητα μία σχέση μεταξύ της εμφάνισης των ηλιακών ακτίνων και των επιδημιών στη γή. Η νέα επιδημία γρίπης το επιβεβαιώνει για μία ακόμη φορά». 'Αλλά κι' οι εργασίες των βιολόγων Βαλλό, Μορμπάχ, Ουλιάνοφ, κλπ., έχουν αποδείξει ότι η κατανομή των επιδημιών στις διάφορες χρονικές περιόδους ακολουθεί ενσ νόμο συσχέτισμού με την επίδραση της ηλιακής ενεργείας.

Είναι γνωστό πράγματι ότι οι «μαγνητικές βύελιες» του 'Ηλιου, που προκαλούν την εξαιρετική αύξηση των ηλιακών κηλίδων, επαναλαμβάνονται κανονικά κάθε 11½ χρόνια περίπου. Ο χρονικός λοιπόν αυτός «κύκλος» φαίνεται ότι συναντάται και στις διάφορες επιδημίες.

Πρό 33 ετών π. χ. το 1918, ο κόσμος γνώρισε η φοβερότερη επιδημία γρίπης των νεώτερων χρόνων. Την είχαν ονομάσει τότε «ισπανική γρίπη». 'Αλλοί την θεωρούσαν σαν μία κοινωνική νόσος, από προηγούμενες επιδημίες γρίπης. Οί επιστήμονες προσπαθούν ήδη να καθορίσουν ζώνες δομολογισμού. 'Αλλ' οι εργασίες αυτές θ' απαιτήσουν πολλά χρόνια για να ολοκληρωθούν.

νος είναι ότι πέθαναν από αυτήν περισσότεροι από 10 εκατομμύρια άνθρωποι. Σήμερα λοιπόν απέχουμε από το 1918 κατά 33 χρόνια, δηλαδή 3 ολόκληρους ηλιακούς «κύκλους» των 11 ετών. Πρέπει να σημειωθεί ότι πρό 11 ετών, το 1940, η Εύρωπη γνώρισε μία αρκετά έντονη επιδημία γρίπης, λιγότερο όμως σοβαρή.

Φαίνεται λοιπόν αποδεδειγμένη η σχέση των ηλιακών «κύκλων» (κι' επομένως των διακυμάνσεων της ισχύος των κοσμικών ακτίνων) με τις περιοδικές επιδημίες. Δεν έχουν όμως μπόρσει ακόμη οι επιστήμονες να δρουν ένα νόμο που να εξηγή το γιατί άλλες από τις επιδημίες αυτές έχουν βαρύτερη μορφή κι' άλλες ελαφρότερη.

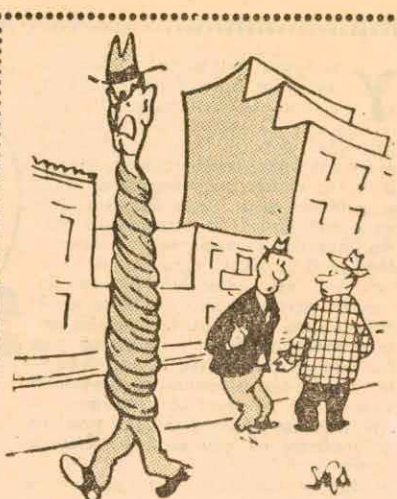
Πρέπει να σημειωθεί και μία άλλη ενδιαφέρουσα παρατήρηση: «Οτι ώριμνες επιδημίες ξεσπάζουν σε πληθυσμούς που ζουν σ' απόλυτη απόμωση. Στις περιπτώσεις αυτές δεν μπορεί κανείς να υποστηρίξει ότι ήρθε από έξω το μικρόβιο, μεταφερόμενο από ταξιδιώτες. Πιο λογική φαίνεται η εξήγηση ότι κάποια αίτια (οι κοσμικές ακτίνες πιθανότατα) εξαφανίζονται μολυσματικότερους τους μικροοργανισμούς, που υπήρχαν ήδη, αλλά σε κατώτατοι άδρανεϊς».

Οι σπουδαιότερες έρευνες προς την κατεύθυνση αυτή οφείλονται στο Ρώσο καθηγητή Τσιγκέφσκυ, διευθυντή του εργαστηρίου κοσμοβιολογίας της Μόσχας.

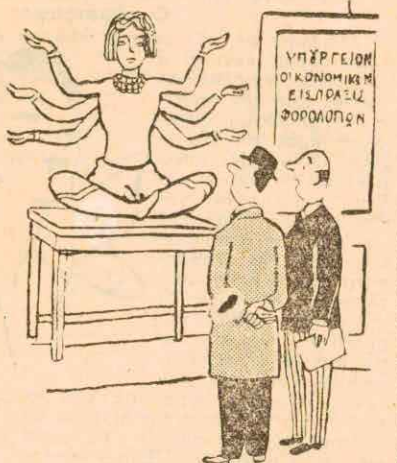
«Δεν χωρεί αμφιβολία—γράφει ο καθηγητής—ότι οι ηλιακές διαταραχές αποτελούν ένα ισχυρό βιολογικό παράγοντα, από τον οποίο εξαρτάται μία σειρά ανεξήγητων ως τώρα φαινομένων του οργανικού κόσμου. Είναι βέβαιον ότι η θερμοκρασία, η πίεσις, η ύγρασις, κλπ., εξασκούν επίρροη στον άνθρωπο. Οφείλω όμως να αναγνωρίσω ότι η μεγαλύτερη επίρροη που υφίστανται οι ζωντανοί οργανισμοί, είναι η οφειλόμενη στην ειδική ακτινοβολία του 'Ηλιου».

Κατά τον καθηγητή Τσιγκέφσκυ, ο 'Ηλιος είναι ένας πομπός ηλεκτρομαγνητικών δονήσεων, ενώ η Γή και κάθε ζωντανό κύτταρο είναι ευαίσθητοτατοι δέκτες. «Δεν είναι λοιπόν διόλου περίεργο—καταλήγει—ότι, με την επίδραση των ηλιακών παλμών ή ζωτικότητας των διαφόρων μικροοργανισμών αυξάνει ή ελαττώνεται κι' η ευαισθησία του οργανισμού μας μεταβάλλεται».

Συμπέρασμα: Η ζωή στη Γή δεν περιορίζεται στα όρια ενός μόνο πλανήτη, αλλά εξαρτάται από τις διακυμάνσεις ενεργείας του 'Απείρου. Το Σύμπαν είναι έναίο σύνολο. Κι' όμως έμεις δεν μπορούμε καν να δημιουργήσουμε μία ενιαία ανθρωπότητα, πάνω στην επιφάνεια της μικρής μας Γής...

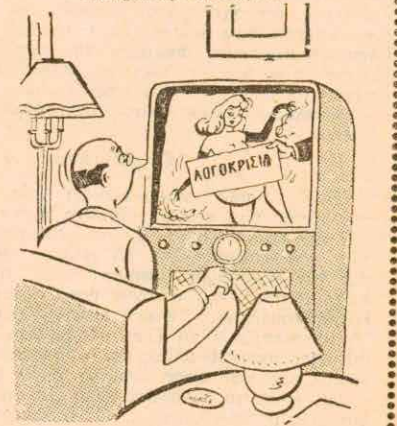
— Πολύ στριμμένος άνθρωπος!... (Του Σ. Πολενάκη)

— Δεν ξέρω τι σημαίνει, κύριε 'Υπουρέ... Κάποιος φορολογούμενος μάς το έστειλε!...

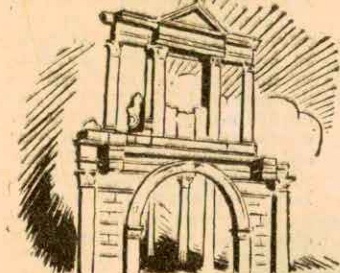

Λαθραναγνώστες!...

Χωρίς λόγια...

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο στολισμός της νύφης

Στους περιηγητές που επισκέβονταν την Αθήνα στα χρόνια της Τουρκοκρατίας, ιδιαίτερα έντυπτοι προκάλεσε ο στολισμός της νύφης, πριν από το γάμο.

Η δουλειά αυτή με τα περίεργα τοπικά έθιμα της εποχής, άρχισε την παραμονή του γάμου. Το σπουδαιότερο δε ρόλο έπαιζαν, στο στολισμό της Αθηναίας νύφης, η χτενίστρα που ώνομαζόταν τότε, και «τελάκισσα» και η στολίστρα που η δουλειά της ήταν εντελώς χωριστή από τη δουλειά της πρώτης.

Η τελάκισσα πήγαινε στο σπίτι της νύφης από το απόγευμα της παραμονής του γάμου κι' ασχολείτο με το λούσιμο και το χτένισμα της Αθηναίας κόρης και κυρίως με το πλέξιμο (σε μικρές πλεξίδες) των μαλλιών της, μαζί με μικρά μεταξωτά μαντηλάκια, που τα έλεγαν «πισκούλια». Τα μαντηλάκια αυτά κατέληγαν σε κρόσια που ανακατεύονταν με τα μαλλιά και σε μεταξωτά νήματα.

Όταν τελειώναν η δουλειά της τελάκισσας, άρχιζε το επίσημο έργο της στολίστρας που ήταν, σαν να πούμε, η πρωταγωνίστρια της γενικής προετοιμασίας της νύφης.

Η στολίστρα καταγιόταν από το βράδυ της παραμονής του γάμου, στον εξωραϊσμό της νύφης, με τα καλύτερα καλλυντικά της εποχής εκείνης, μύρα, αλοιφές κλπ. Το κυριώτερο από αυτά ήταν το λεγόμενο τότε, παχύ μύρο (αλοιφή) με το οποίο αλείφον το πρόσωπο της νύφης «για να πάρη την πυράδα» και στην κατάσταση αυτή πλάγιαζε συνήθως και κοιμόταν τη νύχτα της παραμονής του γάμου ή νεί.

Στο μεταξύ, στο σπίτι του γαμπρού, οι στενότεροι συγγενείς, και ιδίως τα κορίτσια και των δυο ενδιαφερομένων οικογενειών, κατανιόνταν στο στρώσιμό του νυφικού κρεβατιού και στην προετοιμασία γενικά του νυφικού θαλάμου.

Σύμφωνα με το έθιμο της εποχής εκείνης έφταναν το κρεβάτι με μικρά ζαχαρωτά και κάτω από τα προσκεφάλια τοποθετούσαν έννια μύγδαλα κι' ένα ψαλλίδι ανοιχτό. Τα μύγδαλα συμβόλιζαν την ευχή, ν' αποχτήση η νύφη έννια γιους, και το ανοιχτό ψαλλίδι την ευχή να κοπούν οι κακές γλώσσες, οι κατάρες, τα ματιάσματα και τα μάγια.

Το περιεργότερο απ' όλα τα αντικείμενα που τοποθετούσαν, τότε, στο νυφικό κρεβάτι, ήταν κι' ένα μικρό κομμάτι από δίχτυ παλιού απόμαχου φαρδιού. Το δίχτυ αυτό το έπαιρναν πάλι τρεις μέρες μετά το γάμο.

Αυτό το κομμάτι το θεωρούσαν, έπειτα, πολύτιμο εγκόλπιό και το τοποθετούσαν στα εικονίσματα του νέου σπιτιού. Όταν δε γεννιόντουσαν παιδιά, το χρησιμοποιούσαν ως φυλαχτό, δάχνοντάς το στο στήθος τους κι' ως άλανάστο ξόρκι για κάθε μαγεία!

Ξαναγυρίζουμε στο στολισμό της νύφης που άρχιζε σχεδόν από το πρωί της Κυριακής. Από τα ξημερώματα—αφού όλα τα προκαταρκτικά είχαν έτοιμασθή από το βράδυ—έφτανε πάλι η ειδική στολίστρα και μερικά συγγενείς της νύφης, κυρίως ηλικιωμένες γυναίκες ή και νεαρά κορίτσια που ανήκαν πάντοτε σε συγγενικές οικογένειες και αποτελούσαν το συνεργείο του στολισμού.

Πριν άρχισή το στολισμό εκλείναν την εξώπορτα του σπιτιού κι' έβαζαν την άμπάρα, το λεγόμενο την εποχή εκείνη «γκάγκαρο».

Η λέξις «γκάγκαρο» σήμαινε το σιδερένιο σύρτη της εξώπορτας που ήταν σε χρήση στην παλιά Αθήνα, αλλά και στα μεταγενέστερα χρόνια. Από τη λέξι αυτή προήλθε και το παρατσούκλι των γυναικών Αθηναίων, δηλαδή των Γκαγκαραίων.

Η στολίστρα, άρχιζε το έργο της με πομάδες και κοκκινάδια. Αυτά ήταν και τα προχειρότερα, για κάθε νύφη, εξωραϊστικά είδη, προστιτά και στις φτωχότερες οικογένειες, γι' αυτό και το λαϊκό ρητό της εποχής έλεγε ότι για να γίνει καμιά νύφη έφτανε νύχη:

Πέντε παράδες αλοιφή και δέκα κοκκινάδι...

Αφού ετελείωναν ο καλλωπισμός του προσώπου της νύφης, η στολίστρα τοποθετούσε έληές, και κατά προτίμησι, μία μεγάλη έληά έμπαινε ανάμεσα στα φρύδια της νέας.

Έπειτα, με το λεγόμενο τότε σουρμεντένι, έσυρε κάτω από τις βλεφαρίδες της νύφης λεπτές μαύρες γραμμές για να φαίνονται τα μάτια της μεγαλύτερα, άμυγδαλωτά.

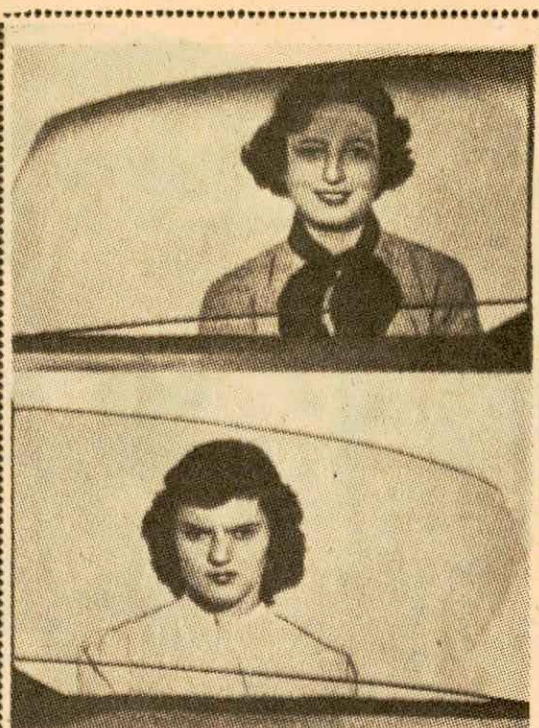
Τέλος τοποθετούσε, ανάλογα με την προίκα της νύφης, τα στολίσια και κοσμήματα, μεταξύ των οποίων ήταν και οι περιφημοί μασαλάδες (απ' τη θαυμαστική τουρκική λέξι μασαλά). Κάποιοι περιηγητές που είδε στολισμένη Αθηναία νύφη στους χρόνους της Τουρκοκρατίας δεν μπόρεσε να αποκρίνη την έκπληξί του και την αποκάλυψε «τεράστιο άμφιθέατρο»!

Εικόνα της Αθηναίας νύφης, στα χρόνια της Τουρκοκρατίας, μετά το στολισμό της την ημέρα του γάμου, βρισκόταν στο αξιοθαύμαστο και μνημειώδες «Ταξίδι στις Αθήνας», του Λουδοβίκου Ντυμπρέ, του περιφημου ζωγράφου, που ήρθε στο άστυ, στα 1819.

Το κεφάλι της ήταν στολισμένο με τα λεγόμενα, τότε, σεργούτσια, που ήταν μετάλλινα κοσμήματα, και έφεραν στην κορυφή τους μικρές φούντες από πυκνά, λεπτά και χρυσά σύρματα, στα οποία περνούσαν πούλιες διαφόρων χρωμάτων.

Συνήθως, τα σεργούτσια αυτά, αποτελούμενα από πέντε κομμάτια, ανήκαν σ' εκκλησίες, από τις οποίες τα δανείζονταν οι ενδιαφερόμενες οικογένειες των Αθηνών. Ήσαν προσαρμοσμένα σε χρυσή ταινία, που περιέστρεφε το έπί της κεφαλής της νύφης μεγάλο σύμπλεγμα από νομίσματα που λεγόταν κορώννα.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

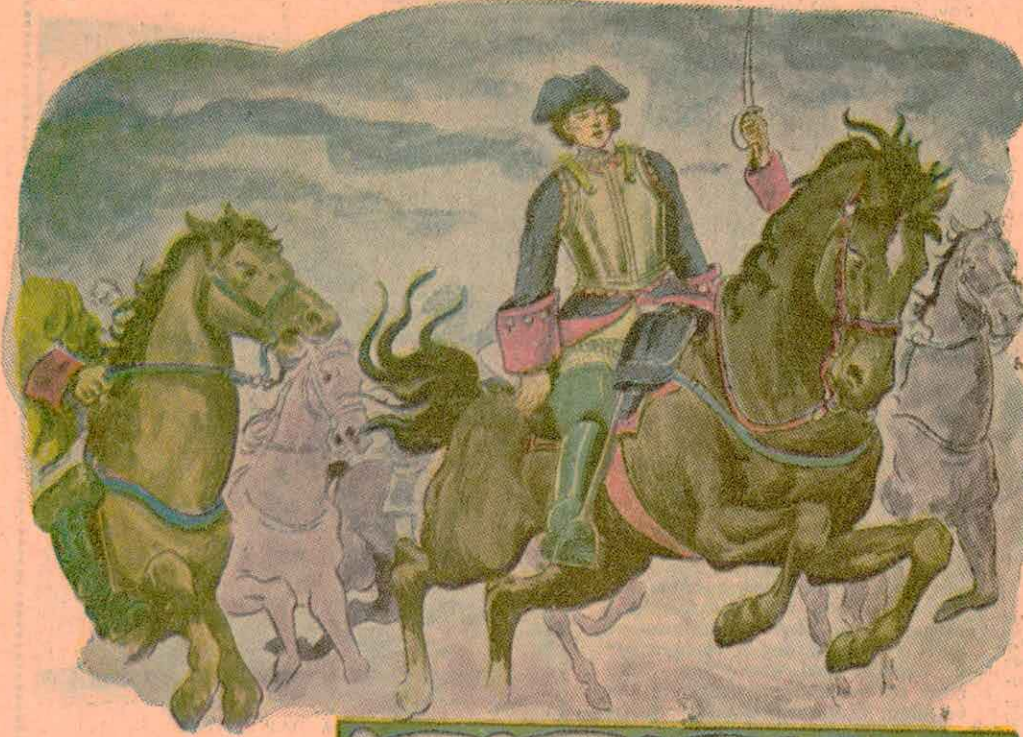
ΤΑ ΝΕΑ ΠΑΡ-ΜΠΡΙΖ

Η «Μπουίς» του 1951 θα έχη τα τζάμια του παρμπρίζ ελαφρώς χρωματισμένα μόνο στο επάνω μέρος τους, όπως ώριμα γυαλιά ήλιου. Το χρώμα είναι μπλε-πράσινο και σβύνει σιγά-σιγά, αφίνοντας το τζάμι λευκό! Στη φωτογραφία μας, μία σύγκρισις μεταξύ παλιού και νέου παρ-μπρίζ. Το νέο αυτό τζάμι, εκτός απ' τη φινιούρα που κάνει με το γλυκό, διπλό χρώμα του, έχει και το εφευρέτημα να ξεκοράζει τα υατία.

ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΠΗΔΗΜΑ

Ο 'Ενρίκο Καρόλι έκτελει σ' ένα παλαιό ταίρκο ένα νοήμα που μόνος αυτός στον κόσμο πετυχαίνει. Πρόκειται για ένα πηδήμα του θανάτου απ' το ένα άλογο στο άλλο κι' ενώ αυτά καλπάζουν, περνώντας μέσα από ένα στεφάνι διαμέτρου 40 εκατοστών του μέτρου. Ο 'Ενρίκο που είναι σήμερα 37 χρόνων, έχει επιδείξει το νοήμα του σ' όλες σχεδόν τις μεγάλες πόλεις του κόσμου. Στη φωτογραφία μας ο Καρόλι ενώ έκτελει το επικίνδυνο πηδήμα του.

Ο ντ' Μπαρμπεντάν κλονιζόταν σάν μεθυμένος πάνω στη σέλλα του, με τα χέρια του κρεμασμένα στα πλευρά του...

Ενωμένοι το θάνατο

Υπήρχαν κάποτε ένα άγοράκι, ένας κοριτσάκι, κι ένα πουλάρι. Το άγοράκι λεγόταν 'Ερρίκος κόμης ντ' Μπαρμπεντάν, το κοριτσάκι Ματθίλδη ντ' Αϊμάργκ και το πουλάρι «Ασπρόμαυρος». Στους καθημερινούς περιπάτους τους, τα δυο παιδιά δεν ξεχνοῦσαν ποτέ να έπισκεφθούν το πουλάρι, που είχε γεννηθ' στα χτήματα της γαϊγιάς του 'Ερρίκου.

— Όταν θα γίνω άντρας και συνταγματάρχης των δραγόνων, έλεγε το άγοράκι στη μικρή του φίλη, ο «Ασπρόμαυρος» θάνε το πολεμικό μου άλογο. Μ' αυτό θα σε πάω στο σπίτι μου, όταν σε παντρευτώ.

Αργότερα, ο 'Ερρίκος κατατάχθηκε στο στρατό, και χάρις στη συμπάθεια που του δείχνε ο βασιλιάς Λουδοβίκος Ιδός, έγινε συνταγματάρχης των δραγόνων της «Βασιλικής Προβηγκίας». Ριχνόταν πάντα στη μάχη, καθάλλα στον «Ασπρόμαυρο» και θέρριζε τους έχθρους με το σπαθί του.

Στο μεταξύ, είχε μεγαλώσει κι η Ματθίλδη. Ο συνταγματάρχης ζήτησε απ' τη βασιλιά την άδεια να την παντρευτεί, κι εκείνος του υποσχέθηκε να ζητήσει ο ίδιος το χέρι της άγαπημένης του.

Πραγματικά, κάλεσε στην Αύλη τον πατέρα της. Μα ο γέρος-κόμης Αϊμάργκ, φανατικός ούγενότος, αρνήθηκε κατηγορηματικά να δώσει την κόρη του σ' ένα καθολικό όπως ο Μπαρμπεντάν. Κι ο Λουδοβίκος αναγκάστηκε να υποχωρήσει, μη θέλοντας να επιβάλει τη θέλησή του σ' ένα ζήτημα θρησκευτικό.

Ο συνταγματάρχης υπέφερε τόσο απ' αυτή την άρνηση, ώστε οι φίλοι του ανησύχησαν

σοβαρά για τη σωματική και πνευματική υγεία του.

Σε λίγο, πήγε ν' αναλάβει πάλι τη διοίκηση του συντάγματος του, γιατί είχε ξαναβγει ο πόλεμος με τους Άγγλους. Όταν άρχισε η μάχη του Ροκού, έμαθε πως ο πατέρας της Ματθίλδης ήθελε να την παντρεύει με άλλον κι ότι η κοπέλλα είχε αρρωστήσει βαρεια απ' τη λύπη της. Κατέβηκε τότε απ' τ' άλογο του μπροστά σ' ένα υπαίθριο εικονοστάσιο και προσεκύνησε για πολλή ώρα. Έπειτα ξανακαβαλλίκεψε, ζήτησε να του φέρουν το δοξασμένο σπαθί των προγόνων του, το φίλησε, το ζώστηκε και περίμενε τη διαταγή της επίθεσης.

Η μάχη εξακολούθησε με πείσμα, όταν έφτασε ο βασιλιάς.

— Θα νικήσουμε, Μεγαλειότατε! τον βεβαίωσε ο στρατάρχης ντ' Σάξ. Ένα μόνο με φοβίζει: Ο έχθρικός στρατός έφτασε μιά γεφύρα, για να ξεφύγει απ' την κύκλωσή μας. Την προστατεύει με μία πυροβολαρχία. Έστειλα τα καλύτερα συντάγματα μου, για να κυριεύουν αυτά τα κανόνια, μα δεν τα κατόρθωσαν. Τώρα μου μένει διαθέσιμο μόνον ένα σύνταγμα ιππικού, των δραγόνων της «Βασιλικής Προβηγκίας», ενώ θα χρειαζόνταν τρία ή τέσσερα.

Ο βασιλιάς γύρισε στον κόμη ντ' Μπαρμπεντάν, που περίμενε διαταγές, και του είπε:

— Κάμετέ μου τη χάρι συνταγματάρχα, να κυριεύετε αυτά τα κανόνια!

Εκείνος χαϊρέθηκε στρατιωτικά, ύστερα σήκωσε ψηλά το

σπαθί του κι ώρμησε σάν θύελλα, ακολουθούμενος απ' τους άντρες του. Σε λίγες στιγμές τα άγγλικά κανόνια είχαν θερίσει αρκετούς δραγόνους. Ο συνταγματάρχης, που είχε φτάσει μόνος σχεδόν ανάμεσα στους έχθρους, γύρισε πίσω, μάζεψε όσους άντρες του άπομέναν κι επανέλαβε την επίθεσι.

Ο βασιλιάς παρακολουθούσε από ένα ύψωμα το ηρωικό θέαμα, δαγκώνοντας τα χείλη του για να μη φωνάξει...

Τέσσερες φορές επετέθησαν οι δραγόνι της «Βασιλικής Προβηγκίας», και τέσσερες φορές αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν αποδεκατισμένοι. Ο βασιλιάς δάγκασε με θλίψη και θυμό το γάντι του, όταν είδε την τετάρτη φορά τ' άλογο του συνταγματάρχη να ξαναπαίρνη τη θέσι του μπροστά απ' όσους επίζουσαν.

Τώρα ο ντ' Μπαρμπεντάν κλονιζόταν σάν μεθυμένος πάνω στη σέλλα του, με τα χέρια του κρεμασμένα στα πλευρά του. Ο βασιλιάς έστειλε έναν αξιωματικό για να μάθει τι είχε πάθει.

Τον είδε από μακριά να χαϊρετάει τον συνταγματάρχη, δίχως να του απαντήσει εκείνος, να πηγαίνει πιο κοντά του, να πιάνει το χέρι του, να το ξαναφίλη άμέσως και να βγάλει το καπέλλο του...

Υστερα ο βασιλικός απεσταλμένος έπιασε τα χαλινάρια του «Ασπρόμαυρου», για να τον τραβήξει μακριά απ' τη μάχη. Το ζώο όμως αντίταθηκε, έμεινε στη θέσι του, ενώ ο συνταγματάρχης κλονιζόταν παραξένια σε κάθε κίνησή του. Έτσι τέλους το άλογο ξεφύγε κι ώρμησε πάλι εναντίον των

Άγγλων. Το ακολούθησαν οι λίγοι δραγόνι που άπομέναν. Τραυματισμένοι ίσως απ' την επίθεση εκείνη, που τη διέλυνε ένας καθάλαρος ακίνητος κι άμείλητος κι ένα άλογο που δάγκανε και κλωτσούσε σάν δαιμονισμένο, οι Άγγλοι εγκατέλειψαν τα κανόνια τους και διασκορπίστηκαν. Οι δραγόνι είχαν προσφέρει την τελική νίκη στους Γάλλους.

Τη στιγμή εκείνη, ο απεσταλμένος του βασιλιά έφτασε κοντά του. Ήταν κατάχλωμος.

— Ο συνταγματάρχης ντ' Μπαρμπεντάν είναι νεκρός, Μεγαλειότατε! του είπε. Επί κεφαλής των τελευταίων δραγόνων του βρίσκεται το πτώμα του, δεμένο πάνω στη σέλλα του άλογου του!

— Ήταν ένας πιστός και γενναίος στρατιώτης, που μάς χάρισε τη νίκη και μετά το θάνατό του! ψιθύρισε ο Λουδοβίκος, δακρύζοντας...

Όταν κόπασε ο θόρυβος της μάχης, ο «Ασπρόμαυρος» ξαναγύρισε στις γαλλικές γραμμές, δουτηγμένος στο αίμα, με το νεκρό συνταγματάρχη στη σέλλα του.

— Αφίστε τ' άλογο αυτό και τον αναβάτη του έτσι όπως είναι! διάταξε ο βασιλιάς. Οι σωματοφύλακές μου ν' αποτελέσουν μία τιμητική συνοδεία, μαζί με τους λίγους δραγόνους του συντάγματος...

Το πιστό ζώο ξέρε! ασφαλώς, που πρέπει να πάρ' τον άφεντη του. Ας το ακολούθησαν μόνο, κι ας δοξάζουν όλοι στο πέρασμά του το σημερινό νικητή!

Ο «Ασπρόμαυρος» περιπλανήθηκε για λίγο. Υστερα φάνηκε πως πήρε μια απόφαση, πως δρ'ηκε το δρόμο του. Και ξεκίνησε, με το νεκρό πάντα στην πλάτη του.

Πήρε διάφορα μονοπάτια, δγ'ηκε στο μεγάλο δρόμο και τραβήξε προς το Παρίσι, με την τιμητική συνοδεία του.

Όσο ζύγωνε στην πρωτεύουσα, τα δημάτα του γίνονταν πιο δύσκολα. Το αίμα που κυλούσε απ' τις πληγές του, άνακατευόταν με το πηγμένο πιά αίμα του κυρίου του...

Τέλος μπήκε στην πόλι. Οι διαβάτες παραμέριζαν μπροστά του, έκπληκτοι κι άμείλητοι.

Πολλοί απ' τους Παρισινούς που ήσαν την ώρα αυτή ξεχυμένοι στους δρόμους άναγνωσαν το νεκρό καθάλαρο. Εβγαλαν άμέσως τότε τα καπέλλα τους και σταυροκοπήθηκαν ψιθυρίζοντας: — Ο κόμης ντ' Μπαρμπεντάν νεκρός!... Πέθανε ηρωικά για την πατρίδα... Ο Θεός ν' αναπαύει την ψυχή του. Συγκεντρώνοντας τις τελευταίες του δυνάμεις, το ζώο μπήκε στην αυλή ενός μεγάρου.

Την ίδια στιγμή, ακούστηκαν θρήνοι και ξεφωνητά απ' το σπίτι εκείνο, που είχε στην πύλη του το οικόσμο των ντ' Αϊμάργκ. Η Ματθίλδη ντ' Αϊμάργκ είχε ξεψυχήσει!

Z. ΣΑΜΑ

Οι σημερινές συγκοινωνίες με τον όλοένα αυξανόμενο ρυθμό πυκνώσεως κι επέκτασεως του δικτύου τους και με την λιγνιτώδη ανάπτυξη της ταχύτητας, άνευ προηγουμένου, μεταδίδουν πολύ πιο εύκολα από παλαιότερα τις διάφορες επιδημικές αρρώστιες από χώρα σε χώρα και από πόλι σε πόλι. Έτσι, σε διάστημα ολίγων ημερών, με άφετηρία την Εύρωπη, έκανε κι εδώ την εμφάνισή της η γρίπη. Η γρίπη είναι ή μόνη αρρώστεια, που, από μικροί όλοι μας, λίγο-πολύ, την γνωρίζουμε και έχουμε ύποψή τα

Η γρίπη μεταδίδεται συνήθως από τα έκκριματά της μύτης και του φάρυγγος, που εκφεκονίζονται με το φτάρνισμα και το βήχα. Άμεσο προφυλακτικό είναι οι αντισηπτικές γαργάρες...

συμπτώματά της, που μοιάζουν λίγο με τον δάγκειο και τον τριήμερο πυρετό στο σύνολό τους.

Η άρχική της εκδήλωση είναι ή καταρροή (συνάχι) και ιδίως, όταν εμφανίζεται σποραδικά κατά τους ψυχρούς μήνες του χειμώνα όποτε έχει ενδημικό μόνο χαρακτήρα. Όταν όμως εμφανίζεται ως επιδημία είναι πιο τοξική ή μορφή της και γι' αυτό πιο μεταδοτική και βαρύτερη. Τέτοιας ισχύος μορφή ήταν ή γρίπη του 1918, που σημείωσε αρκετά θύματα. Πολλά σπτίτια έθρηνησαν τότε την άπώλεια προσφίλων τους προσώπων. Εύτυχος ή σημερινή γρίπη έχει στην Ελλάδα καλοήγη χαρακτήρα από άποψης τοξικότητας, παρουσιάζεται δηλαδή με ή μορφή καταρροϊκής και θωρακικής γρίπης και θέλει άπολυτή προσοχή και προφύλαξη κατά ή διάρκειά των ημερών της νοσήσεως και μερικόν ημερών μετά ή θεραπεία της. Γιατί το αναπνευστικό σύστημα είναι πολύ εύαίσθητο και άδυνατεί να άμυνή κατάλληλα εναντίον των καιρικών μεταβολών της ψύξεως, της υγρασίας, άν μάλιστα δεν παρέλθη τελείως ή φάγωσι του φάρυγγος, της τραχείας, των δρόγγων και των πνευμόνων.

Αυτό είναι το σπουδαιότερο σημείο που δεν άντιλαμβάνεται ή καθένας κι έτσι υφίσταται ή άποκατάστασι των επιπλοκών. Δεν πρόκειται δηλαδή περί ής μεγάλης τοξικότητας ής γρίπης που

Η Γρίπη στην Ελλάδα

Τά συμπτώματα και ή θεραπεία της

διαλαλουν μερικοί. Άκόμη και κατά ή διαμονή του ασθενούς στο σπίτι χρειάζεται άπολυτή προφύλαξη και όχι επιτόλαιη αλλαγή άπο δωματίου σε δωματίου. Επίσης βαρύτερη προσβολή υφίστανται άτομα ταλαιπωρημένα άπο ή ζωή καθώς και άτομα που πάσχουν άπο χρόνια δρογγίδια, άσθμα, τραχειοδρογγίτιδα, άδενόπαθεια, σωματίωση πνευμόνων, πλευρίτιδα, καρδιακές παθήσεις, χρόνια νεφρίτιδα, χολοκυστίτιδα, ήπατοπάθεια, άρθρίτιδα κλπ. και οι άραστοί άπο διάφορα νοσήματα.

Έκείνοι που ανήκουν στις παραπάνω κατηγορίες πρέπει άμέσως μόλις προσβλήθουν να καλούν το γίατρό τους. Τά ίδιο τονίζω ιδιαίτερας και για κείνους, που, έλαφρά, όπωσδήποτε, πέρασαν ή περνούν ή γρίπη και εμφανίζουν νέα πυρετική κίνησι, γιατί έκαναν την άπερισκεψία να δρεθούν άπο το κρεβάτι τους στο δρόμο. Άπ' αυτό τον επιτόλαιό τρόπο νοσήσεις που έκαναν πολλοί, ύπερτίσαν επιπλοκές δρογγιοπνευμονίας, πλευρίτιδων και άλλες δυσάρεστες εξέλιξεις, έτσι που δεν μπόρεσαν ούτε τα ισχυρά σημερινά θεραπευτικά μέσα ν' άποκατάστησουν εύκολα την υγεία τους. Γι' αυτό το λόγο παραμένουν κλινήρεις αρκετόν καιρό, με ισχυρή εξάντλησι και δέκατα πυρετού.

Η γρίπη είναι άπλή σε εμφάνισι αρρώστεια, αλλά ύποψη. Προκαλεί την αναζωπύρωσι παλαιών ασθενειών στο άτομο που θα προσβλήθ ή άπο αυτή. Έχουμε σχετικώς ένα πρόσφατο παράδειγμα: Άτομο προσβλήθ άπο γρίπη έπαθε επιληπτική κρίσι, ενώ πρό άλοκλήρου δεκαετίας δεν είχε ένοχληθ ή άπο την παλαιά του νόσο.

Όπως πιο πάνω αναφέραμε ή σημερινή γρίπη παρουσιάζεται με μορφή καταρροϊκή (φλόγωσι φάρυγγος, τραχείας-δρογγών), τραχειοδρογγίτιδος, με επίμονο δέχα, ύψηλό πυρετό, ρίγη, πόνους στις αρθρώσεις και γενική κακουχία. Διάρκει 3, 5, 8 μέρες. Άν έπακολουθήσει επιπλοκή τότε εντάσσεται στον πνεύμονα, δηλ. συμφόρησι και εκδήλωσι άμφοτύσεων. (θωρακική μορφή). Η, άκομη βαρύτερα, δρογγιοπνευμονία με δρογγιοπνευμονικές εστίες ή πλευρίτιδα. Σε μερικούς αρρώστους παρουσιάζεται και μορφή γαστρεντερικής γρίπης, με έμέτους και πόνους στην κοιλιακή χώρα. Η θεραπεία θα ειν άνάλογη με κάθε περίπτωση.

Η γρίπη ειν αρρώστεια λαϊκή, μεταδοτική και επιδημική και λαφίεται σε δημόσια, μεταδίδεται συνήθως άπο τα έκκριματά της μύτης και του φάρυγγος, που εκφεκονίζονται με το φτάρνισμα και το βήχα κυρίως. Προσβάλλει την μέση ήλικία συνήθως, τά στήθα δηλαδή των 20-40 ετών. Τους γεροντοτέρους απανώτατα τους προσβάλλει αλλά και βαρύτερα. Επίσης απανώτατα τά βρέφη. Οι καιρικές συνθήκες, ψυχός, υγρασία καθώς και άπότομα μεταπτώσεις ής θερμοκρασίας επιδρουν στην ταχύτερη προσβολή ενός ατόμου.

Επίσης ή κόπωση, ή έλαττωσι της άμυνας του οργανισμού, οι κλειστοί χώροι εννοούν την εξαπλώσι ής γρίπης. Θεραπεία ειδική δεν ύπάρχει, ούτε και άνάσσι, παρά ολίγον χρόνον. Προφύλαξι: Άπομονώνι των αρρώστων, καθαρότης, άπολύμανσι των χειρών, άντισηπτικά διασπορα για τον ενδοόργανο. Ντύσιμο με μάλλινα, άποφυγή ψύξεως και υγρασίας και δίαιτα καλή. Η κίνησι και ή άσπυρνή καθώς και τά ξεστά ροφήματα, με λίγο κωνιάκ, άποτελούν τά μέσα ής κλασικής προφύλαξεως. Επί προσβολής του ατόμου άμέσως κατακλίσαι και άναλόγα προς την πορεία ής αρρώστειας μετρά. Κυρίως μην άελητε να καλέσετε το γίατρό σας. ΕΥΑΓΓ. Σ. ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ Γίατρός

Αυτή την εικόνα παρουσιάζει ή ίος ής γρίπης στο ήλεκτρονικό μικροσκόπιο, κατά τις έρευνες που έγιναν έλάχως στο Βρετανικό Ίνστιτούτο Υγείας.

Ο διευθυντής των φυλακών Σίγγκ-Σίγγκ θεωρούσε τον αριθμό 103 ως τον καλύτερο απ' τους φυλακισμένους του. Ο δυστυχισμένος αυτός ήταν ένας νέος 30 ετών, που τον είχαν σπρώξει κακές περιστάσεις στο εγκλημα. Ο διευθυντής πίστευε γι' αυτόν πως θα γινόταν ένας τίμιος άνθρωπος, όταν θα τελείωνε την ποινή του. Μα οι άλλοι χαμογελούσαν δύσπιστα και τούλεγαν:

—Είπε ένας γκάνγκστερ, που έχει συνηθίσει πιά στον κακό δρόμο και στο εύκολο κέρδος.

Μία μέρα, ο διευθυντής κάλεσε στο γραφείο του τον αριθμό 103.

—Εχω να σας αναγγείλω μια θλιβερή είδηση, του είπε. Η μητέρα σας αρρώτησε βαρύντως. Επειδή καταλαβαίνει πως πλησιάζει το τέλος της, σας στέλνει την εύλογιά της

και σας ικετεύει να της υποσχεθείτε ότι θ' αλλάξετε ζωή, όταν θα βγείτε από δω.

Ο φυλακισμένος έμεινε σαν κεραυνόπληκτος. Χλωμί, σαν τραύλισε μ' αλγώνια.

—Η μητέρα μου!...

—Το υποσχεθείτε λοιπόν; τον ρώτησε μαλακά ο διευθυντής.

—Ω, ναι, ναι!... "Αν μπορούσε ν' άκουσε η μητέρα μου την υπόσχεσή μου..."

—Θα μπορούσε, αν το θέλετε! τόνισε ο διευθυντής. Δώστε μου το λόγο σας ότι μεθαύριο το μεσημέρι θα ξαναπαρουσιασθείτε εδώ, σ' εμένα, και τότε θα σας επιτρέψω υπεύθυνη μου να φύγετε γ' α δύο μέρες από δω και να ξαναγίνετε προσωρινώς ο έλευθερος πολίτης Τζάκ Σάρτσον.

—Ω, ναι, σας τ' ορκίζομαι! φώναξε ο κατάδικος, φιλώντας μ' ευγνωμοσύνη το χέρι του διευθυντή.

Σε λίγο έβγαине απ' το Σίγγκ-Σίγγκ, ντυμένος με πολιτικά ρούχα, κι έτρεχε στο σιδηροδρομικό σταθμό...

Δύο μέρες αργότερα, ο διευθυντής βρισκόταν στο γραφείο του, μαζί με τον υποδιευθυντή του.

—Φοβούμαι πως κάνατε ένα σοβαρό λάθος, που μπορεί να σας στοιχίσει ακριβά! έλεγε ο δεύτερος. Στοιχηματίστε ότι δεν θα ξαναγυρίσει ο αριθμός 103, μια κι' έμεινε ελεύθερος!...

—Κι' εγώ στοιχηματίζω πως θα κρατήσει την υπόσχεσή του, απάντησε ο πρώτος.

Ωστόσο, οι ώρες περνούσαν κι' ο Τζάκ Σάρτσον δεν φαινόταν. Ο διευθυντής είχε αρχίσει να φοβάται πως γελούστανε, πως παρασύρθηκε από τα φιλόφρονα αισθήματά του...

Το ίδιο βράδυ όμως, ο κατάδικος 103 γύρισε τής φυλακής. Ήταν καταχλωμός, με το κεφάλι του δεμένο και τα ρούχα του ξεσκισμένα. Ο αρχιφυλάκος τον ώδηγησε άμέ-

σως στο γραφείο του διευθυν-

—Τι σας συνέβη; τον ρώτησε εκείνος, ενώ συγχρόνως κτύπαζε θριαμβευτικά τον υποδιευθυντή του.

—Έπεσα απ' το τραίνο κι' έκανα πεζόδες κάμποσο δρόμο. Ύστερα με περιμάζεψε ένα φορτηγό αυτοκίνητο... Συχωρέστε με για την αργοπορία!

—Καλά, δεν πειράζει... Κι' η μητέ-

κινδύνευε η ζωή του. Η απόπειρα εναντίον του επρόκειτο να γίνει τη στιγμή που θα έμπαινε η αμαξοστοιχία στο έπομένο τούνελ και τώρα είχε ευθυντά, και θα αντίληφθηκε το καθετί.

—Σ' άκουω, Τζάκ. Θέλω να δω το κατόρθωμά σου. —Στο ίδιο βαγόνι μαζί μου βρίσκονταν δυο άγνωστοι, που άρχισαν έξαφνα να μιλούν μιά διάλεκτο παράξενη, άκατανόητη για καένα—μιά όχι και γιά μένα. Που άνηκα άλλοτε στο κόσμο των γκάνγκστερ! Κάποια στιγμή πούμεινα μόνος, χτύπησα το κουδούνι του κινδύνου. Ύστερα πήδησα απ' το τραίνο, που είχε κόψει την ταχύτητά του, έτρεξα και ξεγάντζωσα τα τελευταία βαγόνια απ' την αμαξοστοιχία... Δεν μπορούσα, δυστυχώς, ν' αποκαλυφθώ, γιατί δεν έπρεπε να μάθω κανείς πως είχα βγεί απ' τη φυλακή.

—Σε συχαίρω, παιδί μου. Η πράξη σου αυτή δεν θα μείνει χωρίς αμοιβή. Φέρθηκες τίμια και ήρωικά.

—Έκαμα ό,τι θα έκανε και κάθε άλλος άνθρωπος στη θέση μου, κ. Διευθυντά. Και, δεν σας το κρύβω, ότι νοιώθω μεγάλη ικανοποίηση για την πράξη μου.

—Θα σ' ερωτήσω κάτι, Τζάκ. Θα μου απαντήσετε μ' απόλυτη ειλικρίνεια; "Ε, τι λες Τζάκ;

—Αμφιβάλλετε γι' αυτό; Θα σας πω όλη την αλήθεια, δεν θα σας κρύβω τίποτα, όπως και τόσες άλλες φορές.

—Γιατί ριψοκινδύνεψες τη ζωή σου σ' αυτή την υπόθεση; Γιατί φέρθηκες έτσι τίμια και ανθρωπιστικά;

—Για χατήρι της μητέρας μου... Γιά να δω σώμα μια άποδειξη πως αποφάσισα να ξαναγίνω τίμιος, και να ξεσφαλίσω την εύλογιά της... να ζήσω πιά ήσυχα...

Ο διευθυντής του άπλωσε φιλικά το χέρι, λέγοντάς του:

—Δώσε μου το χέρι σου, Τζάκ!...

—Είμαι ο αριθμός 103, κ. διευθυντή!...

—Είσαι ο Τζάκ Σάρτσον! Δώσε μου το χέρι σου.

Ο Τζάκ άπλωσε διαταχτικά, ντροπαλά το χέρι του στον διευθυντή.

Ο διευθυντής του το έσφιξε με συγκίνηση.

Η χειρονομία του αυτή συγκίνησε το νεαρό κατάδικο βαθιά.

Τα μάτια του είχαν βουρκαίσει...

—Έχεις μεγάλη καοδιά, Τζάκ! του είπε ο διευθυντής των φυλακών. Είμαι δέβαιος ότι θα βγής πολύ γρήγορα από δω μέσα ένας άλλος άνθρωπος.

—Αυτή είναι και η δική μου επιθυμία, κ. Διευθυντά. Να ζήσω πλέον σαν τίμιος άνθρωπος.

—Θα γίνω πολύ γρήγορα πραγματικός, παιδί μου κι' η μητέρα σου θα χαρή πολύ, του τόνισε ο διευθυντής. Η καυμένη, υπέφερε πολύ για σένα.

Και τον συνάδευε ως την πόρτα του γραφείου του, χτυπώντας τον προστατευτικά στον ώμο.

Λίγες μέρες αργότερα, χάρις σε μία έκθεσή του καλού διευθυντή, ο Τζάκ Σάρτσον έβγαине απ' τις φυλακές, γιά να ξαναγυρίσει στο σπίτι του, κοντά στη μητέρα του, που την είχε σώσει ένας περίφημος χειρουργός σταλμένος απ' το διευθυντή των φυλακών.

Π. ΓΟΥΓΛΙΛΛΟΝ

—Γιατί δεν μου τόπες άμέσως, Τζάκ; τον ρώτησε.

—Γιατί δεν υπήρχε πιά ανάγκη...

—Μά πως μπόρεσες ν' ανακαλύψεις την απόπειρα;

—Αυτό το χρωστάω σε μία σύμπτωση.

—Τί θες να πής;

—Θα σας διηγηθώ πως συνέβησαν τα πράγματα, κ. δι-

ευθυντά, και θα αντίληφθηκε το καθετί.

—Σ' άκουω, Τζάκ. Θέλω να δω το κατόρθωμά σου.

—Στο ίδιο βαγόνι μαζί μου βρίσκονταν δυο άγνωστοι, που άρχισαν έξαφνα να μιλούν μιά διάλεκτο παράξενη, άκατανόητη για καένα—μιά όχι και γιά μένα. Που άνηκα άλλοτε στο κόσμο των γκάνγκστερ! Κάποια στιγμή πούμεινα μόνος, χτύπησα το κουδούνι του κινδύνου. Ύστερα πήδησα απ' το τραίνο, που είχε κόψει την ταχύτητά του, έτρεξα και ξεγάντζωσα τα τελευταία βαγόνια απ' την αμαξοστοιχία... Δεν μπορούσα, δυστυχώς, ν' αποκαλυφθώ, γιατί δεν έπρεπε να μάθω κανείς πως είχα βγεί απ' τη φυλακή.

—Σε συχαίρω, παιδί μου. Η πράξη σου αυτή δεν θα μείνει χωρίς αμοιβή. Φέρθηκες τίμια και ήρωικά.

—Έκαμα ό,τι θα έκανε και κάθε άλλος άνθρωπος στη θέση μου, κ. Διευθυντά. Και, δεν σας το κρύβω, ότι νοιώθω μεγάλη ικανοποίηση για την πράξη μου.

—Θα σ' ερωτήσω κάτι, Τζάκ. Θα μου απαντήσετε μ' απόλυτη ειλικρίνεια; "Ε, τι λες Τζάκ;

—Αμφιβάλλετε γι' αυτό; Θα σας πω όλη την αλήθεια, δεν θα σας κρύβω τίποτα, όπως και τόσες άλλες φορές.

—Γιατί ριψοκινδύνεψες τη ζωή σου σ' αυτή την υπόθεση; Γιατί φέρθηκες έτσι τίμια και ανθρωπιστικά;

—Για χατήρι της μητέρας μου... Γιά να δω σώμα μια άποδειξη πως αποφάσισα να ξαναγίνω τίμιος, και να ξεσφαλίσω την εύλογιά της... να ζήσω πιά ήσυχα...

Ο διευθυντής του άπλωσε φιλικά το χέρι, λέγοντάς του:

—Δώσε μου το χέρι σου, Τζάκ!...

—Είμαι ο αριθμός 103, κ. διευθυντή!...

—Είσαι ο Τζάκ Σάρτσον! Δώσε μου το χέρι σου.

Ο Τζάκ άπλωσε διαταχτικά, ντροπαλά το χέρι του στον διευθυντή.

Ο διευθυντής του το έσφιξε με συγκίνηση.

Η χειρονομία του αυτή συγκίνησε το νεαρό κατάδικο βαθιά.

Τα μάτια του είχαν βουρκαίσει...

—Έχεις μεγάλη καοδιά, Τζάκ! του είπε ο διευθυντής των φυλακών. Είμαι δέβαιος ότι θα βγής πολύ γρήγορα από δω μέσα ένας άλλος άνθρωπος.

—Αυτή είναι και η δική μου επιθυμία, κ. Διευθυντά. Να ζήσω πλέον σαν τίμιος άνθρωπος.

—Θα γίνω πολύ γρήγορα πραγματικός, παιδί μου κι' η μητέρα σου θα χαρή πολύ, του τόνισε ο διευθυντής. Η καυμένη, υπέφερε πολύ για σένα.

Και τον συνάδευε ως την πόρτα του γραφείου του, χτυπώντας τον προστατευτικά στον ώμο.

Λίγες μέρες αργότερα, χάρις σε μία έκθεσή του καλού διευθυντή, ο Τζάκ Σάρτσον έβγαине απ' τις φυλακές, γιά να ξαναγυρίσει στο σπίτι του, κοντά στη μητέρα του, που την είχε σώσει ένας περίφημος χειρουργός σταλμένος απ' το διευθυντή των φυλακών.

Π. ΓΟΥΓΛΙΛΛΟΝ

—Γιατί δεν μου τόπες άμέσως, Τζάκ; τον ρώτησε.

—Γιατί δεν υπήρχε πιά ανάγκη...

—Μά πως μπόρεσες ν' ανακαλύψεις την απόπειρα;

—Αυτό το χρωστάω σε μία σύμπτωση.

—Τί θες να πής;

—Θα σας διηγηθώ πως συνέβησαν τα πράγματα, κ. δι-

ΟΙ Έλληνες ήσαν υπερέφηνοι γιά τα «γυμνάσια» τους. Η λέξις αυτή δεν σήμαινε μονάχα τις γυμναστικές ασκήσεις, αλλά και τα γυμναστικά τους ιδρύματα. Το ελληνικόν «γυμνάσιον» ήταν ένα δημόσιο ίδρυμα που πρό παντός είχε αγωνιστικό γήπεδο. Σκιά και νερό ήταν απαραίτητα γιά την άνεσι των ασκουμένων. Ίδρυντο συνήθως τα γυμνάσια κοντά στις όχθες ποταμών και μακριά απ' την πόλη. Είχαν δίπλα τους «παλαίστρας» και λουτρά παρόμοια με εκείνη των Δελφών ή της Όλυμπιας, αλλά πιθανόν περισσότερο εύρυχωρη. Έκτός από τους δρόμους, τα σκάμματα, τις δαλίδες γιά τη διακοβολία και τον ακοντισμό είχαν και άνοιχτους χώρους γιά ιππευτικά μαθήματα και παρτάξεις.

Το γυμνάσιον Πλαταιστής της Σπάρτης πήρε τ' όνομα από τα πλατάνια, που το περιέβαλλαν. Βρισκόταν πάνω σ' ένα νησί, που σχηματίσθηκε απ' τις προσχώσεις του Εύρωτα. Στάς Αθήνας το Λύκειον, ή Ακαδημία και το Κυνόσαργες υπήρχαν απ' τον 6ο π. Χ. αιώνα και ήσαν ιερά άλση. Το Λύκειον ήταν στην ανατολική πλευρά της πόλεως, στις όχθες του Ίλισσου, κοντά στο ναό του Όλυμπίου Διός. Η Ακαδημία στη βορειοδυτική πλευρά, κοντά στον Κολωνό. Το Κυνόσαργες, νότια του ναού του Όλυμπίου Διός και στην άριστερη όχθη του Ίλισσου. Στα μεταγενέστερα χρόνια υπήρχαν στάς Αθήνας και άλλα μικρότερα γυμνάσια, όπως του Έρμη κοντά στον Κεραμεικό, το Πτολεμαίων κοντά στην αγορά, το «Αδριανέιον», και αυτό κοντά στην αγορά, και το Διογένειον, στα βορεινά της Ακροπόλεως.

Ας κάνουμε λοιπόν μαζί ένα περίπατο σ' ένα απ' τα γυμνάσια της κλασσικής εποχής γιά να δούμε από κοντά τη ζωή και την κίνησή σ' αυτό.

Πρώτα-πρώτα θα βρεθούμε στον προθάλαμο, όπου υπάρχει ένα άγαλμα ενός των θεών της παλαίστρας, του Έρμου ή του Απόλλωνος. Περνώντας τον θα μπούμε στο «Αποδυτήριον», μιά μακρόστενη στοά, που η πρόσοψή της με κολώνες στη σειρά βλέπει προς την αούλη. Γύρω απ' τους τοίχους της υπάρχουν θρανία. Πάνω στους τοίχους είναι κρεμασμένα διάφορα αθλητικά όργανα, όπως δίσκοι στις θήκες τους μέσα, αλτήρες, «πυγμαχικά σκουφιά», γάντια, «αρύβαλοι» με λάδι, σφουγγάρια, «σπλεγγίδες» (ξύστρες που ξύνανε απ' το σώμα τους τη λάσπη οι παλαιστές) και χιαστί τοποθετημένα ακόντια.

Μερικοί απ' τους νέους έχουν αναρτήσει στους τοίχους ατομικά τους είδη, όπως λ.χ. ένα καλάθι και πιά και ένα λαγό. Ίσως να τον έφερε ως δώρο στο γυμναστή του ή να τον απένειμαν στον ίδιο γιά δώρο ή δαρείο. Ο Μιλήσιος Πολυμήτωρ, δόκοντας κάποτε τα πρόβάτά του, έπιασε τρέχοντας ζωντανό ένα λαγό. Τόσο γρήγορος ήταν! Αργότερα νίκησε στο δρόμο, στους Όλυμπιακούς Αγώνες.

Η αίθουσα είναι γεμάτη κόσμο, κατά το πλείστον νεαρούς, 15—20 ετών. Υπάρχουν όμως και μεγαλύτεροι, που ήρθαν γιά ν' ασκηθούν ή να συνδιαλεχθούν μ' εκείνους που θα συναντήσουν εκεί. Γιατί το αποδυτήριο ήταν γενικός τόπος συναντήσεως. Έδώ θα μπορούσαμε να ιδούμε κι' ένα μαθηματικό να σημειώνει σχήματα στην άμμο, καθώς αναπτύσσει σ' ένα όμιλο νέων κανένα νέο γεωμετρικό πρόβλημα. Παράκει μιλάει με μερικούς φίλους του ένας άσχημος και με πλακουτσή μύτη άντρας, που όλοι αναγνωρίζουμε ως το μεγάλο φιλόσοφο Σωκράτη.

Δυο ηλικιωμένοι άντρες μπαίνουν μέσα, τον χαιρετούν, προχωρούν στη στοά, κάνουν δυο-τρεις γύρους και τέλος πλησιάζουν τον όμιλο. Είναι σοφιστάι και με σκωπτική ταπεινοφροσύνη ο μεγάλος φιλόσοφος τους λύνει διάφορα προβλήματα...

—Έχεις μεγάλη καοδιά, Τζάκ! του είπε ο διευθυντής των φυλακών. Είμαι δέβαιος ότι θα βγής πολύ γρήγορα από δω μέσα ένας άλλος άνθρωπος.

—Αυτή είναι και η δική μου επιθυμία, κ. Διευθυντά. Να ζήσω πλέον σαν τίμιος άνθρωπος.

—Θα γίνω πολύ γρήγορα πραγματικός, παιδί μου κι' η μητέρα σου θα χαρή πολύ, του τόνισε ο διευθυντής. Η καυμένη, υπέφερε πολύ για σένα.

Και τον συνάδευε ως την πόρτα του γραφείου του, χτυπώντας τον προστατευτικά στον ώμο.

Λίγες μέρες αργότερα, χάρις σε μία έκθεσή του καλού διευθυντή, ο Τζάκ Σάρτσον έβγαине απ' τις φυλακές, γιά να ξαναγυρίσει στο σπίτι του, κοντά στη μητέρα του, που την είχε σώσει ένας περίφημος χειρουργός σταλμένος απ' το διευθυντή των φυλακών.

Π. ΓΟΥΓΛΙΛΛΟΝ

—Γιατί δεν μου τόπες άμέσως, Τζάκ; τον ρώτησε.

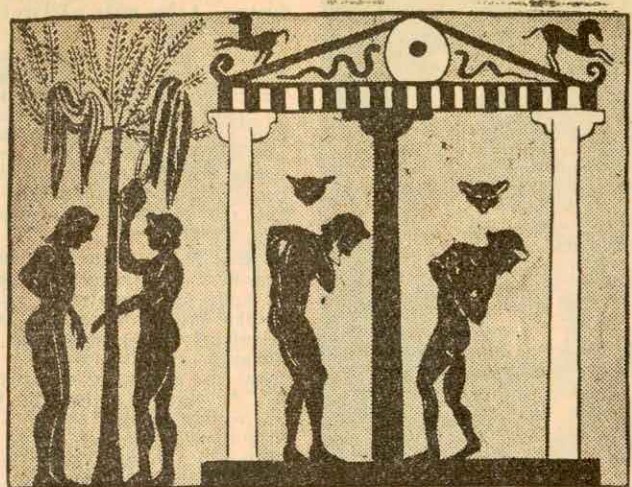
—Γιατί δεν υπήρχε πιά ανάγκη...

—Μά πως μπόρεσες ν' ανακαλύψεις την απόπειρα;

—Αυτό το χρωστάω σε μία σύμπτωση.

—Τί θες να πής;

—Θα σας διηγηθώ πως συνέβησαν τα πράγματα, κ. δι-

Έλληνες άθληταί λουόμενοι. (Μελανόμορφη παράστασι σέ αθηναϊκό άμφορέα).

Τό Γυμνάσιο

Από τη ζωή στην Αρχαία Ελλάδα

ζουν αστραγάλους. Μερικοί απ' τους νέους του συρμού έχουν φέρι μαζί τους τα μαχητικά όρτύκια ή τα κοκόρια τους ή τα ευνούμενα ζώα τους. Δυο απ' αυτούς δάζουν μιά γάτα και ένα σκυλί να μολώσουν με στοιχημα.

Μερικοί από τους νεότερους άντρες απασχολούνται με λιγώτερο σοβαρά ζητήματα. Όσοι δεν ασκήθηκαν ακόμη ή όσοι τελείωσαν την προπόνησή τους στέκονται όρθιοι ή καθότανι γύρω στους όμιλητές. Δυο παιδιά στη γωνία παί-

ζουν αστραγάλους. Μερικοί απ' τους νέους του συρμού έχουν φέρι μαζί τους τα μαχητικά όρτύκια ή τα κοκόρια τους ή τα ευνούμενα ζώα τους. Δυο απ' αυτούς δάζουν μιά γάτα και ένα σκυλί να μολώσουν με στοιχημα.

Άλλοι ντύνονται ή γδύνονται. Νά και ένας όμιλος νέων που γδύνονται. Ένας απ' αυτούς έχει ένα άγκάθι στο πόδι του. Στέκεται στηριζόμενος στο ραβδί του, με το χιτώνα ριγμένο στον ώμο, ενώ ένας μικρός δούλος προσπαθεί να του το βγάλει. Άλλος διπλώνει προσεχτικά τον χιτώνα του και τον δίνει σ' ένα σκλάβο. Είναι μιά συνετή προφύλαξις, γιάτι οι «ματιοκλέπται» ήσαν αληθινή μάλιστα μέσα στα λουτρά και στις παλαίστρες. Ο Σόλων επέβαλε την ποινή του θανάτου σ' όποιον αφαιρούσε από το γυμνάσιο ένα μανδύα, ένα αρύβαλο ή όποιοδήποτε άλλο αντικείμενο αξίας ανώτερης των δέκα δραχμών. Πολλοί απ' τους νέους αφήνουν τα ένδυματά τους στις καρέκλες ή στα θρανία. Νά και ένας που έδωσε το χιτώνα του και τρίβεται με λάδι, πριν πάη να παλέψη.

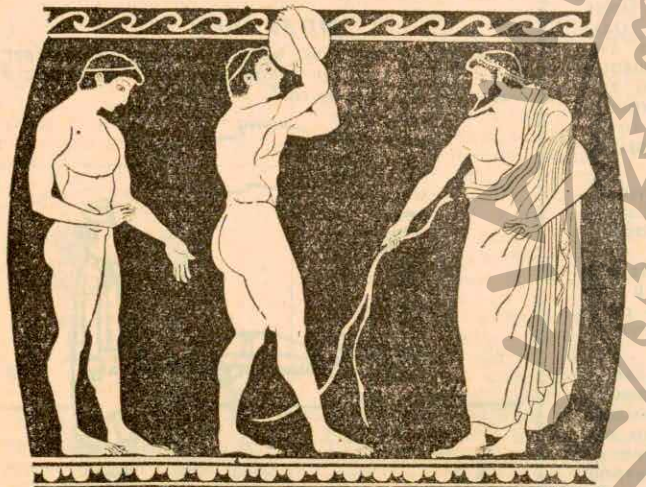
Ένας έφηβος φορώντας τους «πυγμαχικούς ιμάντες» (λουριά) μαλάσσεται από ένα φίλο του. Κάποτε απασχολείται με τις εντρίδες και ό παιδοτρίβης. Άλλοι έφηβοι ραντίζονται με ειδική σκόνη, κατάλληλη γιά την πάλη, ρίχνοντας την ό ένας στον άλλο. Όσοι τελείωσαν την ασκήσή τους ξύνουν το λαδί και την άμμο απ' το σώμα τους με τη «σπλεγγίδα».

Αν μπούμε σε μιάν άλλη αίθουσα θα μπόρεσουμε να ιδούμε μερικούς απ' τους μεγαλύτερους στην ηλικία άντρες ν' ασκούνται με τη σφαίρα. Εκεί είναι το «σφαιριστήριον». Σ' άλλη αίθουσα, το «κωσκείον», βλέπουμε να κρέμονται απ' τα δοκάρια της οροφής διάφορα είδη «κωσκίων», σάκων γεμάτων με άμμο ή χοντραλεύρι ή σπυριά σύκων. Οι Έλληνες τα χρησιμοποιούσαν όπως οι σύγχρονοί μας πυγμαχοί. Υπάρχει και άλλος μεγαλύτερος «κωσκός», σαν άσκι κρασιού, κρεμασμένος περίπου πενήντα εκατοστά απ' το έδαφος, που χρησιμοποιείται απ' τους παγκράτιαστές. Παρόμοιο χρησιμοποιούν στην προπόνησι των άποκρούσεων οι Άμερικανοί ποδοσφαιριστάι.

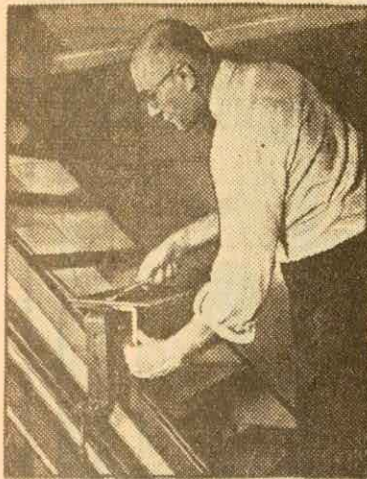
Γυμναστάι επέβλεπαν τις ασκήσεις τυλιγμένοι στους μακρείς μανδύες τους και κρατώντας στα χέρια τους το σήμα του αξιωματός τους, μακρύ διχαλωτό ραβδί με το όποιο επέβαλλαν τις «κυρώσεις» σ' όσους απειθαρχούσαν ή παρέβαν τους κανονισμούς. Στον άνοιχτό χώρο άλλοι έφηβοι ασκούνται στο δρόμο. Άλλοι προπονούνται στο πεντάθλο, ρίχνοντας δίσκο, ακόντιο ή πηδώντας. Ένας άθλητης παρστέκεται, δίνοντας τους το ρυθμό των κινήσεών τους.

Μερικά παιδιά κυλούν στεφάνια ή παίζουν ένα παιγνίδι με τη σφαίρα. Σ' ένα άνοιχτο χώρο παρατηρούμε ένα γήπεδο χαρραγμένο, όπως ένα σύγχρονο του ποδοσφαίρου. Εκεί δυο ομάδες «σφαιρίζουν». Σ' άλλο μέρος ένας όμιλος έφηβων μάχεται ιππασία. Ένας απ' αυτούς εξασκείται στο καβάλλημα του αλόγου με τη βοήθεια ενός κονταριού, όπως στο σύγχρονο μας άλημα επί κοντώ. Μερικοί απ' τους ιππείς, ενώ βρίσκονται καβάλλα, εξασκούνται ακοντίζοντας πάνω σέ στόχο.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ένας γυμναστής επέβλεπει άθλητάς που προπονούνται. (Παράστασις σέ άγγείο του 5ου αιώνας π.Χ.).

Ο Έμιλ Ματίας εγκατέστησε στην άκρη της σκάλας μια «ράγια» πάνω στην οποία γλυστράει ένα μικρό μεταλλικό θάβρο...

ΤΟ «ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ»

Ο ηλεκτρισμός άρχισε ύπν-υπνέτης

Ένας Άμερικανός, ο Έριλ Ματίας από το Τζάκσον του Μίσισιππι, έφτιαξε τελευταία ένα σπίτι-θαύμα, με αμέτρητους διακόπτες, μοτέρ κλπ., συνδεδεμένα με σύρματα μήκους 2.100 μέτρων και κρυμμένα στους τοίχους ή στο πάτωμα.

Ένα ντουλάπι του τοίχου της κρεβατοκάμαρας αποτελεί το «νευρικό κέντρο» του πολύπλοκου αυτού συστήματος. Περιέχει ρολόγια, διακόπτες, θερμοστάτες, μετασχηματιστές και διάφορες άλλες συσκευές, καθεμιά με τον προορισμό της.

Ο Ματίας μεταχειρίζεται ρεύμα χαμηλής τάσεως, κι έτσι περιορίζει τους κινδύνους πυρκαγιάς και τα έξοδα εγκαταστάσεως. Δεν καταναλώνει δε περισσότερο ρεύμα από τα άλλα συνηθισμένα σπίτια, παρ' όλα τα πολυάριθμα κουμπιά του...

Σκαρώνει ο ίδιος όλα τα «ρομπότ» του. Αυτό τον ευχαριστεί πολύ περισσότερο, παρά αν τ' αγοράζε έτοιμα.

Θα μπορούσε π. χ. να βρή στα καταστήματα ένα μικρό άσπασερ για να κατεβαίνει στο υπόγειο του σπιτιού του, από τότε που ο γιστρος του απαγόρευσε ν' ανεβοκατεβαίνει πολλές σκάλες. Προτίμησε όμως να το φτιάξει μόνος του: Στο ένα πλευρό της σκάλας εγκατέστησε μια «ράγια», πάνω στην οποία γλυστράει ένα μικρό μεταλλικό θάβρο, που χωράει έναν άνθρωπο όρθιο. Στέκεται πάνω στο θάβρο, πιέζει ένα κουμπί που βρίσκεται στον τοίχο, και το αυτόσχιδιο άσπασερ τον ανεβάζει ή τον κατεβάζει.

Ένα άλλο κουμπί, στον τοίχο της κρεβατοκάμαρας, ανοίγει κλει-

νει τις κουρτίνες των δύο παραθύρων. Άλλο πάλι κλείνει τα παραθυρόφυλλα.

Τόσο απ' την κρεβατοκάμαρα, όσο κι απ' την κουζίνα ή το υπόγειο, ο Ματίας μπορεί ν' ανοίξει το ραδιόφωνο, που βρίσκεται στο σαλόνι. Έτοιμάζει δε τώρα μια άλλη συσκευή, που θα του επιτρέψει να το κανονίζει εξ αποστάσεως σ' όποιο σταθμό θέλει. Οι ηχοί του φτάνουν με μεγάφωνα σ' όλα τα μέρη του σπιτιού.

Ένα ρολόι, εγκατεστημένο μέσα στο ντουλάπι, κλείνει το ραδιόφωνο κάθε βράδυ στις 10 και τ' ανοίγει στις 6 το πρωί. Το Σαββατοβράδυ όμως παρατείνει τη λειτουργία του ως τις 11 και το πρωί της Κυριακής τ' ανοίγει στις 8. Αν ωστόσο ο Ματίας θέλει να το ακούσει σε ώρα έξω απ' τις καθορισμένες, δεν έχει παρά να γυρίσει ένα ειδικό διακόπτη, που εξουδετερώνει προσωρινώς τη λειτουργία του ρολογιού.

Όταν η γυναίκα του καθίσει μπροστά στην τουαλέτα της, αρκεί να τραβήξει ελάχιστα το συρτάρι προς τα έξω, για ν' ανάψουν δυο λάμπες δεξιά κι αριστερά απ' τον καθρέφτη.

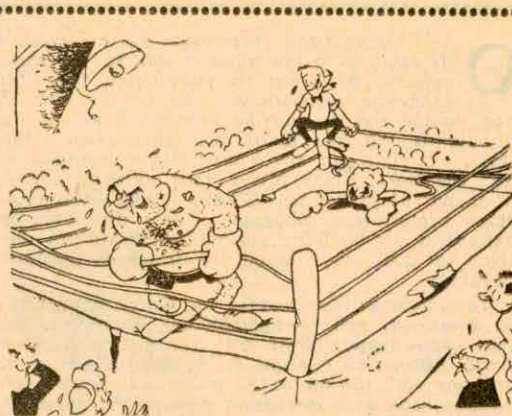
Το σπίτι και το γκαράζ προστατεύονται απ' τους λαποδύτες μ' ένα αυτόματο σύστημα, που λειτουργεί μόνον απ' την ώρα του ύπνου ως το πρωί. Αν λοιπόν τη νύχτα ανοίξει κανείς μια πόρτα, ανάβουν άμεσα τα φώτα της αυλής κι αρχίζει να χτυπάει ένα κουδούνι στην κρεβατοκάμαρα. Συγχρόνως μ' ένα μεγέφωνο μπορεί ν' ακούσει ο οικοδεσπότης, ότι συμβαίνει μέσα στο γκαράζ.

Για την προφύλαξη από πυρκαγιά υπάρχει ένα άλλο σύστημα: Κάτι μεταλλίνα τοιμιπιδάκια, περίπου σαν αυτά που χρησιμεύουν για το κρέμασμα των ρούχων, εγκαταστάθηκαν ανοιχτά με μια τεταμένη κλωστή. Αν πιάσει κάπου φωτιά, καίγεται η κλωστή, κλείνει ένα τοιμιπιδάκι, σχηματίζεται ηλεκτρικό κύκλωμα και χτυπάει ένα κουδούνι κινδύνου. Ας υποθέσουμε τώρα ότι αρχίζει να βρέχει, την ώρα που κοιμάται η απονυχάει η οικογένεια. Θα μπη το νερό απ' τα ανοιχτά παράθυρα και θα καταστρέψουν τα έπιπλα και τα πατώματα; Όχι, γιατί υπάρχει κάτω από μια ύδρорρόη του σπιτιού ένα μικρό κύπελλο, που δοραίνει μόλις πέσει μέσα του λίγη βροχή, και κινεί ένα διακόπτη, που κλείνει τα παράθυρα.

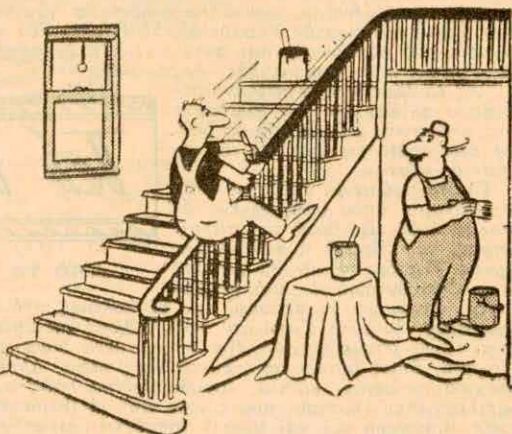
Όταν φτάνει με τ' αυτοκίνητο στο σπίτι του, ο Ματίας δίνει ένα κλειδί σε μια ηλεκτρική κλειδαριά, εγκατεστημένη πάνω σ' ένα φανοστάτη της αυλής. Κι' άμεσα ανοίγει αυτόματα η πόρτα του γκαράζ. Ένας άλλος ηλεκτρικός διακόπτης την κλείνει. Αυτό το άνοιγμα και το κλείσιμο μπορεί να γίνουν κι απ' την κουζίνα.

Μόλις ένας επισκέπτης πιέσει το κουμπί του κουδουνιού της εξώπορτας, ανάβουν δυο φώτα της εισόδου. Ξανσβύνουν όμως μόνα τους σε 3 λεπτά, αν δεν βρίσκεται κανείς στο σπίτι. Αυτό επιτυγχάνεται μ' ένα θερμοστάτη, που θερμαίνεται σε 3 λεπτά με μια ηλεκτρική λαμπίτσα και διακόπτει το ρεύμα.

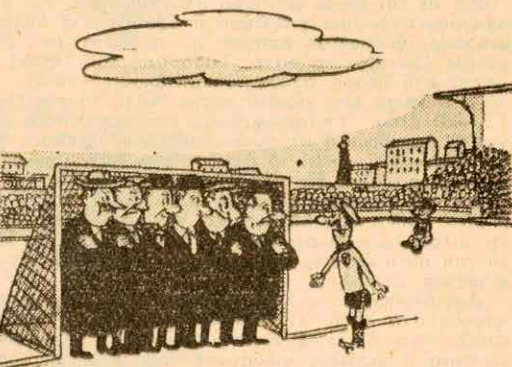
Ο Ματίας τονίζει πάντα ότι το σπίτι του δεν έχει ακόμη αρκετά κουμπιά και αυτόματες συσκευές... Τώρα έτοιμάζει ένα μηχανήμα που θα ποτίζει μόνο του τον κήπο σε όρισμένη ώρα κι' ένα ηλεκτρικό «τραϊνάκι», που θα μετακινεί τις διάφορες πιστέλες πάνω στο μακρό τραπέζι, όταν υπάρχουν πολλοί προσκεκλημένοι, για να σερβίρυνται μόνοι τους με ευκολία.

Ο νικητής: Μήπως έχει κανείς αντίρρηση για την κανονική διεξαγωγή του αγώνος;...

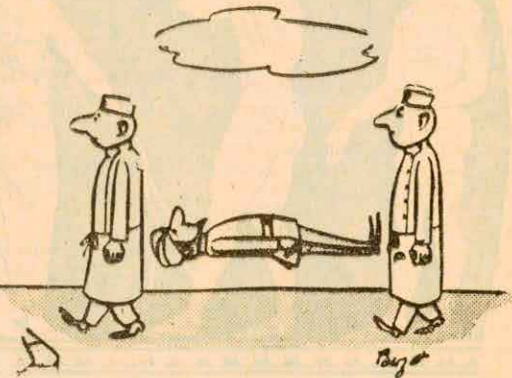

—Έτσι η δουλειά τελειώνει πιο γρήγορα!...

ΜΠΑΡΑΖ!...

—Σας ευχαριστώ, κύριοι, για το ενδιαφέρον που δείχνετε για την ομάδα μας, αλλά δυστυχώς ο διαιτητής διαμαρτύρεται!...

Ο φακίρης πηγαίνει στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών...

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

πρωτοπόροι του αέρος

Από την εποχή των πρώτων αεροστατών

Οι γυναίκες δεν έχουν λιγότερους τίτλους τιμής στην κατάρτιση του αέρος από τους άντρες. Συγκρατούνται, μάλιστα, μεταξύ των πρωτοπόρων.

Όταν ο Πιλάτο ντε Ροζιέ θέλησε να επιβιβασθεί στο αεροστάτο, που είχαν κατασκευάσει οι αδελφοί Μογκολφιέροι, προσέκρουσε σε μια ορδή βασιλική απαγόρευση, που όριζε ότι μόνον κατάδικοι σε θάνατο μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ως αεροναύται. Κατόρθωσε, όμως, με την επιμονή του να πείσει το Λουδοβίκο 16ο να άρει αυτή την απαγόρευση, υποστηρίζοντας ότι η τιμή της κατακτησεως του αέρος δεν μπορούσε ν' αποτελεί προνόμιο των ληστών, των δολοφόνων και των κλεπτών και στις 15 Οκτωβρίου 1783 έκαμε το πρώτο εναέριο ταξίδι του μαζί με το Μαρκίσιο ντ' Αρλάντ.

Πολλές από τις γυναίκες της αριστοκρατίας άρχισαν τότε να τον ποιορούν, ζητώντας να τις πάρει μαζί του κατά τις επόμενες πτήσεις του. Ο Πιλάτο ντε Ροζιέ πείσθηκε στο τέλος και στις 20 Μαΐου 1784 πήρε, μαζί του τέσσερες νεαρές γυναίκες: την κόμισσα ντε Μονταλαμπέρ, τη μαρκησία ντε Μονταλαμπέρ, την κόμισσα ντε Παντενά και τη δεσποινίδα ντε Λανγκρόντ.

Μια άλλη τολμηρή πρωτοπόρος ήταν η κυρία Τίμπλ, που ανυψώθηκε στις 4 Ιουνίου 1784, από τη Λυών με το αεροστάτο «Γουάνα» που οδηγούσε ο πιλότος Φλεράν. Η τολμηρή επιβίβαση φορούσε μια πολυτελέστατη τουαλέτα με δαντέλλες κι' ένα πλατύμοιο καπέλλο. Το αεροστάτο ανέβηκε σε ύψος 3500 μέτρων και διέτρεξε 3 χιλιόμετρα σε διάστημα 45 λεπτών της ώρας.

Μερικούς μήνες αργότερα, στις 17 Ιανουαρίου 1785, ο Γάλλος πιλότος Μπλανσάρ, που συνοδεύονταν κι' από τον Άμερικανό Τζέφρυ, διέσχισε για πρώτη φορά τη Μάγχη μεταξύ της Ντουνβόρ και της Γκίν. Ο Πιλάτο ντε Ροζιέ επεχείρησε την ίδια πτήση στις 15 Ιουνίου 1785, αλλά βρήκε το θάνατο σ' αυτή. Μετά το θάνατο του συναδέλφου του, ο Μπλανσάρ συνέχισε τις πτήσεις του, κατέριψε τα προηγούμενα

σεκό του και δημιούργησε νέα. Άλλα δεν βόηκε, υποστήριξε από πούθενά και πέθανε θυσιάζοντας στα χέρη, άρρωστος και ξεχασμένος σχεδόν. Προτού ξεψυχήσει, είπε στη νεαρή σύζυγό του: «Φτώχη μου φίλη, δεν σου άφίνω τίποτε. Μετά το θάνατό μου, το μόνο που σου μένει να κάνεις είναι να διαλέξεις ανάμεσα στο ποτάμι και το σκηνίσι. Άλλ' ή χήρα Μπλανσάρ δεν ακολούθησε τη συμβουλή του. Ρίχτηκε τούταντίον στο καινούργιο σπόρο κι' έγινε πολύ γρήγορα διάσημη. Κατά τους γάμους του Ναπολέοντος με τη Μαρία Λουίζα (24 Ιουνίου 1810) περιίπτατο μ' ένα πηδαλιουχούμενο αεροστάτο επί τρεις συνεχείς ώρες πάνω από το κέντρον του Παρισιού. Περιώδευσε κατόπιν τις μεγάλες πόλεις της Ευρώπης, κάνοντας επιδείξεις, που προκάλεσαν παντού το θαυμασμό. Την αποκαλούσαν «μυγίσσα του αέρος» όπως και ήταν.

Μα η τολμηρή πρωτοπόρος είχε οκτρό τέλος. Με την ευκαιρία μιας φιλανθρωπικής γιορτής που δινόταν στο Παρίσι σκέφτηκε να προσφέρει στο κοινό της γαλλικής πρωτεύουσας ένα καταπληκτικό θέαμα.

Είχε τοποθετήσει γύρω στο αεροστάτο της γεωγραφικά φώτα και διάφορα πυροτεχνήματα, στα οποία έβαλε φωτιά όταν έφτασε σε ώρισμένο ύψος πάνω από το έδαφος. Για άρκετα λεπτά, οι Παρισινοί άπληλασαν ένα υπέροχο θέαμα. Το αεροστάτο έμοιαζε σαν φωτεινό μετέωρο, απ' όπου έκσφενδονίζονταν πολυχρωμοί πύραυλοι προς όλες τις διευθύνσεις. Άλλα, σε μια στιγμή, ή από ύφασμα σφαίρα έπιασε φωτιά. Το καλάνθι αποσπάσθηκε τότε απ' αυτήν κι' έπεσε μαζί με την επιβίβαση του στη στέγη κάποιου σπιτιού. Η χήρα Μπλανσάρ κύλησε από κει κάτω κι' έγινε συντριμμία πάνω στο έδαφος. Το σώμα της ήταν γεμάτο από εγκαυματα και φαίνεται πιθανόν ότι ο θάνατός της είχε επέλθει προτού το καλάνθι αποσπασθεί από τη σφαίρα του αεροστατού.

Όχι λιγότερο διάσημη έγινε κατά την ίδια εποχή η δεσποινίς Έλίζα Γκασνερνέ, που έκαμε μεταξύ του 1815 και του 1818 29 καθόδους με αλεξίπτωτο, στο Παρίσι κι' άλλες πρωτεύουσες της Ευρώπης. Πιά τυχερή από τη χήρα Μπλανσάρ, δεν έπαθε ποτέ το παραμικρό ατύχημα.

Κατά την επόμενη πεντηκονταετία, το αεροστάτο έγινε τόσο πολύ της μόδας, ώστε ο Κάμιλλος Φλαμπαριόν κι' η νεαρή σύζυγός του έκαναν μ' ένα τέτοιο «πλοίο του αέρος» το γαμήλιο ταξίδι τους από το Παρίσι στο Σπιά. Αξιοσημείωτη λεπτομέρεια: Οι δύο νεόνυμφοι χρειάστηκαν γι' αυτή τη διαδρομή όχι λιγώτερες από 15 ώρες!

Μεταξύ των γυναικών πρωτοπόρων του αέρος συγκαταλέγεται κι' η γνωστή ηθοποιός του γαλλικού κινηματογράφου Γκαμπύ Μορλαί. Ήταν η πρώτη γυναίκα που πήρε το 1919 δίπλωμα πιλότου πηδαλιουχούμενου κι' έκαμε έκτοτε 62 πτήσεις.

Στο μεταξύ, το αεροστάτο παραχώρησε τη θέση του στο αεροπλάνο, που είχε επίσης τις φανατικές λάτρες του μεταξύ του ωραίου φύλου.

ΣΑΝ ΘΕΛΗ ή νύφη κι' ο γαμπρός...

Ο Τζέιμς Ράιτ ήταν ένας τετραπέρατος αλχημιστής. Είχε βρή τον τρόπο να κάνει τον τενεκέ χρυσάφι! Μη σας φανη παράξενο αυτό. Γιατί είχε κατορθώσει να κερδίσει εκατομμύρια δολларία κατασκευάζοντας... τενεκεδένια κουτιά για κονσέρβες. Άφου, λοιπόν, πλούτισε, αντί να ρίξει τα χρήματά του στο Χρηματιστήριο και να κινδυνεύει διαρκώς να τα χάσει, έχτισε μια μεγαλοπρεπή βίλλα στα περίχωρα της Νέας Υόρκης και ζούσε εκεί ειρηνικά με τη γυναίκα του και τα δύο του παιδιά, τον Τζιμ και τη Μαίρη.

Ένα μόνο πράγμα τον στενοχωρούσε: τα παιδιά του δεν ήσαν όπως τα είχε όνειρευτή. Ο Τζιμ είχε αρνηθή κατηγορηματικά να διαδεχθή τον πατέρα του, στη βιομηχανία του, και του είχε δηλώσει πως προτιμούσε να γίνει δικηγόρος. Όσο για την Μαίρη, δεν είχε κι' αυτή το πρακτικό πνεύμα του πατέρα της. Ήταν μια διανοούμενη ξετρελλάμενη με τη φιλολογία, πολύ ωραία κοτέλλα και υπερβολικά ρομαντική.

Αδελφός και αδελφή περνούσαν τον καιρό τους στο Πανεπιστήμιο, μοιράζοντας τις ώρες τους μεταξύ του τένις, του γκολφ, του αστικού δικαίου, της φιλολογίας και της Ιστορίας. Κατά την περίοδο των δια-

δραχθήκε ο πατέρας Ράιτ. Δεν σκοτώθηκε έγω σαράντα χρόνια για να κερδίσω χρήματα και στο τέλος να παντρεύω την κόρη μου μ' ένα παλαιοτενεκέ που ποτέ του δεν θα δώ Θεού πρόσωπο!.. Άφου ο νέος αυτός μελετά φι-

λοσοφία...

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Εύθυμη Ιστορία

ακοπών επέστρεφαν μαζί στην πατρική βίλλα κι' εκεί άρχιζαν να δίνουν μεγαλοπρεπή «πάρτυ». στα όποια καλούσαν συμφοιτητές και γείτονες.

Το τελευταίο καλοκαίρι, άφου πήραν άριστα στις εξετάσεις τους, οι δυο νέοι ξαναγύρισαν, όπως συνήθως κοντά στους γονείς τους. Ο πατέρας, όσο λίγο ψυχολόγος κι' αν ήταν, άντελήθη άμέσως πως ή κόρη του ήταν πολύ σκεπτική. Ζήτησε πληροφορίες από τον Τζιμ κι' έμαθε τ' ακόλουθα:

Η Μαίρη ήταν έρωτευμένη μ' ένα συμφοιτητή της, τον Χένρυ Γκρόγκ που ανταποκρινόταν στο αίσθημά της.

—Καταλαβαίνω φώναξε ο βιομηχανός. Η Μαίρη έχει όλα τα προσόντα για ν' άρση σ' έναν άντρα. Μένει να ιδούμε όμως αν ο συμφοιτητής της αυτός είναι αντάξιός της.

Ο Τζιμ έπαίνασε όσο μπορούσε το φίλο του. Ήταν ένας λαμπρός νέος, φοιτητής της φιλοσοφίας και πρωταθλητής στο καλμπι και στο μπέιζ-μπάλ. Ένας άσος με όλη τη σημασία της λέξεως.

—Και η οικογένειά του; Έδω τα πράγματα σκούρηναν. Οι γονείς του έμεναν σε μια μικρή πόλη, ήσαν άπλοι καλλιερηταί κι' έκαναν τη μεγαλύτερη θυσία για να σπουδάσουν το παιδί τους.

—Δεν του δίνω τη Μαίρη! Δρυλήθηκε ο πατέρας Ράιτ. Δεν σκοτώθηκε έγω σαράντα χρόνια για να κερδίσω χρήματα και στο τέλος να παντρεύω την κόρη μου μ' ένα παλαιοτενεκέ που ποτέ του δεν θα δώ Θεού πρόσωπο!.. Άφου ο νέος αυτός μελετά φι-

λοσοφία...

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

ΜΕΤΑΛΛΕΣ ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

RADIO

TESLA

33 Τραζιλέδους 33

ΤΟ ΚΑΚΟ ΣΑΠΟΝΙ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΔΟΥΧΑ.

Για τ' η μπουγάδα πάντοτε το άγιο θαδούνη.

ΣΑΝΤΕ

Μα τι συμβαίνει, κύριοι; Έχετε καιμιά διαφορά μεταξύ σας;...

(Του Αρχέλαου)

λοσοφία, τόσο το καλύτερο. Θα το πάρη φιλοσοφικά το ζήτημα και δεν θα στενοχωρηθώ. Αν μπορούσε να μου δώσει απάντηση η φιλολογία, η ατομική του ικανότητα κερδίζοντας ένα αρκετά στενόγυλο ποσό, να τα μέσα που διαθέτει, κ'τι θα γινόταν. Δυστυχώς όμως, όπως είπα, το μυαλό του πως θα του δώσει τη Μαίρη.

«Υστερα από μερικές μέρες, ο κ. Ράιτ, η γυναίκα του και ο γιος του πήγαν να παρυστούν σε μια έσπεριδα που συγκέντρωνε όλη την άφροκρεμα των κατασκευαστών κοιτών των κονσέρβες.

Η Μαίρη, βασανισμένη από ένα τρομερό κεφαλόπονο δεν μπόρεσε να τους ακολουθήσει, και δήλωσε στους γονείς της πως θα έπεφτε άμεσως να κοιμηθώ.

Τη μία μετά τα μεσάνυχτα, οι Ράιτ, χορτασμένοι από μουσική, ξαναγύρισαν στη διπλά τους. Εκεί όμως τους περίμενε ένα θέαμα καταπληκτικό. Η Τζένι, η καμαριέρα τους, κοιτόταν λιπόθυμη και δεμένη χειροπόδαρα πάνω σε ένα ντιβάνι.

Τό δωμάτιο της Μαίρης, όπου έπικρατούσε μεγάλη αταξία, ήταν έρημο.

Ενώ η κ. Ράιτ αναστάτωσε με τα ξεφωνητά της όλη τη συνοικία, ο σύζυγός της και ο γιος τους συνέφεραν την καμαριέρα που μπόρεσε, ύστερα από μερικές στιγμές, να τους αφήσει τη είχε συζητήσει.

Ένας νέος με άθλητικό παρουσιαστικό, αλλά με το πρόσωπο κρυμμένο πίσω από μια μάσκα, είχε μπη κουφά κατὰ τις ένδεκα στη βίλλα. Με το περιστρεφόμενο στο χέρι είχε απειλήσει την καμαριέρα, την έδεσε και τη φίμωσε.

Υστερα ανέβηκε στο πρώτο πάτωμα όπου βρισκόταν η Μαίρη και με την απειλή του περιστρεφόμενου του πάντα, την ανάγκασε να βάλει μέσα σε μια βαλίτσα μερικά απαραίτητα απαραίτητα και να τον ακολουθήσει.

Περνώντας από μπροστά της, η μίς Μαίρη που φαινόταν κατατρομαγμένη, πρόλαβε να της ψιθυρίσει:

—Θα σ'αγαπώ! Μερικές γράμμες αργότερα, ο θύρωτος ενός αυτοκινήτου που απομακρυνόταν της έδωσε να καταλάβει πως είχαν κλέψει τη δεσποινίδα Μαίρη και τότε...

...πια έχασε τις αισθήσεις της.

Την άλλη μέρα, ύστερα από μια νύχτα δικαιολογημένη άγωνίας, ο κ. Ράιτ έβγαλε το ακόλουθο γράμμα:

«Αγαπητέ μου μπαμπά, Είμαι στα χέρια μιας φοβερής συμμορίας απαγωγέων. Δεν με πείραξαν καθόλου, καταλαβαίνω όμως πως είναι ικανοί για όλα.

Μη κινητοποιήσετε την αστυνομία εναντίον τους γιατί δεν θα με ξαναδείτε. Αν θέλετε να με σώσετε, υπάρχει μόνον ένας τρόπος: στείλτε μου το Τζιμ με 100.000 δολάρια σε χαρτονομίσματα, σύμφωνα με τη γράμμη της 35ης Λεωφόρου. Θα βρω κάποιον να με σώσει. Αλλά μην μου πείτε τίποτα από τους άπαξιτους μου.

Για τ' όνομα του Θεού όμως, αν θέλετε να με ξαναδείτε ζωντανή, κάρη μόνος του ο Τζιμ.

Η κορούλα σας Μαίρη

Υστερα από ένα βυελλώδες οικογενειακό συμβούλιο αποφασίστηκε να συμμορφωθούν με τις οδηγίες που τους έφινε στο γράμμα της Μαίρης.

Επρεπε πριν απ' όλα να σωθεί η κόρη τους. Για πρόσφατα κατορθώματα των τηλεοπτικών γκαγκστερ τους έκαναν πολύ επιφυλακτικούς. Ο Τζιμ πήγε λοιπόν, όλομόναχος στο ραντεβού. Έδωσε στο σωφέρ το δέμα με τα χαρτονομίσματα και απομακρύνθηκε ολόταχως.

Ένα τέταρτο της ώρας αργότερα η Μαίρη, με τη βοήθεια φωνής της, καλούσε στο τηλέφωνο τον άγαπημένο της πατέρα.

—Μπαμπά μου, σ' ευχαριστώ που με απελευθέρωσες τόσο γρήγορα!... Είσαι ο πιο καλός απ' όλους τους μπαμπάδες του κόσμου!... Περιμένετε με, σε λίγο θα βρισκόμαι στο σπίτι μας. Δεν έρχομαι όμως μόνι μου. Θα φέρω μαζί μου και τον απαγωγέα μου. Είναι ο μνηστήρ μου Χένρι Γκρόγκ. Δεν μπορείς πια ν' ζωντανέψει με τις παντρεύσεις, αφού σου απέδειξε τραντάχα πως μπορεί να κερδίσει 100.000 δολάρια με μέσα που διαθέτει μόνος του!...

Δεν συμφωνείτε κι' εσείς ότι ο άνθρωπος ήταν πολύ «ικανός»;

ΑΛΕΞ ΓΟΥΛΑ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Δ ρ ο σ ί ν η ν. Πλατανιά: Η διεύθυνση της δέλτας της Ολivia de Havilland εινε: Cedarbrook 9560, Beverly Hills, Los Angeles Calif U. S. A. Για τους δυο άλλους δεν έχω τη διεύθυνση του σπιτιού τους, πάντως τα γράμματα σας θα φτάσουν διωσθηποτε στα χέρια τους αν τα στείλετε στις ακόλουθες διευθύνσεις: Gregory Peck: 20th Century - Fox Films 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Καί Lana Turner: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd. Culver City, Calif U. S. A. Σ τ α σ ο ρ ο ν Β α σ ι λ ε ι δ η ν. Ένταθα: Οι δυο κωμικοί βρίσκονται εδώ και αρκετούς μήνες στο Παρίσι. Μπορείτε να τους γράψετε στην εξής διεύθυνση: Stan Laurel & Oliver Hardy, Productions E. G. E. 49 bis, avenue Hoche, Paris, France. Θ α σ τ α σ τ η ν τ η ς δ θ ο ν η ς Χ. Α. Ένταθα: Η διεύθυνση της Corine Calvet εινε: 20th Century - Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif U. S. A. Α γ ν ω σ τ ο ν Β. Ν. Ε. 22: Ο συνεργάτης μας που κρύβεται κάτω απ' το ψευδώνυμο «Βέρθερος» σας ευχαριστεί για τα καλά σας λόγια. Η διεύθυνση της Barbara Hale εινε: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif U. S. A. Α ρ γ υ ρ ι ο ν Α ρ θ α ν ι τ ι δ η ν. Πύλον Μεσογίας: Χαρακτηρίζετε τους στίχους σας «πνευματικούς», αυτοί όμως είναι μάλλον... αναμικκοί. Ίδου:

Μου φέρεται σαν όνειρο, μου φέρεται σαν ψέμα Πως γύρισε, μικρούλα μου, στην πρώτη σου αγάπη Κ' αφοσιώσε τα βάσανα που πέρασε με μένα Τη φτώχεια και τα βάσανα και τη μεγάλη μέρα.

Β α σ ι λ ε ι ο ν Β α σ ο ρ ά κ η. Ένταθα: Σας ευχαριστούμε για την πληροφορία που μας δίνετε. Πιστεύουμε να μας χρημεύσει. Α γ θ ω ν α Κ α ρ α ν ά σ ο ν. Ελάσαμε τα «Αποκρητικό σταυρόλεξο» σας. Τα παράπονα που εκφράζετε μέσα στο γράμμα σας είναι κάπως δικαιολογημένα. Θα προσπαθήσω να σας ευχαριστήσω. Ν ι κ ο λ α ο ν Α ξ ι ω τ η ν. Χιον: Παραδώσαμε το γράμμα σας στον κ. Ιωαννίδη που πλέον αρμόδιο. Θα σας απαντήσει αυτός από της στήλης του. Πατροκλόν Σοφονίδην. Ένταθα: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Μια και μας ζητάτε να σας πούμε ειλικρινά την γνώμη μας, σας λέμε πως οι στίχοι σας δεν παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον. Εισθε όμως ακόμα πολύ νέος κι' έτσι έχετε καλή να δημιουργήσετε κάτι στο μέλλον με τη μελέτη και τη συστηματική προσπάθεια. Π. Σ α ρ α κ ά κ η ν. Ένταθα: Η διεύθυνση της Emilia Guiz eινε: c/o Columbia Pictures S. A. Inc. 263 Mexico B. C. Mexico. Κ ω σ τ α ν Δ ρ α γ ο υ μ η ν. Λαμία: Καλό το αποκρητικό σταυρόλεξο σας θα δημοσιεύσω με ελαφρές τροποποιήσεις. Κ ω σ τ α ν Β α μ β α κ ι τ η ν. Μυτιλήνη: Υπάρχει μια λέξη στο 12 ορίζοντος που δεν το μούρμιζε να σεβρίσω στους αναγνώστες μας. Αν μπορούσαμε να την αντικαταστήσουμε, θα το δημοσιεύσουμε. Το συλλογικό είναι καλό, αλλά περιέχει πολλά μαύρα τετραγώνια, που σε μερικά σημεία εμποδίζουν τη διασάφηση των λέξεων. Σ υ μ. Μ ο ρ φ ι δ η ν. Θεσπικη: Καλό το Πασιγανό σας σταυρόλεξο. Ηρθε βέβαια κάπως πρόωρα. Στο μεταξύ θα δημοσιεύσουμε ένα από τα πολλά δικά σας σταυρόλεξα που έχουμε στα χέρια μας. Σας ευχαριστούμε για τις εύχες και σας τις ανταποδίδωμε. Κ. Ν. Ν ι κ ο λ α ι δ η ν. Ένταθα: Ελάσαμε τη νέα αποστολή παιχνιδιών και σας ευχαριστούμε. Περιμένουμε νατοτε κανένα δικό σας μεγάλο σταυρόλεξο με όσο το δυνατόν πιο διαλεκτικές και σπάνιες λέξεις. Γ κ α γ κ σ τ ρ Χ. Η διεύθυνση του James Cagney εινε: Warner Bros. Studios, 4000 West Olive Street, Burbank California U. S. A. Βιογραφία του Roy Rogers δημοσιεύσαμε στο υπ' αρ. 481 τεύχος μας. Η διεύθυνση του εινε: Republic Studios 4024 Radford Ave North Hollywood 46, Calif U. S. A. Για τα καλά σας λόγια, σας ευχαριστούμε. Α ν α γ ν ω σ τ η ν Κ. Π. Χ.: Δεν βλέπουμε δυστυχώς κανένα τρόπο να σας βοηθήσουμε να μη κλείσετε το κατάστημά σας. Β. Π α π α τ σ α κ ω ν α ν. Γλυφάδα: Οι σκίτσογράφοι μας κ.κ. Χριστοδούλου και Αρχέλαος σας ευχαριστούν για τα κολακευτικά σας λόγια. Δεν είναι καθόλου όπως φαντάζεστε και τους παρουσιάζετε στα σκίτσα σας. Είστε και οι δυο... γοητευτικοί νέοι, ώρατοι και... ολέβριοι μέχρις... απελπισίας!... Δ ι α β α τ η ν τ η ς τ υ χ η ς. Μας ζητάτε να δημοσιεύσουμε φωτογραφίες και βιογραφίες των συνεργατών του περιοδικού μας. Ίσως όταν αυξηθούν και πάλιν οι σελίδες μας να ικανοποιήσουμε την επιθυμία σας αυτή. Δεν έχουμε τη διεύθυνση της Ζινέτ Λακάς, η οποία παντρεύτηκε στο μεταξύ και ζη τώρα στην Έλβετία. Όσο για τους άλλους καλλιτέχνες, στείλτε τα γράμματα στα γραφεία μας. Θα τους τα δώσουμε. Α ν α σ τ α σ ι ο ν Γ α δ ο υ τ η ν. 561 Τ. Λετών: Τελείως ακατάλληλο για το περιοδικό μας το σταυρόλεξο σας. Ε. Τ σ ε σ μ ι τ η ν. Ασφαλώς θα καταπιάνεστε για πρώτη φορά με σταυρόλεξο. Άλλοιώς δεν εξηγούνται τόσες ανυπαρκτές λέξεις και ανρθογραφίες. Ι ω α ν ν η ν Α ν τ ω ν ι ο υ. Σύνορα: Μας ζητάτε τη διεύθυνση ενός αμερικανικού περιοδικού, δεν μας λέτε όμως τί την θέλετε. Στην Αμερική εκδίδονται χιλιάδες περιοδικών φιλολογικών, επιστημονικών, μόδας, κινηματογραφικών κλπ. Πείτε μας τουλάχιστον τι είδους περιοδικό σας ενδιαφέρει για να σας δώσουμε τη διεύθυνση του μεγαλύτερου. Ν ι κ ο λ α ο ν Β ο υ λ γ α ρ ι δ η ν. Έλεθεροπόλιν: Το σταυρόλεξο και το κλιμακόλεξο είναι πολύ καλά και θα δημοσιευθούν. Δ η μ. Δ ρ α π α ν ι ω τ η ν. Τζιτζίφες: Δεν θυμούμαστε καλά το προηγούμενο ποιήμα σας. Το παρόν πάντως δεν λέει πολλά πράγματα. Ίδου στην τύχη ένα από τα πεντάστιχά του:

Θέλει να φύγει μά δεν ξέρω πού θα πάς Δεν ξέρω ακόμη τι θα ήρξ, κι' αν εδύχησης μ' αφού κουράστηκες πολύ να μ' αγαπάς Φύγε λοιπόν χωρίς ποτέ σου να γυρίσης.

Α λ α κ η ν Ζ α γ α ρ έ λ ο ν. Καλάμας: Η αίτησή σας ελήφθη υπ' όψιν, προς το παρόν πάντως δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί. Γ. Μ. ν. Ένταθα: Το γράμμα σας το παραδώσαμε στους συνεργάτες του «Ερατικού Γραμματοκωμικού» γιατί για εκεί έπρεπε να σταλή. Αυτούμεθα θέβαια κι' εμείς για το δράμα σας, αλλά τι να γίνει;

Σ ένα μεγάλο σπίτι της αμερικανικής πόλεως Ίντεπέντενς ζούσε το 1909 η χήρα Σουόπ, με πέντε παιδιά της. Συγκατοικούσε μαζί τους κι' ο γέρος συνταγματάρχης Τόμας Σουόπ, κουνιάδος της χήρας, κι' ο εξάδελφος και οικονομικός του σύμβουλος Μόρς Χούτον. Ο συνταγματάρχης ήταν ο δημιουργός της περιουσίας των Σουόπ, που υπολογιζόταν γύρω απ' τα 5.000.000 δολάρια.

Η κ. Σουόπ είχε και μιαν ακόμη κόρη, τη Φράνσις, που παντρεύτηκε πρό των με το γιατρό Μπένετ Χάυντ χωρίς τη συγκατάθεση των δικών της. Το αντρόγυνο είχε εγκατασταθεί στο Κάνσας Σίτυ και, με τον καιρό, οι Σουόπ τους συγχώρησαν και συμφιλιώθηκαν μαζί τους. Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν στις 9 Σεπτεμβρίου 1909 ο συνταγματάρχης

Ο Δηλητηριασμένος

Στρυχνίνη και μικρόβια τύφου

της έπεσε και χτύπησε μέσα στο σπίτι. Ο οικογενειακός γιατρός δόκτωρ Τάιμαν του σύστησε να μείνι λίγο καιρό στο κρεβάτι. Σε μία επίσκεψη όμως της Φράνσις και του συζύγου της, ο Χάυντ πρότεινε να εξετασθί κι' αυτός το γέρο ευχίο. Οι άλλοι δέχθηκαν πολύ ευχαρίστως, γιατί ο Χάυντ έθεωρείτο ένας απ' τους καλύτερους γιατρούς του Κάνσας Σίτυ.

Μετά την εξέταση, ο Χάυντ εξέδηλεσε φόβους για απρόοπτες επιπλοκές.

—Θα στείλω αύριο μια νοσοκόμο να τον περιποιείται, είπε. Έτσι κι' έκαμε. Κι' από τότε πήγαινε κάθε 2-3 μέρες να εξετάσει πάλι τον άρρωστο.

Σε μία δδομάδα, ο θάνατος χτύπησε για πρώτη φορά το σπίτι των Σουόπ: Ο Μόρς Χούτον έπαθε μια ξαφνική κρίση, την ώρα που έτρωγε. Ο Χάυντ διέγνωσε απόπληξία και διάταξε αφαίμαξη, που δεν ώφελσε όμως σε τίποτε. Το ίδιο βράδυ ο Χούτον, πέθανε, χωρίς να συνέλθει καθόλου. Ο συνταγματάρχης λυπήθηκε πολύ, γιατί αγαπούσε τον εξάδελφό του, έκτελούσε τις συμβουλές του και του είχε αναθέσει τη διαχείριση της περιουσίας του.

Παρατηρώ ότι η στενοχωρία έχει επηρεάσει πολύ την κατάστασή του, είπε την άλλη μέρα ο Χάυντ στη νοσοκόμο. Δώστε του άποψη μια απ' αυτές τις κάψουλες...

Μισή ώρα αφού είχε πih το φάρμακο, ο συνταγματάρχης έπαθε σπασμούς. Ο Χάυντ έτρεξε στην κάμαρά του του έδωσε κάποιο φάρμακο και πέρασε την υπόλοιπη νύχτα διπλά στο μαξιλάρι του. Παρ' όλες όμως τις περιποιήσεις του, ο Σουόπ πέθανε τα ξημερώματα.

Αποπληξία και πάλι αποφάνθηκε ο Χάυντ. Ήταν γέρος κι' αδύνατος και ταράχθηκε πολύ απ' το θάνατο του παλιού του φίλου...

Κληρονόμοι του συνταγματάρχη ήταν τα παιδιά του άδελφου του. Μόλις είχαν τελειώσει οι διατυπώσεις της κληρονομιάς, το Δεκέμβριο έστειλε καινούργια συμφορά στο σπίτι τους: Δυό απ' τ' αδελφία και δυό υπηρέτριες έπαθαν τύφο. Ο Χάυντ — που έμενε προσωρινώς στο σπίτι τους με τη γυναίκα του — ανέλαβε να περιποιηθί μ' αφοσίωση τους τέσσερες άρρώστους. Το σπίτι είχε μεταβληθί σε νοσοκομείο.

Στις 6 Δεκεμβρίου, ο Χάυντ αναγκάστηκε ν' αποσυρσθή μερικές μέρες. Στο διάστημα αυτό, καλύτερεσε η κατάσταση μιας απ' τις άρρωστες αδελφές. Ο δόκτωρ Τάιμαν της επέτρεψε να σηκωθεί λίγο. Όταν όμως γύρισε ο Χάυντ, διαταξε να ξαναπέσει άμεσως στο κρεβάτι κι' έμεινε μερικές ώρες μόνος στο δωμάτιο μαζί της. Σε λίγο, η άρρωστη έπαθε «υποτροπή», με σπασμούς. Ο Χάυντ της έδωσε ένα φάρμακο, σε κάψουλες. Το ίδιο απόγεμα, η άρρωστη ξανάπαθε σπασμούς και ξεψύχησε.

Η άλλη αδελφή είχε σημειώσει στο μεταξύ κάποια καλύτερη ση, με τις ενέσεις που της έκανε ο δόκτωρ Τάιμαν. Ο Χάυντ ανέλαβε να συνεχίσει αυτός τη θεραπεία. Με την επόμενη όμως ένεσι, πρήστηκε το μτράτος της νέας, κι' ο Χάυντ αποφάσισε να σταματήσει τις ενέσεις.

Μια άλλη αδελφή, η Λούσυ Σουόπ, έλειπε στο Παρίσι, και γύρισε άμεσως μόλις έμαθε την άρρώστεια των δικών της. Την υποδέχθηκε στη Ν. Ύρκρη ο Χάυντ και τη συνώδεσε ως την Ίντεπέντενς, όπου έφτασαν στις 18 Δεκεμβρίου.

Τέσσερες μέρες αργότερα, έπεσε και η Λούσυ άρρωστη με τύφο. Τώρα η μητέρα άρχισε να υποπτεύεται κάτι... Άφου διάβασε σε μία έγκυκλοπαίδεια για τον τύφο, ρώτησε ύστερα ιδιαιτέρως το δόκτωρ Τάιμαν.

—Είν' αλήθεια ότι ο τύφος εκδηλώνεται 6 μέρες μετά τη μόλυνση;

—Ναι, το λιγώτερο. Συχνά όμως κάνει περισσότερο, ως 10 μέρες... απάντησε εκείνος.

—Πως λοιπόν η Λούσυ έπαθε τύφο τέσσερες μέρες αφού έφτασε εδώ;

—Πρέπει ναχε μολυνθί προηγούμενως... είπε ο γιατρός, σκεπτικός.

Πήγαν να ρωτήσουν κι' οι δυό τη Λούσυ.

—Δεν ξέρω από πού μπορεί να πήρα το μικρόβιο... είπε εκείνη. Ίσως απ' το νερό του τράινου... Μούφερε ο Χάυντ ένα ποτήρι, και μου φάνηκε πως είχε μια αλλοιώτικη γεύση...

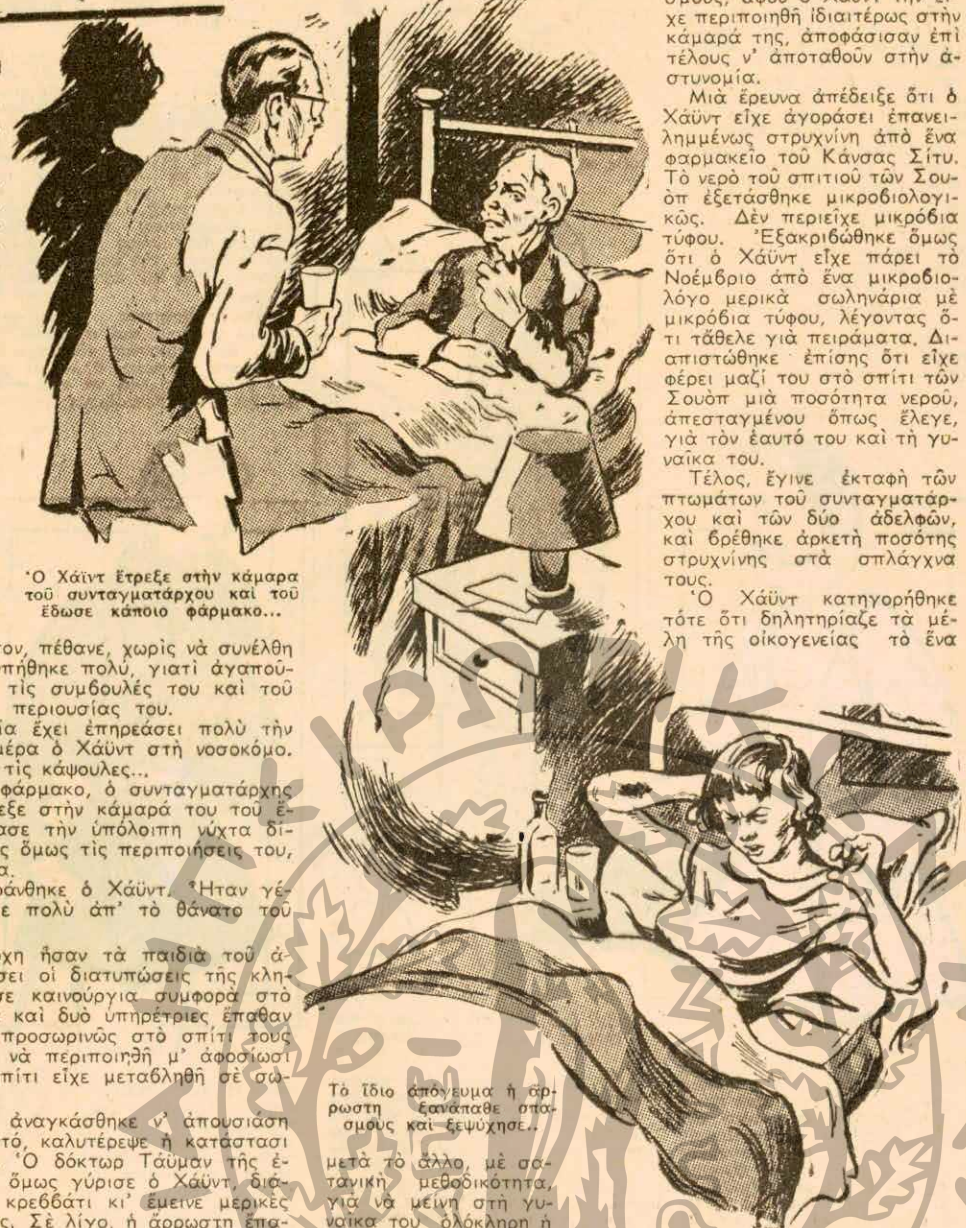
Η κ. Σουόπ κι' ο δόκτωρ Τάιμαν κράτησαν προσωρινώς τις υποψίες τους για τον εαυτό τους. Όταν όμως κι' άλλη

μία άρρωστη πέθανε με σπασμούς, αφού ο Χάυντ την είχε περιποιηθί ιδιαιτέρως στην κάμαρά της, αποφάσισαν επί τέλους ν' αποταθούν στην αστυνομία.

Μια έρευνα απέδειξε ότι ο Χάυντ είχε αγοράσει έπαινηλημένως στρυχνίνη από ένα φαρμακείο του Κάνσας Σίτυ. Το νερό του σπιτιού των Σουόπ εξετασθηκε μικροβιολογικώς. Δεν περιείχε μικρόβια τύφου. Έξακριβώθηκε όμως ότι ο Χάυντ είχε πάρει το Νοέμβριο από ένα μικροβιολόγο μερικά σωληνάρια με μικρόβια τύφου, λέγοντας ότι τάβηλε για πειράματα. Διαπιστώθηκε επίσης ότι είχε φέρι μαζί του στο σπίτι των Σουόπ μια ποσότητα νερού, άπεσταγμένου όπως έλεγε, για τον εαυτό του και τη γυναίκα του.

Τέλος, έγινε έκταφή των πτωμάτων του συνταγματάρχου και των δυό αδελφών, και δρέθηκε αρκετή ποσότης στρυχνίνης στα σπλάγχνα τους.

Ο Χάυντ κατηγορήθηκε τότε ότι δηλητηρίαζε τα μέλη της οικογενείας το ένα

Το ίδιο απόγεμα η άρρωστη ξανάπαθε σπασμούς και ξεψύχησε...

μετά το άλλο, με σπασμούς, μεθυστικότητα, για να μείνι στη γυναίκα του, ολόκληρη η περιουσία. Όσο για το Χούτον, τον είχε χειραστρέψει, με την έλπίδα ότι ο συνταγματάρχης θα διώριζε αυτόν διαχειριστή. Έδινε στα θύματα του να πιουν λίγο απ' το άπεσταγμένο νερό, μολυσμένο με μικρόβια τύφου. Κι' όταν έδωτε ότι η άρρωστη άργουσε να τα θανατώσει, έδωε εις ενέργεια τη στρυχνίνη...

Όσοσο, παρ' όλα τα στοιχεία εναντίον του, οι ένοργοι διατηρούσαν κάποιες αμφιβολίες για την ένοχη του. Καί, χωρίς στην επιδέξια υποστήριξη ενός καλού δικηγόρου, τον καταδίκασαν μόνο σε ισόβια δεσμά.

Οι δικηγόροι, όπως λέει ο Λαός, μπορούν να κάνουν το μαύρο άσπρο. Όπως κι' εδώ.

ΑΠΟ ΑΘΗΝΑΣ ΔΙΑ

ΡΩΜΗΝ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

7 ητρώσις εβδομαδιαίως

TWA
TRANS WORLD AIRLINES

Δια περισσότερες πληροφορίες και εξασφάλισιν θέσεων Τηλ. 20.661, 26.125 ή στο Γραφείον ταξιδίων σας.

ΑΜΕΡΙΚΗ • ΕΥΡΩΠΗ • ΑΦΡΙΚΗ • ΑΣΙΑ

Η ΣΕΣΙΛ της Παναγίας

Κουβεντούλες

Αν α π ο ρ ε ι σ τ η ν Μ. Χ. Θέλετε να τρωθείτε από τους γονείς σας και να σας πω ότι έχουν άδικο να εναντιώνονται στην εύτυχία σας; Άλλα πως μπορώ να σας πω τέτοιο πράγμα και πως μπορώ να συμφωνήσω μαζί σας όταν μου λέτε ότι και σεις ή ίδια δεν μπορείτε να ξεκαθαρίσετε αν ο περί ου ο λόγος νέος σας αγαπά πραγματικά ή σκέπτεται απλώς την προίκα σας; Πρέπει να ξέρετε, καλή μου μικρούλα, πως όταν είνε επηρεασμένος κανείς από το αίσθημα δεν καταλαβαίνει μερικά πράγματα, δεν τα βλέπει καθαρά. Αυτό συμβαίνει και μ' εσάς. Οι γονείς σας όμως βλέπουν καθαρά και καθώς δεν σκεπτονται παρά μόνο την εύτυχία σας δεν μπορούν παρά να είνε διατακτικοί. Ο διαταγμός τους πηγάζει από αγάπη και ενδιαφέρον και όχι όπως νομίζετε σεις από εγωισμό και έλλειψη κατανόησης. Γι' αυτούς όλους τους λόγους μην ακούτε τις συμβουλές τους με προκατάληψη, αλλά συζητήστε μαζί τους, σκεφθείτε όσα σας λένε και έπειτα αποφασίστε.

Η μέθοδος

Το ύψος από το οποίο έχει ξεχωριστή αγάπη η Παριζιάννα είνε το ζέρσευ, είτε μάλλινο είνε είτε

σεύ που είνε ωραιότερα για ταγεράκια ανοιξιάτικα. Οι ζακέτες τους είνε κλασικές με κουμπωμάς το λαιμό και πολύ εφαρμοστές στη μέση, με ζώνη. Οι φούστες, τέλος, είνε ίσιες όπως απαιτεί η μόδα των κλασικών ταγιέρ. Όσο για τα φορέματα, από ζέρσευ αυτά έχουν κορσάκι, εφαρμοστά, γιακαδάκια κλειστά και μανίκια φαρδιά. Τα θραδυνά όμως που όπως είπαμε γίνονται από μεταξωτό ζέρσευ, ακολουθούν την ίδια γραμμή στο κορσάκι, το πολύ φαρδύ στη φούστα και δλο τους το γαρνίσιμα συνιστάται στην τοποθέτηση μιας μεγάλης καρφίτσας στο κορσάκι. Ένας ωραιότατος συνδυασμός ζέρσευ και λαμέ χρησιμοποιείται για πιο άμυγιε φορέματα.

Προγνωστικά διάφορα

Άλλες λεπτομέρειες που αφορούν την ανοιξιάτικη μόδα είνε:

Τρεις από τις πιο μαυρφες παρισινές ανοιξιάτικες ζακέτες

μεταξωτό. Γι' αυτό το λόγο πήρε την πρώτη θέση στις συλλογές της ανοιξέως του 1951 που άρχισαν δειλά-δειλά να κάνουν την εμφάνισή τους. Και η προτίμηση αυτή είνε εντελώς δικαιολογημένη γιατί πρόκειται για ένα ύφασμα που έχει πολλά πλεονεκτήματα: Πέφτει όμορφα, είνε μαλακό, στρώνει ωραία και είνε συγχρόνως εύκολοφορέτο το μάλλινο και πολύ φυγούρατο το μεταξωτό.

Όλοι όσοι ρυθμίζουν την Παρισινή μόδα έχουν στις συλλογές τους μια ατελείωτη σειρά από μοντέλα που μας δείχνουν φορεματάκια απογευματινά, ταγερακάκια, ρομπι-μαντώ, ανοιξιάτικα σε όλες τις μοντέρνες «κοού».

Τα χρώματα που συνηθίζονται στον άφορο τα μάλλινα είνε όλοι οι λεγόμενοι «ζεστοί τόνοι». Και τα μεταξωτά, όλο «σανζάν» σε χρώματα διολέ, μπλε-βατί, γκρι-φίρε, γκρι-σουρί, έκκιγ. Μερικές συλλογές έχουν και ριγέ ζέρ-

Η μέση αποκτά ένα κάποιο φάρδος, χωρίς θέβαια, να χάνει κ' εντελώς τη λεπτότητά της. Οι ώμοι αρχίζουν να γίνονται λίγο πιο άρχει. Οι φούστες αποκτούν περισσότερο φάρδος και οι πτυχές του ύφασματος αυξάνουν επικινδύνως για τις θραδυνές τουαλέτες.

Για γαρνιρίσματα θα ίδουμε πολλές τσέπες, πολλά κουμπιά και πιέτες όλων των ειδών.

Το άσπρο και το μαύρο θα είνε τα χρώματα που θα κυριαρχήσουν μόνο τους ή σε συνδυασμό. Τα έπανωφόρια θα είνε πολύ ριχτά και οι ρεδιγκότες λιγότες.

Ωραιότατος συνδυασμός για φορεματάκια απογευματινά είνε: ζέρσευ άσπρο και ζέρσευ μαύρο. Η μία πλευρά είνε μαυρή ή άλλη άσπρη, ή τα μανίκια και μέρος της φούστας άσπρα και το

όπολοιπο μέρος του φορέματος μαύρο.

Πολλά μανίκια γίνονται κιονό, με στρουγγιλαούς, όμως ενώ τα «καλλήτα» μανίκια θέλουν τους ώμους λιγάκι τετράγωνους.

Για την όμορφιά σας

Αν πρόκειται να πάτε σε κομμωτήριο θραδυνή συγκέντρωσι κ' αν έχετε περάσει τους τριάντα Μαΐους πρέπει να έπιμεληθείτε ιδιαίτερως το πρόσωπό σας.

Θα έχετε προσέξει θέβαια ότι μερικά πρόσωπα φαίνονται χλωμά και άτονα τα θράδυα. Αυτό οφείλεται στο ότι δεν έχει γίνει το μακιγιάρισμα που απαιτείται. Τα θράδυα φώτα απαιτούν ένα ιδιαίτερο μακιγιάρισμα από εκείνο της ημέρας. Για να πετύχουμε το θραδυνό μακιγιάρισμα είνε απαραίτητο να έχουμε καλό φως στην τουαλέττα μας, άπλετο και έντονο, ώστε το πρόσωπό μας να φωτίζεται ολόκληρο, χωρίς να παρουσιάζει σκιές.

Πριν αρχίσουμε το μακιγιάρισμα καθαρίστε καλά το πρόσωπό σας με ένα λινό πανάκι. Δουτημένο σε μια λιπαρή κρέμα ή λαδι τουαλέτας, σκουπισθείτε καλά κ' έπειτα πάρτε απ' τη θραδυνή σας κρέμα, τη λεγόμενη «φόν-ντε-τέν», λίγη με τα δαχτυλά σας και στρώστε την στο πρόσωπό σας, αρχίζοντας από το κέντρο και προχωρώντας κυκλικά προς τα έξω. Τελειώνετε με το λαιμό όπου στρώνετε την κρέμα σας αρχίζοντας από τα κάτω προς τα επάνω.

Έπειτα παίρνετε το κουτάκι σας με το ρουζ και στρώνετε το ρουζ, όχι τρίβοντας τα δαχτυλά πάνω στο πρόσωπο, αλλά με μικρά χτυπήματα για να πάη παντού το ίδιο. Χρειάζεται μεγάλη

προσοχή και έπιτηδείοτης. Περιμένετε κατόπιν 4-5 λεπτά για να δώσετε καιρό στο πρόσωπό σας να απορροφήσει την κρέμα και το ρουζ και έπειτα ακολουθήστε στο πρόσωπό σας ένα φύλλο στουπόχαρτο για να πάρη το πλεονάζον λίπος. Ύστερα απ' όλα αυτά πουδράρεσθε με δυο τόνους πουδρας πλεον, σκούρα και ανοιχτόχρωμη.

Κατόπιν θα περάσετε με κραγιόν τα χείλη σας. Θα μαυρίσετε απαλά τα φρύδια και τα ματωσίονουρα κ' αν θέλετε να τονώσετε πιο πολύ τα μάτια σας θα βάλετε λίγο μπλε «φάρ» στα έπάνω βλέφαρα, πολύ λίγο όμως, γιατί το πιο πολύ θα σας δώση μια σκληρή έκφρασι.

Με ένα τέτοιο πρόσωπο μπο-

ρείτε ν' αντιμετώπισετε τα πιο φωτόλουτα σαλόνια, χωρίς φόβο να φανήτε χλωμές και ξεπλυμένες.

Σπιτικές φροντίδες

Σε όλα τα σπιτία συμβαίνουν μερικές άβαρας που για να διαρ-θωθούν θέλουν ειδικό τεχνίτη. Αν όμως έχουμε μερικές ειδικές γνώσεις και λίγη επιτηδείοτητα μπορούμε να μη φέρνουμε μαστορά με το τίποτα και να κάνουμε μερικές επιδιορθώσεις μόνες μας.

Γι' αυτό το λόγο πρέπει να έχουμε πάντα σπιτί μερικά εργαλεία πρώτης ανάγκης: ένα σφυρί, ένα τρυπάνι, μια πένσα, ένα πριόνι, ένα γαλλικό κλειδί, μερικά κορφάκια και δίδες. Θα έχουμε επίσης 1-2 ασφάλειες, μήπως και κάποια ασφάλεια και σβύσων ξαφνικά τα φώτα, και 2-3 πετασίκια αγοράσμένα από τον υδραυλικό για να μπορούμε μόνες μας να σταματούμε μια θύρη που τρέχει.

Εφοδιασμένες με όλα αυτά δεν φοβόμαστε τα μικραπορόματα. Αν δοούμε ότι μια θύρη μας σταθεί θα κλείσουμε άμέσως το γενικό διακόπτη του νερού, θα ξεβιδώσουμε τη θύρη και θα αλλάξουμε το πετασίκι που έχει φθαρή. Ποτέ δεν πρέπει να παραμελούμε μια θύρη που σταθεί.

Αν σβύση ξαφνικά το φως, θα βεβαιωθούμε πρώτα ότι δεν προ-κείται περί γενικής διακοπής του ρεύματος και ύστερα θα έπιθε-ρώσουμε άμέσως τις ασφάλειες για ν' αντίληφουμε ποιά εκάηκε. Για να μη ψάχνουμε πολλή ώρα καλό είνε να έχουμε σηματοθέσει κάτω από κάθε ασφάλεια ποιά φω-τα αντιπροσωπεύει. Έτσι αν σβύ-ση το φως της κρεβατοκαμαρας λ.χ. θα αλλάξουμε άμέσως την αντίστοιχη ασφάλεια. Αν τύχη να μην έχουμε ασφάλεια θα διορ-θώσουμε την καμένη ασφάλεια προ-χειρώς με ένα συρματόκι.

Επίσης πρέπει να ξέρωμε να αλλάξουμε το σύρμα μιας λαμπ-ρας πορτατίβ και να τοποθετού-με ένα «ενδιάμεσο», μια «που-ορ» Γι' αυτό πρέπει νάχουμε παν-τα στο σπιτί και λίγη απομωνωτι-κή ταινία.

Υγεία και διατήρησης της νεότητος

Η διατήρησης της νεότητος έ-ξαρτάται από την διατήρησι της υγείας μας. Κ' όμως πολύ συ-χνά παραμελούμε την υγεία μας γιατί δεν δίνουμε τη σημασία που πρέπει σε ώριμα πράγματα που έπιπολαύω τα κρίνουμε ως έπου-σιόδη. Θα σας τα υποδείξωμε δλ' αυτά ένα-ένα με τη σειρά τους. Σήμερα αρχίζουμε με το ζή-τημα της τροφής που τόσο το πα-ραμελούμε στον τόπο μας είτε για να κάμωμε ένα παραπάνω φάσμα, είτε για ν' αγοράσουμε μια ακριβή τσάντα, είτε για να πάμε πιο συχνά στον κινηματο-γράφο. Αυτό όμως γίνεται σε έαρος της υγείας μας και συνε-πώς της ανηθροπότητος μας.

Ας αρχίσουμε απ' το πρώτο προέγγραφο.

Δεν είνε σωστό να ξεκινάμε για τη δουλειά μας χωρίς ένα καλό φλυτζάνι καφέ με γάλα ή τσάι ή σοκολάτα και λίγο ψωμί φρυγανι-σμένο κ' άλειμμένο με βούτυρο ή μέλι. Όσοι μάλιστα είνε άου-νατοι μπορούν να φάνε και ένα αυγό ή λίγο τυρί ή μπορούν ν' αντικαταστήσουν το γάλα ή το τσάι με ένα πιάτο «πορτί».

Πάντως το πρώτο προέγγραφο είνε κατά απαραίτητο, ιδίως με τις σημερινές συνθήκες της ζωής μας που ροδεύουμε στο διαστήμα της ημέρας τόσες δυνάμεις.

Θα μου πείτε: «Όλα αυτά στοι-χίζουν». Ναί, θέβαια, αλλά όταν προεγγραμμάτε καλά το πρωί μπορείτε να φάτε λιγάκι πιο χε-ρίρα το μεσημέρι κ' έτσι έργε-ται ισορροπία. Έπειτα δε μη ξε-χνούμε πως όταν παραμελούμε να διατηρήσουμε όσα πρέπει για την τροφή μας θα δαπανήσουμε τα δι-πλά σε γιατρούς και σε φάρμα-κα. Άλλωστε μια καλή νοικοκυ-ρα ξέρει να κανονίζει τα έξοδα της σε τρόπο που να μη βέη σε κίνδυνο την υγεία της και την όμορφιά της. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Μικρό άριστούργημα

Η ΤΑΝ φυσικό νάχη τόσους θαυμαστές. Γιατί ήταν κάτι παραπάνω από ωραία ή Λία, με τη μελαχροινή, πικάν-τική όμορφη της, με τα μαύρα μάτια της που έλαμπαν, με τα μαύρα μεταξένια μαλλιά της, με τα χείλη της που έμοιαζαν σαν ώριμη φράουλα και το αρμονικό, θαυμάσιο σώμα της. Ήταν τώρα είκοσι δύο χρονών ή Λία και είχε ένα πλήθος από θαυμαστές. Οι πιο σημαντικοί απ' αυτούς ήταν ο Σέρς Βανιέ, ο καθηγητής Κορντιέ, ο Ζυλ Φλοριάν, ο κοσμη-

ματάρχης και τέλος ο δειλός και σιωπηλός Ζιλμπέρ, ή «ρεζέρβα μου» όπως έλεγε χαριτωμένα ή Λία, που συμπαθούσε πιοτερο απ' όλους το Σέρς. Ένα θράδυ, ο Σέρς πήγε στο ραντεβού που είχε με τη Λία γεμάτος κέφι. Έκανε έπιτηρήσεις με αυτο-κίνητα, γουναρικά, μηχανές, κλπ. ό,τι του τύχαι-νε. Είχε λοιπόν πετύχει μια μεγάλη δουλειά με γουναρικά και είχε δγάλει τελευταία πολλά λεφτά. Πρότενε στη Λία να πάνε μαζί στην Κιανή Άκτι, ο-που κανείς δε τους γνώ-ριζε και να γλεντήσουν οι δυο τους ξεκοκκαλίζοντας.

Μπορώ να είμαι ή-συχ για το Ζιλμ-πέρ... Έλεγε ή Λία στον Πιέρ Βωτιέ...

τα κέρδη των γουναρικών. Για γάμο ού-τε λόγος. Ο Σέρς ήθελε να μείνει έ-λεύθερος. Έτσι ή Λία κατάλαβε με ποιόν είχε να κάνει και ψυχράθηκε μαζί του. Όσο για τους άλλους θαυμαστές της, ο καθηγητής Κορντιέ είχε μετατε-θ στο Μοντελλιέ, απ' όπου της έστει-λε στην αρχή μερικά δελτάρια κ' ύστε-ρα έπαψε να της γράφει. Ο κοσμημα-τοπώλης Φλοριάν είχε παντρευτή με μια πολύφερνη νύ-φη. Άπομνε ή «ρεζέρβα», ο δειλός Ζιλμπέρ, ο νεαρός μουσικός Ζιλμπέρ, ηλικίας είκοσι έξη χρονών. Η Λία για να δικαιολογηθή στις φίλες της για την έγκατάλειψή της απ' τους άλλους θαυμαστές, τους έλεγε:

—Ο Ζιλμπέρ είνε ο άντρας που μου κάνει. Είνε τόσο δειλός που θα μ' ακολουθή σ' ουλάκι και θα κάνει ό,τι θέλω.

Πραγματικά, ο Ζιλμπέρ λάτρευε κυριολεκτικά το αίθέρια αυτό πλάσμα, που δεν τούδινε καμμία σημασία.

—Ζιλμπέρ, τούλεγε ή Λία, πάμε στο χορό.

Ο Ζιλμπέρ όμως δεν χόρευε. Πήγαιναν ωστόσο μαζί σε χορευτικά κέντρα. Για νανε έλεύθερη ή Λία να χορεύη έπαί-νε πάντα μαζί της μια φίλη της τη Σεσίλ. Έτσι χόρευε μ' όποιον ήθελε κ' όσο ήθελε. Η Σεσίλ ήταν μια νεαρή δασκά-λα του πιάνου, πολύ νύστημη, χαριτωμένη και λογική, που χόρευε πολύ λίγο.

—Εσείς οι δυο, τους έλεγε ή Λία, μπορείτε να συνενωή-στε θαυμάσια συζητώντας για τη μουσική.

Και ή Λία χόρευε μ' ένα νέο θαυμαστή της, τον Πιέρ Βω-τιέ, λέγοντάς του γελάοντας:

—Μπορώ τώρα να είμαι ήσυχ για το Ζιλμπέρ. Η Σε-σίλ είνε το πιο άσχημο κορίτσι του κόσμου.

Η Σεσίλ δεν είχε την εκτυφλωτική όμορφη της Λίας, μα ήταν, όπως είπαμε, χαριτωμένη, σχεδόν γοητευτική και πολύ έξυπνη. Ο Ζιλμπέρ της έλεγε:

—Τί ωραία που θα ήταν αν ή Λία με καταλάβαινε, αν ενδιαφερόταν για τις συνθέσεις μου, τα δειρά μου.

—Έχεις τί όθει σου, τούλεγε, στο Μουσικό Λύκειο ως καθηγητής. Τί χάνεις καιρό συνθέτοντας κλασική μουσική που

κανείς δεν την καταλαβαίνει; Γράψε ρούμπες και σάμπες, αν μπορείς. Μά ξεχάσα, εσύ δεν νοιάζεσαι γυρ από χορό! Έφτασε το καλοκαίρι. Η Σεσίλ υπέδειξε στο Ζιλμπέρ ένα μικρό χωριό των Άλπεων για να περάση τις διακοπές του. Έκει θα πήγαινε και ή οικογένειά της. —Ακριβώς το περιβάλλον που μου χρειάζεται για να τε-λειώσω το κοντσέρτο μου για πιάνο και ορχήστρα, είπε ο νέος. —Έτσι, πρόσθεσε ή Σε-σίλ, θα έχης στη διάθεσί σου και το πιάνο μου.

—Ωραία! Ο Ζιλμπέρ έτρεξε χα-ρούμενος στη Λία και της είπε τα νέα. —Τρελλάθηκες; του φώναξε εκείνη. Θα πάς στο βουνό; Καυ-μένη Ζιλμπέρ, τί ανόητος που είσαι!... Έμεις θα πάμε σε κομ-μιά κοσμική πλάν. Έτσι δυο μήνες, ο Ζιλμπέρ και ή Λία δεν ιδώθηκαν. Μα ο Ζιλμπέρ έδλεπε κάθε μέρα στο χωριό των Άλπεων ή Σεσίλ και ή καρδιά του δεν ήξερε τώρα ποιά απ' τις δυο αγαπούσε.

—Λοιπόν, ρώτησε τη Λία ο Ζιλμπέρ όταν εκείνη γύρισε απ' την πλάν, πως τα πέρασες; Η Λία ήταν απογοητευμένη. Είχε πλήξει, οι θαυμαστές της είχαν αραιώσει.

Έκείνος δεν τόλμησε να της πη ότι συναντούσε κάθε μέρα τη Σεσίλ, ότι είχε τελειώσει το κον-τσέρτο του κ' ότι το είχε στεί-λει σε κάποιον τόσο μεγάλο συν-θέτη που δεν τόλμουσε να πη τ' όνομά του, γιατί κάθε έλπίδα έ-πιτυχίας του φαινόταν σαν τρέλ-λα. Μονάχα ή Σεσίλ το ήξερε.

Αναστατωμένος απ' τα χειρο-κροτήματα που ακολουθούσαν την έκτελεσι του «Κοντσέρτου» του για πιάνο και ορχήστρα, στη με-γάλη αίθουσα των Συνελεύων Λαμους μεθυμένος απ' τα θριαμβά του, ο Ζιλμπέρ έτρεξε σπύτι του. Τον περίμενε εκεί ή γρηά μητέρα του, που τα είχε κανένα απ' την άπιστευτη έπι-τυχία του παιδιού της.

Ο Ζιλμπέρ φθαρούσε ευτυ-χιμένος μαζί της.

—Πήγαινε να κοιμηθείς, παι-δί μου, του είπε τέλος ή μη-τέρα της.

Δεν ήμια κουρασμένος, μη-τέρα. Θέλω να γράψω ένα γράμμα.

—Τέτοια ώρα; Είνε δυο μετά τα μεσάνυχτα. Το γράμμα αύ-ριο.

—Όχι, τώρα, αρέσας μητέρα.

—Ο Ζιλμπέρ καθίσε στο γραφείο του κ' έγραψε:

«Αγαπημένη μου Σεσίλ, Δίχως εσένα δεν θα είχα γράψει το κοντσέρτο μου. Εί-δες την έπιτυχία μου, Σε σένα τη χρωστάω. Σε σένα τη μόνη μου αγαπή... την αύριανή γυναίκα μου...»

ΜΙΣΕΛ ΜΠΑΡΜΠΕ

Οι δέκα κομψές γυναίκες

Η Άμερική διάλεξε, όπως κάθε χρόνο, τις δέκα κομψό-τερες γυναίκες της χρονιάς. Μεταξύ αυτών υπάρχουν μόνο δυο άταρ. Ίδου κατά σειράν έπιτυχίας οι δέκα πιο καλοντυμένες γυναίκες της Άμερικής: 1) Η γυναίκα του ήθοποιού Λούις Χάιγνουςαν (Γερεπόρος). 2) ή κ. Χήρστ (σύνζυγος του βα-σιλέως του τυπου). 3) ή Γκλόρια Σβάτσον. 4) ή κ. Μπαύ-ρον Φάυ. 5) ή κ. Λ. Αρπέλε (σύνζυγος κοσμηματοπώλη). 6) ή δούκισσα του Ουίνδσορ. 7) ή κ. Ο. Ντράιερ (πολιτευο-μή). 8) ή Φαίη Έμερσον (άλλατε άταρ και σύνζυγος του Έ-λιωτ Ρούδελτ και νυν σύζυγος διοικητών). 9) ή κ. Έμπερ-ρικού και 10) ή δισ. Πάλεϋ, άστέρι του ραδιοφώνου.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ κατά του κρύου

Φάρμακα που αυξάνουν το μεταβολισμό

Ένα από τα πολλά —δυστυχώς— ζητήματα στα οποία διαφωνούν οι αντιπρόσωποι στον Ο.Η.Ε., είναι και η... θερμοκρασία. Ένα δηλαδή ο κ. Τρούγκβε Λή εργάζεται σ' ένα σε περιβάλλον 15 βαθμών, άλλοι που προέρχονται από χώρες τροπικές θέλουν 25 βαθμούς το λιγότερο...

Γενικώς, η άντοχη στο κρύο διαφέρει αρκετά από ένα σε άλλον άνθρωπο, εξαρτάται δε από πολλούς παράγοντες. Το λίπος του σώματος π.χ. παίζει ρόλο, μέχρι ενός σημείου: Οι αδύνατοι δηλαδή κρύωνουν πολύ. Οι κοίλαδες όμως δεν είναι ανθεκτικότεροι στο κρύο από τους μετριούς στο πάχος.

Το λίπος όμως κι' αυτό, έτερου οι όρμους εξηγούν γιατί οι γυναίκες αντέχουν στο κρύο περισσότερο από τους άντρες. Στη Σιβηρία π.χ., οι γυναίκες της φυλής Τσουκτσί κάθονται επί ώρες στο υπαίθρο, σε θερμοκρασία 35ο υπό το μηδέν, ράβοντας μ' επιδεξιότητα, χωρίς να παγώνουν τα χέρια τους. Οι άντρες όμως της ίδιας φυλής είναι ανίκανοι για ένα τέτοιο κατορθώμα.

Έχει διαπιστωθεί εξ' άλλου ότι οι γυναίκες μπορούν να κάνουν μπάνιο σε νερό πιο κρύο. Γι' αυτό το λόγο σημειώνουν τόσες αθλητικές επιτυχίες οι διάσημες κολυμβήτριες. Άφου όμως έκτεθη στο δυνατό κρύο, η γυναίκα αισθάνεται την ανάγκη να κοιμηθεί με σκεπάσματα πιο ζεστά παρά όσο ο άντρας.

Ο οργανισμός μας συνηθίζει στο κρύο. Γι' αυτό, μία ψυχρή ημέρα του Νοεμβρίου μας φαίνεται πιο ενοχλητική από μία ήμερα του Φεβρουαρίου, έστω και ψυχρότερη. Στο μεταξύ, το σώμα μας εξοικειώθηκε στο κρύο, η μάλλον αυξήθηκε ο μεταβολισμός του, δηλαδή η παραγωγή θερμότητας με την εσωτερική καύση μέσα στα κύτταρα.

Ο μεταβολισμός του σώματος ρυθμίζεται από το θυροειδή αδένι. Σκέφθηκαν λοιπόν οι επιστήμονες ότι, επηρεάζοντας τον αδένι αυτόν, θα μπορούσαν να κάνουν το σώμα να παράγει περισσότερη θερμότητα. Πραγματικά, πειράματα σε ζώα απέδειξαν ότι μία ουσία που λέγεται «ενδοθυρίνη» προφύλαξε τα πειραματόζωα από θάνατο από το κρύο. Αντιθέτως, η «θειουρασίλη», μία ουσία που ελαττώνει τη λειτουργία του θυροειδούς, επέταξε τον θάνατο των ζώων αυτών στην παγωνιά.

Υστερα η ενδοθυρίνη δοκιμάστηκε σε στρατιώτες και αύξησε κατά 30—50% τη λειτουργία του θυροειδούς, με αποτέλεσμα τη μεγαλύτερη άντοχη στο κρύο. Η ουσία όμως αυτή φέρνει το αποτέλεσμα της 4—5 ημέρες αφού χορηγηθεί από το στόμα. Οι ενέσεις της επιδρούν σε 8 ώρες, δεν είναι όμως εύκολο δέσναι να γίνουν σε μεγάλες ομάδες —π.χ. στους στρατιώτες στο μέτωπο. Δεν έχει λοιπόν βρεθεί ακόμη ο τρόπος της πρακτικής χρησιμοποίησης της ενδοθυρίνης κατά του κρύου.

Εξ' άλλου η αύξηση του μεταβολισμού δημιουργεί περισσότερες ανάγκες τροφής και νερού για τον οργανισμό, πράγμα που μεγαλώνει τις δυσκολίες του στρατιωτικού ανεφοδιασμού. Έτσι, στις υπερβόρειες περιοχές, οι στρατιώτες χρειάζονται 6.000 θερμίδες την ημέρα, διπλάσιες δηλαδή από τις κανονικές.

Μία άλλη επιστημονική προσπάθεια αφορά την καταπολέμηση της βασικής αιτίας που προκαλεί το θάνατο όταν η θερμοκρασία του σώματος κατεβεί στους 25 βαθμούς. Στο σημείο αυτό, δεν παύουν ακόμη οι ιστοί του σώματος, αλλά παθαίνουν ασφυξία, γιατί η αιμοσφαίρινη του αίματος παύει πια να ελευθερώνει το οξυγόνο που μεταφέρει σε όλο τον οργανισμό. Κι' η έλλειψη οξυγόνου θανατώνει τα κύτταρα. Αν δρικόταν ένα φάρμακο που να αποχωρίζει το οξυγόνο από την αιμοσφαίρινη σε χαμηλές θερμοκρασίες, δεν θα πεθαίναμε πια από το κρύο. Αυτό το φάρμακο αναζητούν διάφορα επιστημονικά εργαστήρια, αλλά δεν το έχουν βρει ως τώρα.

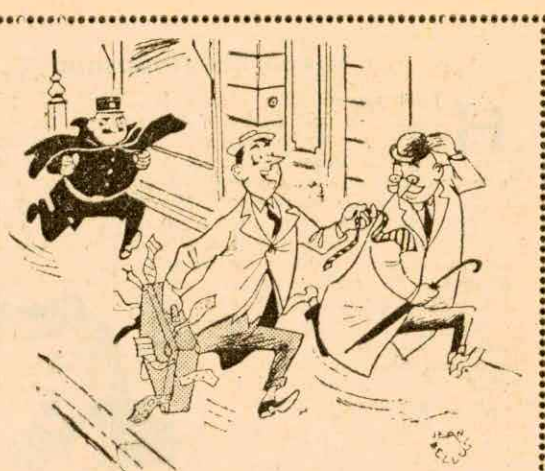
Όσον αφορά τα ρούχα που φορούμε για προστασία από το κρύο, είναι αναμφισβήτητο ότι υστερούμε στο ζήτημα αυτό πολύ απέναντι των Έσκιμωων. Από το γιανιά, τα μαλινία και τα παντελόνια των κοστούμιών μας εισχωρεί αέρας και κρυώνει το σώμα μας. Το γνωρίζουν οι Έσκιμοι που σκακκίζουν με άφινες Εσκέπαστο, το στήθος μας. Τα χοντρά έσώρροχα μας κάνουν να ιδρώνουμε μέσα στο σπύτι ή στο γραφείο μας, κι' ύστερα κρυώνουμε πολύ όταν βγαίνουμε έξω. Το ύψος των ρούχων μας, μολοντί είναι χοντρά, αφήνει να περάσει ο άνεμος από τους πόρους του. Το καπέλλο μας σκεπάζει το κρανίο μας, όχι όμως και τα αυτιά μας, που είναι ιδιαίτερα ευαίσθητα στο κρύο...

Η μελέτη όμως του τρόπου με τον οποίον ντύνονται οι Έσκιμοι, επέτρεψε στους ειδικούς να σχεδιάσουν την καλύτερη στολή για τους στρατιώτες που πρόκειται ν' αντιμετωπίσουν τη φοβερή παγωνιά της Αλάσκας ή του βορείου Καναδά. Το μόνο που δεν έχει λυθεί ακόμη τελείως, είναι το πρόβλημα της εφιδρώσεως. Πρέπει δηλαδή να συνδυηθεί ένα ύφασμα, που θα επιτρέψει να βγαίνουν οι ατμοί του ιδρώτος, όχι όμως και να εισχωρήσει η εξωτερική κρύα υγρασία (που παγώνει το σώμα πολύ περισσότερο από το «ζεστό» κρύο).

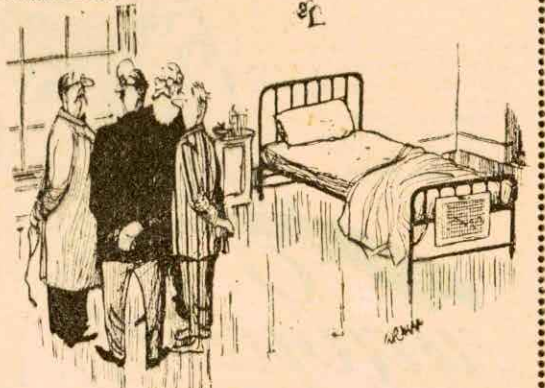
Για τη μέτρηση της θερμότητας ικανότητας των ρούχων, οι Αμερικανοί επιστήμονες έπληρωσαν μία νέα μονάδα, το «κλό». Ένα «κλό» είναι η θερμική απομόνωση που απαιτείται για να διατηρηθεί θερμοκρασία δέρματος 33 βαθμών μέσα σε ένα περιβάλλον θερμοκρασίας 21 βαθμών, με υγρασία 50% και με ταχύτητα ανέμου 3 μέτρων στο λεπτό, και με παραγωγή 50 θερμίδων στο λεπτό από κάθε τετραγωνικό μέτρο επιφανείας του σώματος.

Ένα κοινό κοστούμι έχει θερμική ικανότητα 1 «κλό». Οι στρατιωτικές όμως στολές για τον Αρκτικό φθάνουν τα 5 «κλό». Κι' επιτρέπουν σε ένα στρατιώτη να μείνει ακίνητος επί 212 ώρες σε θερμοκρασία 40 βαθμών υπό το μηδέν, χωρίς να υποφέρει καθόλου.

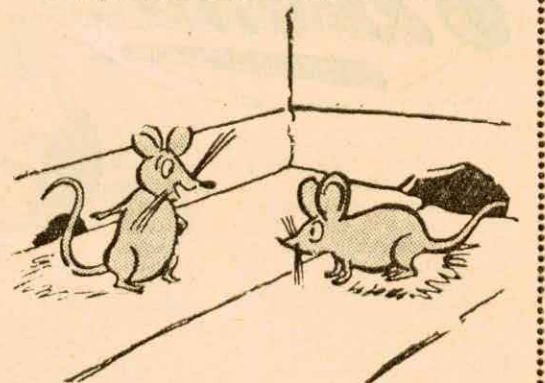
Σπουδαιότερο είναι το πρόβλημα που παρουσιάζουν τα χέρια και τα πόδια. Αυτά κρυώνουν ευκολότερα από το υπόλοιπο σώμα, γιατί έχουν μεγαλύτερη επιφάνεια. Κι' όμως τα ντύσιμα συνήθως ελαφρότερα, με γάντια, κάλτσες, παπούτσια κλπ. που έχουν θερμική ικανότητα μόλις 1/2 «κλό». Υπολογίστηκε ότι, για να διατηρηθούν τα δάχτυλα των χεριών ζεστά, όταν το θερμόμετρο κατεβαίνει στους 22 βαθμούς υπό το μηδέν, βάπτεται να τα σκεπάσουμε με γάντια πάχους... 13 μέτρων! Εύτυχος, αν ντύσουμε ζεστά το υπόλοιπο σώμα και το κεφάλι μας, το αίμα δεν χρειάζεται πια να συγκεντρωθεί στα ζωτικά όργανα για να διατηρήσει τη θερμότητά τους, κι' έτσι μένει ελεύθερο να ζεσταίνει κάπως τα χέρια και τα πόδια μας.

—Πάρτε, κύριε, τη γραβάτα!... Έδώ δεν πληρώνετε διτίρινα, όπως στα μεγάλα καταστήματα!...

ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ
Το ιατρικό συμβούλιο και ο... ασθενής!...

ΜΕΤΑΞΥ ΠΟΝΤΙΚΩΝ
—Είναι τρομερή αυτή η κρίση στέγης!...
—Για νύκτα καυμένη, σε τι τρύπα κάθουμαι εγώ!

—Δυστυχώς Άννα, αν πέφατε στο νερό, κι' εγώ ως έσωζα, θα γινόσατε γυναίκα μου;
—Είπε απαραίτητο να πέσω στο νερό;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΑΡΤΖΟΥ ΑΛΛΗΓΚΑΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ
Ο Τζώρτζ Φαραντάυ βρίσκεται ο πρωί νεκρός στο δωμάτιο που έπεσε τη νύχτα του. Το σπίτι αναστατώνεται και παλιν. Αναζητούν τον Κάμπιον και δεν τον βρίσκουν. Ο Κάμπιον είχε άσχημη τη νύχτα μ' έναν ύπνο αληθινοί ποδοπάσαν στον κήπο.

—Δεν είμαι από τους αστυνομικούς που ξερεις, απάντησε ο Κάμπιον. Έχεις μπροστά του έναν επιβεβαιωτή της Σκώτλαντ Γουάρντ... Κατάλαβες τώρα;

Τα λόγια αυτά έκαναν εντύπωση στον άγνωστο. —Έχωμε ένα μικρό λογαριασμό, που πρέπει να κανονίσω, συνέχισε ο Κάμπιον, με άποτομο ύφος. Ο συννοχός σου βρίσκεται στο φρέσκο... Όμολόγησε τα πάντα κι' αν η κατάθεσής σου δεν συμφωνήσει απόλυτα με τη δική του, θα την έχης άσχημα.

Ο άγνωστος δεν είχε πεισθεί απόλυτα.

—Δείξτε μου το ένταλμα συλλήψεως που έχετε! είπε.

Ο Κάμπιον άρχισε να χάνει την υπομονή του.

—Σου είπα ότι είμαι της Σκώτλαντ Γουάρντ! φώναξε. Τα ένταλματα δεν χρειάζονται σε μένα! Άλλ' ως λείπουν οι συζητήσεις!

Εβγαλε από την τσέπη του το καρτέ του και προσποιήθηκε πως το συμβουλευόταν.

—Λέγεσαι γέρο Μπ, είπε. Διεύθυνσις άγνωστος... Καταζητείσαι από 15 ημέρες...

—Το γέρο-Μπ είναι παραπονοχλι, απάντησε ο συνομιλητής του, πέφτοντας στην παγίδα. Λέγομαι Τόμας Μπερκετ κι' είμαι γραμμένος στην κοινότητα Βάρλεϋ, τής κομητείας του Κέντ. Τα χαρτιά μου είναι εν τάξει. Δεν έκαμα κανένα κακό...

—Όλα αυτά τα ξέρω, είπε ο Κάμπιον. Και τώρα μίλησε καθαρά, προτού σε πάω στο τμήμα: Κατηγορείσαι ότι μαζί με τον Τζώρτζ Φαραντάυ, που κρατείται ήδη και που όμολόγησε την πράξη του, σκοτώσατε εκ προμελέτης τον Άντριου Σήλντ. Τον πυροβολήσατε έξ' επαφής μ' ένα στρα-

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Έλπις Παυλάτου

Βραδείον Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών, δόος Κρήτης 6 (πάρδος Λισίων πλατεία Βόθης). Δεχεται κατ' έκαστην. Τηλέφ. 52-863

Κάμπιον κι' ο Τζάκ, χωρίς να χάνουν καιρό, πέταξαν τα πράγματα που κρατούσαν κι' έτρεξαν κι' αυτοί έξω. Άλλ' ήταν πια άργα. Ο Μπ είχε εξαφανιστή.

—Δεν μπορεί να έχη πάει μακριά, είτε ο Τζάκ.

Άρχισαν άμέσως να ψάχνουν, αλλά, μ' όλο που συνέχισαν αρκετή ώρα τις έρευνές τους δεν κατάφεραν ν' ανακαλύψουν τα ίχνη του Μπ πουθενά.

—Λες κι' άνοιξε η γη και τον καταπίε! είπε ο Κάμπιον.

Λέγοντας αυτά δεν μπορούσε να φαντασθή ότι δεν άπειχε πολύ από την πραγματικότητα. Ο Μπ, βγαίνοντας από την κουζίνα, αντί να τρέξει, είχε κρυφτή πίσω από ένα σωρό σκουπιδιών, που βρίσκονταν σε μικρή απόσταση από το σπιτάκι του κηπουρού.

—Είπε ψέματα! φώναξε. Ο Τζώρτζ δεν μπορεί να είχε αυτά τα πράγματα! —Α, είναι ψέματα! φώναξε ο Κάμπιον. Αυτό θα το ιδούμε... Εμπρός, στο τμήμα! Άλλ' ο άγνωστος δεν κινήθηκε από τη θέση του.

—Δόστε μου να φάω κάτι, παρακάλεσε. Δεν έβαλα τίποτε στο στόμα μου από το πρωί και κοντεύω να λιποθυμήσω από την πείνα μου... Όσο γι' αυτά που μου είπατε, δεν ξέρω τίποτε... Κείνη την Κυριακή, ήμουν στο Νόρβιλ.

Ο Κάμπιον πρόσεξε εφηνικά, κάτι που έπρεπε να του είχε κάμει εντύπωση από την πρώτη στιγμή.

Διάβωσε! Πώς λοιπόν, δεν το είχε ιδεί; Ο Μπ φορούσε ένα σκληρό, που, μ' όλη την κακμεταχείριση που του είχε κάμει, φαινόταν πολύ καινούργιο. Ήταν, χωρίς άμφιβολία, το καπέλλο του Άντριου Σήλντ!

Μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά του.

—Τολμάς να λες πως ήσουν στο Νόρβιλ, φώναξε, ενώ φορούς ακόμη το καπέλλο του θύματός σου;

Ο Μπ τσάραχτηκε.

—Ούτε εγώ, ούτε ο Τζώρτζ, κάναμε κανένα κακό, είπε. Περιμένετε... Θα σας εξηγήσω...

—Νομίζω πως είναι το καλύτερο που έχεις να κάμεις, απάντησε ο Κάμπιον.

—Νά λοιπόν, είπε ο Μπ. Ούτε ο Τζώρτζ ούτε γώ σκοτώσαμε τον Άντριου Σήλντ! Άλλά δόστε μου κάτι να φάω. Δεν καταλαβαίνετε πως δεν μπορώ να μιλήσω;

Ο Κάμπιον σκέφτηκε ότι μπορούσε να ικανοποιήσει την επιθυμία του και πηγαίνοντας κοντά στο Τζάκ τον ρώτησε αν είχε τίποτε για να δώσει στον Μπ να φάη.

Έκείνος άνοιξε ένα συρτάρι κι' έβγαλε από κεί ψωμί, λίγο λαρδί και τυρί. Ο Κάμπιον, από τ' άλλο μέρος, πήρε στα χέρια του μία μπουτίλα με κρασί κι' ένα ποτήρι.

Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκε ένας μικρός κρότος και το δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι. Η μικρή λάμπα του πετρελαίου είχε κυλήσει κάτω.

Άλλά, φυσικά, όχι μόνη της. Ο Μπ είχε έπιωφελή από το ότι οι δύο άντρες δεν είχαν ελεύθερα τα χέρια τους κι' είχε σπρώξει με μία γρήγορη κίνηση τη λάμπα. Έπειτα άνοιξε την πόρτα κι' ώρμησε έξω.

—Όλα αυτά είχαν γίνει με άστραπιαία ταχύτητα. Ο

χειρο κρεβάτι του, και κάθισε μπροστά σ' ένα μικρό τραπέζι. Ο Κάμπιον τότε έκαμε τότε μία λεπτομερή περιγραφή των χαρακτηριστικών και της εμφάνισής του γέρο Μπ. Έχοντας κανείς υπ' όψιν του αυτή την περιγραφή, θα μπορούσε να τον αναγνωρίσει και με κλειστά τα μάτια.

Έπειτα από μερικά λεπτά, η αστυνομία του Κάμπριτζ είχε αναστατωθεί. Περισσότεροι από δέκα πόλιςμαν έψαχναν για ν' ανακαλύψουν τα ίχνη του γέρο Μπ...

Νά γιατί το κρεβάτι του Κάμπιον είχε παραμείνει άθικτο εκείνο το βράδυ.

Η έρευνά

Ο Μάρκ βρισκόταν ακόμη στο διάδρομο, όταν οι δύο επιθεωρητές κι' ο γιατρός εμφανίστηκαν στην είσοδο. Ο Κάμπιον τους συνόδευσε. Η περιβολή του ήταν ακατάστατη και φαίνονταν πολύ κουρασμένος. Είχε, ωστόσο, ένα ύφος θριάμβου, που έρχονταν αντίθετα στο με σκυθρωπό προσώπο του. —Όχι, απάντησε ο Μάρκ. Δεν ξέρει κανείς τίποτε εκτός από την Άλις και μένα.

—Θαυμάσια! Πού έγινε αυτό;... Στο δωμάτιό του;

Ο Μάρκ απάντησε με μία καταφατική κίνηση του κεφαλιού. Σκεφτόταν ότι η Άλις είχε δίκιο. Ο Κάμπιον φαινόταν σαν να ήξερε τι είχε συμβεί. Ο Μάρκ έκαμε ένα βήμα προς τα εμπρός.

—Οδηγήστε μας, κύριε Φώρστον, είπε. Πρέπει να είδοποιήσετε όλους τους ενοίκους... Άλλά θ' ασχοληθούμε μ' αυτό άργότερα...

Ενώ ανέβαιναν τη σκάλα, ο Μάρκ ρώτησε σιγά το φίλο του:

—Πού ήσαν;

—Θα σου εξηγήσω, απάντησε ο Κάμπιον. Δεν θέλω να σου δώσω πολλές ελπίδες, αλλά νομίζω πως τελειώνουν τα βάσανά μας.

—Όταν έφτασαν στο δεύτε-

Γυιός του μπαμπά του

Ο γνωστός μεγαλοβιομήχανος κ. Βίδας, γνωστός επίσης για την μεγάλη του ταγκουσία, πρόκειται να παντρευθή το γυιό του τον Τάκη με μία πολύ πλούσια νύφη. Άλλά ο Τάκης, γνήσιος γυιός του μπαμπά του, έχει κάποιο μπλέξιμο. Και όταν φθάνη ή ώρα για να πη το νύ και να τελειώσει το συνοικέσιο, εξομολογείται αυτό το μπλέξιμο στο γέρο του:

—Είμαι μπαμπάς, σαν νύες κι' εγώ έχω μία περιπέτεια. Είναι μία κοπέλλα, που της έχω δώσει πολλές υποσχέσεις. Και για να την ξεφορτωθώ, πρέπει να της κάνω κάποιο σημαντικό δώρο, σαν απόκτημα να πούμε.

Ο κ. Βίδας στραβομουτσουλάει ακούγοντας το δυσάρεστο αυτό νέο. Καταλαβαίνει, όμως, πως δεν γίνεται αλλιώς και λέει στο γυιό του, με λίγο ψυχής:

—Τέλος πάντων. Νά της δώσουμε δεκαπέντε εκατομμύρια, καλά είναι.

—Καλά.

—Λοιπόν, πήρε ένα τσέκ και πήγαμε να της το δώσω. Ο Τάκης παίρνει το τσέκ και πάει στη φίλη του, που δεχεται την απόκτησή μου.

—Και τώρα της λέει πάμε στην Τράπεζα να το εξαργυρώσω για να μου δώσω κι' εμένα τα πέντε.

—Τα πέντε. Γιατί;

—Τι θα πη γιατί; Εγώ τελείωσα τη δουλειά. Δεν θα πάω την προμήθειά μου.

ρο δροφο, μιὰ πόρτα άνοιξε απότομα κι' ο Ουίλλιαμ έμφανίστηκε στο άνοιγμα, τυλιγμένος μέσα στη ρομπ ντε σάμπρ του.

Ο "Ότς έβαλε το κλειδί που του είχε δώσει ο Μάρκ μέσα στην κλειδαριά της πόρτας του δωματίου του Τζώρτζ. —'Επί τέλους! φώναξε ο Ουίλλιαμ, ένθουσιασμένος. Αυτό έπρεπε να είχε γίνει από χτες. 'Αλλά τί κεφάλι είνε αυτό που έχετε, Κάμπιον; Μήπως ήρθατε στα χέρια μαζί του;

Ο "Ότς δεν συμπάθουσε τον Ουίλλιαμ κι' άλλαξε, η στιγμή δεν ήταν κατάλληλη γιά να του δώσει εξήγησης.

—Σας παρακαλώ να μείνετε στο δωμάτιό σας και να μην θυγίτε από αυτό χωρίς την άδεια μου, του είπε με αυστηρό τόνο.

Ο Ουίλλιαμ τον κύτταξε κατάπληκτος.

—'Αντί να μου δίνετε διαταγές μέσα στο σπίτι μου, απάντησε, θα κάνατε καλύτερα να κυττάζετε τη δουλειά σας.

Τραβήχτηκε έπειτα στο έσωτερικό του δωματίου κι' έκλεισε πίσω του με όρμη την πόρτα.

Ο έπιθεωρητής άνοιξε την πόρτα του δωματίου του Τζώρτζ κι' άφισε κείνους που τον συνόδευαν να περάσουν στο έσωτερικό. 'Επειτα μπηκε κι' αυτός και ξανάκλεισε πίσω του.

—Τ' άφισατε όλα στη θέση τους; ρώτησε.

—Δεν πειράξαμε απολύτως τίποτε, απάντησε ο Μάρκ. Σας έγγωμάμ γι' αυτό...

Είχαν τριγυρίσει το πτώμα.

—Αισθανόσαστε αυτή την όσμη του πικραμυδάλου; ρώτησε ο Μάρκ.

—'Υδροκυάνιο, είπε ο γι-ατρός. 'Η όσμη είνε πολύ έντονη... Μπορώ ν' άρχισω την εξέταση ή μήπως θέλετε να πάρετε πριν φωτογραφίες;

—Περιμένετε, απάντησε ο "Ότς.

Το δωμάτιο παρουσίαζε τρομερή άκατάστασι. 'Όλα ήταν άνω-κάτω.

—Τό να πιστοποιήσετε ότι ο θάνατος όφειλεται σε ύδροκυάνιο δεν σημαίνει τίποτε, είπε ο "Ότς στο γιάτρο.

—'Εκείνο που πρέπει να μάθω είνε με ποιο τρόπο το δηλητήριο αυτό μπήκε στον όργανισμό του...

Ο Κάμπιον περιεργαζόταν τα πράγματα του δωματίου.

Ο "Ότς τον άκουσε, ξαφνικά, να λή:

—Με τόν ίδιο τρόπο που μπήκε το ύδροκυάνιο ή δεν ξέρω ποιά άλλο δηλητήριο στο χέρι του Ουίλλιαμ Φαραντά ή το κώνιο στο στομάχι της 'Ιουλίας...

Ο έπιθεωρητής τον κύτταξε μ' άπορία.

—Τί θέλεις να πής; τον ρώτησε.

—Γιά τη στιγμή, τούτο μόνο: ότι τα θύματα, συμπεριλαμβανομένου και του Ουίλλιαμ Φαραντά, μ' όλο που το δηλητήριο δεν είχε μεγάλη επίδρασι σ' αυτόν, άγνωστο γιά ποιά λόγο, έκαμαν κάποια πράξι, που ο δολοφόνος ήξερε ότι θα την έκαναν άναποφεικτα, χωρίς να υποπτεύονται ότι θάδριασαν έτσι το θάνατο.

—Μήπως έννοεις ότι ο δολοφόνος χρησιμοποιεί παγίδες γιά να ξεπαστρέψ τα θύματά του;

—Αυτή είνε ή γνώμη μου, απάντησε ο Κάμπιον. Τα ίχνη του δολοφόνου δεν φαίνονται πουθενά. Κι' όμως, υπάρχει έδώ μέσα και δεν έννοώ μόνο σ' αυτό το δωμάτιο, αλλά σ' όλόκληρο το σπίτι...

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκαν σπαρτακτικές φωνές στο διάδρομο. 'Όλοι κατάλαβαν πως έπρόκειτο και πάλι γιά την Κίττυ.

Ο Κάμπιον γύρισε προς το μέρος του Μάρκ.

—Γιά τ' όνομα του Θεού, του είπε, πήγαινε να την ήρμησης και, πρό παντός, μην την έμπίσης να μπη έδώ μέσα.

Ο νεαρός συμβολαιογράφος μισάνοιξε την πόρτα και γλυστρησε έξω. 'Η Κίττυ στεκόταν στη μέση του διαδρόμου με το νυχτικό και τις παντούφλες της και ξεφώνιζε σαν δαιμονισμένη:

—Τό πνεύμα του Κακού!... Τό πνεύμα του Κακού!...

Αυτές οι τέσσερες λέξεις έβγαίνουν άκατάπαυστα από το στόμα της. Θα νόμιζε κανείς πως έβλεπε αυτό το «πνεύμα του Κακού» ένσπικρμένο μπροστά της κι' ότι παραληρούσε από την ταραχή και τον τρόμο της.

Ο Μάρκ πήγε κοντά της.

—'Η μητέρα σας θα θυμώση και δεν θα έχη άδικο, της είπε, ενώ της έπιανε από το μπράτσο.

Αυτά τα λόγια την ήρέμισαν άμέσως.

—Ξαναγυρίστε στο δωμάτιό σας, συνέχισε ο Μάρκ.

—'Η Κίττυ άρχισε να προχωρή σάν αυτόματα.

Ο Ουίλλιαμ είχε μισανοίξει την πόρτα του και παρακολούθουσε τη σκηνή. Σε μιá στιγμή, τινάχτηκε έξω και προθυμοποιήθηκε να δοθήση την άδελφή του.

Πέρασαν κι' οι τρεις στο δωμάτιο της Κίττυ.

—Ο ληστής άνθίσταται; ρώτησε ο Ουίλλιαμ.

Ο Μάρκ σκεφτόταν ποιός ήταν ο καλύτερος τρόπος γιά να τους κάμη γνωστό τί είχε συμβή.

Η Κίττυ είχε σωριαστή σε μιá πολυθρόνα.

—Τί είνε κείνο που θέλετε να μάς κρύψετε; ρώτησε. Δεν θα κατορθώσετε, όμως, να με ξεγελάσετε... Τό ένστικτό μου δεν μ' άπατάει... Κάποιο καινούργιο δράμα ζετυλήθηκε σ' αυτό τό σπίτι!...

—Τί συνέβη; ρώτησε κι' ο Ουίλλιαμ.

Ο εξάδελφός σας Τζώρτζ πέθανε! απάντησε ο Μάρκ, ξεχνώντας τις προθέσεις του να τους προπαρασκευάση με τρόπο, προτού τους άναγγείλη την τρομερή είδησι.

—Πώς; φώναξε ο Ουίλλιαμ. Πέθανε;... Δεν λέτε καλύτερα ότι έσκασε από τό πολύ πιστό;...

—'Η Κίττυ είχε τεντώσει τό λαιμό της και τό βλέμμα της φανέρωνε έναν άπερίγραπτο τρόπο.

—Πέθανε... κανονικά; ρώτησε σ' έ λίγο.

Ο Μάρκ δεν δίστασε και πάλι στην απάντησί του.

—Όχι, είπε. Πέθανε δηλητηριασμένος!

Ο Ουίλλιαμ έχασε άμέσως τό χρώμα του.

—Τόν δηλητηρίασαν κι' αυτόν! φώναξε. 'Αλλ' είνε τρομερό!... 'Αναρωτιέμαι γιά ποιά λόγο...

—'Η φωνή του έτρεμε.

Ο θάνατος του Τζώρτζ δεν τον ένδιέφερε. Κατά βάθος, μάλιστα, ίσως ήταν ευχάριστη μένη, γιατί μισούσε τόν εξάδελφό του και δεν ξεχνούσε τα προσβλητικά λόγια, που του είχε πη τό περασμένο δρά-δου. 'Αλλ' ο τρόπος με τόν ό-ποιο είχε πεθάνει τού ξανά-φανε στο μυαλό κάποιο άλλο περιστατικό, που λίγο έλειπε να στοιχίση και στον ίδιο τη ζωή. Μήπως, λοιπόν, ή Κίττυ ήταν λιγώτερο τρελή από ό,τι φανταζόταν; Μήπως τό πνεύμα του Κακού είχε χωθεί πραγματικά μέσα σ' αυτό τό σπίτι; Τό γεγονός ήταν ότι μιá άπειλή θανάτου κρεμόταν πάνω από τα κεφάλια όλων. Τρία μέλη της οικογενείας είχαν πεθάνει μυστηριωδώς ως τότε. Ποιά άρα γε θα ήταν τό τέταρτο θύμα;

—Με τί τους δηλητηρίασαν; ρώτησε.

—Νομίζω με ύδροκυάνιο, απάντησε ο Μάρκ.

Και γιά να προλάβη άλλες έρωτήσεις, πρόσθεσε:

—Δεν ξέρω τίποτε άλλο.

—'Η μητέρα μου τό ξέρει; ρώτησε ή Κίττυ.

—Όχι άκόμη, απάντησε ο Μάρκ. Θα την ειδοποιήσω έ-γώ... Γιά τη στιγμή, δεν πρέ-

πει να μετακινηθήτε από δω...

Είχε έκτελέσει τώρα την άποστολή του και διάσπηκε να ξαναγυρίση στο δωμάτιο όπου βρισκόταν τό πτώμα.

Τη στιγμή που έμπαινε άκουσε τόν Κάμπιον να λή:

—'Αν ο Τζώρτζ πέθανε δηλητηριασμένο με ύδροκυάνιο, όπως φαίνεται πιθανόν, στοιχηματίζω ότι το δηλητήριο που προκάλεσε τό θάνατό του βρισκόταν μέσα σ' αυτή την πίπα.

—'Εδειχνε με τό χέρι του μιá πίπα που ήταν πεσμένη στο πάτωμα, σε μικρή απόστασι από τό πτώμα.

Ο "Ότς έσκυψε και τη ση-κωσε.

—Δεν πρέπει να τράβηξε περισσότερες από τέσσερες ως πέντε ρουφηδιές, είπε, ξεετάζοντας την με προσοχή. Μόνο ένα έλαφρό στρώμα καπνού έχει καή. 'Όλος ο άλλος είνε άνεπαφος...

—Νομίζω πως είχε δηλητηριασθή προτού άρχισή να καπνίζη, παρατήρησε ο Κάμπιον.

—Με ποιά τρόπο;

—Οι άνθρωποι που καπνίζουν πίπα, απάντησε ο ντέτεκτιβ, συνήθίζουν, προτού τη γεμίσουν, να την φέρνουν στο στόμα τους και να τραβούν δυο τρεις φορές γιά να δειπωθούν ότι δεν είνε βουλωμένη κι' ότι λειτουργεί κανονικά. Είνε πιθανόν, λοιπόν, ο δολοφόνος να έβαλε μιá έλαχίστη ποσότητα κυανιούχου καπνού στο έσωτερικό της. 'Ετσι, ο Τζώρτζ, φέρνοντας την στο στόμα, έ-σπενευσε τό δηλητήριο κι' ό-πως ήταν ζαλισμένος από τό

πιπό, δεν ύποπτεύθηκε τίπο-τε. Τη γεμίσε κατόπιν κι' άρχισε να καπνίζη. 'Αλλά τ' άποτελέσματα του κυανιούχου καπνού δεν άργησαν να έκδη-λωθούν. Κυλίσθηκε τότε χάμω κι' ή πίπα έφυγε άπ' τα χέ-ρια του... 'Αν έπερτε πάνω σε ύφασματα δεν είνε άπίθανο να είχαμε πυρκαϊά...

—'Επιμένετε, λοιπόν, στη θεωρία της παγίδος; ρώτησε ο "Ότς.

—Δεν έχω καμιά ιδιαίτερη προτίμησι ούτε σ' αυτή τη θεω-ρία, ούτε σε καμιά άλλη, απάντησε ο Κάμπιον. Προσπα-θώ μόνο να έρμηνεύσω τα γε-γονότα.

Ο "Ότς έδειξε ένα στενό-μακρο μπρούτζινο κουτί χω-ρίς σκέπασμα, πάνω στο τρ-πέζι. Μέσα σ' αυτό βρισκον-ταν έφτα πίπες στη σειρά.

—Πρέπει να ύποθέσωμε, ρώ-τησε, ότι όλες αυτές οι πίπες περιέχουν κυανιούχο καλή;

—Δεν τό φαντάζομαι, απάντησε ο Κάμπιον. 'Η μόνη που περιείχε κυανιούχο καλή ή-ταν αυτή που πήρε ο Τζώρτζ γιά να καπνίση.

Ο "Ότς γέλασε.

—'Αλλά γιάτί να πάρη αυ-τή κι' όχι οποιαδήποτε άλλη; ρώτησε. Θέλω να πώ, πως ο δολοφόνος ήξερε ότι τό θύμα του θα προτιμούσε αυτή την πίπα;

—Δεν πρόσεξε, λοιπόν. Στανίσιλας, απάντησε ο Κάμ-πιον πως αυτή ή πίπα είνε ή πολυτελέστερη κι' ή πιο και-νούργια από όλες... Κύτταξε τις άλλες... Είνε όλες μαυρι-σμένες από τόν καπνό, ενώ αυ-τή λάμπει. Στοιχηματίζω πως ο 'Αντριου Σήλυ την είχε ά-γοράσει πριν από λίγο καιρό κι' ότι είχε καπνίσει έλαχί-στες φορές μ' αυτή... Ο δολοφόνος έκαμε, λοιπόν, τη σκέ-ψη, ότι αν κάποιος άποφάσι-ζε να καπνίση με τις πίπες του 'Αντριου Σήλυ, θα διάλε-γε την πιο καινούργια και την πιο φανταχτερή. Να γιάτί έ-βαλε σ' αυτήν τό δηλητήριο του.

—Ο σκοπός του ήταν να σκοτώση τόν Τζώρτζ Φαραν-τά; ρώτησε ο έπιθεωρητής.

—Τό μόνο που ξέρω, απάν-τησε ο Κάμπιον, είνε ότι ο άνθρωπος που δόρκε τό θανα-το, καπνίζοντας αυτή την πί-πα, ήταν ο Τζώρτζ Φαραντά.

Ο "Ότς κίνησε με δυσπι-στία τό κεφάλι του. Δεν είχε πεισθή από τά έπιχειρήματα του Κάμπιον.

—Τό καλύτερο που έχωμε να κάμωμε, είπε, είνε να ξε-τάσωμε όλες αυτές τις πίπες.

Ο γιάτρος άνυπομονούσε.

—Μπορώ ν' άρχισω την έ-ξέτασι του πτώματος; ρώτησε.

—Και δέβαια, απάντησε ο "Ότς. Κάμετε τις προκαταρκτί-κες έρευνές σας... Θα δώσω έντολη να μεταφέρουν άργότε-ρα τό πτώμα στο νεκροτομείο...

—'Υποθέτω πως θα χρειαστή να εξέτασετε τα σπλάγχνα... Στο μεταξύ, θα στείλω τις πίπες στο δημοτικό χημείο.

—Βγήκαν σε λίγο μαζί με τόν Κάμπιον και τόν Μάρκ. Ο έ-πιθεωρητής κρατούσε κάτω ά-πό τη μασχάλη του τό κουτί με τις πίπες.

Γιά ποιόν προερίζεταν;

—Και τώρα θέλω ν' άκού-σω τη γνώμη σου, είπε ο "Ότς, τό άπόγεμα της ίδιας ήμέ-ρας, στον Κάμπιον, αφού του έδωσε να διαβάση την έκθεσι

του γιάτρού και τό πόρισμα του χημικού έργαστηρίου.

Σύμφωνα με την πρώτη, ο θάνατος του Τζώρτζ Φαραντά όφειλετο σε δηλητηρίασι με κυ-ανιούχο καλή. 'Η κατάσταση των σπλάγχων δεν άφινε καμιά άμφιβολία γι' αυτό. Σύμφωνα με τό δεύτερο, ίχνη αυ-τού του δηλητηρίου, δρέθηκαν μόνο στο έσωτερικό της πί-πας που ήταν πεσμένη στο πάτωμα πλάι στο πτώμα. 'Ο-λες οι άλλες δεν περιείχαν τί-ποτε.

Ο Κάμπιον δεν απάντησε άμέσως. Τόσο ή έκθεσι όσο και τό πόρισμα δεν τόν μά-θαιναν τίποτε καινούργιο. Τό ότι ο Τζώρτζ Φαραντά είχε δηλητηριασθή από την πίπα που καπνίσε τό είχε μαντέ-ψει από την πρώτη στιγμή. Κι' ώστόσο, δρέθηκε άνέτοιμος γιά ν' άπάντηση στην έρώτησι του "Ότς.

—'Επιμένεις και πάλι ότι ο δολοφόνος είχε στήσει παγίδα στο Τζώρτζ Φαραντά; ρώτη-σε ο έπιθεωρητής.

—Γιά τό δεύτερο δεν είμαι δέβαιος, απάντησε ο ντέτεκτιβ. 'Αλλά δεν έχω την παραμικρή άμφιβολία ότι ο δολοφόνος εί-χε στήσει μιá παγίδα θανά-του. 'Η γνώμη μου, μάλιστα, είνε πως δεν ύπολόγιζε τό Τζώρτζ Φαραντά μεταξύ των πιθανών θυμάτων του.

—'Αλλά γιά ποιόν τότε εί-χε στήσει αυτή την παγίδα;

—Δεν τό ξέρω. 'Υποπτεύο-μαι ότι ο Τζώρτζ Φαραντά έπεσε θύμα της κακής μοίρας του, που τόν έσπρωξε να ζη-τήση να μείνη στο δωμάτιο του 'Αντριου Σήλυ.

—Κατά τη γνώμη σου, λοι-πόν, είπε ο "Ότς, αν έμενε σ' άλλο δωμάτιο δεν θα πάθαινε τίποτε;

—Είνε πολύ πιθανόν... έκτός αν έπεφτε σ' άλλη παγίδα, απάντησε ο ντέτεκτιβ.

Ο "Ότς τον κύτταξε με κα-χυποψία.

—Έρείς κάτι περισσότερο από μέγα; τον ρώτησε.

—Όχι, απάντησε ο Κάμ-πιον. Δεν σου έκρυφα ως τα-ρα τίποτε, Στανίσιλας. Δεν ά-ποκλείεται, όμως, να βλέπω τα πράγματα διαφορετικά από σένα.

—Θα έπιθυμούσα πολύ να μάθω πως τα βλέπεις, είπε ο έπιθεωρητής.

—Δεν θα σου τό πώ, Στα-νίσιλας, απάντησε ο Κάμπιον, γιάτί, ως τη στιγμή, πρόκει-ται γιά μιá άόριστη ύπόθεσι μόνον. Δεν είμαι σε θέση να σου παρουσιάσω καμιά άπό-δειξι γιά κείνο που φαντάζο-μαι.

Ο "Ότς σηκώθηκε από τη θέση του κι' έκαμε μερικά δη-ματα μέσα στο δωμάτιο.

—'Εκείνο που δεν μπορώ να καταλάβω, είπε, είνε έναντίον τίνος στρεφόταν αυτή ή παγί-δα, αν, δέβαια, ύποθέσωμε ό-τι έπρόκειτο γιά παγίδα. 'Αν στρεφόταν έναντίον του Τζώρτζ Φαραντά, τότε θα πρέπει ν' αναζητήσωμε τό δράστη μετα-ξύ εκείνων που βρισκονταν χάς τό βράδυ στο σπίτι, δη-λαδή της κυρίας Καρολίνας Φαραντά, της Κίττυ, της Τζόυς, του Ουίλλιαμ, του Μάρκ και της Άλφς. Σου κάνω τη χάρι να σε παραλείψω, ή ό-λο που θάπρεπε να περιλάβω και σένα μεταξύ των πιθανών ένόχων. Στην περίπτωση αυ-τή, ο δράστης θα πρέπει να ένεργησε έπειτα από τις έξη

τό βράδυ, δηλαδή μετά την έ-πίσκεψι του Τζώρτζ και ιδίως έπειτα από τη στιγμή που έ-ξεφρασε την έπιθυμία να μεί-νη στο δωμάτιο του 'Αντριου Σήλυ. Στη δεύτερη περίπτω-σι, ή παγίς προϋπήρχε κι' ο Τζώρτζ Φαραντά ήταν ένα τυ-χαίο θύμα. 'Αλλά τότε έναντί-ον τίνος στρεφόταν ο δολοφό-νος;

Ο Κάμπιον γέλασε.

—Δεν μου έπιτρέπεται ν' ά-σχοληθώ με την πρώτη ύπό-θεσί σου, απάντησε, αφού, κα-τά τη γνώμη σου, είμαι κι' έ-γώ μεταξύ των πιθανών ένό-χων. Νομίζω, όμως, πως μπο-ρώ ν' άπάντησω στην τελευ-ταία έρώτησι σου... Ο δολο-φόνος στρεφόταν έναντίον του Ουίλλιαμ...

—Του Ουίλλιαμ;

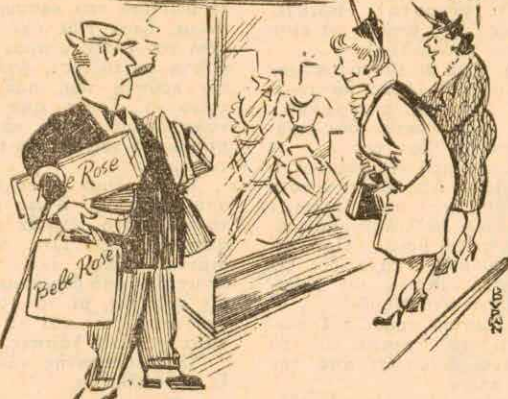
—'Ακριβώς. Μην ξεχνάς δ-τι είχε βάλε τό δηλητήριο του μέσα σε μιá πίπα. Δεν στρε-φόταν, λοιπόν, ούτε έναντίον της κυρίας Καρολίνας Φαραν-τά, ούτε έναντίον της Κίτ-τυ της Τζόυς ή της Άλφς, που είνε όλες γυναίκες και που, φυσικά, δεν καπνίζουν πί-πα. Ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να δολοφονήσθ άπ' αυτή την καινούργια πίπα ήταν ο Ουίλλιαμ...

—'Αλλά τί θα πήγαινε να κάμη ο Ουίλλιαμ στο δωμά-τιο του 'Αντριου Σήλυ;

—Πολλά πράγματα, απάν-τησε ο Κάμπιον με συλλογι-μένο ύφος. 'Αλλά νομίζω πως είνε καλύτερο να μάς τό πη ο ίδιος...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχισι

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ
Bebé Rose

—'Ελάτε πάμε πειά! Σημειώστε την Δ)σι: 'Ερμού 55, Πλατ. Καπνικαρέας και αύριο ξαναρχόμαστε.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ ΚΑΛΤΣΩΝ
VELOX

Η παγκοσμίου φήμης μηχανή VELOX κατέκτησεν την Εύρώπην και 'Αμερικήν χωρίς εις τας κάτωθι εξαιρετικές της ιδιότητας:

- 1.—ΑΥΤΟΜΑΤΟΝ σταμάτημα της θέλωσης ώστε ν' άποκλείεται οιαδήποτε ζημία εις τις κάλτσες από άπροσεξίαν ή άπειρίαν.
- 2.—Έχει τέσσαρας σταθεράς ταχύτητας ώστε ή προσοχή να είνε συγκεντρωμένη μόνον εις την έργασίαν της χειρός και όχι εις τό πεντάλ.
- 3.—Βελώνη έλαφρά και λεπτή που δεν ΑΘΙΝΕΙ ΙΧΝΗ και εις την λεπτοτέραν κάλτσαν ΝΑΪΛΟΝ.
- 4.—Μηδαμινή κατανάλωσις ρεύματος.

Διά την εξυπηρέτησιν των κ.κ. πελατών διαθέτομεν ΤΜΗΜΑΤΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ εν 'Αθήναις και Θεσσαλονίκη, διαρκή παρακαταθήκην ανταλλακτικών, καθώς και Τμήματα έπισκευών δι' ολ-ονδήποτε τύπον μηχανής.

ΚΥΡΙΑΙ ΔΕΣ ΠΟΙΝΙΔΕΣ
κ. κ. ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΙ καταστημάτων φιλικών, καφείων, καθισ-ματιών κλπ. ΕΠΙΣΚΕΦΘΕ ΜΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ. Έκατοντάδες μηχανών VELOX λειτουργούν σήμερον καθ' όλην την 'Ελλάδα.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΑΥΤΟΜΑΤΩΝ ΒΕΛΟΝΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗ
Θ. ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΕΜΜ. ΔΟΥΚΙΔΗΣ διάδοχοι
Νίκης 46 — 'Όδός Καρίππη 27
ΧΑΛΚΙΣ. — ΤΗΛ. ΤΖΟΒΕΝΗΣ. — Π. ΣΙΔΕΡΙΔΗΣ
'Όδός Κριεζώτου 8

ΓΡΙΠΠΗ
ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ
ΣΚΟΝΑΚΙΑ "ΚΟΚΚΟΡΑΣ"
ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΟΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ και ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
'Αριστος Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙ-ΛΑΚΗΣ. Πανεπιστημίου 61.
Τος δροφος, παραπλεύρους κινηματογράφου "Μοντιά" Τηλ. 28-407

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
Πρώτη έπίσκεψις δωρεάν.
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
'Εξασάνισις ρυτίδων άνα-νέωσις επιδερμίδος διά της τελευταίας εν Παρισίοις έ-φορμογής του Βιοτικού όρρου (έμβρυσου πουλιών), υπό της άρτι άσχηθείσης εκ Παρισίων ειδίκ. κ. Α. Α. ΧΡΥΣΗ. Νι-κης 13. Τηλ. 29-548.

Κάμε
ότι έκαμα και έχω
διά
τους πόνους αυτούς πάρε
VERAMON
SCHERING A.G. BERLIN GERMANY

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΔΑΦΝΗ
Βραβείον τηλεπαισίας μακράς άποστάσεως "Εταιρείας Ψυχικών 'Ερευνών. 'Όδός Κυψέλης 34Β.
'Όροι έπίσκεψις 9-6. Τηλ. 82. 529 — ΑΘΗΝΑΙ.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Με τα τελευταία σύγχρονα μέσα στο
Μ. ΑΔΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Αν. Κωνσταντίνου 12
γνωστό γιά τις ΦΑΡΔΕΙΣ ΣΚΑΛΕΣ και ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Τό κατάστημα μας άνεκνίσθη ΡΙΖΙΚΩΣ και έ-κπαισθη με τα τελευταία μέσα και ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα. 'Ε-πίσκεψθε μας και θα εύρητε έ-κείνο που θα σας ένθουσίαση.

Ελευθερίδης το Μπ. Πόν
των κοριτσιών και της τον
μοναδικού Οίκου της Ελλάδος
ΠΟΛΥΞΕΝΗ
ΚΟΠΤΙΚΗ ΔΑΙΤΗΡΙΑ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Πατρ. έπίσκεψις)
ΒΙΟΤ. ΟΥΤ. 12-48Α
ΤΡΕΙΤΗ 11Α-1130Α
Ασ θύματα πολλών αλλο-τροπών πουτέκνων κλπ. έ-κπαισθη
Επi πλεον διδασκαλία ή ΓΑΛΛΙΚΗ δια φωνή ή ή
δεχομεθα και ΕΞΟΡΤΙΜΕΙ
ΕΤΕΡΑΦΩ ΚΑΘ'ΕΚΑΣΤΗΝ

Οι ηρωίδες της Εποχής

Σάν τὰ πισούνια

Σήμερα ο Νικολάκης ήταν ούλο γκεβεζελήκια, και τσίλιδεδες με τη γυναίκα του.

—“Ηθελα, θρέ Φταλία, να σου τραγουδήσω νύχτα μέρα, γάμουνε ένα πουλάκι! της ήλεγε.

—Κι' εγώ ένα τουφέκι! φώναξε έκλεινη μ' ούλο τση τ' άθραντινι.

—“Αμέσως ο Νικολάκης πήρε χαμπάρι πως έμπνησε πάλι με τα μπουρίνια τση και γιά να την κοπλιμεντάρη άρχισε τσοι ταντρέςες:

—Πές μου, θρέ Φταλία, μπας πιαμένεφες που παντρεύτηκες;

—“Οχι, φώναξε η φαρμακόστομη, κι' άποδείξ ειτύς που πεθάνης θα ξαναπαντρευώ!

—“Ο φουκαράς ο Νικολάκης που τα βρήκε μπαστούνια, άλλαξε με

τρόπο κουδέντα:

—“Φέτο τσ' άποκρηές θαχουμε μεγάλη χορομάνια! Πού θα βρεθούνε τσές τζάζ-μπάντ; “Αλλά ξεχάσα μ' αυτή τη φτώχεια και τα κεσάτια, οι ταβάδες κι' οι τζεντζερέδες στα σπιτία δεν θά-νε ποτέ γεμάτοι.

—Πραγματικά μάστο φέρνει ο ποστιέ-ρης τσ' έδωτασιόνες και δε ξέρεις που θα φωτοπιάς, άντρα μου! “Αχ, τί κρίμα νάχης μονάχα δυο ποδάρια... τούπε στο κογιοναμένο ή “Εφταλία.

Κι' ο Νικολάκης άπ' το φόβο του μην άγρίεψη πιότερο ήπιωσε άλλο θέμα:

—“Αλήθεια ξεχάσα να σου πώ, Φταλία μου πως θαχουμε πάλι κούστες. Θ' άνοιξη ο ήπποδρος και θα βλέπης τζέκευ, άμαζόνες, μάδα κι' ήππιας.

—“Η... ζιππασία!... ξεφώνισε ή “Εφταλία.

Και πρόσθεσε:

—“Ηθοί Χριστέ μου, ούλες οι κουντουρντισμένες που μυρίζανε υπεζίνα, τώρα θα νταλάνουνε τον κόσμο άλογί-λα! Θά τρέχουνε στα ντάμια και θα γεμίσουνε την “Αθήνα... άλογόμυιες!

Και πάλι ο Νικολάκης γιά να την καλμάρη τσ' είπε γιά την επιδιδιμία:

—“Γυναίκα θέλει μεγάλη προσοχή, γιάτι ή γρίππη προχωρεί, και προο-δεύει. “Αλλο δεν άκούε παρά γκούχου και γκούχου! “Αρχισα να φοβάμαι και πρέπει να πάρω τα μέτρα μου!

—Μη φοβάσαι. “Εγώ, έδω μέσα, εί-μαι καπάτος κι' αξία να σου κόψω... τσ' έλα! “Όσο γιά μένα, ξέρεις πολύ καλά, πως δεν δήλω ποτέ μου.

—Ναί, τσ' έρω. Είνε γιάτι δεν σου μένει καιρός άπ' το κουτσουμπολιό!

—“Αναψε και κόρωσε ή “Εφταλία. Γούρλωσαν τα μάτια της, άφροί πετάχτη-καν άπ' το στόμα της.

—“Εμένα τσ' έλες αυτό, μωρέ τζαναμ-πέτη; φώναξε.

—“Εσένα, θρέ γυναίκα. Μην κρύδε-σαι πίσω από το δάχτυλό σου. Είσαι λιγάκι γλωσσού. “Απ' τσ' πρώι ως τσ' βράδυ ή γλώσσα σου πάει ροδάνι... μαγκαλοπηγάδο!

—Τί είπες, μωρεέε; ξεφώνισε ή “Εφταλία.

Κι' από λόγο σε λόγο, ξεσπα-σε τ' άντρώγυνο σ' ένα άγριο κυνηγη-τό, γκουστουρούσαν άπό κάμαρα, σε κάμαρα, και τέλος σφριαστικανε κα-τάχαλα σ' ένα χαλάκι που παρίστανε δυ άγκαλιασμένα πιστούνια, που φιλι-όντουσαν!

Κι' οι γειτόνοι όταν τσ' μάθανε εί-πανε:

—Δεν είνε τίποτα, καλέ, τσ' άντρώ-γυνο βρίσκειται στις γλύκες του!...

ΣΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τς βέσνα του Καραμπέτ

ΠΟΝΟΔΟΝΤΟΣ

Διρόμο περνάω, κεφάλι μου σηκώνω, ταμ-πέλα ειλέπω: “ΜΙΜΙΚΑ ΣΕΒΝΤΑΤΖΟ-ΓΛΟΥ, ΟΔΟΝΤΟ-ΙΑΤΡΟΣ”. Μαζί μου πα-ρέα, “Αριστειδάκη, ένεται, “Αριστειδάκης σταμα-τημένο ειλέπει, άντε, λέει, τί κυττάς;

—Δόντι μου πονάει λέω.

“Αριστειδάκης κεφάλι του σηκώνει, ταμπέ-λα ειλέπει, έμένα κυττάζει, κεφάλι του κου-νάει:

—Βρε πιαγοού τὰ πουλάς αυτά, πονηρή Καραμπετιά! Μόλις μπάνισες στην ταμπέλα Μιμικά, όδοντίατρος, σου πόνεσε τσ' δόντι;

—Ναί, ντέ.

—Μυαλό δέν θα έάλης;

—Γιάτι να έάλω, κουζούμ; “Εσύ, “Αριστει-δάκη, πολύ μυαλός έχεις άμα τίποτα δεν έκά-νεις. Κυρά “Αμαλίτσα έχεις ύναίκα σου, χίτς άλλο ύναίκα ντέν είδες. “Εγώ χίτς μυαλό ντέν έχω, άμυμα ύναίκες πολλές έχω. Βούτα έν-τω, βούτα εκεί, γταραβέοι να ένεται. Τί να τσ' κάνω τσ' μυαλός, κουζούμ;

“Αριστειδάκη σιραβή-σιραβή κυττάζει, χίτς λόγια μου ντέν τσ' ήρέσουν:

—Σου πονά άκόμα τσ' δόντι; ρωτάει.

—Ναί, ντέ.

—Και θα πäs στη Μιμικά;

—Ναί, γιάχο!

“Αριστειδάκης φεύγει, έγώ δρόμο παίρνω, πόρτα μπαίνω, ίσκαλάκια άνεβαίνω, σαλόνι-μα-λόνι περνάω, δεσποινίς Μιμικά, όδοντίατρος ζη-τάω. “Αμάν! Νέ τσ' ούρ μπου μπε; Βαί έαί, τί κόμματο, είνε τούτος, γιαβρούμ! Πρόσωπό της σαν φεγγάρι ένεται, ματια της μάδρια-μάδρια, μαλλιά της, περμανάντ-περμανάντ, κοδκλα ένεται, κουζούμ. “Αμα την ειλέπω, όλα τσ' δόντια μου μαζί πονάνε, σαγόνια μου πατ-κιοντ κανόννε, τι-ραπεζίτες - μαραπεζίτες, φιρονιμίτες - μιρονιμι-τες, έι, τί ένεται!

—Τί θέλετε, κύριε; ρωτημένο με κάνει Μι-μικά.

—Δόντια μου όλα πονάνε, κουζούμ.

—Περάστε μέσα.

“Οδοντίατρο έμένα περνάω, έπάνω στο κα-ρέκλα καθισμένο έκάτω, “Αμάν, Μιμικά, “Ολα τσ' δόντια να μου βάλη έγώ ντέν φεύγω!...

—“Ωχ, ώχ! κάνω.

—Πονάτε πολύ; κάνει Μιμικά.

—“Ωχ, ώχ, κουζούμ.

—Περιμένετε μία στιγμή.

Μιμικά πόρτα άνοίγει, έμένα μάτια μου γα-οίδα ένονται. Τί είνε τούτο, κουζούμ; Τί τσιελλό-πράμα είνε τούτο, γιαβρούμ; Περιφέρεται-μωρ-φέρεται, σιριγγιλλές ένονται, σορόδια μου τσιε-χουνε:

—“Ωχ, ώχ! κάνω. Χίτς ντέν άντέχω άλλο!

“Αμα πόρτα άνοίγει μέσα μια ύναίκα μαι-νει. “Υψηλή ένεται, μουστάκι έχει, μύτη της μα-κρουλή είνε, στόμας της μεγάλος είνε. Μόλις ειλ-έπω, χολή μου κομμένε ένεται.

—Άνοιξτε τσ' στόμα σας! λέει.

“Εγώ “Αρμένης είμαι, άμα Τούρκος ήνομαί, στόμας μου κλεισμένος κρατάω.

—Άνοιξτε τσ' στόμα σας, πάλι λέει.

—Ντεσποινίς Μιμικά θέλω.

—“Εγώ είμαι ή δεσποινίς Μιμικά, λέει.

“Αμυμάν! Άίμας κεφάλι μου άνεβαίνει, για-νά-γιάνα κυττάζω:

—Και τσ' άλλο τσ' δεσποινίς τί ήτανε; ρω-τημένος κάνω.

—Ποιά δεσποινίς;

—“Ενα δεσποινίς που ήταν μέσα; Κάθισε πολυθρόνα, μου είπε. Αυτό ντέν ήτανε Μιμικά.

—Και τί σάς ενδιαφέρει κύριε, ποιά ήτανε ή δεσποινίς; Στs όδοντίατροιο δεν ήθατε; Τα δόντια σας δεν πονάνε;

—Δόντια μου πονάνε άμα... ντέν πονάνε τσ' ο-ρα. “Αμα τσ' άλλο ντεσποινίς έρχεται δόντια μου να πονάνε!

Χοντρο ύναίκα κόκκινος ένεται:

—Δέν πάτε στο διάβολο, κύριε! φωναγμένη ένεται. Τί τσ' περάσατε τσ' ιατρείο μου;

“Αμα έγώ ντέν φεύγω.

—Θέλω τσ' δεσποινίς, λέω.

—Τσ' δεσποινίς θέλεις; Τώρα θα σου δείξω, αδιάντροπε.

Τηλέφωνο παίρνει, ιστυνομία φωνάζει. Τί να κάνω; “Ισκαλές παίρνω, διρόμο βγαίνω. Ντε-σποινίς Μιμικά ώραίο όνομα είχε, άμυμα Κά-στρον ήτανε. Βαί-βαί-βαί, μεγάλο κακό έπαθα!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Γρίππη

Τί γκάχ και γκούχ και “άψω! και “άψω! είν αυτό, παρακαλώ; Πώς; “Ε-χεις γρίππη; Κι' αυτή τη στιγμή που μάς μιλάς έχεις πυρετό τριάντα όχτώ και μισό; Και τί κάθεται; Τί κά-θεται δώ και δήχεις και φτερνίζεσαι και πονάν τα κόκκαλά σου, όπως μάς λες, και δεν πäs στs ρημάδι σου να πέσης στs κρεβάτι;

Πώς; Την περνάς στs πόδι; Τί πάει να πη αυτό, σε πα-ρακαλώ, γιά εξή-γησέ μου. Τί ση-μαίνει “ήτη περνάω στs πόδι; “Α! “Ε-τσι! Δεν έννοεις να κρεβατωθής; “Ε-νωώ ότι πäs κόν-τρα στη γρίππη κι' έχεις άποφασίσει να μην πέσης στs κρεβάτι, γιά να μην της περάση. Θέλεις να σταδής παλληκάρι άπέναντί της.

Λοιπόν κι' έγώ σου λέω να φύγης αυτή τη στιγμή και να πäs κατ' έύ-θειαν να οικουρήσης. Πώς; Την ύγεια σου ξέρεις να την κουμαντάρης καλύ-τερα από τόν καθένα; Τόν κακό σου τόν καιρό, ήλιθιε! Ποίος σου είπε ότι εν-διαφέρομαι γιά την πελτύτμη ύγεια σου; Δεν πρόκειται γιά τη δική σου ύγεια, κύριε, πρόκειται γιά τη δική μας ύγεια. Και, γιά να είμαι πιο συγκε-κοιμένος, γιά τη δική μου, Κι' άν ή-ταν καμμία άλλη πάθσις, όργανική να πούμε, τσ' στομάχι σου, τσ' κεφάλι σου, ή κάποια παρομοία βλάβη τσ' ζωόδους σου όργανισμού, τσ' ιδίο μου κάνει άν-την περναγες στs πόδι, ή στs χέρι, ή στήν πλάτη. “Αλλά έδω είνε γρίππη, θρέ! Και γρίππη θα πη μικρόδιο. Δη-λαδή, έσύ αυτή τη στιγμή, που τολ-μάς άναιδέστατα και κάθεται στs ιδίο γραφείο, δεν είσαι τίποτε άλλο από έια περιφρονημένο κέντρον μικροβίων, με τα όποια μάς δρομτοδίζεις με κέ-θε “γκάχ-γκούχ! και κάθε “άψω! που έκτοξεύεις. Και μέλιστα χωρίς καν να λάβης τη στοιχειώδη πρόνοια, να βά-λης ένα μαντήλι μπροστά στs βλακά-δες στόμα σου!

Λοιπόν, δεν είνε δικαίωμά σου νs την περνάς στs πόδι! Διότι, έπειδή, σώνεις και καλά, άρπαζεις κι' έσύ τη γρίππη, δεν υπάρχουν κανένας άποχρών λόγος να την άρπάξουμε κι' έμεις και συγκεκριμένως έγώ από σένα! Και άν είνε γραφό μου κι' έμένα ν' άρπά-ξω γρίππη, προτιμώ να πάρω μικρόδια από έναν οιονδήποτε άλλον γριπιού-χον, παρά από τσ' λόγου σου.

“Η μήπως τσ' κάνεις έπίτηδες γιά να με γριπιώσης κι' έμένα; Κάτι τέτοιο άρχίζω να ύποψιάζομαι και μού φαίνε-ται πως ώρα είνε να σε δουτήξω και να σου δώσω την άμοιδή σου.

Θά τσ' κάνω, χωρίς τόν ελάχιστο δι-σταγμό. Είπα και έλάλησα. Κάφωσέ το στs μυαλό σου, τσ' κλούδιο. Μπή-κες!...

“Αλλά, πριν θάσω στs άκρα, σου δίνω μία φιλική συμβουλή. Χώσε τσ' καπέλλο στην κεφαλά σου και τράβα να πέσης. Διότι δεν έχεις κανένα δικαι-ωμα —κανένα, τί' άκούς;— να μετα-δώσης και σε άλλους χριστιανούς τη γρίππη! Δίνε του, λοιπόν, τσ' γρηγορώ-τερο και να μs έξαναϊδούν τσ' μά-τια μου, πασά μόνο μετά παρέλευσιν είκοσι ήμερών από την άποθεραπεία σου. Ούτε ώρα γρηγορότερα. “Αιτε!

Τί με κυττάς έτσι; Σε ζητήματα ύγει-ας έγώ δεν άστειεύομαι. Τράβα, πσιν άνοίξω τσ' παράθυρο και σε πετάξω. “Ισια! “Εμπρός! “Εξω, κάθαρμα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

“Εκείνη τη στιγμή μπήκε ή δακτυλογράφος, χλωμή...

ταζε μ' άμηνάμια.

—Μά επί τέλους, ρώτησε, σάς αγαπάει ή όχι ο άχρεϊός;

—Δέν μ' αγαπάει πιά. “Υποψιάζομαι πως μού τόν έκλεψε κάποια άλλη!

—Μπορώ να μάθω τ' όνομά του; Θά τόν καλέσω και θά τού μιλήσω ό ίδιος...

—“Ω, σάς εύχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά!... Είνε ό φίλος σας, ό Κλαύδιος Μαλάτι.

Η τρομερή ΑΛΗΘΕΙΑ

Δραματικό δήγημα

Περνώντας τσ' δρόμο από μία δειντροστοιχία, ό μηχανι-κός “Αμπρότζιο “Ανιμπάλντι είδε τσ' δακτυλογράφο του να κουβεντιάζη ζωηρά με κάποιο νέο, που κρύφτηκε άμέσως πίσω άπ' τα δέντρα, πριν προλάβη ό μηχανικός να διακρίνη τσ' πρόσω-πο του. Αύστηρότατος στs κεφα-λαίο της ήθικής, όρθηκε τσ' πράγμα άσυγχώρητο. “Όστε λοι-πόν ήταν μία ύποκρίτρια ή δακτυλογράφος του, που κοκκί-νιζε με τσ' παραμικρό!...

Μόλις γύρισε σπιτί του, τσ' διηγήθηκε όλα στη γυναίκα του — που ήταν άρκετά νεώτερη του, κομψή και όμορφη.

—Μά τί σ' ενδιαφέρει, αυτό; παρατήρησε εκείνη.

—“Αστεϊεύεσαι, “Ενρικά; “Ενωώ να τρώνε τσ' ψωμί μου μόνο τίμιοι άνθρωποι. Πήρα άλλωστε πιά την άπόφασί μου...

“Ελα τώρα να καθήσουμε στs τραπέζι.

—Μά ό φίλος σου ό Κλαύδιος δεν ήθε άκόμη. Θά βρί-σκεται στs τσάι της κυρίας Τσέντι.

—Αυτός δεν είνε λόγος να έχασή την πρόσκλησί μας και να μάς άφισή να τόν περιμένουμε... “Εχει, φαίνεται, ιδιαίτε-ρα συμπάθεια σ' αυτή την κυρία... Δεν καταλαβαίνω γιάτι δεν παντρεύεταί ό νέος αυτός, έφθσον έχει όλα τα προσόντα γιά να καμή μία γυναίκα εύτυχισμένη...

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε ό Κλαύδιος, γελαστός όπως πάν-τα και ζήτησε συγγνώμη γιά την καθυστέρησή του.

—Τί κατσουφιασμένα μούτρα είν' αυτά, μεγάλε άνθρω-πε; φώναξε στs μηχανικό.

—Είνε θυμωμένος μαζί σου, τού εξήγησε ή “Ενρικά, έπει-δή φλερτάρεις με την κυρία Τσέντι. Θέλει να σε παντρεύη, και να δής που θα τσ' καταφέρη!

Τ' άλλο πρωί, ό “Αμπρότζιο είπε στη δακτυλογράφο του:

—Λυπούμαι, δεσποινίς, γιάτι βλέπω ότι γελάσθηκα γιά σάς επί 10 ήμερες! Ντροπή σας! Χθές τσ' δρόμο σας είδα με κάποιο νέο... με τσ' φίλο σας, σίγουρα!

—Μάλιστα, με τσ' φίλο μου, άπάντησε ή κοπέλλα. Γιάτι να σάς τσ' κρύψω; Δεν έχω να δώσω λόγο, παρά στη συνεί-δησί μου... “Ο έρως δεν είνε ντροπή! Είνε ό άέρας, τσ' φως, ή όμορφιά, ή ποίηση τής ζωής! Δεν βλέπετε σωστά τσ' πράγ-ματα, κύριε προϊστάμενε...

“Ο μηχανικός σάστισε, τρώμαξε λίγο άπ' τσ' ζωηρό τόνό της, και τής είπε διαλλακτικά:

—Καλά, καλά, μην εξάπτεσθε έτσι... Τόν αγαπάτε τόσο πολύ αυτό τσ' νέο; Γιάτι λοιπόν δεν τόν παντρεύεστε;

—Νά τσ' ήττε σ' εκείνον. “Εγώ δεν θέλω, δεν μπορώ να τού ύποβείω τσ' καθήκον μου. Φοβάμαι μη φαντασθή πως τού δα-θηκα άπό ύπολογισμό... “Αργότερα, όταν μεγαλώση τσ' παι-δί μας...

—Πώς; “Υπάρχει και παιδί;

—Ναί, ένα άγγελουδι δυό ετών! Αυτό είμε τσ' πάν γιά μένα... τώρα που έκείνος έχει αλλάξει τόσο πολύ... Ναί, φαίνεται πως με δαρέθηκε... ίσως γιάτι τού λέω σ' όλα “ναί!

—Ενώ θάπρεπε να δείχνωμαι πιο δυνατή, πιο άποφασιστική!... Κι' ή κοπέλλα έβαλε τα κλάματα. “Ο μηχανικός την κύτ-

—Τί τρέχει; Πώς γύρισε έτσι νωρίς; ρώτησε ή “Ενρικά τόν άν-τρα της. “Εδωξες τσ' δακτυλογρά-φο σου;

—“Οχι. Είνε μία δυστυχισμέ-νη... άπάντησε ό μηχανικός.

Σώπασε μία στιγμή κι' ύστερα πρόσθεσε:

—Καλός παληάνθρωπος κι' αύ-τός ό Κλαύδιος!...

“Η “Ενρικά άνασκήρτησε και χλώμισσε.

—“Ο Κλαύδιος παληάνθρωπος; “Αμπρότζιο! Γιά όνομα τού Θεού!... φώναξε, μη μπροώντας πιά να συγκρατηθή.

“Ο μηχανικός την κύτταζε, σαστισμένος. “Υστερα έλαμψε ξαφνικά ή αλήθεια έμπρός στα θαμπωμένα μάτια του... Τού φάνηκε πως έφευγε τσ' πατωμα κάτω άπ' τα πόδια του...

—Τί σου συμβαίνει; ρώτησε ύπόκωφα. Μίλησε!...

—Τίποτα... τραύλισε ή νέα γυναίκα. Μά γιάτι με κυττα-ζει έτσι; Μά προβάλλεις!... Τί φαντάζεται; Σου φαίνεται πα-ράξενη ή χλωμάδα μου; Μά κι' έσύ είσαι χλωμός, ταραν-μένος!...

—Φτάνει! την έκοψε ό μηχανικός. “Όστε έσύ είσαι λοι-πόν... “Εσύ είσαι ό καινούργιος τσ' έρως, ή αντίληψη της δακτυλογράφου μου... Προδρόμους σαν παιδί. Μού φανέ-ρωσε με τη στίσι σου την τρομερή αλήθεια, από φόβο μην τού κάνω κακό! Τσσο πολύ τόν αγαπάς; Τί άναίσχυντία!...

Κατάφερε να επίβληθι στόν έαυτό του και πρόσθεσε:

—Τώρα θα γυρίσης στη μητέρα σου. Κι' ό Κλαύδιος θά παντρευή την άλλη... διαφορετικά, θά τόν σκοτώσω!

Πήρε στs τηλεφώνo τσ' φίλο του και τού είπε:

—“Ελα άμέσως στs σπιτί μου. Είνε ανάγκη άπόλυτη!

“Υστερα τηλεφώνησε στη δακτυλογράφο του:

—Κλείστε τσ' γραφείο κι' έλάτε στs σπιτί μου άμέσως!...

Πρώτος έφτασε ό Κλαύδιος. Βλέποντας τσ' μηχανικό χλώ-μο κι' αναστατωμένο, μάντεψε σχεδόν την αλήθεια...

—Κάθισε, τού είπε εκείνος. Μη φοβάσαι, δεν θα σε σκο-τώσω. Πρέπει να επανερρώσης ένα λάθος σου. Σκέψου πως είσαι πατέρας! Τσ' παιδί σου κι' ή μητέρα του τσ' περιμέ-νουν όλα από σένα... Στη γυναίκα μου δεν μπορεί να προσ-φέρη, παρά ένα προσωρινό ψέμμα, μία λάσπη επιχρυσωμένη.

Τη στιγμή εκείνη μπήκε ή δακτυλογράφος χλωμή.

—Θάρρος! τής είπε ό “Αμπρότζιο με καλωσύνη. Θά διορ-θεθούν όλα. “Ο Κλαύδιος δεν αγαπάει άλλην από σάς και τσ' παιδί του. Δεν είνε έτσι Κλαύδιε!

“Εκείνος τού άπάντησε μ' ένα άναφυλλήτο.

“Ο “Αμπρότζιο έβαλε τούς δυό νέους να φιληθούν μπροστο τού. “Επειτα τούς συνώδεψε ως την έξωπορτα.

“Όταν έμεινε μόνος προχώρησε πρs την κρεβατοκάμαρα και φώναξε στη γυναίκα του, έξω από την πόρτα:

—Τσ' τσ' τσ' φεύγει στis 5. Πηγαίνω να τηλεγραφήσω στη μητέρα σου.

Κι' άπομακρύνθηκε, κουρασμένος, σκυφτός, σαν να σήκω-νε στους ώμους του τσ' βάρος όλου τού κόσμου!...

Μ. ΤΣΙΑΤΣΕΡΙ

Για να ξέρωμε ΤΙ ΤΡΩΜΕ

Η μπανάνα

Η μπανάνα συγκαταλέγεται μεταξύ των καρπών, που αριθμούν πολλές ποικιλίες. Η σημαντικότερη απ' αυτές είναι η καλούμενη «σοφή μούσα». Η συνθεσίς της, κατά τους Αμερικανούς Άγγουωτερ και Μπράιαν, είναι η ακόλουθη:

Υγρασία	61,3	τοίς %
Σακχαρώδεις ουσίες	22, —	»
Πρωτεϊνικές ουσίες	1,3	»
Λιπαρές ουσίες	0,6	»
Τέφρα	8, —	»
Κυτταρίνη	0,8	»
Πηκτίνη	6, —	»

Μέσα στην τέφρα, σύμφωνα με τον Μαρτέν ντι Πάκ, βρίσκουμε:

Κάλιον	370	χιλιοστόγρ.
Νάτριον	54	»
Ασβέστιον	13	»
Χλώριον	68,1	»

Οι μπανάνες περιέχουν επίσης βιταμίνες C, B1, B2, PP και E, καθώς και ιωδούχες ουσίες (σε ελάχιστες ποσότητες). Η μπανάνα αποτελεί ένα εξαιρετικό και θρεπτικότατο καρπό. Μόνον, όμως, η ώριμη είναι πραγματικά ωφέλιμη. Η μη ώριμη δεν έχει καμιά σχεδόν θρεπτική αξία, γιατί οι γαστρικοί χυμοί είναι ανίκανοι να μετασχηματίσουν το άμυλο, που περιέχει σε ζακχαρόν. Ο δόκτωρ Μπάκλενθ ορίζει στην πράσινη μπανάνα 6% σακχαρώδους και 13,8 άμυλου. Η ώριμη, αντίθετα, περιέχει 1,18 γλυκόζης και 19% σακχαρώδους, που αφομοιώνονται ευχερέστατα από τον οργανισμό.

Μια άλλη προϋπόθεσις της καλής αφομοίωσης της μπανάνας είναι ότι πρέπει να την μασάμε άργα και προσεκτικά. Το σάλιο υποβοηθεί τότε το μετασχηματισμό του άμυλου που περιέχεται σ' αυτήν σε γλυκόζη.

Σε μερικά άτομα, η μπανάνα προκαλεί δερματίτιδα. Είναι καλό τότε να την κόβουμε σε μικρά κομματάκια και να την αναμιγνύουμε με άλλα φρούτα: δαμάσκηνα, αχλάδια, μήλα κλπ. που εξουδετερώνουν την αντίδρασις του οργανισμού.

Η σκόνη από αφυδατωμένες μπανάνες χρησιμοποιείται κατά τον τελευταίο καιρό με αξιολόγητα αποτελέσματα έναντι της δυσπεψίας και της χρόνιας εντερίδος.

Οι Αμερικανοί γιατροί χρησιμοποιούν επίσης την ψημένη μπανάνα στις περιπτώσεις παιδιών που πάσχουν από ακατασχέτους έμετους.

Τα αντίδια

Τα αντίδια (ή αντίδια όπως είναι σωστότερο) ανήκουν στην ίδια οικογένεια με τα ραδιόδια. Η συνθεσίς τους κατά τον δόκτωρ Μπάκλακτ είναι η ακόλουθη:

Νερό	93,50	τοίς %
Αζωτούχες ουσίες	0,92	»
Λιπαρές ουσίες	0,14	»
Σακχαρώδεις ουσίες	4,56	»
Κυτταρίνη	0,55	»
Τέφρα	0,33	»

Από τον ανωτέρω πίνακα φαίνεται ότι τα αντίδια δεν έχουν μεγάλη θρεπτική αξία. Περιέχουν, όμως, αρκετά μεταλλικά άλατα, καθώς και βιταμίνες: C, B1, B2 και καροτίνη (βιταμίνη Α).

Η κυριώτερη αξία των αντιδίων έγκειται στις βιταμίνες που περιέχουν. Έκτος απ' αυτές, όμως, έχουν και μιαν άλλη πολύτιμη ιδιότητα, που οφείλεται στην πικρή γεύσι τους. Χάρη σ' αυτήν, τα αντίδια διεγείρουν τους γαστρικούς χυμούς και προκαλούν όρεξη. Η γεύσις των αυτών τα κατατάσσει στην κατηγορία των ευνεργών.

Τα αντίδια ενδείκνυνται ιδιαίτερος στα άτομα που έχουν άτονο στόμαχο ή που δεν αισθάνονται όρεξη για φαγητό. Είναι προτιμότερο να τρώγονται άμια, αφού τα καθαρίσουμε προηγουμένως με προσοχή και τα πλύνουμε με βραστό νερό. Το βρασμένο περιορίζει τις εύπεπτες ιδιότητες των αντιδίων, χωρίς, όμως, να τις εξαφανίζει.

Η «ΓΑΤΑ» με τα κόκκινα μάτια»

Ένας θησαυρός κρυμμένος σ' ένα μπιμπέλο

Κανείς δεν ξέρει τί έχουν απογίνει δυο πελώρια ρουμπίνια, αληθινοί θησαυροί, συνδεδεμένα μ' ένα σωστό μυθιστόρημα αίματος, εγκλημάτων και κλοπών...

Η προέλευσις των πετρωμάτων αυτών γίνετα στα αρχαία χρόνια. Το μόνο γνωστό είναι ότι απ' το έτος 167 μ. Χ. άπτελούσαν τα μάτια ενός ειδώλου, σε κάποιο ναό της Κορέας. Το 10ον αιώνα, εξαφανίσθηκαν από κεί κατά τη διάρκεια μιας αιματηρής επανάστασης.

Τα ξαναβρίσκουμε αργότερα στην Τουρκία, στην κατοχή του σουλτάνου Σουλείμαν του Μεγαλοπρεπούς (1520—1566).

Όταν κάποτε ο Σουλείμαν έρωτεύθηκε τρελλά κάποια ξανθή Αγγλίδα, της χάρισε τα «Μάτια» (έτσι είχαν επωνομασθή τα δυο ρουμπίνια). Με το ήμεμονικό αυτό δώρο την έπεισε να θυσιάσει στην ελευθερία της και να κλειστή έκουσια στο χαρέμι του. Πολύ γρήγορα όμως, η Αγγλίδα πλήρωσε ακριβώς αυτή την απόφασί της: Έπειτα από 6 μήνες, κάποιος μήκε μια νύχτα στο χαρέμι, τη στραγγάλισε στον ύπνο της κι έκλεψε τα ρουμπίνια.

Πολλά χρόνια αργότερα, τα «Μάτια» έκαμαν την εμφάνισή τους στη μεγαλοπρεπή Αύλη του Λουδοβίκου 15ου της Γαλλίας, που στόλισε μ' αυτά τον ωραίο λαιμό της «ευνουμένης» του Κυρία Πωμπαντούρ. Όταν οι ύπουργοι του σχολίασαν την τεραστίαν τιμή που είχε πληρώσει για τα δυο ρουμπίνια, η Πωμπαντούρ απάντησε γελώντας με μια γνωστή ιστορική φράσι:

—Έπειτα από μās, ο κατακλυσμός. Κάτι ανάλογο δηλαδή προς το αρχαίο: «Εμου θανάτος, γαία πυρί μιχθήτω».

Όστόσο, πριν ακόμη τελειώσει ο Έπταετής Πόλεμος, η Πωμπαντούρ αναγκάστηκε να πουλήση τα «Μάτια» σ' ένα βαυβύλαιο Ρώσο ευγενή, για να δοθηθή στη κλονισμένα οικονομικά της Γαλλίας.

Υστερα χάνονται τα ίχνη των «Ματιών», ως το 1894, που έπεσαν στα χέρια του Κλάους Γκούντεν, ενός περιδότηου Γερμανού κλέφτη πολυτίμων πετρωμάτων. Η γερμανική αστυνομία τον κυνήγησε κι ανακάλυψε επί τέλους τα ίχνη του στη βιομηχανική ζώνη του Βερολίνου. Έπειτα από μια περιπετειώδη καταδίωξι πάνω στις στέγες των σπιτιών, οι αστυνομικοί τον πυροβόλησαν και τον σκότωσαν. Δεν βρήκαν όμως τα ρουμπίνια.

Τρία χρόνια αργότερα, ένας Άγγλος συλλέκτης κοσμημάτων απόφασις ν' αναζητήσει τα ίχνη των «Ματιών». Άρχισε λοιπόν μια συστηματική έρευνα στη συνοικία όπου είχε σκοτωθή ο Γκούντεν. Μεταξύ των άλλων, έπεσε κέφθηκε κι ένα μικρό έργοστάσιο κεραμεικής. Έδειξε στον ιδιοκτήτη του μια φωτογραφία του Γκούντεν και τον ρώτησε αν τον είχε ιδεί.

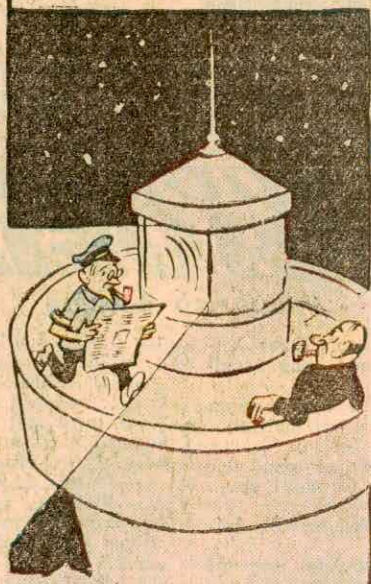
Έκείνος θυμήθηκε τότε ότι ο άνθρωπος αυτός του είχε παραγγείλει άλλοτε μια γάτα από πορσελάνη. Είχε πάρει στα χέρια του αυτό το μπιμπέλο και το είχε εξετάσει. Ύγρο ακόμη και μαλακό, πριν ψηθή στο φούρνο. Είχε χαράξει από κάτω ένα σημάδι, για να τ' αναγνωρίζει. Ύστερα είχε φύγει, λέγοντας πως θα ξαναγυρίσει να το πάρει σε μια βδομάδα. Άλλα δεν είχε φανή πιά.

Ο Άγγλος συλλέκτης δεν δυσκολεύθη τώρα να μαντέψει τί είχαν απογίνει τα ρουμπίνια: Ο Γκούντεν τάχε κρύψει μέσα στο μαλακό πηλό της γάτας, για να μην τα δρουν άπαντα του.

Ο Άγγλος ζήτησε ν' αγοράσει την πορσελάνηνη γάτα. Άλλα ο έργοστάσιάρχης τον πληροφόρησε ότι την είχε στείλει στην Αμερική, μαζί μ' εκατοντάδες άλλα μπιμπέλα. Ο Άγγλος έφυγε άμέσως για τις Ηνωμ. Πολιτείες, δεν μπόρεσε όμως ν' ανακαλύψει πουθενά τα ίχνη της «Γάτας με τα κόκκινα μάτια» — όπως την είχε επωνομάσει. Κι ούτε ακόμα έχουν βρεθή.

Ο ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ: Περάστε, κύριε, ή σειρά σας!..

Το διάβασμα στον περιστροφικό φάρο...

—Εγώ, έρε παιδιά, έαρέθηκα να διαβάω... Έσείς δεν έαρέθηκατε να κάθεστε;...

Τα όπλα του νέου ΠΟΛΕΜΟΥ

Η «Νυχτερίδα», το «Δυνατό Ποντίκι» κι η «Βόμβα - Σεισμός»

Η ατομική βόμβα δεν αποτελεί το μοναδικόν «άτομ» των Αμερικανών στο φοβερό παιχνίδι του πολέμου. Στα πέντε τελευταία χρόνια, η Αμερικανική Κυβέρνησις διέθεσε το τεράστιο ποσόν των 4 δισεκατομμυρίων δολλαρίων και χρησιμοποίησε χιλιάδες επιστήμονες και τεχνικούς, σ' ένα πρόγραμμα έρευνών μοναδικό στην ιστορία, για την ανακάλυψι και την κατασκευή νέων όπλων.

Φυσικά, τα αποτελέσματα των προσπαθειών αυτών αποτελούν επίτελι κό μυστικό. Δεδομένου όμως ότι στην Αμερική υπάρχει ελευθερία — ίσως μάλιστα περισσότερη απ' όση πρέπει... — οι δημοσιογράφοι κατάφεραν να μάθουν μερικές λεπτομέρειες αυτών των μαγευμένων σ'α επιστημονικά έργατήρια, και να δημοσιεύσουν τη γενική περιγραφή διαφόρων καινούργιων επιθετικών ή αμυντικών όπλων. Γράψαμε σε περασμένο φύλλο μας για μερικά απ' αυτά, δεν ξεχνάλαμε όμως το τόσο ενδιαφέρον αυτό θέμα.

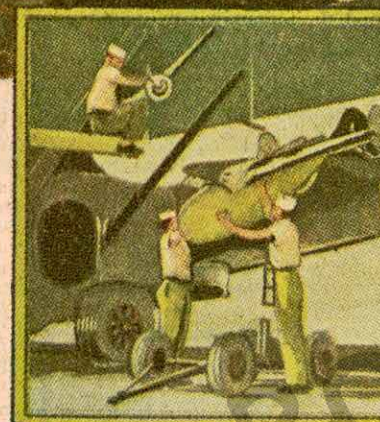
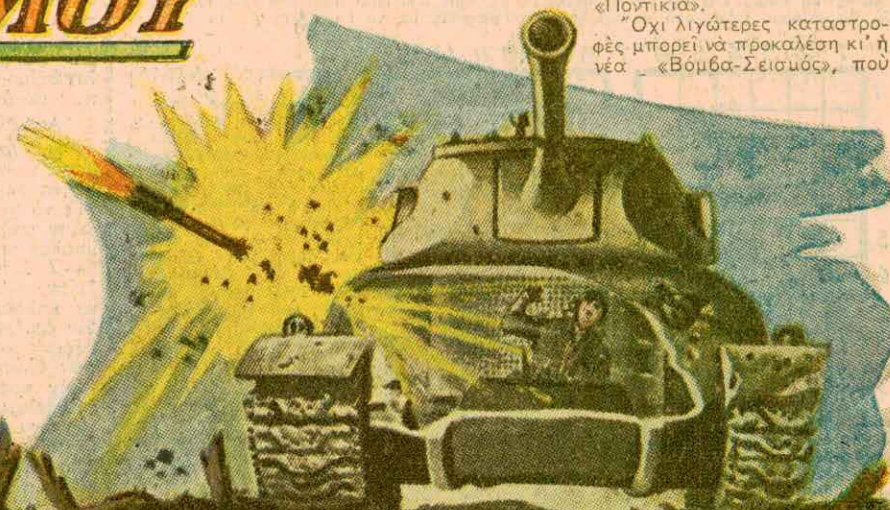
Πρέπει να τονίσουμε, πριν απ' όλα, ότι βρισκόμαστε ακόμη μακριά απ' την εποχή του πολέμου που θα διεξάγεται μόνον από τεχνικούς, με το πάτημα διαφόρων κουμπιών... Όλοι οι ειδικοί συμφωνούν στο ότι δεν πρόκειται να δομεί στον αιώνα μας τον «πόμενο-φάντασμα» με υπερωκεάνειες βόμβες-ρομπότ, τεχνητούς δορυφόρους και υπερηχητικά αεροπλάνα μεγάλης ακτίνας δράσεως δίχως πιλότο.

Θα χρειαστούν ακόμη αρκετές δεκαετίες γι' αυτό. Σε 3—4 χρόνια όμως, θα μπορεί να γίνει πόλεμος με κατευθυνόμενα βλήματα διαφόρων ειδών, που θα οδηγούνται με ηλεκτρικά κύματα προς στόχους δίχ' οποιονδήποτε και θα περιέχουν ατομική εκρηκτική ενέργεια. Έχουν γίνει ήδη τα σχέδια πυραύλων και οδίδων με ατομική γόμωσι, προωρισμένων να χρησιμοποιηθούν εναντίον στρατιωτικών συγκεντρώσεων, δυνωματικών έργων και ομάδων τάνκς. Καταλαβαίνει καθένας τις τρομακτικές καταστροφές που μπορεί να προκαλέσουν, αν μάλιστα συνδυασθούν και με κοινές ατομικές βόμβες. Στο πεδίο δέ αυτό, οι Αμερικανοί υπερέχουν πολύ απ' τους Ρώσους. Ίσως σε 5 χρόνια κατασκευασθή ένα κατευθυνόμενον βλήμα ικανό να περάσει ολόκληρο τον Άτλαντικό. Δεν θα έχη όμως ακόμη την απαιτούμενη ακρίβεια ώστε να πέσι στο στόχο για τον οποίο θα προορίζεται.

Απ' τα λίγα κατευθυνόμενα βλήματα που διαθέτουν σήμερα οι Αμερικανοί, το πιο ενδιαφέρον είναι η «Νυχτερίδα» του ναυτικού. Έχει σχήμα αεροπλάνου, με μήκος 4 μέτρων και άνοιγμα πτερύγων 3 μέτρων. Προωρίζεται αρχικά εναντίον κινωμένων στόχων, ιδίως δέ πλοίων. Μπορεί όμως επίσης να χρησιμοποιηθή μ' επιτυχία για την καταστροφή γεφυρών, κτιρίων, φορτηγών τρελίων, κλπ. Αναγγέλθηκε επίσης η κατασκευή κατευθυνόμενων βλημάτων μεγάλης ταχύτητας, των «Λόκι», που θα εκσφενδονίζονται απ' το έδαφος, για να καταστρέψουν τα εχθρικά αεροπλάνα σε ύψος 20.000 μέτρων. Το «Πουλί της Φωτιάς» είναι ένα άλλο τέτοιο βλήμα, μήκους 3 μέτρων, που εκσφενδονίζεται απ' το φτερό ενός αεροπλάνου με

ειδικό καταπέλτη. Το «Δυνατό Ποντίκι», ένας πυραύλος μικρός και λεπτός σαν μολύβι, έχει τόσο ταχύτητα, ώστε μπορεί να καταστρέψη τα υπερηχητικά αεροπλάνα. Έχει συμπτυσσόμενα πτερύγια, για να μη φέρνη αντίστασι στην κίνησι του βομβαρδιστικού αεροπλάνου που τον μεταφέρει. Για την εκσφενδονισί του, ο πιλότος δεν έχει παρά να στρέψη το βομβαρδιστικό του προς την κατεύθυνσι του εχθρικού αεροπλάνου και να πατήσει ένα κουμπί. Άμέσως ξεκινούν, σαν αστραπή, ένα ή περισσότερα «Ποντίκια».

Οχι λιγότερες καταστροφές μπορεί να προκαλέση κι' η νέα «Βόμβα - Σεισμός», που

Το κατευθυνόμενο βλήμα «Νυχτερίδα» του Αμερικανικού ναυτικού.

νης» στην εκρηκτική ύλη των βλημάτων. Η ουσία αυτή εξατμίζεται με την έκρηξη, χωρίς να επηρεάση καθόλου τη δυνάμει της.

Για τα βλήματα των νέων «μπαζούκας» με την απίστευτη διατρητική τους δύναμη, γράψαμε ήδη σε προηγούμενο τεύχος. Το αποτέλεσμα τους οφείλεται σε μια ειδική κατασκευή, που συγκεντρώνει όλη τη δύναμη της έκρηξης σ' ένα σημείο μικρό σαν κεφαλι καρφίτσας. Έτσι, εισχωρούν μέσα στα τάνκς, αναπτύσσουν μεγάλη θερμοκρασία στο εσωτερικό τους, σκοτώνουν τους επιβάτες, ατμίζουν τα πυρομαχικά... Κι όμως αφήνουν τα τάνκς φαινομενικά άθικτα, εξωτερικώς, εκτός από μια μικρή τρύπα, 2—3 πόντων, ανοιγμένη στο θώρακά τους!

Τα αντιαρματικά βλήματα ενός άλλου τύπου έχουν την ιδιότητα απεναντίας ν' απλώνονται πάνω σε μεγάλη επιφάνεια των τάνκς και να τα ξεχαράζουν κυριολεκτικά.

Μια μεγάλη αντιβυβρυχιακή ροκέτα εκσφενδονίζεται από ειδικά σκάφη με απίστευτη ταχύτητα και μπορεί να τινάξη ένα υποβρύχιο έξω απ' το νερό.

Ένα τεράστιο αεροπλάνο θα μπορεί να μεταφέρει 240 άντρες ή φορτίο 25 τόννων και να ρίχνη ολόκληρα τάνκς απ' τον ουρανό με ειδικά αλεξίπτωτα.

Τέλος, οι Αμερικανοί αποδίδουν μεγάλη σημασία στα νέα όπλα του μικροβιακού και του χημικού πολέμου, που εξουδετερώνουν τους στρατιώτες χωρίς να τους σκοτώνουν.

Σχεδιάγραμμα βλήματος των νέων «μπαζούκας». 1) Επικρουστήρ. 2) Προωθητική γόμωσις. 3) Γόμωσις υψηλής εκρηκτικής δυνάμεως. 4) Κοιλότης μεταλλικών γραμμώσεων. 5) Εμπρόσθιο μέρος. 6) Διασπορή χονδρού μεταλλού. 7) Εκρηκτική ύλη.

"Ανω - κάτω σταυρόλεξο

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13

Κ
Ο
Π
Ο
Σ

Π
Α
Σ
Τ
Α

ΒΑΣΙΛΗΣ Χ. ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ

6.1

σας κινή, λοιπόν, έντύπωσι. Συ-
νεχίστε να γελάτε και όλα θα πά-
νε καλά.

«Σ. Κ. "Αδωνι": Συνεχίστε
την αλληλογραφία και ζητήστε της
την άδεια να γράψετε και στους
γονείς της. Έτσι θα γίνουν στε-
νότεροι οι δεσμοί και θα θαδίζε-
τε προς την ευτυχία.

Μα ρα μ' ε ν η καρδιά:
"Αφού εκείνος σας αγαπά, και
σείς τον αγαπάτε κι' αφού όλοι
θέλουν να σας δούν ευτυχισμέ-
νους, γιατί δεν τον αφήνετε να
βή στη μαμά σας να σας ζητη-
ση; Μη τον απογοητεύετε. Έ-
χουν περάσει τρία χρόνια και εί-
νε καιρός πια να τελειώση αίσίως
το ειδύλλιο σας."

Περιφρονήμένη δ' α-
σκαλίτσα, Μ. Π.: Εύχαρι-
στό για τα ευγενικά σας λόγια.
"Απορώ πως ενώ από μικρή είχα
με τέτοια αυτοπεποίθησι στον
εαυτό σας, άρχιζετε να απογοη-
τεύεσθε τώρα που τα έχετε όλα.
Νομίζετε πως είσθε άσχημη; Α-
γαπημένη μου μικρούλα, καμιά
γυναίκα δεν είναι άπoluta άσχη-
μη. Πάντα κάτι έχει. Την ψυχική
ώμορφοι την ξεχνάτε; "Αλλω-
στε είναι γνωστό απ' την ιστορία
ότι πάρα πολλές, όχι ώμορφες γυ-
ναίκες, είχαν τις μεγαλύτερες ε-
ρωτικές επιτυχίες. Λοιπόν, μην α-
πογοητεύεστε. Θά έρθει και σείς
την ευτυχία που αξίζετε."

Μη χ' ρ' ο ν π' ρ' ο ν
Α) α κ λ.: Βέβαια δεν έπρεπε να
έκμεταλλευθήτε την εμπιστοσύνη,
με την οποία σας περιέβαλε μια
οικογένεια και να παρασύρετε το
κορίτσι τους σε ραντεβού. Τώρα
δεν είναι, έγινε. "Αλλωστε κα-
νένα ανεπανόρθωτο κακό δεν έγε-
νε, κάνει και γι' αυτό το ν' δια-
βίδουν εκείνοι δεν πρέπει να σας
άπασχολή. "Όταν τελειώσετε τη
θητεία σας και πάτε στο χωριό
σας ζητήστε από τους γονείς σας
να έρθουν μια καλή λούσι.

Ε' π α ρ χ' ι ω τ' ι κ ο
γ ρ' ι ο π' ρ' ι σ' τ' ρ' ο: Εύ-
χαριστώ για τις ευχές και τα εύ-
γενικά σας λόγια και σας εύχο-
μαι τα ίδια.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις έπιστολών

Π ρ ος ό λ ο υς τ ο υς
ά ν α γ ν ω σ τ ας μ ο υ: Τα
γράμματα πρέπει να είναι καθα-
ρά γραμμένα και όσο το δυνατόν
σύντομα. Ν' απευθύνονται δε στην
διεύθυνσι του περιοδικού «Θησαυ-
ρός». Σανταρόζα 5. Έκτός αν
πρόκειται περί εξαιρετικής επεί-
γουσών περιπτώσεων, όποτε ν' απο-
στέλλονται στη διεύθυνσί μου, Α-
καδημίας 35.

Μ ι α μ η τ έ ρ α, Έντα: Α-
νταχώς αυτό δεν είναι πα-
θησι που χρειάζεται φάρμακο, άλ-
λά μια συνθησισμένη διαστροφή.
Πολύ καλά έκανατε και του γυναι-
κότατος τους κινδύνους για τη ζω-
τική της και την υγεία του. Παν-
τός όμως μην φοβάσθε τόσο πο-
λύ και μη μεγαλοποιήτε και τό-
σο τα πράγματα. Βρωμιούχα ή
άλλα κατασταλτικά φάρμακα δεν
έχω την γνώμη να δοθούν ακόμα.

Μία συνεχής παρακολούθησι και
μια φρόντα είναι ό,τι πρέπει για
τον μετριασμό του κακού.

Φ. Γ. Η.: Πάτραι: Ο άδελ-
φός σας πρέπει να εξετασθή από
ένα καλό νευρολόγο γιατρό. Και
έγώ συμφωνώ άπoluta με σας, ό-
τι υπάρχει σ' αυτό το παιδί κά-
ποιο καύσημα κατωτέρω της στή-
λης και ίσως και της πρωτοβου-
λίας σε τίποτα. Αλλά και αυτή
ακόμα η μεγάλη νωρότητα και α-
μεριμνήσια του δεν είναι φυσική.

Με μια καλή θεραπεία και ίσως
με ψυχοθεραπεία όλα θα περά-
σουν. Μά συγκινείται πολύ με
την τόση στοργή που δείχνετε
για τ' αδελφάκια σας και όλο-
θερμα γι' αυτό σας συγχαίρω.

Κ α θ α λ λ ι ο τ η ν Μ α κ ε-
δ ο ν α: Σ.Ο.Σ. 211-114 κ.ε.
"Α μ φ ι β ο λ ο ν: Παρομοία έ-
παρκώς περιπτώσις δι' όλους.
Ν' ακολουθήσετε ως εκ τούτου το
έξής σχήμα θεραπείας: Θά κάνε-
τε επί ένα μήνα από τρεις ένε-
σεις καί έβδομάδα Juvarsine, ή-
τοι ένα όλω 12 ένεσεις. Κατόπιν
θα εξακολουθήσετε τη θεραπεία
με καταπότια Teston ή Testosai-
Forle των 10 mg. παίρνοντας δυο
απ' αυτά ημερησίως, επί άλλων
ένα μήνα. Μετά διακοπή δίμηνο
και αναλόγως των αποτελεσμά-
των μπορείτε να επαναλάβετε ο-
λόκληρη την παραπάνω θεραπεία.

Κ. Ζ., Θεσ/νίκη: Έφ' όσον
παθαίνετε συχνά θαλασσοπονητίδα
πρέπει να κάνετε και καταμέτρη-
σι του σακχάρου στο αίμα, γιατί
πολλές φορές το σάκχαρο προ-
καλεί αυτή την πάθησι. Πάντως
χρειάζεται τοπική καθαριότης με
λίγο χλιαρό χαμομηλόνερο και ά-
ποφυγή από ισχυρά φάρμακα,
όχι, κολώνια, οινόπνευμα, σα-
πούνι, περμαγκανό. Μετά το κα-
λό πλύσιμο με το χαμομηλόνερο
ή μ' αραίω δορικόνερο να που-
δράρετε καλώς όλο το πόσχον
τημής μ' άφθονη πούδρα Sulfathi-
asol την οποία να τρίψετε καλά
για να γίνει πολύ-πολύ λεπτή.
Μετά την πούδρα πρέπει άπωρη-
ποτε να βάξετε ένα λεπτό και δι-
αφανές κομμάτι θαμβάκι.

Κ α ρ π ε ν ι σ ι ω τ η ν: Τα
φάρμακα που μου άναγράφετε στο
γράμμα σας και τα όποια παίρ-
νετε για την θεραπεία της άμοι-
ρασώσεως, προκαλούν πολλές φο-
ρές τον περιγραφόμενον έρεθισμό
της ούρηθρας, ακόμα δε και κά-
ποια έλαφρά έκκρισι. Αλλά και
οι άφθονοι και εύμεγείς κρύ-
σταλλοί του όξάλικου άσβεστιου
που περιέχουν τα όσρα σας και
αυτοί προκαλούν τις ίδιες ένο-
χλήσεις. Πάντως δίχως προσωπι-
κή εξέτασι δεν μπορεί κανείς ν'
αποφανθή με βεβαιότητα και ίδι-
ως μάλλον άνευ μικροβιολογικής
εξετάσεως του πρωϊνού έκκριμα-
τος.

Μ. Ν.: Η ούλη έκ της ένεργη-
θείσης φρενικοεξαιρέσεως δεν εί-
νε δυνατόν να εξαφανισθή. Η λο-
μώδης πάθησι επέρρασε και στην
κατάστασι των μαλλιών. Να τους
κατέθετε κάθε έρ' δυ μια καλή φρι-
ξιδόν με: Αcorl 100 gr. Naphol
10 gr. Και πρ' πάντων να τρώτε
καλά να κοιμάσθε πολύ και ν' α-

ποφεύγετε τις συγκινήσεις και
τας κοπόσεις.

Κ α σ τ α ν ο μ α λ λ α Γ.
και Ρίτα Β.: Καλάμας: Πο-
λύ εύχριστός να σας έξυμνη-
τήσω, αλλά προτού ξεκινήσετε
απ' εκεί πρέπει να ξέρετε — α-
υτό άλλωστε το έχω τονίσει έπα-
νείλημμένος στα εκλαϊκευτικά άρ-
θρα μου — ότι η άποτρίχισις για
να γίνει ριζική και έπιτυχής δεν
χρειάζεται άσπασήν. Είναι μεθο-
δος μακροχρόνιος και χρειάζεται
μεγάλη όπομονή και έπιμονή, τό-
σο από τον έκτέλεστή όσο και ά-
πό την άρρωστη. Άστε, αν δεν
διαθέτετε τον άπαιτούμενο χρόνο
τολάχιστον των έξι μηνών, μην
ξεκινήσετε και κάνετε άδικώς τα
έξοδα. Έκτος αν θέλετε να κά-
νετε προσωρινές δουλειές και κα-
ταστροφή στην έπιδερμίδα σας.
Μεθόδος ταχία αλλά και ριζική
συχρόνως γι' αυτή τη δουλειά
δεν υπάρχει, παρά μόνο ψευδο-
ποσχέσεις δι' εύνοητους λόγους.

Β. Β. Β.: Η πάθησι αυτή
δεν είναι του αίματος όπως όποτε
να έπιφέρει τα συμπτώματα που
μου περιγράφετε. Πάντως χρειά-
ζεσθε κάποια λεπτομερή προσώπι-
κή εξέτασι την οποία μπορείτε
να κάνετε στο οδολογικό τημής
του Ι.Κ.Α. έφ' όσον είσθε άφθ-
λομένοι και έφ' όσον και άλλο-
τε είχατε εκεί άποθεραπευθή. Α-
πό δυο γραμμές μιας έπιστολής
δεν μπορεί να καταπονηθώ, ούτε
γίνονται τέτοιου είδους θεραπείες
δι' αλληλογραφίας. Πρ' πάντων
χρειάζεσθε μικροβιολογικές έξε-
τάσεις για την εξακρίβωσι της
πάθησεως σας, τις όποιες θα κά-
νετε στο Ι.Κ.Α.

Π ε ρ ι σ ι ω τ η σ α Γ α λ-
λ ι δ α: Η αισθητική έπανο-
ρθωτική έγχειρσι της μήτης γίνε-
ται με τοπική άνααισθησία. Δεν
χρειάζεται παραμονή σε κλινική.
Το λευκόπαστ άφαιρείται μετά
δεκαήμερον, ή δε ούλη της ένε-
ργηθείσης έγχειρσεως εξαφανί-
σεται άπolutως μετά 30-40 ήμε-
ρες. Δεν πρέπει ν' άνησυχίτε κα-
θόλου για την έπιτυχία της έπε-
μείσεως.

Α π ε λ π ι σ μ έ ν η κ υ-
ρ ι α Ρ. Δ.: Καθόλα: Πρέπει
άπαραιτήτως να εξετασθούν ρινί-
σματα των νυχιών για τριχόφυτο.
Η εξέτασι αυτή θα γίνει σ' ένα
καλό μικροβιολόγο και είναι άπα-
ραίτητη για την διάγνωσι της πα-
θήσεως και την άνάλογη θεραπεία
που θα εφαρμοσθή.

Α ν η σ υ χ ο ν τ ρ α υ μ α-
τίαν: Υπερβάλλετε κατά πολύ
τα πράγματα και άδικώς θασανί-
ζεσθε από την ιδέα άνυπαρκτού
παθήσεως. Όλα τα περιγραφόμε-
να στο γράμμα σας άντικειμενικά
και ύποκειμενικά συμπτώματα
(γυάλισμα, ζάρωμα, ύπερμει-
σθήσις κατά την τριή κλπ.) εί-
νε όλα άπolutως φυσιολογικά.
Νά σταματήσετε την χρ'ισι τοπι-
κώς σαπουνιού, οινόπνευματος
κλπ., που έρεβίζουν πολύ τον
θλεηνόγιο και άντ' αούτο να
πλένετε μόνο καθημερινώς το μέ-
ρος, πρωί και έραδυ, με λίγο
χλιαρό χαμομηλόνερο και κατόπιν
να το πουδράρετε με λίγη που-
δρα Sulfathiasol, την οποία να κα-
νετε προηγουμένως πολύ λεπτή.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η Μ ω-
ρ ο κ τ η σ α: Δίχως μικροβι-
ολογική εξέτασι του έκκριματος
δεν μπορεί ν' άποφανθή κανείς με
βεβαιότητα περί του άν όφισταται
ή όχι πάθησι. Αν όφισταται, τό-
τε χρειάζεται πενικιλλοθεραπεία,
έκτος της τοπικής θεραπείας. Κα-
κό έχετε παραμείνει αυτή την
κατάστασι γιατί πιθανόν να έπε-
κτώσθ και στα παραμήτρια να
πάχευε έπικίνδυνος μελλοντικός
πύκνός. Μπορείτε κάλλιστα έφ'
όσον το 1951 τρέψετε (!) τους
γιατρούς, ν' άποταχθήτε σε μια
γυναικολόγο συνάδελφο για τη
θεραπεία σας, που όσο γίνη πιο
γρήγορα, τόσο θάνα και πιο εύ-
κολη και πιο ριζική.

Γ Ε Ο Ρ Γ Ι Ο Σ Μ Ι Χ. Λ Α Δ Α Σ
Έκπρ. Δερματολόγος

Μέσα στο σκοτάδι

Ζούσαμε και οι τρεις μας εύτυ-
χιμένοι. Η γυναίκα μου ή Νόρα,
ο μικρός μας Άλέκος κι' έγώ. Μπο-
ρεί ή ζωή μας να μην ήταν πλου-
σια, μα κέρδιζα αρκετά ώστε να
μη μάς λείπει τίποτα. Σχεδόν πάν-
τα κάθε βράδυ, ύστερ' απ' το γρ-
φείο μου, έπαιρνα ή Νόρα και τον
Άλέκο και πηγαίναμε είτε σε κανέ-
να θέατρο, είτε στον κινηματογρά-
φο. Όταν πάλι ή Νόρα δεν είχε δι-
άθεσι, καθόμασθε σπ'ίτι μας, ά-
κούγοντας το ράδιο, ενώ το παιδί
μας, που ήταν δέκα χρονών, διά-
βαζε. Με λίγα λόγια ήμασθε μια
οικογένεια εύτυχισμένη. Μά ή μοί-
ρα μάς χτύπησε σκληρά, άνελέητα.
Θά σας διηγηθώ τα γεγονότα με
τη σειρά:

Λάτρευα τη Νόρα μου που την
είχα παντρευτή ύστερα άπόναν
τρελλών έρωτα. Ήταν μόλις τριάν-
τα χρονών, κομψή και χαριτωμένη.
Κι' όταν με κτύπησε προσπαθού-
σε να μου μεταδώση όλη την
τρυφερότητα και τη στοργή που έ-
νοιωθε ή καρδιά της για μένα. Μά
την αγαπούσα κι' έγώ με την ψυ-
χή μου κι' όταν γεννήθηκε ο Άλέ-
κος, το μοναδικό μας παιδί, ή εύ-
τυχία μας μεγάλωσε ακόμη πιο
πολύ.

Στην άρχή τα χρόνια κύλησαν
κάπως δύσκολα γιατί, νεαρός τότε
δικηγόρος έγώ, έπρεπε σιγά-σιγά
ν' άποκτήσω πελατεία. Μά είχα πι-
στό στον εαυτό μου και στη δου-
λειά μου και δεν άργησα να γίνω
γνωστός και να κερδίζω άρκετά.

Έτσι ζούσαμε πιά εύτυχισμένοι
και οι τρεις. Μά ή μοίρα μάς φθό-
νησε.

Ένα βράδυ είχαμε άφήσει τον
Άλέκο μας στο σπ'ίτι. Ήταν πιά
άρετα μεγάλος ώστε να μην άνη-
συχούμε. Η Νόρα κι' έγώ είχαμε
πάει σ' ένα κοσμικό κέντρο.

Ξαφνικά καθώς ή Νόρα έπιασε το
ποτήρι της για να πιη, δεν πρό-
σεξε, της γλύστρησε, έπεσε κι' έ-
γινε κομμάτι.

— Άντρέα! φώναξε κι' έγινε με
μιάς κατάχρη.

— Μην στενοχωριέσαι για ένα
ποτήρι, αγάπη μου, της είπα γλυ-
κά, δεν είναι τίποτα.

Γυρίσαμε σπ'ίτι, μα ώστόσο να
φτάσουμε ή ιστορία του ποτηριού
άπασχολούσε διαρκώς ή Νόρα.

Πέρασαν μερικές μέρες και είχα
ξεχάσει το περιστατικό αυτό όταν
έν' άπόγευμα ή Νόρα θέλοντας να
πάω ένα πιάτο απ' την κουζίνα,
δεν είδε καλά, παρέσυρε ένα κρυσ-
τάλλινο βάζο και τ' άσπασε.

— Άντρέα! συγχάρη με, μου είπε.

— Δεν είναι τίποτα, Νόρα μου.
Δεν πειράζει, της είπα γλυκά.

Μά ή Νόρα άρχισε να κλάμματα.

Την παρηγόρησα και πάλι όσο
μπορούσα.

Τέτοια «μικροατυχήματα» ξανά-
γιναν πολλές φορές. Η Νόρα που
ήταν τόσο χαρούμενη άρχισε ξαφνι-
κά να μελαγχολή. Άνυσυχνα εξαί-
ρετικά. Την πίεσα να μου όμολογή-
ση γιατί τελευταία ήταν τόσο θλιμ-
μένη.

— Άντρέα, μου είπε με πνιγμένη
φωνή. Άντρέα, αγάπη μου, ως τό-
ρα στο έκρυψα. Μά αφού έπιμένεις
βά σου το πιά. Τα μάτια μου βλέ-
πουν θαμπά, πολύ θαμπά. Γι' α-
υτό συμβαίνουν αυτά τα «μικροατυ-
χήματα» Δεν βλέπω όπως πρώτα.

— Μην άνησυχής, Νόρα μου, της
είπα προσπαθώντας να κρύψω την
ξαφνική ταραχή μου.

— Φοβάμαι, Άντρέα μου, φοβά-
μαι.

— Δεν φαντάζομαι να είναι τίπο-
τα το σοβαρό.

— Όχι, ξέρω, Άντρέα. Πήγα σ'
έναν όφθαλμίατρο και μου είπε την
αλήθεια. Κάποια νεύρα των ματιών
μου δεν λειτουργούν πιά καλά. Έ-
τσι μου είπε. Έπειτα άνάδερε τη
λέξι γλαύκωμα. Θά τυφλωθώ, αγά-
πη μου, θά τυφλωθώ, φώναξε μ' ά-
πελπισία μέσα στους λυγμούς της.

— Δεν είναι δυνατόν αυτό. Θά σε
πάω σ' όλες τις κορυφές της έπι-
στήμης! φώναξα.

★
'Αλλοίμονο! Όσους γιατρούς κι'
άν έπισκεφτήκαμε, όλοι μ' απέλπι-
σαν. Προσπάθησα να κρύψω την
τρομερή αλήθεια από τη Νόρα, μα
ήξερε καλά την κατάστασι της.

Πέρασε έτσι ένας χρόνος αγώνι-
ας. Η όρασι της Νόρας όλο και
λιγότευε. Ώσπου ένα πρωί, ξυ-
πνώντας, έβγαλε άπελπιστικές
κραυγές. Δεν έβλεπε πιά. Κλάψα-
με πολύ κι' ο μικρός μας Άλέκος.

Άναγκάστηκα να πάρω μια μι-
κρή ύπνερτρία για να κάνη τις δου-
λειές του σπιτιού και να προσέχη
τη Νόρα. Η χαρά είχε φτερουγί-
σει για πάντα απ' το σπ'ίτι μας.
Η αγαπημένη μου γυναίκα ήταν τυ-
φλή. Τα ώραια της μάτια είχαν χά-
σει για πάντα τη λάμψη τους, την
έκφρασι τους. Η έπιστήμη με εί-
χε άπελπίσει, γιατί το γλαύκωμα
δεν θεραπεύεται με τίποτα. Η Νό-
ρα μου θά ζούσε μέσα στο αιώνιο
σκοτάδι.

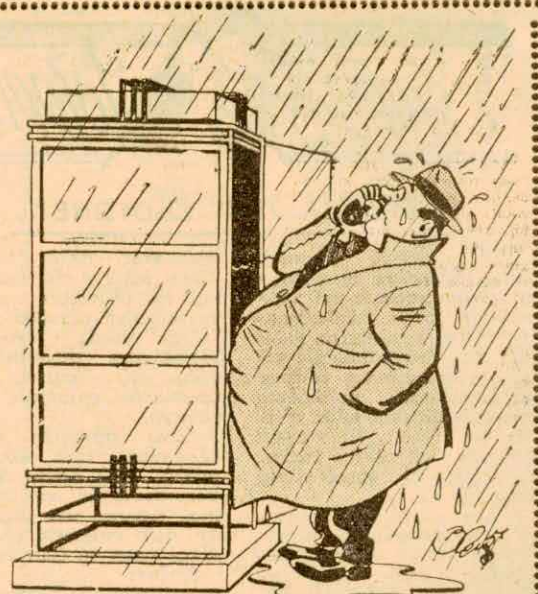
Ένας Θεός ξέρει πώς εξακολου-
θούσα να δουλεύω. Δεν σκεφτόμου-
να τον εαυτό μου, αλλά το μικρό
μας Άλέκο, που όλο έτρέχε κοντά
στη μανούλα του, την τόσο άτυχη
και πάσχισα μονάχα γι' αυτά τα
δυο πλάσματα που λάτρευα στον
κόσμο να δουλεύω για να μην τους
λείψη τίποτα.

Δυο χρόνια κύλησαν, χρόνια θλι-
ψεως.

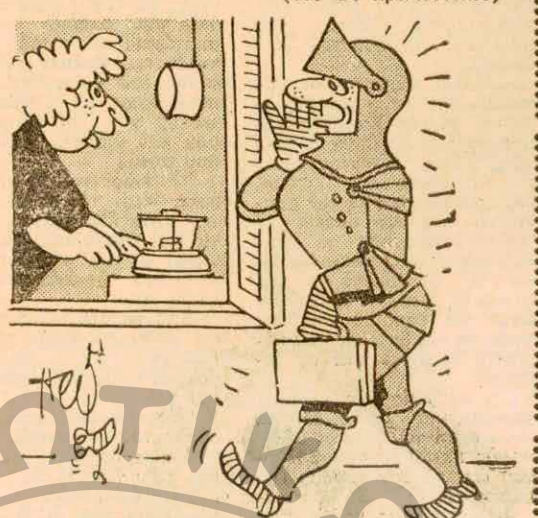
Μιά μέρα, όσο τη θυμάμαι άνα-
τριχιάζω ακόμα, γυρίζοντας το
βράδυ σπ'ίτι μου το βρήκα ανά-
στατο. Η αγαπημένη μου Νόρα
κεϊτόταν έσπληνμένη στο κρεβάτι
της κι' έπλεε στο αίμα της. Μ'
ένα ζυραφάκι είχε κόψει τις αρτη-
ρίες της! Η αίμορραγία ήταν ά-
κατάσχετη και πέθανε, χωρίς να
την άντληθή κανείς.

★
Στο νεκροταφείο βρίσκειται ένας
περιποιημένος τάφος. Συχνά οι φύ-
λακες βλέπουν έναν ψηλόν άντρα,
ντυμένο στα μαύρα μαζί μ' ένα ά-
γοράκι, που κρατάει λουλούδια. Τα
σκορπάνε πάνω στη μαρμαρίνη
πλάκα κι' ύστερα ο άντρας και το
παιδί γονατίζουν και προσεύχον-
ται στο Θεό για ν' άναπαύη την
ψυχή μιας άληθινά πονεμένης γυ-
ναίκας... Τις άμοιρες Νόρας.

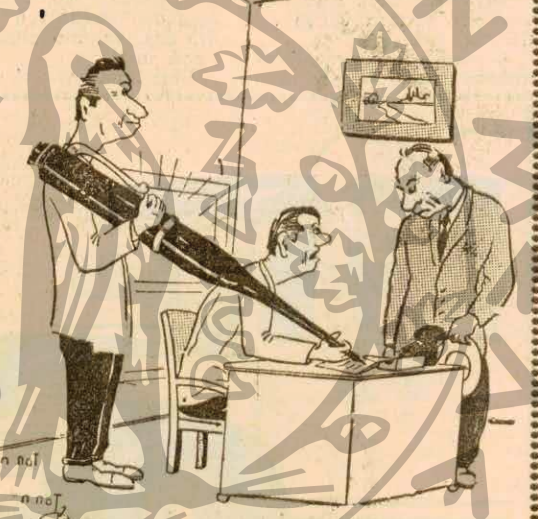
ΜΙΡΑΝΤΑ.

— Τηλεφωνική Έταιρεία Εκεί: 'Ανών, βοή πα-
διά, δεν θα φτιάξετε τίποτα θαλάμους και για μās
τους χοντρούς;... (Του Β. Χριστοδούλου)

Και γκαζιέρες έπιανεμάω!... (Του Άργέλαου)

Μου το έστειλε ο ξάδελφός μου από την Ά-
μερική... Είπε διαρκώς έξήντα χρόνων!... (Του Π. Πατριάνου)

Το πιο ένδιαφέρον γεγονός των ημερών!

ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ ΤΩΝ
ΕΚΠΤΩΣΕΩΝ
ΕΙΣ ΟΛΑ ΓΕΝΙΚΩΣΤΑ ΕΙΔΗ
Σε πλείστα είδη συνε-
χίζεται το κομποαγά-
πητο σύστημα DUPLEX.
Στα ύψόλοιμα, οι με-
γαλύτερες δυνατότες
ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΚΠΤΩΣΕΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΟΙ ΠΕΛΑΤΑΙ ΤΟΥ ΜΙΝΙΟΝ ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ Η ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ

ΔΕΙΞΕ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ
ΜΙΝΙΟΝ

Η ΒΕΛΟΝΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ...

Ο λοχαγός Ρόμπερτ Γκρέυ διοικούσε το στρατιωτικό απόσπασμα του Μεν-σαδά, όταν εκδηλώθηκαν τα πρώτα κρούσματα χολέρας, που ανάγκασαν τις αρχές να φροντίσουν άμεσα να εμποδίσουν τη διάδοση της φοβερής επιδημίας. Ο ίδιος, όμως, έκανε ενέσεις αντιχολερικού ορού στους ιθαγενείς.

Ένας από αυτούς ήταν κι ο στρατιωτικός γιατρός Σάντα Μανού — ένας ρωμαλέος Ίνδος, που είχε σπουδάσει στην Αγγλία, χωρίς όμως να χάσει εντελώς τα ένστικτα και τις παραδόσεις της φυλής του. Μισούσε τον Γκρέυ, εξ αιτίας της μίας Άννυ Ρέτζιναντ, της όμορφης κόρης ενός πλούσιου Άγγλου του Μεν-σαδά.

Οι δυο αξιωματικοί σύχναζαν στο σπίτι των Ρέτζιναντ. Η κοπέλλα είχε διασκεδάσει στην αρχή με ένα σάβω φλέτ, δίνοντας έλπιες και στους δυο. Ύστερα όμως έδειξε φανερά την προτίμησή της στο Γκρέυ. Ο Ίνδος υποχώρησε, κι εξακολούθησε να φροντίζει φιλικά στο συνάδελφό του και στους Ρέτζιναντ. Στα βάθη όμως της καρδιάς του είχε μαζευτεί μία βελόνα, που περιμένα ευκαιρία για να ξεσπάσει.

Η επιδημία της χολέρας γέννησε μία άγρια έλπιδα στην ψυχή του. Ίσως ο λοχαγός Γκρέυ να προσβάλλεται από τη θανατηφόρα αρρώστια!

Θάλεγε όμως κανείς πως ήταν απόσπαστος ο Γκρέυ. Κάμετε πρώτα την ενέση του ορού σ' όλους τους στρατιώτες μου, είπε στο γιατρό. Ύστερα θαρθώ κι η σειρά μου.

Οι άνδρες του τον αγαπούσαν πάντα, γιατί ήταν

αλύγιστος αλλά δίκαιος. Τώρα όμως τον θαύμαζαν και τον ελάτρευαν για τη γενναϊότητα και την αντοχή του. Όταν τσίμαζε η Άννυ, έκλαψε από συγκίνηση και φόβο μαζί. Έπειτα άρρα-δωνιάστηκε επίσημα με το λοχαγό.

Ένα σατανικό σχέδιο βλάστησε τότε μέσα στο μυαλό του Σάντα Μανού, σκοτισμένο από την απελπισία. Κάλεσε μία μέρα ένα από τους υπηρέτες του, που ήξερε καλά τη ζούγκλα, και του είπε:

—Ετοιμάζω ένα καινούριο δυνατό αντιχολερικό ορό. Μου χρειάζονται όμως γι' αυτόν μερικά φειζία, «νάγες». Το δηλητήριο τους, κατεργασμένο με μια δική μου μυστική μέθοδο, σκοτώνει τα μικρόβια της χολέρας... Πρέπει να μου φέρεις εσύ τα φειζία. Πρόσσεψε όμως μη μίλησες σε κανένα για τα πειράματά μου και για την αποστολή σου αυτή!

Ο Ίνδος του το υποσχέθηκε. Και, την άλλη μέρα, του πήγε ξη «νάγια», που τις είχε ανακαλύψει κι σκοτώνει με την εξαιρετική ικανότητα των ανθρώπων της φυλής του.

Στο μεταξύ, είχε τελειώσει η πρώτη ενέση του ορού, σε όλους. Την άλλη βδομάδα, άρχισε η δεύτερη και τελευταία.

Έφτασε επιτέλους κι η σειρά του λοχαγού Γκρέυ, που είχε θελήσει να μείνει και πάλι τελευταίος.

Είχε ανασηκώσει κι όλες το μανίκι του, κι ο Σάντα Μανού, με τη σύριγγα στο χέρι, ήταν έτοιμος να βυθίσει τη λεπτή μυτερή βελόνα στις σάρκες του, όταν φάνηκε στο κατώφλι η Άννυ, πλοήγουσα λίγο χαρούμενη παρά ποτέ.

Είχε δίπλα της τ' αφοσι-

ωμένο σκυλί της, που, μόλις είδε το Γκρέυ, έδειξε χαρά σαν ν' αντίκριζε ένα αγαπημένο φίλο. Ο Σάντα Μανού έμεινε σά θαμπωμένος από την όμορφη της κοπέλλας. Μία εφονική γλωμάδα σκορπίστηκε στο πρόσωπό του, ενώ ανάμεσα από τα μισόκλειστα βλέφαρά του περνούσε μία απειλητική λάμψη.

—Εσύ, εδώ; φώναξε χαρούμενα ο Γκρέυ στην Άννυ. Ω, με συγχώρη! Έπρόκειτο να κάμω μία ένεση, όπως βλέπεις... Σε μία στιγμή, θάμω στη διάθεσή σου...

—Έκαμε μία κίνηση για να κατεβάσει το μανίκι του. Αλλά ο Σάντα Μανού τον έπιασε από το χέρι απότομα, σχεδόν θυμωμένα, και του είπε:

—Μία στιγμή! Είμαστε έτοιμοι πια για την ένεση του ορού... Κάθε άλλη καθυστέρηση μπορεί να είναι επικίνδυνη... για σάς...

Σηκώσε ψηλά το χέρι του, που κρατούσε τη σύριγγα, και το κατέβασε με όρμη, σαν να ήταν ώπλισμένο με μαχαίρι. Μα δεν πρόφτασε ν' αγγίσει το λοχαγό.

Μία φωνή του ξέφυγε άμεσως. Το σκυλί της Άννυ — για να δείξει ίσως πώς ζωντανά τη χαρα του, ή γιατί το ένστικτό του το είδοποίησε πως κάποιοι μεγάλοι κίνδυνοι απειλούσαν τον αξιωματικό που αγαπούσε — είχε πηδήσει ξαφνικά ανάμεσα στο λοχαγό και στο γιατρό κι είχε δεχθεί στο λαιμό το τρύπημα της βελόνας, από την όποια έβγαζε το υγρό της σφύγγας...

Το ζώο έμπεξε ένα κύμα λίσσας πόνου κι έτρεξε μερικά στιγμές εδω κι εκεί, βρογγίζοντας σαν άνθρωπος. Ύστερα έπεσε μπρος στα πόδια της κυρίας του, σπαρτάρισε λίγο, με τα χαρακτηριστικά συμπτώματα της δηλητηρίασης από δηλητήριο «νάγιας», κι έμεινε έπειτα ακίνητο.

Στα πρόσωπα όλων είχε ζωγραφιστή καταπληξία...

—Θάλεγε κανείς πως αυτό το ζώο έπαθε δηλητηρίαση, παρατήρησε ο Γκρέυ; Είσαζε βέβαια, Σάντα Μανού, ότι δεν έκαμνε κανένα τρομερό λάθος...

Ο γιατρός έμεινε ακίνητος, χλωμός σαν πεθαμένος, με μία έκφραση μίσους κι απελπισίας στο πρόσωπό του. Ο υπηρέτης που του είχε προμηθεύσει τα φειζία, στεκόταν λίγο μακριά, Είχε παρακολουθήσει όλη τη σκηνή.

—Καταλαβαίνω!... φώναξε ξανά στο λοχαγό. Καταλαβαίνω!... «Θέλε να σάς σκοτώσει, «σαχίμπ», με δηλητήριο από «νάγιας»!

Ο Σάντα Μανού άρρησε έξω και χάθηκε.

Λίγο αργότερα, τον βρήκαν έτοιμοθάνατο στο κρεβάτι του. Δίπλα του, ήταν πεσμένη μία άδειαν σύριγγα...

Πριν ξεψυχήσει, ωμολόγησε το σφάλμα του και ζήτησε συχώρεση. Είχε άμαρτήσει από έρωτική απελπισία!

(Το Π. Παυλίδης)

Ανατολίτικο Χιονόμωρο

ΤΑ ΒΑΤΟΜΟΥΡΑ

Μία μέρα ο Ναστραδίν Χότζας πήγε στο γειτόνά του το Μεχμέτ και του είπε:

—Μεχμέτ, τζάνουμ, μου δανείζεις το αλόγο σου να κουδάλισω απ' το χωράφι μου δυο σακκιά κριθάρι;

—Μετά χαράς, Χότζα μου, του απάντησε ο Μεχμέτ. Πήγαινε στο σταβλό και πάρετο. Πρόσεξε το μοναχάκι γιατί είνε λιγάκι ζορικό.

—Ζορικό είπες, τζάνουμ; Κι' ύστερα;

—Νά, Χότζα μου, θέλω να πω να το προσέχεις γιατί μπορεί ν' αφήνιαση ξαφνικά και να σε πετάξει σε κανένα χατζάκι!

—Εγνοια σου! Έγνοια σου και ξέρω εγώ από αλόγα, φώναξε ο Χότζας. Θα πάμε και θάρουμε σαν κουκλές.

Ο Άλλος, νά δώση, Ναστραδίν.

Ο Χότζας πήρε καλόνι το αλόγο και τράβηξε για το χωράφι του. Στο δρόμο που πήγαινε είδε κοντά σ' ένα ρέμα μια εταμονιά γεμάτη εταμόνι, μεγάλα-μεγάλα και μετωμένα.

—Βαί, βαι! είπε, ωραία ματόμουρα! Αυτά θα μου σάνουν τη δίνα!

Μα τα αγνάθητα κλωνάρια της εταμονιάς ήταν γαντζωμένα ψηλά σε μια εταλονιά κι ο Ναστραδίν δεν ταφτανε.

Συλλογίστηκε λίγο κι άμέσως πήδησε ορθός πάνω στο σαμάρι του αλόγου. Έτσι έφτασε τα εταμόνι κι άρχισε να... σάνει τη δίνα του. Τόσο γλυκά και ζουμερά ματόμουρα δεν είχε φάει στη ζωή του και δεν έλεγε να σταματήσει ο αθεόφοβος.

Σε μία στιγμή, εκεί που τρώγε, κύτταξε προς τα κάτω το ρέμα και φοβήθηκε, ορθός καθώς ήταν πάνω στο αλόγο.

—Μά τον Άλλο! φώναξε τότε, θάτρωγα χωρίς άλλο τα μούτρα μου, αν έρριχναν κανείς και φώναζε τότε τη στιγμή στο αλόγο; Ούστ! ούστ! φοβήμ!

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του και το αλόγο άρχισε να τρέχει. Ο Ναστραδίν έπεσε σωρό-κουβάρι μέσα στ' αγνάθητα κι έγινε σε κακό γαλι.

Ωρα πολλή παιδεύτηκε για να βγεί από εκεί μέσα με τα ρούχα κορμωμένα, τσαγγουρισμένα και καταματωμένα. Στην κατάσταση αυτή γύρισε στο χωριό και πήγε στο σπίτι του Μεχμέτ.

—Τζάνουμ, του είπε, το αλόγο σου δεν είνε ζορικό, είνε δαιμονισμένο. Ένα άστειο έκανα και κύτταξε πώς με κατάνησε.

Ο Μεχμέτ άρχισε να γελάει.

—Γελάς γείτονα;

—Γελώ, Ναστραδίν. Μου είπες πως θά'γυριζες πίσω σαν κουκλάκι και γύρισες σαν πανούκλα!

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιαδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τō άρθρ 6 § 7 τō Α.Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης: Διευθυντής: Ίωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησορίανος άρ. 3. Ύψωνος Τυπογραφείο: Σπύρος Μπέλλας, όδός Δύσεως, Ν. Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίαν Δρχ. 200.000

» Εξάμηνης » 100.000

» Τρίμηνης » 60.000

Εμβόματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και Έσωτερικού διά τραπεζικής ταυτοτης προς τόν κ. Ίωάννη Παπαγεωργίου.

Τ. ΜΑΡΙΝΙΕ

«ΣΚΟΤΩΣΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ!»

Παράξενο διήγημα

—Σκότωσα το Θάνατο!... Ναι, κύριε... Όχι δεν είμαι τρελλός!...

Ο άνθρωπος που μου μιλούσε, ήταν χλωμός, αδύνατος, με μάτια φλογερά, γαμψή μύτη και πλατύ μέτωπο. Συνώδεσε τα λόγια του με ζωηρές χειρονομίες.

—Είμαι γιατρός και χημικός, συνέχισε. Η Χημεία είναι μία αληθινή μαγεία... σαν εκείνες που υπάρχουν στα παραμύθια... Σας έλεγα παραμύθια, όταν ήσαστε παιδί; Σ' έζηνα ναί... πολλά... τόσα που η ζωή μου φαίνεται τότε σαν ένα υπέροχο όνειρο, ένα πολύτιμο δώρο που δεν έπρεπε να χαθεί ποτέ. Γι' αυτό άκριδώς σκότωσα το Θάνατο... ή μάλλον έφτασα στο σημείο να μπορώ να τον σκοτώσω!...

Ναι, κύριε, η Χημεία είνε ικανή να κατορθώσει το πάν! Καταλαβαίνετε!...

Τα φλογερά μάτια του παράξενου εκείνου τύπου ήσαν καρφωμένα στα δικά μου.

—Δεν είμαι τρελλός, κύριε... εξακολούθησε. Όταν πέθανε η Έλένη, ένοιωσα μέσα μου μία θαδαία αναστάσι, ένα μίσος άπεριγραπτο κατά το άμελικό του έχθρο που φωνάζει στο έμε, που ένεδρεύει, άγρυπνος και τρομερός... Ένωω το Θάνατο, κύριε!

Αυτός είχε σκοτώσει την Έλένη. Έπρεπε λοιπόν να τον σκοτώσω κι εγώ... γιατί η Έλένη ήταν η λατρευτή μου γυναίκα.

Αφίσα τότε την Ιατρική, που δεν μπορεί να κάνει τίποτε εναντίον του Θανάτου. Τον πολεμάει συνεχώς, του έμποδίζει το δρόμο, μα πάντα βγαίνει εκείνος νικητής.

Το πανίσχυρο όπλο για ένα τέτοιο έχθρο δεν μπορούσε να είναι παρά η Χημεία. Άρχισα να τη μελετώ με προσήλωση, άγωνίστηκα, πάλεψα χρόνια και χρόνια, έδεξα ό,τι κι αν είχα... άλλα νίκησα! Πώς το κατόρθωσα; Θα σας εξηγήσω...

Καμμία άρρώστεια δεν είνε θανατηφόρος. Άκόμη κι η πιο σοβαρή πάθηση δεν είνε παρά ένα περιστατικό του οργανισμού μας, που μπορεί να συγκριθί με τις θάλαδες μιάς ηπханής... Ο μηχανές δεν πεθαίνουν ποτέ, όσο διορθώνουμε τις θάλαδες τους. Ο άνθρωποι πεθαίνουν, γιατί υπάρχει κάτι μέσα τους που δεν αφήνει να διορθωθούν εγκαίρως οι θάλαδες του οργανισμού τους. Αυτό το κάτι, το άυλλητο και άκατακίητο, ονομάζεται Θάνατος. Βρίσκεται μέσα μας, ναρκωμένο, κι όταν ξυπνήσει μας σκοτώνει!

Έπρεπε να το βρώ. Τ' αναζήτησα στο κόκκο στην καρδιά, στο αίμα, στις άρτηριες, στα νεύρα, στη σάρκα... Δεν το ανακάλυψα πουθενά!

Μία νύχτα, είδα ένα όνειρο φρικτό, που ήταν η άποκάλυψη για μένα: Όνειρεύτηκα πως ένα κομμένο κεφάλι με κύτταξε, μορφαζοντας φριχτά και κουνώντας τα χείλη του, σαν να θέλε να μου μίληση... Ύπνησα κατατρομαγμένος. Και μου φάνηκε πως άκουγα άκόμα μία φωνή να μου λέει: «Εδω!... Εδω!...»

Εργάσθηκα λίγους μήνες άκόμα, κι επιτέλους βρήκα τι ζητούσα! Ο Θάνατος φωνάζει μέσα στο μυαλό, κύριε... και δεν έχει τίποτε το φοβερό! Είνε ένα ηλεκτρικό φαινόμενο. Η ψαία ούσια μας άποτελεί μία στήλη γεμάτη ηλεκτρισμό. Η καρδιά παίζει το ρόλο δεύτερης στήλης. Ανάμεσα στους δύο πόλους, θετικό και άρνητικό, σχηματίζεται ηλεκτρικό ρεύμα, που περνάει απ' τα λεπτά σύρματα που λέγονται νεύρα.

Η καρδιά δεν χάνει ποτέ τον ηλεκτρισμό της, δεν σταματάει ποτέ. Μόνο το μυαλό σταματάει, και προκαλεί έτσι το σταμάτημα όλου κληρου του οργανισμού. Για να σκοτώσω λοιπόν το Θάνατο, έπρεπε να έμποδίσω να εξαπληθί η ηλεκτρική ενέργεια του μυαλού. Και το κατόρθωσα με τη Χημεία.

Βρήκα δηλαδή τη συνταγή ενός θαυματουργού υγρού, που ξαναφορτίζει με ηλεκτρισμό το μυαλό. Άρκει μία ένεσις κι αυτό κάθε χρόνο, για να σκοτωθί ο Θάνατος!...

Τον κύτταξα, σαστισμένος. Τα μάτια του έλαμψαν ζωηρότερα. Ένα χαμόγελο, σαν μορφασμός οίκτου, φάνηκε στα χείλη του.

—Δεν είμαι τρελλός, κύριε, εξακολούθησε. Πιστεύετε με... Έκανα πειράματα σε ζώα που είχαν πεθάνει πρό ολίγου. Με μία ένεσις άναστήθηκαν και ζούν άκόμη. Ήταν ένας γέριος γάτος και μερικά ποντίκια...

Απέδειξα επίσης ότι οι άρρώστειες όλες προέρχονται από μία διαταραχή, περισσότερο ή λιγότερο σοβαρή, της κυκλοφορίας του ηλεκτρισμού στο μυαλό και στην καρδιά... κι' ότι οι πληγές είνε θανατηφόρες μόνον όταν καταστρέφουν τα σύρματα απ' όπου περνάει το ηλεκτρικό ρεύμα του σώματος. Άπέδειξα ότι, με την έφαρμογή της άνακαλύψεώς μου, οι άνθρωποι δεν θα πεθάνουν ποτέ από άρρώστειες, αλλά μόνον από σοβαρές πληγές.

Μα αυτό ύπηρεζε η καταστροφή μου! Έγώ ο ίδιος, που βρήκα το όπλο για να σκοτώσω το Θάνατο, άναγκάσθηκα να το συντηρώ... Γιατί, άφου δεν θα μπορούσαν πια να πεθάνουν από φυσικό θάνατο, οι άνθρωποι θα πολλαπλασιάζονταν τρομακτικά σ' όλο τον κόσμο! Θα γίνονταν περισσότεροι απ' τους κόκκους της άμμου της έρήμου, πιο άμέτρητοι απ' τ' άστέρια του ουρανού. Και δεν θα μπορούσαν πια να ζήσουν στη γή!

Ο καθένας θάθελε τη ζωή για τον έαυτό του μόνον. Θα ζέσπαζαν πόλεμοι φρικτοί κι έξοντωτικοί. Πατέρας και παιδιά θάβριζαν το θάνατο ο ένας απ' το χέρι του άλλου... Γιατί, όπως σας είπα, άρισμένες πληγές μπορούν να σκοτώσουν τον άνθρωπο, χωρίς νανε δυνατόν να τον σώσει η έφευρεσί μου...

Σκέφθηκα όλ' αυτά... και κατέστρεψα τη συνταγή! Την έκαψα, χωρίς να τη δείξω σε κανένα. Την έχω όμως γράμμένη εδω, στο μυαλό μου! Όταν θελήσω, μπορώ να σκοτώσω το Θάνατο! Αλλά δεν θα το κάνω, γιατί έτσι θα σκοτώνω και τη Ζωή!... Καταλαβατε, κύριε;

Πρόφερα λίγες άδριστες λέξεις. Ο συνωμότης μου κούνησε το κεφάλι του άσηπτικά.

—Όχι, δεν είμαι τρελλός, είπα. Έπιτρέπετε να σας συστηθώ; Λέγομαι Παράκλεις.

Έπειτα άπομακρύνθηκε με άργα δήματα και υπήκε σ' ένα περίπτερο... ενώ η καμπάνα του φρενοκομίου χτυπούσε μεσημέρι...

Τ. ΣΠΟΤΙ

Μίχρνε η γυάρδα

Το μετάλλιο πρότυπο της γυάρδας, που φλάσεται στα ύπογεια του άστεροσκοπίου του Γκρήνουιτς — η γυάρδα, ως γνωστόν, άποτελεί τη βάση του άγγλικού μετρικού συστήματος — ύπαστη μείωσι 2 έκατομμυριοστών από το 1898 ως σήμερα. Η μείωσις είνε, βέβαια, έλαχίστη. Άλλ' οι Άγγλοι παρατηρούν ότι, αν μετρήσουν το μήκος των άγγλικών άκτών με το πρότυπο της γυάρδας, όπως είνε σήμερα, θα βρουν μεγαλύτερο κατά 6 πόδες!

Χρήσιμες συμβουλές

Σήμερα θα γράψω μερικές χρήσιμες συμβουλές εις άπάντην πολλών έπιστολών διαφόρων άναγνωστών μας, που μου τίς ζητούν για την θεραπεία παθήσεών των ή άντιαισθητικού ελαττωματός των.

1) Τί πρέπει να κάνετε όταν ιδρώνουν τα χείρια: Δεν άρκει να άπασαίτε κι' άντιαισθητικό πράγμα από το να σάς δίνουν για χαιρετισμό ένα ιδρωμένο χέρι. Πολύ περισσότερο το πράγμα καταντά κακό όταν το ελάττωμα αυτό το έχει μία κομψή γυναίκα. Για την βελτίωσι του ελαττωματός κάνετε κάθε βράδυ χειρόλουτρα με κρόο νερό στο οποίο νάχετε ρίξει και λίγη σόδα. Κατόπιν να τα έπαλειψετε με την ειδική για τίς περιπτώσεις και για την κακοσμία του ιδρώτος ποδρά Fét. Άν τα χείρια είνε συγχρόνως ψυχρά και έχουν μπλε χρώμα τότε το χειρόλουτρο θα το κάνετε ζεστό. Έσωτερικώς το Genatopril granule είνε άξιοιστάτο, ως και ο καλαιοθερμιούχο ένεσις ένδοφλεβίως. Όταν, παρ' όλη την παραπάνω τοπική και γενική τακτική, η έφθρωσι ποραμένει υπερβολική τότε μία εξέταση από νευρολόγο γιατρό είνε έπιβεβλημένη.

2) Σκάσιμο και κοκκίνισμα των χεριών: Πολλά χείρια, χειμώνα καλοκαίρι, σκάζουν και ιδίως σε έργατικά ή άρθρικά άτομα. Για όσες δεν διαθετούν ειδική Lotion Gelle ή οποία εδύχως μαλακώνει και λευκαίνει τα χείρια, η παρακάτω συνταγή είνε άποτελεσματική: Glycerole d' amidon 50 gr. Oxyde de Zinc 5 gr. Acide Borique 3 gr. Ο πάσχωντες πρέπει γενικώς ν' άποφεύγουν το πλύσιμο των χεριών με πράσινο σαπούνι ή μ' άλλες έρεθιστικές ούσιες (ποτάσσα, τρινάλ κλπ.). Τα αίματώδους, ώσώτως κρέσως άτομα, ο άρθρικοί και οι καταγινόμενοι σε θορεές δουλειές έχουν σχεδόν πάντοτε κόκκινα τα χείρια των, πράγμα πολύ άντιαισθητικό. Για να βελτιωθί η έρυθρότης αυτή των χεριών δεν πρέπει να πλένονται με ψυχρό νερό, αλλά με χλιαρό μέσα στο οποίο νάχη διαλυθί και λίγη σόδα. Κάθε βράδυ, τέλος, να γίνεται μία επάλειψι των χεριών με την εξής πομάδα: Lanoline 40 gr. Parafine 30 gr. Eau de roses 25 gr. Liqueur de Labarraque 5 gr. Οι παρουσιάζοντες το ελάττωμα αυτό πρέπει ν' άποφεύγουν, ώσώτως, τα στενά και πέσινα γάντια γιατί επιδεινώνουν την κατάσταση.

3) Για να στερεώνουν και να σκληραίνουν τα νύχια: Σε πολλά άτομα τα νύχια είνε εύθραστα, σκίζονται και σπάζουν εύκολα. Άποτελεσματική και δοκιμασμένη συνταγή για την σκλήρυνσι των νυχιών είνε η παρακάτω, με την όποιαν κάθε βράδυ γίνεται μία επάλειψι των: Huile de noix 15 gr. Cire blanche 2,50 gr. Colophane 5 gr. Alun 1 gr. Επίσης οι ένεσις Gluconate de Calcium εν συνδυασμό με ένεσις Ascorbine ένδοφλεβίως, είνε άπαραίτητες. Άν όμως τα νύχια έχουν χοντρήνι και φεύγουν φτεσ-φέτες η παίρνουν ένα μαυρεμένο χρώμα, τότε είνε άπαραίτητη μία μικροβιολογική εξέταση των ριζισμάτων των νυχιών, για τριχόδοτο, όποτε εν θετική περίπτωση, είνε πάθος για την όποιαν πρέπει ο πάσχων γρήγορα ν' άποταθί σε δερματολόγο γιατρό.

4) Μπιμπίκια των εραχιόνων: Για να εξαλειφθούν τα μπιμπίκια από τα μπάστα, πρέπει να έξαλειψονται συχνά με χλιαρό νερό, μέσα στο οποίο νάχη διαλυθί λίγη σόδα του φαρκιού. Κάθε βράδυ δε να γίνεται μία επάλειψι των με θαλασσά και την εξής λουσιόν: Eau oxygenee 30 gr. Glycerine 80 gr. Eau de roses 80 gr. Η λουσιόν αυτή να λευκαίνει και τα καθορίζει. Έάν συγχρόνως όμως το δέρμα είνε και πολύ τραχύ τότε χρειάζεται και επάλειψις του τακτική με λίγο άμυδαλόδο. Όσώτως τα γενικά άμυδαλούα λουτρά είνε πολύ μαλακτικά για το δέρμα και άποτελεσματικά σ' αυτή την περίπτωση.

5) Για το εάνησιμα των τριχών το ούσωματός: Όταν άρχη στα πόδια και στα χείρια λεπτό χνούδι, άλλ' έγνοια χρωματισμένο και παρουσιάζει άντιαισθητική όπν, εξαθινάει με την καθημερινή χρήση της εξής πομάδας: Eau oxygenee á 12 vol. 12 gr. Lanoline 18 gr. vaselline 18 gr. Τα άπομυλωτικά πρέπει ν' άποφεύγονται γιατί με την τακτική χρήση τους, εκτός της προκαλούμενης τίς περισσότερες φορές εκ της ευσαισθησίας του δερματός έκζεματικής καταστάσεως, έξελίσσεται το χνούδι σε πραγματική και σκληρή υπερτρίχωση, που πολλοίς καταστρέφει και τις κάλτσες.

6) Ελάσση των άνδρικών έπίιδερμεις: Μία άρκετά άρρωστική, άντιαισθητική κι' άντιαφλογιστική λουσιόν, που πρέπει να χρησιμοποιούν οι άνδρες που έχουν λεπτή και εύκολοερέβητη έπίδερμίδα είνε η εξής: Eau de roses 100 gr. Glycerine 25 gr. Borax 5 gr. Η φίληλ του φαρκιού πρέπει ν' άνακινείται καλά πρό της χρήσεως. Οι άνδρες, γενικώς, ποδώνουν εύαισθητη και λεπτή έπίδερμίδα του προσώπου, πρέπει να χρησιμοποιούν πάντα χειμώνα και καλοκαίρι για το έυρισμό τους ζεστό νερό, και ειδικό σαπούνι. Τα ειδικά για το έυρισμό σαπούνια περιέχουν λίπη που μαλακώνουν και βροαίζουν την έπίδερμίδα. Με το κρόο νερό και το κοινό σαπούνι, το δέρμα και οι τριχες δεν μαλακώνουν καλά και με το έυρισμα προκαλούνται πολλές δερματικές παθήσεις.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος-Δερματολόγος

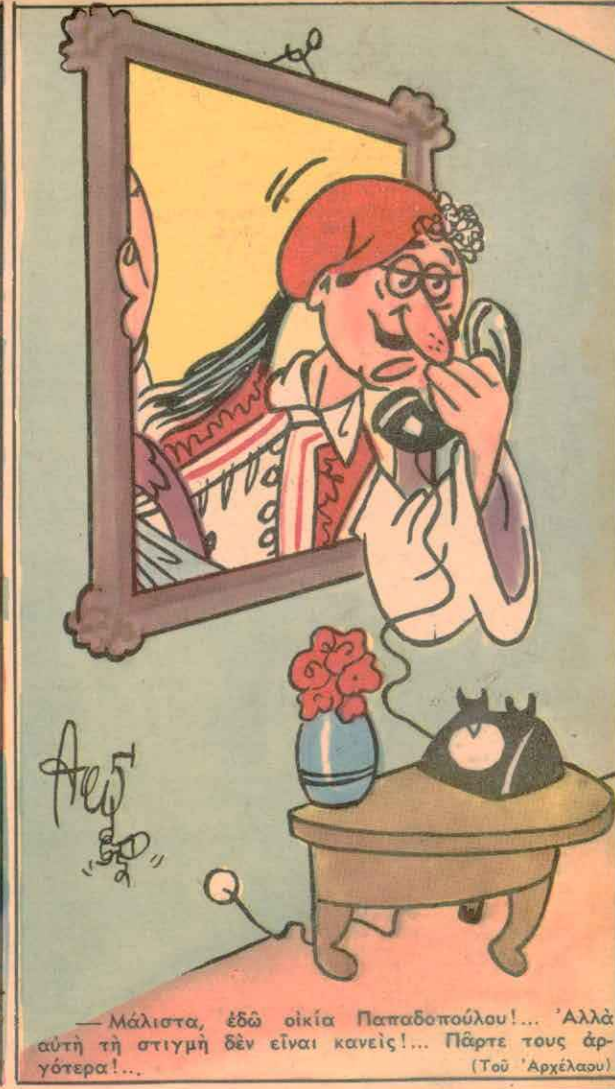

Ο είσπρακτωρ: Άγιος Ίωάννης, δύο θέσεις, πρώτες!...

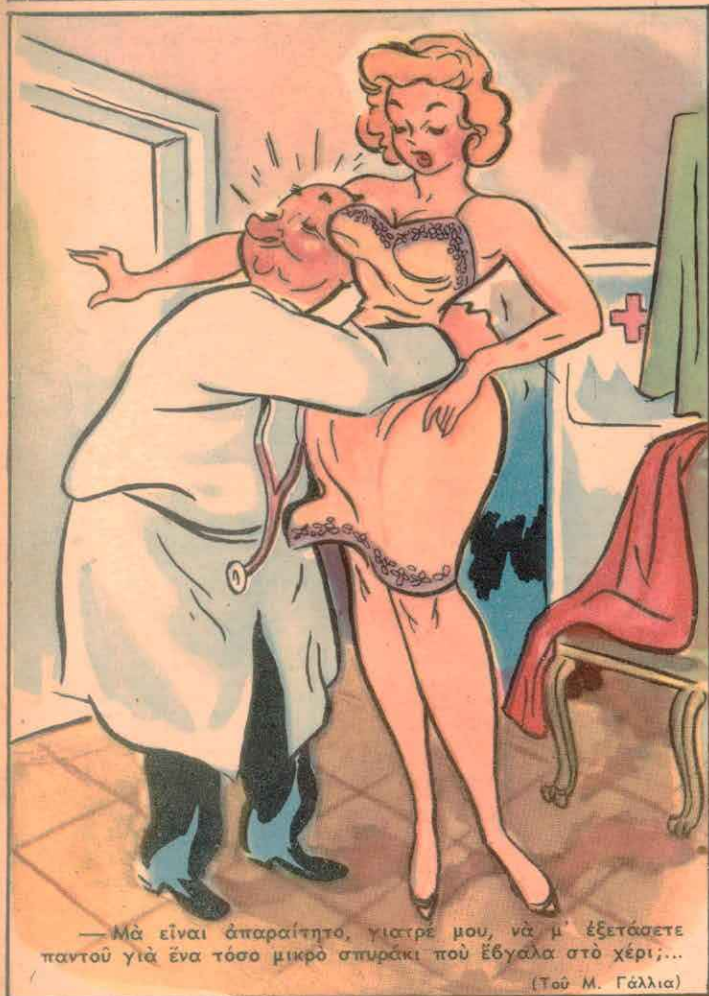
(Το Π. Παυλίδης)

— Γυναίκα κατέβα!... Φτάσαμε!...

— Μάλιστα, εδώ οίκια Παπαδοπούλου!... 'Αλλά αυτή τη στιγμή δεν είναι κανείς!... Πάρτε τους άρ γότερα!...
(Τού 'Αρχέλαου)

— Μά είναι απαραίτητο, γιατρέ μου, νά μ' εξετάσετε παντού για ένα τόσο μικρό σπυράκι πού έβγαλα στο χέρι;...
(Τού Μ. Γάλλια)

"Ενας... μύψ καμαριέρης.

(Τού 'Αρχέλαου)